

ROGER ZELAZNY

MÂNA
LUI
OBERON

CRONICILE DIN AMBER
VOLUMUL II

PALADIN
FANTASY

ROGER
ZELAZNY

FANTASY MASTERS

„Am știut că am găsit un scriitor pe cîste în acest coleg de breaslă cu nume straniu și imposibil de uitat. Nu mi-am închipuit niciodată că, la ani distanță, voi găsi în Roger și un prieten pe cîste. A fost, este și va fi întotdeauna un poet. Cuvintele lui cântau.”

George R.R. Martin

„Dacă vă plac intrigile și răsturnările de situație plasate într-un cadru fantastic, este imposibil să găsiți o carte mai bună decât *Cronicile din Amber*.”

www.sfsite.com

„Scrisă ingenios, această carte este o etalare de idei minunate, care își merită pe deplin locul în seria capodoperelor genului.”

www.fantasybookreview.co.uk

„Un univers interesant, marcat de alianțe complicate ce mențin interesul viu.”

www.eyrie.org

„Experiența citirii *Mîinii lui Oberon* aduce mult cu citirea unui roman de Sherlock Holmes... atît doar că Corwin nu beneficiază de ajutorul nimănui, decât al lui Moriarty, pentru a-i lumina calea.”

arielhudnall.com

„*Cronicile din Amber* este o poveste despre aventură, lupte și vrăjitorii, cu o tușă unică de magie și fantastic, totul desfășurându-se într-un univers bine făurit, cu propriul set de reguli.”

Christopher S. Kovacs, *Patterns and Allusions in The Chronicles of Amber*

**ROGER
ZELAZNY**

Mâna lui Oberon

**Cronicile din Amber
volumul 2**

Traducere din limba engleză
de Bogdan Perdivară

PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Mădălina Rașoga, Diana Gheorghe
Tehnoredactori: Angela Ardeleanu, Roxana Ciobanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELAZNY, ROGER

Cronicile din Amber / Roger Zelazny; trad. din lb. engleză de
Bogdan Perdivară. – București: Editura Paladin, 2019-
4 vol.

ISBN 978-606-9000-00-7

Vol. 2.: Mâna lui Oberon. - 2019. - ISBN 978-606-9000-30-4

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111

Roger Zelazny

The Great Book of Amber

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.

Nine Princes in Amber copyright © 1970 by Roger Zelazny

First Avon Books Mass Market Printing: June 1972

The Guns of Avalon copyright © 1972 by Roger Zelazny

First Avon Books Mass Market Printing: August 1974

Sign of the Unicorn copyright © 1975 by Roger Zelazny

A serialized version of this book appeared in January, February, and
March 1975 issues of *Galaxy* magazine copyright © 1974, 1975 by
Universal Publishing and Distributing Corporation.

First Avon Books Mass Market Printing: November 1976

© Editura Paladin, 2019, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Cartea a patra
Mâna lui Oberon

Capitolul 1

O revelație strălucitoare, pe potriva aceluia soare bizar...

Iată-l acolo... Expus acum în lumina aceea se afla ceva ce până atunci văzusem doar în întuneric, iluminând de la sine: Modelul, mărețul Model al Amberului, întins pe o lespede ovală dedesubtul sau deasupra unui straniu amestec de mare și cer.

...Și-am știut, dintr-un simțământ lăuntric, că acela era locul adevărat. Ceea ce însemna că Modelul din Amber nu era altceva decât întâia sa umbră. Ceea ce însemna...

Însemna că Amberul însuși nu era reflectat în locuri de dincolo de cuprinderea sa, de Rebma și Tir-Na Nog'th. Semnifica, așadar, că acest loc în care sosiserăm era, potrivit regulilor întâietății și configurației, Amberul real.

M-am întors spre Ganelon, care zâmbea, cu barba-i și părul vâlvoi aureolate de lumina necruțătoare.

— Cum de-ai știut?

— Doar știi că intuiesc bine, Corwin, și-mi amintesc absolut tot ce mi-ai povestit despre mersul lucrurilor în Amber: cum umbrele sale și ale conflictelor voastre străbat lumile. M-am întrebat adesea, cugetând la drumul negru, dacă există ceva care să-și arunce umbra asupra Amberului însuși. Și mi-am închipuit că o asemenea lume ar trebui să fie primordială, puternică și tănuită, a zis arătând cu mâna la cele ce ne înconjurau. Ca aici.

— Continuă, am rostit.

Expresia i s-a schimbat și-a ridicat din umeri.

— Trebuia, așadar, să existe un strat al realității mai în adâncime, mai în străfunduri decât Amberul tău, unde

s-au făcut treburile murdare. După cum se vede, animalul de pe stindardul vostru ne-a dus într-un asemenea loc, iar pata de pe Model pare a fi murdăria de care ziceam. Tu ai fost de acord.

Am încuviințat din cap.

— Istețimea de care-ai dat dovadă m-a uimit mai mult decât concluzia în sine.

— Ai fost mai ager decât mine, a recunoscut Random, care era în dreapta mea, însă senzația asta o am acum în măruntaie... ca să mă exprim delicat. Și cred că acolo, cumva, se găsește temelia lumii noastre.

— Cineva din afară poate uneori să vadă mai bine lucrurile decât cel care ia parte la ele, a lămurit Ganelon.

Random mi-a aruncat o privire și și-a îndreptat din nou atenția asupra spectacolului.

— Crezi că lucrurile se vor schimba și mai mult dacă ne ducem să aruncăm o privire mai de aproape?

— Putem afla printr-o singură cale, am zis.

— Să mergem în șir, atunci, a încuviințat Random. O să trec eu în față.

— Bine.

Random și-a călăuzit calul spre dreapta, apoi spre stânga și iarăși spre dreapta, într-o serie lungă de zigzaguri ce ne-au purtat înapoi și-ncolo pe întinderea zidului stâncos. În ordinea pe care o respectaserăm întreaga zi, eu veneam după el, iar Ganelon încheia șirul.

— Pare destul de stabil acum, ne-a strigat peste umăr Random.

— Deocamdată, am zis.

— E un fel de deschizătură în stâncile de dedesubt.

M-am aplecat în față. Mai jos, spre dreapta, se vedea gura unei peșteri, la același nivel cu lespedea ovală. Când ne aflaserăm mai sus, n-o văzuserăm, din cauza poziției sale.

— Ne apropiem, am zis.

— ...iute, cu grijă și în tăcere, a adăugat Random trăgându-și sabia din teacă.

Am scos-o și eu pe Grayswandir, iar Ganelon pe a lui.

N-am trecut de deschizătură, ci am mai făcut o dată la stânga înainte să ajungem la ea. Apropiindu-ne la trei-patru metri, ne-a izbit o duhoare pe care n-o puteam identifica. Caii însă simțeau ceva, sau poate că erau mai pesimiști din fire, fiindcă și-au plecat urechile, și-au dilatat nările și-au nechezat alarmați, opintindu-se în frâie. S-au liniștit totuși după ce am cotit și am prins iarăși să ne depărtăm. Însă, de îndată ce am ajuns la capătul pantei, apropiindu-ne de Model, s-au neliniștit iarăși, refuzând să meargă mai departe.

Random a descălecat. A înaintat spre marginea Modelului, s-a oprit acolo și l-a privit lung. După un timp a vorbit, fără să se uite în spate.

— Îmi pare că vătămarea a fost făcută intenționat, ținând seama de ce știm.

— Ar avea sens, am spus.

— Și e limpede că am fost aduși aici cu un scop.

— Întocmai.

— Atunci nu ne trebuie prea multă imaginație ca să tragem concluzia că am ajuns aici ca să aflăm cum a fost vătămat Modelul și cum ar putea fi reparat.

— Posibil. La ce concluzie ai ajuns?

— La niciuna încă.

A pășit în lungul liniilor, spre dreapta, unde contururile începeau să devină neclare. Am băgat sabia la loc în teacă și m-am pregătit să descalec. Ganelon a întins brațul și m-a apucat de umăr.

— Pot și singur să..., am dat să zic.

— Cred că e ceva acolo, spre centrul Modelului, a rostit, neluându-mi în seamă vorbele. Nu pare să aparțină locului...

— Unde?

Mi-a indicat cu degetul.

Un obiect străin, aproape de centru. Un băț? O piatră? O bucată de hârtie rătăcită...? Greu de zis de la depărtare.

— Îl văd, am confirmat.

Am descălecat și ne-am îndreptat spre Random, care se ghemuise în dreapta, lângă liniile ce conturau Modelul, examinând pata.

— Ganelon a văzut ceva spre mijloc, am zis.

Random a dat din cap.

— Am observat și eu. Încercam doar să-mi dau seama cum să facem ca să putem vedea mai bine. Nu-mi surâde ideea de a umbla pe un Model alterat. Pe de altă parte, mă gândeam că, de-aș ajunge să pun piciorul pe partea înnegrită, m-aș da în vileag. Ce crezi?

— Dacă are aceeași rezistență cu cel pe care-l știu de acasă, ar lua ceva timp parcurgerea de la capăt a Modelului, am spus. Am fost învățați că abaterea de la cale înseamnă moartea – și-aș fi silit să mă abat dacă ajung la pata aia. Pe de altă parte, cum zici, s-ar putea ca dușmanii noștri să prindă de știre dacă pășim pe porțiunea întunecată. Așadar...

— Bun, deci niciunul dintre voi n-are de gând să facă asta. O s-o fac eu.

Apoi, fără să aștepte vreun răspuns, Ganelon a sărit drept în partea neagră, a alergat spre centrul ei, s-a oprit cât să culeagă de pe jos un obiect mic, și-a făcut vânt și-a sărit înapoi. În câteva clipe se afla iarăși înaintea noastră.

— Ți-ai pus viața în primejdie, a zis Random.

Ganelon a aprobat din cap.

— Dar voi ați mai fi vorbit și-acum despre asta dacă n-o făceam.

A ridicat mâna și-a întins-o în față.

— Bun, ce credeți că-i asta?

Ținea în mână un pumnal. Înfipt în el era o carte de joc pătată.

— Arată ca un Atu, a zis Random.

— Da.

Am îndreptat cartea, netezindu-i marginile boțite. Cel înfățișat acolo mi-era pe jumătate cunoscut – ceea ce, firește, însemna și că-mi era pe jumătate străin. Blond, cu părul drept, trăsături cam ascuțite, cu un surâs pe buze și constituție mai degrabă firavă.

Am scuturat din cap.

— Nu-l cunosc, am spus.

— Dă-mi să văd, a zis Random și, luându-mi cartea, l-a privit încruntat.

— Nu, a rostit după un timp, nici eu. Îmi pare că ar trebui, dar... nu.

În clipa aceea, caili au început să-și arate iar nemulțumirea, de data asta mai viguros. Și, întorcându-ne privirile într-o parte, am aflat și motivul neplăcerii lor, care își alesese acel moment ca să iasă din peșteră.

— La naiba, a zis Random.

Eram de acord cu el.

Ganelon și-a dres glasul și și-a pregătit spada.

— Știe cineva ce-i asta? a murmurat.

Mi s-a părut, mai întâi, că lighioana semăna cu un șarpe, atât din cauza mișcărilor, dar și deoarece coada-i lungă și groasă aducea mai degrabă cu o continuare a corpului alungit și subțire decât cu un apendice oarecare. Se deplasa pe patru picioare cu labe late, terminate cu gheare ascuțite. Capul îngust era prevăzut cu un cioc și, înaintând, se bățâia dintr-o parte într-alta, arătându-ne când un ochi deschis, când pe celălalt. Aripile mari, purpurii și din piele erau strânse pe lângă trup. Nu avea nici păr și nici pene, însă pe piept, umeri, spinare și pe toată coada se întindeau petice solzoase. De la vârful ciocului ca o baionetă până în capătul cozii ce se răsucea părea să măsoare ceva mai mult de trei metri. Când se mișca producea un zornăit slab, iar la gât avea un obiect strălucitor.

— Din câte îmi dau seama, cel mai mult aduce cu un animal heraldic, grifonul. Doar că ăsta de aici e pleșuv și purpuriu, a zis Random.

— E clar că nu-i pasărea noastră națională, am adăugat, trăgând-o pe Grayswandir și îndreptându-i vârful spre capul creaturii.

Dihania a scos o limbă roșie, bifurcată. Și-a ridicat o clipă aripile, apoi le-a lăsat să cadă la loc. Când capul i se mișca la dreapta, coada se ducea spre stânga, apoi stânga și dreapta și tot așa – producând un efect de curgere, aproape hipnotic, în vreme ce înainta.

Părea mai preocupată de cai decât de noi, fiindcă se îndrepta undeva dincolo de noi, unde armăsarii tremurau și tropăiau neliniștiți. M-am pus în calea ei, făcând-o să se înalțe la întreaga-i statură.

Aripile i s-au desfăcut, ca niște pânze slăbite deodată de o pală de vânt. S-a săltat pe picioarele de dinapoi, dominându-ne cu înălțimea, părând brusc să ocupe de cel puțin patru ori mai mult spațiu decât înainte. Apoi a scos un țipăt ascuțit, un răcnet îngrozitor de vânătoare sau de provocare ce mi-a făcut urechile să țiuie. A plesnit din aripi și a țâșnit în aer, unde a rămas un timp.

Caii au dat s-o rupă la fugă. Fiara era cu neputință de ajuns. Și abia atunci mi-am dat seama ce era lucrul care-i licărea la gât și care producea zornăitul. Făptura era prăpădită cu un lanț lung ce ieșea din peșteră. Și lungimea exactă a lesei sale constituia acum o preocupare de interes mai mult decât academic.

M-am răsucit pe călcâie în vreme ce se prăbușea, fâlfâind și șuierând, pe deasupra noastră. Se opintise, însă nu izbutise să-și ia destul elan cât să zboare cu adevărat. Am văzut că Stea și Înflăcăratul se retrăgeau spre marginea fortificației ovale. Pe de altă parte, armăsarul lui Random, Iago, o luase la goană în direcția Modelului.

Lighioana a atins iarăși pământul, s-a răsucit vrând parcă să-l urmărească pe Iago, ne-a cercetat cu privirea și-a încremenit. De data asta era mult mai aproape – la nici patru metri de noi. A înclinat capul, lăsând la vedere ochiul drept, apoi a deschis ciocul și-a scos un cârâit slab.

— Ce ziceți, sărim acum pe ea? a întrebat Random.

— Nu, stai. Are o purtare ciudată.

În vreme ce vorbeam, își lăsase capul în piept și își întinsese în spate vârfurile aripilor. A lovit de trei ori cu ciocul în pământ și a ridicat iarăși privirea. Și-a strâns apoi din nou aripile, lipindu-le de corp. Coada i-a zvâcnit o dată, apoi a început să se miște cu mai multă putere dintr-o parte într-alta. A căscat ciocul și-a cârâit din nou.

Atunci ceva ne-a distras atenția.

Iago intrase în Model, pe marginea porțiunii înnegrite. După ce-a pătruns cam cinci-șase metri, stând oblic pe liniile de energie, a rămas pironit într-unul din Văluri, ca o insectă pe o foaie dată cu lipici. A nechezat cu putere în vreme ce coama-i zbârlită era cuprinsă de scântei.

Cerul îndată a început să se întunece deasupra noastră. Doar că nu se adunaseră nori de ploaie. Ci mai degrabă apăruse o negură perfect circulară, roșie în centru, galbenă spre margini, învârtelindu-se în sensul acelor de ceasornic. Am auzit deodată un sunet ca un dangăt de clopot, urmat de un bubuit înfundat.

Iago și-a continuat zvârcoleala, eliberându-și mai întâi piciorul drept din față, apoi încurcându-și-l iar în încercarea de a-l elibera și pe stângul, în vreme ce necheza sălbatic. Scântelele îi urcaseră pe umeri, și le scutura ca pe niște picături de ploaie, făcându-i pielea să capete un licăr molatic, uleios.

Vuietul s-a auzit iarăși, mai tare, și fulgere micuțe au început să se joace în mijlocul pâclei roșiatice de deasupra noastră. A urmat un zureit puternic; am coborât privirea asupra grifonului, dându-mi seama că se furișase între noi

și fenomenul roșu și gălăgios. Se ghemuise încordat ca un gargui, cu capul îndreptat spre spectacol.

Atunci Iago și-a eliberat picioarele din față și s-a ridicat pe cele de dinapoi. Avea un aer fantomatic, cu scânteile ce-i înconjurau silueta, făcând-o imprecisă. Poate că a și nechezat, însă orice alt sunet era acoperit de vuietul tot mai puternic de deasupra.

Apoi din negura zgomotoasă a coborât un fuior dens, ca o tornadă – strălucind, pâlpâind, șuierând, cu o viteză uriașă. A atins calul cabrat și preț de o clipă silueta acestuia s-a extins, enormă, devenind însă tot mai neclară. Pe urmă calul a dispărut. Pentru o clipă tornada s-a oprit, ca un obiect pus în echilibru perfect pe un vârf. După care vuietul a început să se domolească.

Vârtejul s-a întins ca o trompă către un punct aflat cam la un stat de om deasupra Modelului. Apoi s-a năpustit spre cer, la fel de iute pe cât coborâse.

Șuierul a încetat, iar bubuitul a început să scadă în intensitate. Fulgerele miniaturale au dispărut înăuntrul cercului. Întreaga formațiune a început să pălească și să-și încetinească rotirea. În câteva clipe nu mai era decât o întunecime vagă, ce s-a făcut apoi nevăzută de-a binelea.

Nu mai rămăsese nici urmă de Iago.

— Nu mă-ntreba pe mine. Nu știi nici eu, am zis văzând că Random întoarce capul în direcția mea.

A încuviințat, apoi și-a îndreptat atenția spre însoțitorul nostru purpuriu, care-și zuruia lanțul.

— Ce facem cu amicul aici de față? a întrebat trecându-și buricul degetului peste lama sabiei.

— Mi s-a părut, cumva, că-ncerca să ne protejeze, am spus înaintând un pas. Acoperă-mi spatele. Vreau să încerc ceva.

— Sigur te poți mișca destul de iute? Cu rana ta...

— Nicio grijă, am rostit parcă puțin mai însuflețit decât ar fi fost cazul și am continuat să mă deplasez.

Avea dreptate în privința răni din coasta stângă, unde lovitură de cuțit emana încă o durere surdă, părând să-mi stingherească mișcările. Însă o țineam pe Grayswandir în pumnul drept și simțeam că era una dintre ocaziile în care instinctul mă slujea bine. În trecut mă bazasem pe asta și nu mă înșelasem. Uneori, asemenea riscuri par să merite.

Random a înaintat și apoi a mers spre dreapta.

M-am tras într-o parte și am întins mâna stângă așa cum faci când vrei să mângâi un câine străin, încet. Amicul nostru heraldic s-a ridicat și s-a răsucit.

Făptura a întors iarăși capul spre noi, pironindu-și ochii asupra lui Ganelon, aflat la stânga mea. Apoi mi-a privit mâna. A coborât capul și-a repetat mișcarea de lovire a pământului, însoțită de acel cârâit ușor, ca o bolboroseală, pe urmă a ridicat capul și a întins încetișor gâtul spre mine. A dat din coada uriașă, mi-a atins degetele cu ciocul și a lovit iarăși solul. Cu grijă, i-am pus mâna pe creștet. A început să dea și mai energic din coadă, în vreme ce capul îi rămânea neclintit. L-am scărpinat ușurel pe ceafă și a răsucit încetișor capul, de parcă-i plăcea. Mi-am retras mâna și am făcut un pas înapoi.

— Cred că ne-am împrietenit, am zis cu voce domoală. Încearcă și tu, Random.

— Glumești?

— Nu, sunt sigur că n-o să pățești nimic. Încearcă.

— Și ce-o să faci dacă greșești?

— O să-mi cer iertare.

A înaintat ținându-și brațul întins. Lighioana a rămas prietenoasă.

— Bine, și ce dovedește asta? a spus după vreo treizeci de secunde, mângâindu-i încă gâtul.

— Că e un câine de pază.

— Și ce păzește?

— S-ar părea că Modelul.

— Ei bine, în cazul ăsta, a zis Random retrăgându-se un pas și indicând spre zona întunecată, aș spune că felul în care-și face treaba lasă de dorit. Lucru de înțeles dacă e așa de prietenos cu toți cei care nu nechează și nu se hrănesc cu ovăz.

— Aș spune că-i destul de selectiv cu bunăvoința. Și se prea poate să fi fost pus aici după ce răul a fost făcut, pentru a preveni, pe viitor, alte asemenea activități nedorite.

— Și cine l-a pus?

— Aș vrea și eu să știu. Cineva care, aparent, e de partea noastră.

— Îți poți testa și mai bine teoria lăsându-l pe Ganelon să se apropie.

Ganelon n-a mișcat.

— Poate că aveți voi un miros specific familiei și-i plac doar cei din Amber, a zis într-un târziu. Așa că o să refuz, mulțam.

— Prea bine, nu-i așa de important. Până acum ai intuit corect. Cum interpretezi situația de față?

— Dintre cele două grupări de pretendenți la tron, cea alcătuită din Brand, Fiona și Bleys era, cum ai zis, mai conștientă de natura forțelor care influențează Amberul. Brand nu ți-a dat și amănunte – asta dacă n-ai omis tu ceva din povestea lui –, însă aș spune că vătămarea asta a Modelului e modalitatea folosită de aliații lor pentru a obține cale deschisă către tărâmul vostru. Unul sau mai mulți dintre ei au făcut asta, ducând la apariția drumului negru. Dacă animalul de pază de-aici reacționează la mirosul familiei sau știe altcumva să vă deosebească, atunci se prea poate să fi fost aici în toată vremea și să nu socotească nimerit să-i atace pe cei care au vătămat Modelul.

— E cu puțință, a observat Random. Și ai vreo idee cum s-a săvârșit asta?

— Poate, a replicat Ganelon. Dacă sunteți dornici, o să vă las s-o încercați.

— Cum anume?

— Haideți încoace, a zis întorcându-ne spatele și îndreptându-se spre marginea Modelului.

L-am urmat amândoi. Grifonul-paznic s-a lungit la pământ. Ganelon s-a întors, întinzând mâna.

— Corwin, îmi dai puțin pumnalul?

— Ia-l, am zis trăgându-l de la cingătoare și întinzându-i-l.

— Ce implică asta? a întrebat Random.

— Sângele stăpânilor din Amber, a replicat Ganelon.

— Nu-s sigur că-mi place ideea, a zis Random.

— N-ai decât să-ți înțepi degetul cu el și să lași o picătură să cadă pe Model, a spus întinzându-i tăişul.

— Și ce-o să se întâmple?

— Să încercăm și să vedem.

Random m-a privit.

— Ce spui?

— Dă-i înainte, hai să verificăm. Sunt curios.

— Bine, a încuviințat el.

A luat pumnalul de la Ganelon și și-a crestat buricul degetului mic de la mâna stângă. A ținut apoi degetul deasupra Modelului, picurând sânge. A apărut o mărgică roșie, s-a mărit, a tremurat o clipă și a căzut.

Îndată, un fum subțire s-a ridicat din locul atins de sânge, însoțit de un sfârâit ușor.

— Să mă ia naiba! a exclamat Random, părând fascinat.

A apărut o pată minusculă, întinzându-se treptat și devenind un cerculeț negru.

— Iac-așa, a zis Ganelon. În felul ăsta s-a înfăptuit.

Pata era, într-adevăr, o miniatură a zonei înnegrite din dreapta noastră. Grifonul a scâncit slab și a dat înapoi, privindu-ne iute când pe unul, când pe celălalt.

— Ușurel, flăcău, am zis întinzând mâna și liniștindu-l iarăși.

— Dar ce-a putut să provoace o așa de mare..., a dat Random să zică, apoi a lăsat încetișor bărbia în piept.

— Da, ce? a zis Ganelon. Nu yăd nicio urmă rămasă în locul unde ți-a dispărut calul.

— Sângele din Amber, a zis Random. Ai ghicit bine astăzi, așa-i?

— Întreabă-l pe Corwin despre Lorraine, locul unde mi-am aflat atâta vreme sălașul, locul unde a crescut cercul negru. Am urmărit cu luare-aminte efectul acelor puteri, deși de la distanță. Cu fiecare lucru pe care l-am învățat de la voi, toate acestea mi-au devenit tot mai limpezi. Da, acum, că știu mai multe, izbutesc să ghicesc mai multe. Întreabă-l pe Corwin despre mintea generalului său.

— Corwin, dă-mi Atuul străpuns, a zis Random.

L-am scos din buzunar și l-am netezit. Petele păreau și mai rău-prevestitoare. Și mă mai sâcăia ceva. Nu credeam că fusese făcut de Dworkin, înțeleptul, magul, artistul și cândva mentorul copiilor lui Oberon. Nu-mi trecuse prin minte, până atunci, că și altcineva ar fi putut să producă unul. Și, cu toate că stilul Atuului pe care-l țineam în mână părea întrucâtva familiar, nu era meșteșugul mâinilor sale. Unde altundeva văzusem liniile acelea ferme, mai puțin naturale decât cele ale maestrului, de parcă fiecare mișcare ar fi fost îndelung cumpănită înainte ca penița să atingă hârtia? Și mai era ceva în neregulă – un fel de idealizare sporită în imagine, altfel decât cea a Atuurilor noastre, aproape ca și cum artistul lucrase cu aduceri-aminte vechi, frânturi de amintiri sau descrieri ale altcuiva, mai degrabă decât cu un subiect în carne și oase.

— Atuul, Corwin, rogu-te, a zis Random.

O spusese într-un fel ce m-a făcut să șovăi. De parcă descoperise înaintea mea un lucru de căpătâi, senzație care nu-mi plăcea defel.

— L-am mângâiat pe urâtul ăsta ca să-ți fac pe plac, Corwin, și am și sângerat pentru cauză. Dă-l înapoi.

I l-am întins, simțind că-mi sporește încordarea când l-a luat în palmă, privindu-l încruntat. Cum de ajunsesem

deodată cel mai prost dintre toți? O noapte petrecută în Tir-na Nog'th îți încetinea oare mintea? De ce...

Random a început să înjure, un șir de obscenități neîntrecute de nimic din ce auzisem în lunga-mi carieră de soldat.

— Ce-i acolo? am întrebat. Nu pricep.

— Sângele din Amber, a rostit în cele din urmă. Cine-a făcut asta a străbătut mai întâi Modelul. Apoi s-a oprit în centru și a luat legătura cu el folosind un Atu. Când a răspuns și contactul a fost stabilit, l-a înjunghiat. Iar sângele a curs pe Model, înnegrend partea aia, cum s-a întâmplat cu sângele meu aici.

A rămas tăcut preț de câteva răsuflări.

— Îmi miroase a ritual, am spus.

— La naiba cu ritualurile! a zis. La naiba cu tot! Unul dintre ei o să moară, Corwin. O să-l omor pe vinovat... sau pe vinovată.

— Eu încă nu....

— Sunt un neghiob că n-am priceput totul dintâi. Uită-te! Uită-te bine!

A aruncat spre mine Atuul străpuns. M-am uitat lung la el, dar tot nu vedeam ce era de văzut.

— Și-acum uită-te la mine! Privește-mă bine! a zis.

L-am privit. Apoi am coborât iar privirea spre cartea de tarot și-am priceput la ce se referea.

— Întotdeauna am fost pentru el doar o pâlpâire de viață în întuneric. Însă mi-au folosit fiul pentru asta, a zis. Este o imagine a lui Martin.

Capitolul 2

Stând acolo, lângă Modelul alterat, privind o imagine a unui bărbat care poate era, poate nu era fiul lui Random, care poate murise, poate nu, înjunghiat înăuntrul Modelului, m-am răsucit și-am făcut un pas uriaș înapoi în mintea mea, ca să-mi derulez fulgerător evenimentele ce mă aduseseră în acest punct de stranie revelație. În ultimul timp aflasem multe lucruri noi, atât de multe, încât cele petrecute în ultimii ani aproape că păreau să alcătuiască o altă poveste decât cea din vremea când trăisem întâmplările. Acum, această posibilitate nouă și niște lucruri pe care le implica ea schimbaseră din nou perspectiva.

Nu-mi știusem numele când mă trezisem în Greenwood, spitalul particular din nordul statului New York unde îmi petrecusem două săptămâni în stare de inconștiență, în urma accidentului suferit. Aflasem de curând că totul fusese pus la cale de fratele meu Bleys, îndată după ce evadasem de la Azilul Porter din Albany. Acest lucru mi l-a relatat Brand, cel care mă și adusese la Porter de la bun început, falsificându-mi dosarul medical. Acolo avusesem parte de electroșocuri vreme de mai multe zile, cu rezultate neclare; se presupunea totuși că-mi recuperasem astfel niște amintiri. Bleys s-a speriat din cauza asta și a tras cu o armă de foc în pneurile de la mașină, într-o curbă a șoselei de deasupra unui lac. Aș fi murit fără nicio îndoială dacă Brand nu i-ar fi luat-o înainte și n-ar fi intervenit pentru a-și proteja polița de asigurare, adică pe mine. Anunțase poliția, mă scosese din lac și-mi dăduse primul ajutor înainte de apariția echipajelor de urgență. La puțin timp

după aceea, fusese capturat de foștii săi parteneri – Bleys și sora noastră, Fiona –, care-l închiseseră într-un turn păzit, într-un loc îndepărtat din Umbră.

Două grupuri complotasera și se războiseră pentru tron, suflându-și unii altora în ceafă și călcându-se pe bățături, făcându-și unii altora tot ce se putea face la acel nivel. Fratele nostru Eric, cu sprijinul fraților Julian și Caine, fusese pregătit pentru preluarea tronului, lăsat neocupat multă vreme de dispariția inexplicabilă a tatălui nostru, Oberon. Inexplicabilă pentru Eric, Julian și Caine, adică. Pentru celălalt grup, alcătuit din Bleys, Fiona și – până la un punct – Brand, dispariția era explicabilă, fiindcă ei erau responsabili pentru ea. Aranjaseră totul pentru a-i oferi lui Bleys accesul la tron. Însă Brand comisese o eroare tactică încercând să obțină ajutorul lui Caine în intrigile pentru domnie, deoarece Caine socotise că era mai bine să ia partea lui Eric. Asta îl expusese pe Brand, dar numele partenerilor săi nu fuseseră aflate imediat. Cam în același timp, Bleys și Fiona decisera să-și folosească aliații secreți contra lui Eric. Brand își arătase dezacordul, temându-se de puterea acestor aliați, și prin urmare fusese îndepărtat de Bleys și de Fiona. Fiindcă îi avea acum pe toți împotriva, Brand decisese să tulbure echilibrul puterii ducându-se în Umbra Pământ unde Eric mă lăsase să mor, cu secole în urmă. Abia mai târziu aflase că nu murisem, însă aveam amnezie totală, ceea ce era aproape la fel de bine. O trimisese pe Flora, sora noastră, să-mi supravegheze exilul, sperând că n-aveam să-i mai fac necazuri. De la Brand aflasem, mai târziu, că mă internase în Azilul Porter într-o încercare disperată de a-mi recăpăta memoria, lucru necesar pentru reîntoarcerea mea în Amber.

În vreme ce Fiona și Bleys se ocupau de Brand, Eric ținuse legătura cu Flora. Ea pusese la cale transferul la Greenwood de la clinica unde fusesem dus de poliție, în timp ce Eric făcea pregătiri pentru încoronarea sa în Amber. La puțin timp după, existența idilică a fratelui nostru Random în

Texorami fusese tulburată când Brand izbutise să-i trimită un mesaj pe un canal diferit de căile obișnuite de comunicație ale familiei, adică Atuurile, cerând să fie eliberat din închisoarea sa. În vreme ce Random, care nu luase partea niciunei facțiuni în înțeleștările pentru putere, își vedea de operațiunea de salvare, am reușit să scap din Greenwood, însă tot parțial amnezic. Fiindcă obținusem adresa Florei de la directorul înspăimântat al clinicii, m-am dus până la casa ei din Westchester, punând la cale o înșelătorie complicată, și am rămas acolo ca musafir. Random, între timp, nu izbutise să-l salveze pe Brand. După ce ucisese gardianul-șarpe al turnului fusese silit s-o șteargă, utilizând unul dintre pietroaiele mobile cu însușiri ciudate de-acolo. Cei-lalți străjeri, niște tipi duri și nu tocmai umani, izbutiseră să-l urmărească prin Umbră, o realizare de obicei imposibilă pentru cei care nu-s de sânge regal din Amber. Atunci Random fugise pe Umbra Pământ, unde o călăuzeam pe Flora pe cărările încurcate ale înșelăciunii, încercând totodată să-mi caut drumul spre propria iluminare. După ce traversase continentul în urma asigurării mele că aveam să-l protejez, Random venise crezând că urmăritorii săi erau creaturi aflate sub stăpânirea mea. Când l-am ajutat să le distrugă, a fost uluit, însă n-a voit să discute subiectul câtă vreme păream cufundat în manevre care aveau de-a face cu tronul. Îl păcălisem și pe el, de fapt, să mă ducă până în Amber prin Umbră.

Asocierea asta se dovedise benefică sub unele aspecte, însă mai puțin satisfăcătoare sub altele. După ce am dezvăluit adevărata stare în care mă găseam, Random și Deirdre, cu care ne întâlniserăm pe drum, m-au condus către orașul-oglină al Amberului, aflat în mare, Rebma. Aici am străbătut Modelul și, ca urmare, mi-am recăpătat amintirile, lămurind definitiv și chestiunea dacă eram cu adevărat Corwin sau doar una dintre umbrele sale. Călătorisem apoi din Rebma în Amber, folosind puterea Modelului ca

să ajung acasă instantaneu. După ce mă duelasem cu Eric fără vreun rezultat clar, fugisem, ajutat de Atuuri, în brațele mult-iubitului meu frate, același care încercase să mă asasineze, Bleys.

Mă alăturasem lui într-un atac asupra Amberului, o afacere prost plănuită, care nu se terminase deloc bine. Bleys a dispărut în încheștarea finală, în circumstanțe cu șanse mari de a se dovedi fatale, deși cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai înclinat să cred că nu fusese cazul. Am ajuns astfel prizonierul lui Eric și-am participat fără voie la încoronarea lui, după care m-a lăsat fără vedere și m-a aruncat în temniță. Câțiva ani petrecuți în beciurile din Amber făcuseră ca ochii să mi se regenereze, direct proporțional cu tot mai sporita degradare a minții. Doar apariția accidentală a vechiului sfetnic al tatei, Dworkin, cu mintea într-o stare și mai proastă decât a mea, îmi oferise o cale de scăpare.

Am trecut apoi printr-o perioadă de întremare, decidând să mă arăt mai prudent următoarea dată când îi puneam gând rău lui Eric. Am călătorit prin Umbră către un tărâm străvechi, unde domnisem cândva – în Avalon –, plănuind să obțin aici o substanță de care, din familia mea, doar eu știam, o substanță chimică cu abilitatea unică de a putea exploda în Amber. Pe drum spre Avalon am trecut prin Lorraine, o țară unde l-am întâlnit cândva pe exilatul meu general Ganelon sau pe cineva foarte asemănător. Am zăbovit acolo din pricina unui cavaler rănit, a unei fete și-a unei amenințări care aducea ciudat de mult cu un lucru ce se petrecea în vecinătatea Amberului însuși – un cerc negru care sporea în întindere, ce-avea o legătură cu drumul negru pe care veneau dușmanii noștri, un lucru pentru care mă socoteam răspunzător, în parte, din pricina blestemului pe care-l rostisem când fusesem orbit. Am câștigat bătălia, am pierdut fata și mi-am continuat drumul spre Avalon, avându-l pe Ganelon tovarăș.

Am aflat rapid că Avalonul în care ajunseserăm se afla sub protecția fratelui meu Benedict, care avea necazuri și el cu o situație ce se înrudea cu năpastele cercului și drumului negru. Benedict își pierduse mâna în bătălia finală, însă ieșise victorios în lupta cu ielele. M-a avertizat, cerându-mi să-mi înfrânez intențiile referitoare la Eric și la Amber, apoi mi-a îngăduit să-i fiu oaspete la conacul său, el urmând să mai zăbovească în tabără. Acolo, în casa lui, am întâlnit-o pe Dara.

Ea mi-a spus că e strănepoata lui Benedict și că existența ei fusese ținută secretă în Amber. M-a iscodit cât de mult a putut în privința Amberului, a Modelului și a Atuurilor, a puterii noastre de a străbate Umbra. Era o spadasină pricepută. Ne-am făcut un pic de cap, la revenirea mea dintr-o goană prin umbre către un loc unde se găseau suficiente diamante în stare brută ca să pot plăti cu ele materialele necesare pentru atacul asupra Amberului. În următoarea zi, Ganelon și cu mine ne făcuserăm provizia de substanțe chimice trebuincioase și porniserăm spre Umbra Pământ, unde-mi isprăvisem exilul, cu scopul de a face rost de arme automate și de muniție fabricate după indicațiile mele.

Pe drum avuseserăm niște necazuri cu drumul negru, care părea să-și fi extins influența asupra lumilor din Umbră. Făcusem față drumului, însă aproape că pierisem într-un duel cu Benedict, care ne urmărise într-o goană turbată. Prea furios ca să stea de vorbă, se luptase cu mine într-o pădurice – și se arătase mai priceput în luptă, chiar și cu sabia ținută în mâna stângă. Doar prin vicleșug reușisem să-l înving, folosind o însușire a drumului negru necunoscută lui. Fusesem sigur că-mi voia pielea din cauza aventurii cu Dara, însă nu. Din puținele vorbe schimbate între noi, reieșise că nega existența unei asemenea persoane. Mă urmărise, de fapt, convins că-i omorâsem servitorii. Ganelon descoperise, ce-i drept, niște cadavre în pădurea de lângă casa lui Benedict, însă stabiliserăm să uităm de asta, fiindcă nu

știam cine erau morții și n-aveam chef să ne complicăm și mai mult existența.

Lăsându-l pe Benedict în seama fratelui Gerard, pe care-l chemasem din Amber cu Atuul, Ganelon și cu mine am pornit mai departe spre Umbra Pământ, ne-am înarmat, am adunat soldați în Umbră și ne-am năpustit asupra Amberului. Am descoperit însă, la sosirea noastră, că Amberul era deja atacat de creaturi care veniseră pe drumul negru. Noile mele arme întorseseră iute sorții bătăliei în favoarea Amberului, iar fratele Eric murise în luptă, lăsându-mi moștenire problemele lui, reaua sa voință și Giuvaierul Judecății – o unealtă de control al vremii pe care o folosisese împotriva mea când atacasem Amberul împreună cu Bleys.

Aici și-a făcut apariția Dara, trecând iute pe lângă noi, intrând în Amber, găsind calea spre Model și străbătându-l – dovadă directă că eram cumva înrudiți. Însă pe parcursul încercării suferise niște transformări fizice cu totul neobișnuite și anunțase, la sfârșit, că Amberul avea să fie distrus, apoi dispăruse.

O săptămână mai târziu, fratele Caine a fost asasinat, iar scena crimei fusese aranjată în așa fel încât eu să par vinovatul. Faptul că-i omorâsem ucigașul nu era tocmai o dovadă suficientă a nevinovăției mele, fiindcă individul nu mai putea vorbi ca să-mi confirme spusele. Mi-am dat seama, însă, că mai văzusem alții de soiul lui, închipuiți de creaturile care-l urmăriseră pe Random până la Flora acasă. Am reușit, în cele din urmă, să găsesc răgaz ca să ascult povestea încercării nereușite a lui Random de a-l salva pe Brand din închisoarea sa.

Random, după ce-l lăsasem în Rebma cu ani în urmă, ducându-mă în Amber ca să mă duelez cu Eric, fusese silit de regina de acolo, Moire, să se însoare cu o tânără de la curtea ei, Vialle, o fată drăguță, dar oarbă. Asta fusese o pedeapsă pentru Random, care-o lăsase însărcinată pe fiica Moirei, Morganthe, cu Martin, cel ce părea a fi înfățișat pe

Atuul pe care-l ținea acum în mână fratele meu. Ciudat lucru, Random ajunsese să se-ndrăgostească de Vialle și locuia de-atunci în Amber, orașul legendarului unicorn.

După ce aflasem povestea lui Random, luasem Giuvarul Judecății și-l dusesem în sala Modelului. Urmasem acolo instrucțiunile incomplete pe care le promisem ca să-l pot utiliza întru folosul meu. Pe parcursul procesului am avut parte de niște senzații neobișnuite, reușind până la urmă să-i controlez nestematei însușirea cea mai evidentă: capacitatea de a produce fenomene meteorologice. O luasem apoi pe Flora la întrebări, în legătură cu exilul meu. Povestea ei mi s-a părut credibilă și confirmată de ceea ce știam deja, deși am rămas cu impresia că-mi ascunde ceva legat de momentul accidentului. Mi-a promis totuși că va identifica ucigașul lui Caine, recunoscându-l ca fiind de același soi cu tipii cu care ne luptaserăm eu și Random la ea acasă în Westchester. M-a asigurat totodată de sprijinul său în tot ceea ce plănuiam să fac.

La vremea aceea, când auzisem versiunea lui Random, încă nu știam de cele două grupări și de intrigile lor. Am decis deci că, dacă mai trăia, salvarea lui Brand era pe primul loc, fie și pentru că deținea informații pe care cineva nu le voia dezvăluite. Am pus la cale o manevră ca să-l scot de acolo, dar planurile mi-au fost întrucâtva întârziate de aducerea corpului lui Caine în Amber, unde mă însoțise Gerard. Însă o parte din întârziere se datorase faptului că acesta folosisese prilejul ca să mă snopească în bătaie, în caz că uitasem că-i în stare de una ca asta, cu scopul de a adăuga greutate promisiunii sale că mă va ucide cu mâna lui dacă se dovedea că necazurile Amberului mi s-ar fi datorat. A fost cea mai exclusivistă luptă cu circuit închis, urmărită de familie prin Atuuri – o măsură de siguranță în caz că eram totuși făptașul și aș fi intenționat să-l șterg dintre cei vii din cauza amenințării. Ne urmaserăm apoi drumul spre Crângul Unicornului și-l dezgropaserăm pe Caine. Ba

chiar izbutiserăm să zărim, preț de câteva clipe, legendarul unicorn al Amberului.

În acea seară ne-am întâlnit toți în biblioteca palatului, în Amber – adică eu, Random, Gerard, Benedict, Julian, Deirdre, Fiona, Flora și Llewella. Acolo am pus în practică ideea mea pentru găsirea lui Brand. Presupunea ca toți nouă, în același timp, să încercăm să-l contactăm prin Atuuri. Și am izbutit.

Am intrat în legătură cu el și-am reușit să-l aducem în Amber. Dar în învălmășeală, cu noi înghesuiți pe lângă el, cineva i-a împlântat un pumnal în coaste. Gerard s-a declarat îndată îngrijitor și i-a scos pe ceilalți din încăpere.

Ne duseserăm într-un salon de la etaj, ca să schimbăm bârfe și să discutăm despre cele întâmplute. Aici m-a prevenit Fiona că Giuvaierul Judecății era primejdios dacă-l purtai prea mult, sugerând că tot nestemata provocase și moartea lui Eric, mai degrabă decât rănila căpătate în băătălie. Unul dintre primele semne, credea, era o distorsiune a simțului timpului – o încetinire aparentă a curgerii sale, care însemna, de fapt, o grăbire a proceselor fiziologice. Am decis să fiu mai grijuliu cu piatra, ținând cont că Fiona știa mai multe despre aceste lucruri decât noi, fiindcă studiasă demult cu Dworkin.

Și poate că avusese dreptate. Poate că începusem să simt deja efectele în seara aceea, întorcându-mă în odaia mea. Mi s-a părut, în orice caz, că cel ce mă aștepta ca să mă ucidă s-a mișcat parcă mai încet decât ar fi trebuit. Și totuși aproape i-a ieșit. Lama m-a străpuns în coaste și lumea mi s-a șters din minte.

M-am trezit însângerat, în vechiul meu pat din vechea mea casă de pe Umbra Pământ, unde locuisem atât de mult sub numele de Carl Corey. Cum se făcea că ajunseseam acolo, nu știam. M-am târât afară, în vijelie. Abia conștient, am ascuns Giuvaierul într-un maldăr de compost, fiindcă lumea părea, cu adevărat, să încetinească în jurul meu. Am

izbutit să ajung la șosea, încercând să fac semne automobilelor în trecere.

Am fost găsit de un prieten și fost vecin, Bill Roth, care m-a dus la spitalul cel mai apropiat. Am fost tratat de același doctor care mă îngrijise cu ani în urmă, când avusesem accidentul. Suspecta că am probleme psihice, cum reieșea din vechiul dosar falsificat.

Bill a apărut mai târziu și-a pus în ordine mai multe lucruri. Avocat de meserie, dispariția mea îi stârnise curiozitatea și făcuse o anchetă pe cont propriu, aflând despre falsa boală psihică și evadările mele succesive. Aflase amănunte și în privința accidentului propriu-zis. Încă i se părea ceva ciudat cu mine, însă nu-l sâcâia atât de tare.

Mai târziu, Random a luat legătura cu mine prin Atu, anunțându-mă că Brand își venise în simțiri și că voia să mă vadă. Cu ajutorul lui Random, m-am întors în Amber și am stat de vorbă cu Brand. Abia atunci am aflat ce fel de lupte pentru putere se duseseră și cine erau conspiratorii. Povestea sa, la care se adăuga ce-mi spusese Bill pe Umbra Pământ, a avut ceva sens și coerență în toate întâmplările ultimilor ani. Mi-a mai spus și altele, legate de pericolul cu care ne confruntam.

În ziua următoare n-am făcut nimic, odihnindu-mă pentru o vizită în Tir-na Nog'th, de fapt un pretext pentru a mai câștiga timp ca să-mi revin după rană. Însă vizita trebuia făcută. Am călătorit în acea noapte, așadar, în orașul din ceruri, unde am dat peste o adunătură încurcată de semne și vedenii care poate că nu însemnau nimic, alegându-mă și cu un braț mecanic bizar de la fantoma fratelui Benedict.

După întoarcerea din această excursie la înălțime, luașem masa cu Random și Ganelon înainte să pornim peste Kolvir, spre casă. Și încetișor, uluitor, cărarea începuse să se schimbe. De parcă umblam prin Umbră, ceva greu de crezut atât de aproape de Amber. Când am ajuns la

concluzia respectivă, am încercat să alterăm drumul. Însă nici eu și nici Random nu ne dovedeam în stare să modificăm peisajul schimbător. Și apoi apăruse unicornul, părând că vrea să-l urmăim. L-am urmat.

Ne purtase printr-un șir de schimbări caleidoscopice până ce, în cele din urmă, sosiserăm aici, unde ne lăsase să ne batem capul singuri.

Acum, după ce întregul șir de evenimente mi se derulase în amintire, gândirea începea să mi se limpezească. Mi-a zburat mintea la ultimele cuvinte rostite de Random. Și-am simțit că, din nou, i-o luam puțin înainte. Cât avea să mai dureze asta, nu știam, însă mi-am dat seama unde mai văzusem o lucrătură făcută de aceeași mână care încondeiase Atutul străpuns.

Brand avea obiceiul să picteze ori de câte ori devenea melancolic, iar tehnicile sale favorite mi-au venit în minte, amintindu-mi de toate pânzele acelea pe care le iluminase ori întunecase cu vopsele. La asta se adăuga și campania lui, făcută cu ani în urmă, pentru a aduna descrieri și evocări de la toți cei care-l cunoșteau pe Martin. Cu toate că Random nu-i recunoscuse stilul, mă-ntrebam cât avea să mai dureze până să se gândească la motivele care-l făcuseră pe Brand să adune toate informațiile acelea. Chiar dacă nu mâna lui ținuse pumnalul, Brand era părtaș la crimă, fiindcă furnizase mijloacele înfăptuirii sale. Îl cunoșteam destul de bine pe Random ca să știu că intenționa să se țină de cuvânt. Avea să încerce să-l ucidă pe Brand de îndată ce vedea legătura. Și totul urma să devină o harababură și mai mare.

N-avea de-a face cu faptul că Brand îmi salvase, probabil, viața. Socoteam că eram chit, fiindcă-l scosesem din afurisitul de turn. Nu. Nici pentru că mă simțeam dator și nici fiindcă-l îndrăgeam nu căutam acum căi de a-i pune bețe-n roate lui Random. Aveam nevoie de Brand, atâta tot. Avusese el grijă. Motivele pentru care voisem să-l salvez nu erau mai altruiste decât cele care-l împinseseră să mă

scoată din lac. Deținea ceva ce-mi trebuia: informații. Își dăduse seama de asta îndată și mi le servea în porții mici, știindu-se astfel apărat.

— Văd asemănarea, i-am spus lui Random, și se prea poate să ai dreptate în privința celor întâmplare.

— Sigur că am dreptate.

— Dar cartea de tarot a fost străpunsă, am zis.

— E limpede. Eu nu...

— N-a fost adus cu ajutorul Atuului, deci. Persoana care-a săvârșit fapta a intrat în legătură cu el, dar n-a izbutit să-l convingă să treacă încoace.

— Și ce? Contactul a ajuns la un punct de suficientă soliditate și apropiere cât să-l poată oricum înjunghia. Poate că a izbutit și un blocaj mental ca să-l țină pe loc cât sângera. Puștiul n-avea probabil prea multă experiență cu Atuurile.

— Poate că da, poate că nu, am zis. Llewella sau Moire ne-ar putea spune cât de multe știa el despre Atuuri. Dar eu mă gândeam că poate contactul s-a întrerupt înainte de moarte. Dacă ți-a moștenit capacitatea de regenerare, e posibil să fi supraviețuit.

— Posibil? Nu vreau presupuneri, ci răspunsuri!

Am început să cumpănesc. Credeam că știam ceva despre care el nu avea cunoștință, însă n-aveam cea mai bună sursă cu putință. Și mai voiam și să țin posibilitatea asta sub tăcere, fiindcă n-avusesem ocazia s-o discut cu Benedict. Pe de altă parte, Martin era fiul lui Random, iar eu voiam să-i abat lui Random atenția de la Brand.

— Random, s-ar putea să fie ceva, am spus.

— Ce?

— Imediat după ce Brand a fost înjunghiat, când stăteam toți de vorbă în salon, mai ții minte când subiectul conversației a devenit Martin?

— Da. Nimic nou.

— Puteam să zic atunci ceva, dar m-am abținut fiindcă erau toți de față. Și fiindcă voiam să discut asta între patru ochi cu cel direct interesat.

— Cine?

— Benedict.

— Benedict? Ce are el a face cu Martin?

— Nu știu. De aceea mi-am ținut gura, ca să aflu mai multe. Și sursa mea nu era tocmai de încredere.

— Continuă.

— Dara. Benedict se-nfurie ori de câte ori îi rostesc numele, dar până acum destule lucruri pe care mi le-a spus ea s-au dovedit corecte – călătoria lui Julian și Gerard pe drumul negru, felul în care au fost răniți, șederea lor în Avalon. Benedict a confirmat că așa s-a întâmplat.

— Și despre Martin ce-a spus?

Mda... Cum să formulez fără să dau de gol implicarea lui Brand? Dara îmi spusese că Brand îl vizitase pe Benedict de mai multe ori în Avalon, de-a lungul câtorva ani. Acum, că mă gândeam, diferența temporală între Amber și Avalon făcea posibil ca vizitele să se fi produs în perioada în care Brand căuta atât de intens informații despre Martin. Mă tot întrebam de ce revenise, de vreme ce el și cu Benedict nu erau tocmai prieteni la cataramă.

— Doar că Benedict a avut un musafir pe nume Martin și că îl crezuse venit din Amber, am mințit.

— Când?

— A trecut ceva, nu sunt sigur.

— De ce nu mi-ai spus mai demult?

— Nu-i mare lucru... și n-ai părut niciodată foarte interesat de soarta lui Martin.

Random și-a mutat privirea către grifon, care se ghemuise și bolborosea în legea lui, undeva în dreapta mea, apoi a încuviințat din cap.

— Sunt acum. Lucrurile se mai schimbă. Dacă trăiește, încă mi-ar plăcea să ajung să-l cunosc un pic. Dacă nu...

— Bun, am zis. Cea mai bună cale pentru ambele variante e să-ncepem să găsim drumul spre casă. Cred că am văzut ce era de văzut, așa că mi-ar plăcea s-o ștergem.

— Mă gândeam la asta și mi-am dat seama că am putea să folosim Modelul, cred. Trebuie doar să ne punem în centru și să ne transferăm acasă.

— Și să trecem prin zona întunecată? am întrebat.

— De ce nu? Ganelon a făcut-o deja și n-a pățit nimic.

— Ia stați, a intervenit Ganelon. Eu n-am spus că-i ușor, și-s foarte sigur că n-o să puteți duce caii pe-acolo.

— Ce vrei să spui?

— Ții minte locul în care am dat peste drumul negru... când fugeam din Avalon?

— Firește.

— Ei bine, senzațiile pe care le-am avut când am luat Atutul și pumnalul semănau cu starea care ne-a cuprins atunci. De aceea m-am și grăbit așa. Aș prefera să-ncercăm mai întâi cu Atuurile, potrivit teoriei că punctul ăsta e congruent cu Amberul.

Am înclinat capul.

— Prea bine. Și n-avem de ce să dăm buzna. Să aducem mai întâi caii.

Am făcut-o, cu ocazia asta aflând și cât de lungă era lesa grifonului. Lanțul l-a oprit la aproximativ treizeci de metri de gura peșterii, făcându-l să țipe nemulțumit. Asta n-a ajutat la liniștirea cailor, însă a făcut să-mi răsară în minte un gând curios, pe care am decis să-l țin doar pentru mine.

După ce-am luat iarăși caii în stăpânire, Random s-a căutat de Atuuri. Le-am scos și eu pe-ale mele.

— Să încercăm cu Benedict, a zis.

— Bine. Îndată.

Am observat imediat că acum cărțile se simțeau din nou reci la atingere, semn bun. Am tras-o din pachet pe-a lui Benedict și am început preliminarile. La fel a făcut, lângă mine, și Random. Legătura s-a stabilit aproape imediat.

— Cu ce ocazie? a întrebat Benedict mutându-și privirea când la Random, când la Ganelon și cai, apoi fixându-mă pe mine cu ochii.

— Ne treci dincolo? am zis.

— Și caii?

— Tot tacâmul.

— Haideți încoace.

A întins mâna și i-am atins-o. Ne-am îndreptat toți spre el. În câteva secunde ne și găseam alături de el într-un loc la înălțime, stâncos, cu un vânt rece suflându-ne prin veșminte și soarele Amberului, trecut de nămiezi, pe un cer înțesat de nori. Benedict purta o jachetă de piele tare și pantaloni strâmți din piele de căprioară. Cămașa îi era galben-deschis. O mantie portocalie îi ascundea ciotul brațului drept. Și-a încleștat fălcile puternice și m-a fulgerat cu privirea.

— Interesant locul din care veniți. Am întrezărit un pic, pe fundal.

Am încuviințat.

— Interesantă priveliște și de-aici, de la înălțime, am zis, băgând de seamă atât faptul că avea un ocean la brâu, cât și că stăteam pe platforma largă de stâncă de unde comandase Eric bătălia în ziua morții sale și a întoarcerii mele. M-am uitat spre panglica întunecată dinspre Garnath, aflată departe, jos, întinzându-se către linia orizontului.

— Da, a zis. Drumul negru pare, în cele mai multe locuri, să-și fi stabilit marginile. Mai sunt însă locuri pe unde se lățește. De parcă va ajunge, în cele din urmă, să respecte un... model? Spuneți-mi însă, din ce direcție ați sosit?

— Noaptea trecută am petrecut-o în Tir-na Nog'th, iar de dimineață ne-am abătut de la drum când am traversat Kolvirul, am zis.

— Nu-i lucru ușor să te pierzi pe propriul tău munte. Trebuie doar să mergi spre est. Adică direcția din care, din câte se știe, pornește soarele la drum.

Am simțit că obrazii îmi iau foc.

— A fost un accident, am zis ferindu-mi privirea. Am pierdut un cal.

— Ce fel de accident?

— Unul grav... pentru cal.

— Benedict, a zis Random ridicând deodată privirea de pe ceva ce mi-am dat seama că era Atuul străpuns, ce-mi poți spune despre fiul meu, Martin?

Benedict l-a cercetat câteva clipe înainte să vorbească.

— De ce ești deodată așa de interesat?

— Pentru că am motive să cred c-ar putea fi mort. Dacă așa stau lucrurile, vreau răzbunare. Dacă nu... ei bine, gândul că s-ar putea să fi murit m-a tulburat. Dacă e încă în viață, aș vrea să ne întâlnim și să vorbim.

— Dar ce te face să crezi c-ar fi murit?

Random mi-a aruncat o privire. Am încuviințat din cap.

— Începe de la micul dejun, am zis.

— Cât face el asta, o să încropesc ceva de-un prânz, a zis Ganelon scormonind printr-o desagă.

— Unicornul ne-a arătat calea..., a început Random.

Capitolul 3

Stăteam așezați, în liniște. Random terminase de vorbit, iar Benedict privea în zare, spre Garnath. Pe chip nu i se citea nimic. Învățasem, cu multă vreme în urmă, să-i respect tăcerea.

A dat o dată din cap, iute, și și-a întors privirea spre Random.

— Am bănuir de mult ceva de felul acesta, din crâmpeie lăstate de tata și de Dworkin de-a lungul anilor. Știam cumva că există un Model primordial, pe care ori îl descoperiseră, ori îl creaseră ei înșiși, față de care Amberul nostru era doar la o umbră distanță, trăgându-și seva de acolo. Însă n-am reușit să aflu cum s-ar putea călători în locul acela.

Și-a îndreptat iarăși privirea spre Garnath, arătând într-acolo cu bărbia.

— Și asta, spuneți-mi, corespunde cu ce s-a săvârșit acolo?

— Așa s-ar părea, a replicat Random.

— ...s-a săvârșit prin vărsarea sângelui lui Martin?

— Cred că da.

Benedict s-a uitat la Atuul pe care Random i-l dăduse în timp ce istorisea. Cât povestise Random, Benedict nu intervenise.

— Da, este chiar Martin. A venit la mine după ce-a plecat din Rebma. A zăbovit mult timp ca oaspete al meu.

— De ce a venit la tine? a întrebat Random.

Benedict a surâs.

— Păi... trebuia să se ducă și el undeva. Se săturase de poziția lui din Rebma, despre Amber nu știa încă ce

să creadă, era tânăr, liber și abia își descoperise puterile, străbătând Modelul. Voia s-o ia din loc, să vadă lucruri noi, să călătorească prin Umbră – ca noi toți. L-am luat cu mine odată în Avalon, când era un băiețel, ca să poată pași pe pământul uscat de vipia verii, să-l învăț să călărească, să-i arăt cum se secără grânele. Când a ajuns să poată porni oriunde își dorea într-o clipită, alegerile îi erau limitate la puținele locuri pe care le știa. E drept, putea să viseze la un loc și să ajungă acolo – să-l creeze din nimic. Însă era totodată conștient că avea încă multe de învățat ca să fie în siguranță în Umbră. A ales deci să mă viziteze pe mine, rugându-mă să-l instruiesc. Și asta am făcut. A petrecut mare parte dintr-un an la mine acasă. L-am învățat să lupte, să se folosească de Atuuri și de Umbră, l-am povățuit în legătură cu lucruri pe care un prinț din Amber trebuie să le știe ca să supraviețuiască.

— De ce ai făcut toate astea?

— Cineva trebuia s-o facă. La mine venise, deci mie îmi revenea sarcina, a replicat Benedict. Dar să știi că m-am atașat de băiat.

Random a dat din cap aprobator.

— Zici că a stat cu tine vreme de aproape un an. Ce s-a ales de el după aceea?

— Dorul de ducă, pe care-l știi la fel ca mine. Odată ce-a devenit mai încrezător în propriile forțe, a vrut să le încerce. Pe parcursul instruirii sale l-am dus eu însumi în călătorii în Umbră, l-am prezentat cunoștințelor din diferite locuri. Însă a venit și momentul să-și găsească singur calea. Așa că, într-o zi, a spus la revedere și-a pornit la drum.

— L-ai mai văzut de-atunci?

— Da. Se întorcea când și când, mai stătea cu mine, îmi povestea aventurile, descoperirile. Și era mereu limpede că venea doar ca musafir. După un timp nu mai avea stare și-o lua iarăși din loc.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Acum câțiva ani, după timpul din Avalon, în împrejurări obișnuite. A apărut într-o dimineață, a zăbovit două săptămâni poate, mi-a povestit ce văzuse și ce făcuse, a vorbit despre multele lucruri pe care voia să le facă. Apoi a plecat iarăși.

— Și n-ai mai auzit nimic despre el?

— Dimpotrivă. Schimbam mesaje prin prieteni comuni, când se nimerea să treacă. Ba chiar lua legătura cu mine, uneori, prin Atu...

— Avea și el un pachet de Atuuri? am intervenit.

— Da, îi dăruisem unul dintre pachetele mele.

— Și aveai un Atu pentru el?

A clătinat din cap.

— Nici n-am știut că există așa ceva până ce nu l-am văzut pe ăsta, a zis ridicând cartea, aruncându-i o privire și înapoindu-i-o lui Random. Nu am măiestria de a face una. Random, ai încercat să ajungi la el cu Atuul?

— Da, de mai multe ori de când l-am găsit. Am încercat chiar și acum câteva minute. Niciun răspuns.

— Asta, firește, nu demonstrează nimic. Dacă totul s-a petrecut așa cum presupui și a supraviețuit, se poate să fi hotărât să blocheze orice încercare de contact viitoare. Știe cum s-o facă.

— Dacă s-a petrecut cum presupun? Mai știi ceva despre asta?

— Am o idee, a zis Benedict. Fiindcă, vezi tu, a apărut rănit la casa unor prieteni de-ai noștri, în Umbră, cu niște ani în urmă. Era o rană făcută de lama unui cuțit. Prietenii mi-au spus că era în stare proastă și că n-a vrut să dezvăluie prea multe din ceea ce pățise. A rămas acolo câteva zile – până ce-a reușit să se miște iar – și-a plecat înainte să se fi întremat cu totul. Atunci l-au văzut ultima oară. Nici eu nu mai știu de el de atunci.

— Dar n-ai fost curios? a întrebat Random. N-ai plecat să-l cauți?

— Firește, am fost curios. Și mai sunt. Însă un bărbat ar trebui să aibă dreptul să-și ducă viața fără să-și bage rubedeniile nasul în ea, oricât de bine intenționate ar fi. A trecut de momentul de criză și n-a încercat să mă caute. Părea să știe ce face. A lăsat totuși un mesaj pentru mine la alde Tecys, zicând că, atunci când voi afla ce s-a întâmplat, să nu-mi fac griji, că se descurcă.

— Alde Tecys? am întrebat.

— Întocmai. Prieteni de-ai mei din Umbră.

Mi-am pus lacăt la gură, ca să nu-mi scape vorbe necugetate. Îi socotisem pe oamenii aceia doar o parte a poveștii Darei, fiindcă răstălmăcise adevărul destul de mult. Menționase familia Tecys ca și cum îi știa bine, de parcă locuise cu ei – și totul cu știrea lui Benedict. Nu părea momentul potrivit să-i spun de viziunile avute cu o noapte în urmă în Tir-na Nog'th și ce indicaseră acestea cu privire la relația sa cu fata. N-avusesem timp suficient să cuget asupra chestiunii și implicațiilor sale.

Random s-a ridicat și a început să umble, oprindu-se lângă marginea stâncii, cu mâinile la spate. Apoi s-a întors cu fața spre noi, apropiindu-se iarăși.

— Cum putem lua legătura cu acești Tecys? l-a întrebat pe Benedict.

— Nu-i cu puțință decât dacă te duci să-i vezi în carne și oase.

Random s-a întors spre mine.

— Corwin, îmi trebuie un cal. Spui că Stea a trecut prin niște goane prin Umbră...

— A avut o dimineață grea.

— Nu e tocmai sleit. A fost mai mult înfricoșat, iar acum pare în regulă. Îl pot împrumuta?

Până să-i răspund, s-a întors spre Benedict.

— O să mă duci acolo, așa-i?

Benedict șovăia.

— Nu știu ce altceva ar fi de aflat..., a dat să zică.

— Orice! Orice și-ar putea aminti ei, posibil ceva ce nu a părut important atunci, însă ar putea fi acum, când știm totuși câte ceva.

Benedict s-a uitat la mine. Am încuviințat din cap.

— Poate să-l ia pe Stea dacă vrei să-l însoțești.

— Prea bine, a zis Benedict ridicându-se în picioare.

O să-mi aduc și eu calul.

S-a îndreptat spre locul unde-și ținea legat armăsarul uriaș.

— Mulțam, Corwin, a zis Random.

— Te las să-mi faci o favoare, în schimb.

— Care?

— Împrumută-mi Atuul lui Martin.

— Pentru ce?

— Tocmai ce mi-a venit o idee. E prea complicat să-ți explic acum dacă vrei să pornești la drum. Însă n-are ce rău să iasă din ea.

Și-a mușcat buza.

— Bine. Îl vreau înapoi când ai isprăvit cu el.

— Firește.

— O să-ți fie de ajutor să-l găsești?

— Poate.

Mi-a întins cartea.

— O să te-ntorci la palat?

— Da.

— Ai vrea să-i spui lui Vialle ce s-a întâmplat și încotro am plecat? Își face griji.

— Sigur.

— O să am grijă de Stea.

— Știu. Drum bun.

— Mulțumesc.

Am încălecat pe Înflăcăratul, în vreme ce Ganelon mergea pe jos, după cum insistase. Am urmat calea pe care apucaserăm urmărind-o pe Dara, în ziua bătăliei. În afară de ceea ce se întâmplase de curând, asta, probabil,

mă ducea cu gândul la ea. Mi-am scos sentimentele de la naftalină și le-am examinat atent. Mi-am dat seama că, în ciuda festelor pe care mi le jucase, cu toate omorurile la care fusese neîndoielnic părtașă și în pofida amenințărilor pe care le aruncase asupra meleagurilor noastre, eram încă atras de ea de ceva mai mult decât simpla curiozitate. Nu mă surprindea descoperirea. Cam așa se prezentaseră lucrurile și ultima dată când făcusem o inspecție-surpriză în cazarma simțămintelor. M-am întrebat cât adevăr era în ultima vedenie de astă-noapte, în care fusese afirmată posibila ei descendență din Benedict. În orașul nălucilor, firește, umbra lui Benedict ridicase, până la urmă, brațul acela straniu în apărarea ei...

— Ce-i așa de amuzant? a întrebat Ganelon din stânga mea, unde mergea cu pas grăbit.

— Brațul pe care l-am adus cu mine din Tir-na Nog'th — m-am îngrijorat să nu fie ceva cu el, să nu fie înzestrat cu vreo putere nevăzută a destinului, fiindcă venise în lumea noastră din locul acela de mister și de vis. Însă n-a dăinuit nici măcar o zi. N-a rămas nimic din el când Modelul l-a distrus pe Iago. Toate viziunile acelea n-au dus la nimic.

Ganelon și-a dres glasul.

— Păi... nu-i chiar așa cum crezi, a zis.

— Cum adică?

— Brațul nu era în coburii lui Iago. Random l-a pus în desaga ta. La el erau merindele, iar după ce am mâncat, a pus la loc vasele în desagă, unde fuseseră, dar nu și brațul. Nu încăpea.

— Ah, am zis. Atunci...

Ganelon a încuviințat.

— ...Îl are cu el acum, a încheiat propoziția.

— Brațul și pe Benedict. La naiba! Nu-mi place defel lucrul ăla. A încercat să mă omoare. Nimeni n-a mai fost atacat în Tir-na Nog'th până acum.

— Dar Benedict... Benedict e cumsecade. E de partea noastră, chiar dacă sunt niște neînțelegeri între voi. Așa-i? Nu i-am răspuns.

A apucat frâul Înflăcăratului și a tras, oprind calul. M-a privit apoi lung, cercetându-mi chipul.

— Corwin, ce s-a întâmplat acolo sus? Ce-ai aflat?

Am șovăit. Ce aflasem, cu adevărat, în orașul din ceruri? Nimeni nu știe limpede cum funcționează vedeniile din Tir-na Nog'th. Se prea poate, după cum bănuiam, ca locul să nu facă altceva decât să ne reflecte temerile și dorințele nerostite, amestecându-le poate cu intuiții inconștiente. Să împărtășești concluzii și presupuneri cu bază rațională era una. Însă suspiciunilor stârnite de ceva necunoscut era mai bine să nu li se dea frâu liber. Și totuși brațul acela era îndejuns de solid...

— Ți-am spus că am rupt brațul fantomei lui Benedict. Ne luptam, e limpede.

— Vezi asta, atunci, ca pe o prevestire a faptului că tu și cu Benedict vă veți dușmăni cândva?

— Poate.

— Și ți s-a arătat un motiv pentru asta, așa-i?

— Da, am zis slobozind un oftat. Mi s-a arătat că Dara e într-adevăr înrudită cu Benedict – se prea poate să fie adevărat. Și se mai poate ca, dacă asta e adevărat, el să nu știe. Așa că o să ne ținem gura până ce putem demonstra dacă este sau nu adevărat. Ai priceput?

— Firește. Dar cum ar fi cu puțință?

— Exact cum a zis ea.

— Strănepoată?

Am încuviințat.

— Dar cum?

— Căpetenia ielelor, pe care o știm doar după faimă – Lintra, doamna din cauza căreia a pierdut un braț.

— Dar băătăia aia a fost de curând.

— Timpul curge altfel în diversele tărâmurii ale Umbrei, Ganelon. În părțile cele mai îndepărtate, așa ceva n-ar fi cu neputință.

A scuturat din cap, lăsând frâul moale.

— Corwin, cred că Benedict ar trebui să știe. Dacă e adevărat, ar trebui să-i dai o șansă să se pregătească și nu să-l lași să afle totul dintr-odată. Voi, prinții, sunteți așa de neroditori, că paternitatea vă lovește parcă mai rău decât pe alții. Uite numai la Random. Ani buni nici n-a vrut să știe de fiul lui, iar acum... am senzația că și-ar pune viața în primejdie pentru el.

— Și eu cred la fel. Așadar, în cazul lui Benedict, uită de prima parte, dar cercetează mai în profunzime partea a doua.

— Crezi că i-ar lua partea Darei împotriva Amberului?

— Aș prefera să nu-i ofer alegerea asta și să nu-i spun că există... dacă există.

— Cred că nu-i faci bine deloc. Nu-i un copil smiorcăit. Ia legătura cu el prin Atu și spune-i ce bănuiești. În felul ăsta, cel puțin, are la ce se gândi și nu riscă să intre nepregătit în vreo confruntare neașteptată.

— Nu m-ar crede. Ai văzut cum face ori de câte ori aduc vorba despre Dara.

— Și asta ar trebui să-ți dea de gândit. Poate că bănuiește ce s-a întâmplat și respinge totul cu atâta îndârjire fiindcă ar fi vrut ca lucrurile să se petreacă altfel.

— În clipa asta ar lărgi o prăpastie pe care încerc s-o astup.

— Dacă-i ascunzi acum ceea ce știi, s-ar putea ca prăpastia să se adâncească și mai tare după ce-o să afle.

— Nu, cred că-mi cunosc fratele mai bine decât tine.

A luat mâna de pe căpăstrul calului.

— Prea bine. Nădăjduiesc că ai dreptate.

N-am răspuns, însă l-am îndemnat iarăși la drum pe Înflăcăratul. Era între noi o înțelegere nerostită: Ganelon mă

putea întreba ce poftea, și totodată era de la sine înțeles că aveam să-i ascult cu luare-aminte povețele. Asta, în parte, fiindcă poziția sa era unică. Nu eram înrudiți. Nu era din Amber. Tulburările și necazurile Amberului îl priveau doar fiindcă așa hotărâse. Fuseserăm prieteni, apoi dușmani cu multă vreme în urmă, după care, mai recent, iarăși prieteni și aliați în bătălie pe tărâmul lui adoptiv. Pe urmă, după ce isprăviseseră acolo, îmi ceruse să mă însoțească, să mă ajute cu planurile mele și cu treburile Amberului. În clipa de față nu-mi datora nimic, cum nici eu nu-i datoram lui – dacă era să ținem socoteala, ne lega doar prietenia, mai puternică decât vechile datorii și cuvinte de onoare. Altfel spus, era vorba de ceva care-i dădea dreptul să mă bată la cap cu treburi precum cea abia discutată, cu toate că până și lui Random i-aș fi spus, altminteri, să se ducă naibii după ce hotărârea mea fusese luată. Îmi dădeam seama că n-aveam de ce să mă înfurii când tot ce-mi spunea Ganelon era înveșmântat în bună-credință. Era, mai degrabă, un vechi filon autoritar ce marca relația noastră din trecut și era, totodată, legat de starea de lucruri prezentă: nu-mi place să mi se pună la îndoială deciziile și poruncile. Probabil, am decis, mă irita și mai mult că în ultimul timp citise cu iscusință semnele și că avusese de dat niște povețe pornite de la intuițiile sale – lucruri pe care simțeam că ar fi trebuit să le pricep și singur. Și... asta era tot? O simplă proiectare a nemulțumirii, datorată câtorva ocazii în care nu fusesem satisfăcut de mine însumi? Sau ceva mai adânc, ceva care mă tot râcâise și care acum ieșea la iveală?

— Corwin, a zis Ganelon, m-am tot gândit...

Am oftat.

— Da?

— ...la fiul lui Random. Dacă-i să mă iau după felul în care vă vindecați voi, se prea poate să fie încă printre cei vii.

— Mi-ar plăcea și mie să cred asta.

— Dar nu te grăbi.

— Ce vrei să spui?

— Am înțeles că a avut puține legături cu Amberul și cu restul familiei, fiind crescut în Rebma.

— Da.

— De fapt, în afară de Benedict și de Llewella în Rebma, singurul cu care ar mai fi avut de-a face ar trebui să fie tocmai cel care l-a înjunghiat – Bleys, Brand sau Fiona. Cred că are o imagine destul de distorsionată despre familie.

— Distorsionată, am zis, dar poate nu lipsită de temeii, dacă pricep încotro bați.

— Pricepi. Ar fi motive să socotim nu doar că se teme de familie, ci și că ar putea să se ridice împotriva rudelor lui.

— E cu puțință, am zis.

— Crezi că s-a aliat cu dușmanul?

Am clătinat din cap.

— Nu dacă știe că-i o unealtă a celor care au încercat să-l ucidă.

— Dar așa să fie? Mă-ntreb... Zici că Brand s-a speriat și a încercat să rupă înțelegerea pe care-o făcuseră cu ceata drumului negru. Dacă ceata asta-i așa de puternică, oare n-or fi ajuns Fiona și Bleys pionii ei? Dacă așa ar sta lucrurile, l-aș vedea pe Martin înclinând spre ceva care să-i dea putere asupra lor.

— Prea multe speculații, am zis.

— Dușmanul pare să știe multe despre tine.

— E drept, dar au avut niște trădători de la care să afle.

— Poate de la ei vor fi aflat tot ce spuneai tu că știa Dara?

— Nu-i rău, dar e greu de zis dacă-i așa.

În afară de treaba cu familia Tecys, în privința căreia lucrurile îmi erau mai clare. Am decis să țin asta pentru mine deocamdată, ca să aflu unde voia să ajungă fără alte poticneli.

— Martin nu era tocmai în poziția de a le spune prea multe despre Amber, am zis.

Ganelon a rămas tăcut timp de o clipă, apoi a întrebat:

— Ai avut ocazia să verifici treaba despre care te-am întrebat în noaptea aia, la cavoul tău?

— Ce treabă?

— Să vezi dacă Atuurile pot fi ascultate, urmărite. Acum, dacă știm că Martin avea un set...

Îmi venise mie rândul să tac, lăsând un șir de momente să-mi taie calea și să scoată limbile la mine.

— Nu, n-am apucat, am zis apoi.

Am mai mers așa o vreme, după care Ganelon a vorbit iar:

— Corwin, în noaptea în care l-ați adus înapoi pe Brand...

— Da?

— Ai zis că i-ai luat în considerare pe toți, încercând să-ți dai seama cine te-a înjunghiat, și că oricărui dintre ei i-ar fi fost dificil s-o facă în intervalul de timp respectiv.

— Of și iar of, am zis.

A dat din cap.

— Acum ai o altă rudă la care să te gândești. Poate că-i lipsește iscusința familiei, dar numai fiindcă e tânăr și fără experiență.

Învârtindu-mi asta în minte, am făcut un semn de salut paradei de momente tăcute ce se înșirau între Amber și clipa de față.

Capitolul 4

Când am bătut la ușa, a întrebat cine-i și i-am spus.

— Un moment.

I-am auzit pașii, apoi ușa s-a întredeschis. Vialle avea doar puțin peste un metru cincizeci și era subțirică. Brunetă, cu trăsături fine, cu voce foarte domoală. Purta veșminte roșii. Ochii ei lipsiți de vedere au căutat goi către mine, amintindu-mi de trecutul întunecat și dureros.

— Random m-a rugat să-ți spun că va mai întârzia, dar că nu ai de ce să îți faci griji.

— Intră, rogu-te, a zis dându-se în lături și deschizând larg ușa.

Am intrat. Nu voiam, dar am făcut-o. Nu intenționasem să respect cuvânt cu cuvânt rugămintea lui Radom – să-i spun ce se întâmplase și unde plecase el. Voisem să-i spun doar ce-i spuseseam și nimic mai mult. Abia după ce ne despărțiserăm îmi dădusem seama ce îmi cerea de fapt Random: să-i spun soției sale, cu care nu schimbasesm niciodată mai mult de zece cuvinte, că plecase să-și caute fiul ilegal, pe flăcăul a cărui mamă, Morganthe, se sinucisese, adică exact lucrul pentru care fusese pedepsit și silit să se însoare cu Vialle. Faptul că acest mariaj funcționa de minune era un lucru care încă mă uluia. Nu-mi doream să fac valuri aiurea, așa că, intrând în odaie, căutam febril alternative.

Am trecut pe lângă un bust al lui Random așezat pe-un raft înalt, pe peretele din stânga. Abia după ce am trecut de el mi-am dat seama, de fapt, că fratele meu era subiectul.

Am văzut masa ei de lucru în partea cealaltă a odăii. M-am întors și am cercetat din priviri sculptura.

— Nu știam că sculptezi, am zis.

— Da.

M-am uitat în jur și-am localizat iute alte exemple ale muncii ei.

— Nu-s rele, am zis.

— Mulțumesc. Vrei să iei loc?

M-am lăsat pe un fotoliu încăpător, care s-a dovedit mai confortabil decât arăta. Ea s-a așezat pe un divan jos, în dreapta mea, strângându-și picioarele sub ea.

— Îți aduc ceva de mâncare, de băut?

— Nu, mulțam. Stau doar un pic. Uite ce e... Random, Ganelon și cu mine am fost un pic abătuți în drumul spre casă și, după întârzierea asta, ne-am văzut și cu Benedict. Iar rezultatul a fost că Random și Benedict au trebuit să se ducă într-o altă mică excursie.

— Și cât vor zăbovi?

— O noapte, poate. Ori ceva mai mult. Dacă va dura mult mai mult, o să cheme probabil pe altcineva cu Atutul și-ți vom spune.

Simțeam o durere surdă în coaste. Am dus mâna acolo, masând ușurel locul.

— Random mi-a spus multe despre tine, a zis Vialle.

Am chicotit.

— Sigur nu vrei ceva de mâncare? Nu m-ar deranja deloc.

— Ți-a spus că mi-e întotdeauna foame?

A râs.

— Nu. Dar dacă ai fost atât de activ pe cât spui, aș ghici că n-ai avut vreme să mănânci de prânz.

— Ai dreptate doar pe jumătate. Bine. Dacă ai pe undeva vreun codru de pâine, nu mi-ar strica să ronțai un pic din el.

— Bine. Așteaptă nițel.

S-a ridicat și a pornit spre camera de alături. Am folosit ocazia pentru a mă scărpinga strașnic în jurul rănii, unde simțeam brusc o mâncărime ucigătoare. Acceptasem ospitalitatea ei în parte din pricina asta, și în parte fiindcă-mi dădusem seama că-mi era, de fapt, foame. Abia peste ceva timp mi-am dat seama că n-ar fi avut cum să mă vadă scărpinându-mă de zor. Mișcările ei sigure, lipsa de șovăială cu care se purta mă făcuseră să uit, pentru moment, că era oarbă. Bine. Îmi plăcea că reușea să se descurce atât de bine.

Am auzit-o fredonând o melodie, „Balada Cutreierătorilor de Valuri”, imnul flotei comerciale a Amberului. Amberul nu este un mare centru meșteșugăresc, iar agricultura n-a fost nicicând punctul nostru forte. Însă vasele noastre navighează prin umbre, străbat distanțe uriașe și fac negoț cu orice. Cam orice bărbat din Amber, nobil ori nu, petrece ceva timp în flotă. Cei de sânge regal au stabilit rutele comerciale acum multă vreme, rute pe care să le poată urma alte corăbii, iar mărilor de pe zeci de lumi sunt întipărite în mintea oricărui căpitan. Contribuisem și eu la asta, în vremuri de demult, cu toate că implicarea nu-mi fusese atât de temeinică precum a lui Gerard sau Caine. Mă simțisem mișcat de forțele genunilor de ape și de spiritul celor ce cutezau să le străbată.

După un timp, Vialle s-a întors cu o tavă plină cu pâine, carne, brânză, fructe și un șip cu vin. A așezat mâncarea pe o masă alăturată, la îndemână.

- Vrei să hrănești un regiment?
- Mai bine să știi că e îndeajuns.
- Mulțumesc. Mi te alături?
- Un fruct, poate.

Degetele ei au căutat o clipă și au găsit un măr. S-a așezat iarăși pe divan.

- Random mi-a spus că tu ai compus cântecul, a zis.
- Asta a fost demult.
- Ai mai compus ceva în ultimul timp?

Am dat să clatin din cap, mi-am luat seama și am zis:

— Nu. Partea aceea din mine... se odihnește.

— Păcat. E minunat cântecul.

— Random e adevăratul muzician al familiei.

— Da, e foarte bun. Însă interpretarea și compoziția sunt lucruri diferite.

— Așa-i. Într-o zi, când se mai liniștește totul... Spune-mi, ești fericită aici, în Amber? E pe placul tău? Ai nevoie de ceva?

A zâmbit.

— Nu am nevoie decât de Random. E un om bun.

M-am simțit ciudat de mișcat auzind-o vorbind astfel despre el.

— Atunci mă bucur pentru tine. El a fost mai mic, mai mărunț... cred că i-a fost ceva mai greu decât nouă, celorlalți. Nimic nu-i mai nefolositor decât încă un prinț când deja sunt o grămadă prin preajmă. Am fost la fel de vinovat ca ceilalți. Bleys și cu mine l-am dus și l-am lăsat două zile pe o insuliță pustie, în sud...

— ...Iar Gerard s-a dus să-l ia de acolo când a aflat, a completat Vialle. Da, mi-a povestit. Cred că te stânjenește dacă-ți aduci aminte de asta după atâta timp.

— Cred că a rămas și el cu supărarea.

— Nu, te-a iertat demult. A luat-o ca pe o glumă. Și ți-a băgat și o țepușă în tocul cizmei – și te-ai înțepat în ea când te-ai încălțat.

— Deci Random a fost! La naiba! Am dat mereu vina pe Julian...

— Ei, isprava asta îl stânjenește pe Random.

— Oho, cât a trecut de-atunci...

Am clătinat din cap și mi-am văzut de mâncare. M-am lăsat pradă foamei, iar Vialle mi-a îngăduit câteva minute de tăcere în care să-i pun capac. După ce mi-am potolit-o, am simțit nevoia să spun ceva.

— E bine, mult mai bine acum, am început. Noaptea pe care am petrecut-o în orașul din ceruri a fost neobișnuită și plină de încercări.

— Ai primit semne prevestitoare care să-ți fie de folos?

— Nu știu cât de utile s-ar putea dovedi, dar cred că le prefer așa decât să nu le fi primit defel. Pe-aici s-a mai petrecut ceva interesant?

— Mi-a spus o servitoare că fratele vostru Brand se înzdrăvenește. A mâncat bine de dimineață, ceea ce este încurajator.

— Așa-i. S-ar părea că nu mai este în primejdie.

— Se prea poate. Ați... ați îndurat toți lucruri teribile. Îmi pare rău. Speram ca în noaptea petrecută în Tir-na Nog'th să capeteți niște indicații despre ce ar fi de făcut.

— Nu contează. Nu-s așa de sigur de valoarea acelor viziuni.

— Atunci de ce... ah...

Am cercetat-o cu reînnoit interes. Chipul nu-i trăda nici acum nimic, însă mâna dreaptă îi zvâcnise, trăgând de căptușeala divanului. Parcă dându-și seama că se trădează, și-a oprit mișcarea mâinii. Era, evident, o persoană care-și răspunsese la propriile întrebări și-și dorea s-o fi făcut-o fără să se dea de gol.

— Da, am încercat să trag de timp. Știi că sunt rănit.

A încuviințat, înclinând capul.

— Nu mi-e ciudă pe Random că ți-a spus. Judecata lui a fost mereu ageră și chită să apere. Nu văd de ce nu m-aș baza eu însumi pe ea. Însă trebuie să știu cât de multe ți-a spus, atât pentru siguranța ta, cât și pentru liniștea minții mele. Fiindcă sunt și lucruri pe care socot că nu le-a rostit încă.

— Înțeleg. E greu să-mi dau seama ce nu mi-a spus, dar să știi că-mi povestește mai totul. Știu istoria ta și multe despre toți ceilalți. Mă înștiințează despre ce se petrece, despre suspiciunile sale și felul în care se leagă lucrurile.

— Mulțumesc, am zis sorbind din vin. Mi-e mai ușor, în cazul ăsta, să vorbesc, știind cum stau lucrurile între voi. O să-ți spun tot ce s-a întâmplat de la micul dejun și până acum.

Zis și făcut.

A zâmbit când și când, în vreme ce povesteam, însă nu m-a întrerupt. Când am terminat, a întrebat:

— Te gândeai că o să mă supăr dacă aduci vorba despre Martin?

— Da, mi s-a părut cu puțință.

— Nu. Vezi tu, l-am cunoscut pe Martin în Rebma, când nu era decât un băiețel. L-am văzut crescând, cum s-ar spune. Și mi-a plăcut de el atunci. Chiar să nu fi fost fiul lui Random, mi-ar fi fost drag. Nu pot decât să mă bucur că soțul meu e preocupat și să sper că a venit vremea să aibă, în sfârșit, parte unul de altul.

Am clătinat din cap.

— Nu întâlnesc adesea oameni ca tine, am zis. Mă bucur că te-am cunoscut până la urmă.

A râs, zicând apoi:

— Ai fost și tu nevăzător o bucată lungă de vreme.

— Așa-i.

— Poate să te amărească sau să-ți ofere o bucurie mai mare în a face ceea ce mai ai puțința să faci.

Nu trebuia să-mi aduc aminte de zilele lipsite de lumina ochilor ca să știu că făceam parte din prima categorie, chiar și lăsând deoparte împrejurările care-mi aduseseră orbirea. Pardon, dar ăsta sunt eu și n-am ce face.

— E drept, am zis. Tu ești norocoasă.

— Nu-i decât o stare a minții – ceva ce poate fi cu ușurință apreciat de un Stăpân al Umbrei.

S-a ridicat în picioare.

— M-am întrebat mereu cum arăți, a zis. Random te-a descris, dar e altceva. Aș putea...?

— Firește.

S-a apropiat și și-a trecut degetele peste chipul meu, conturându-mi, cu delicatețe, trăsăturile.

— Ei bine, ești, în linii mari, așa cum mă așteptam să fii. Și simt în tine încordarea. E de mult acolo, așa-i?

— Într-o formă ori alta, de când m-am întors în Amber.

— Oare ai fost mai fericit înainte să-ți recapeți memoria?

— E o întrebare dintre cele imposibile, am zis. Dar, dacă lăsăm deoparte asta, în acele vremuri aveam încă ceva în mine care mă mâna, care mă tulbura zi de zi. Căutam mereu să descopăr cine eram, ce eram.

— Erai însă mai fericit sau mai puțin fericit decât ești acum?

— Nici una, nici alta. Lucrurile tind să se echilibreze. Este, cum ai spus, o stare a minții. Și chiar de n-ar fi astfel, nicicând nu m-aș putea întoarce la cealaltă viață, acum, că știu cine sunt, acum, că am găsit Amberul.

— De ce nu?

— De ce mă-ntrebi toate acestea?

— Vreau să te înțeleg. Încă de când am auzit numele tău în Rebma, chiar înainte ca Random să-mi povestească despre tine, am vrut să știu ce te face să mergi înainte. Am acum ocazia – niciun drept, firește, doar ocazia – și am simțit că ar merita să-nalc buna-cuviință doar ca să te-ntreb.

Am izbucnit într-un râs înfundat.

— Ai vorbit deschis, am spus. Să vedem dacă o să pot face și eu asta. Mai întâi m-a îmboldit ura – ura pentru frațele Eric și dorința de a ocupa tronul. Dacă m-ai fi întrebat, la întoarcerea mea, care dintre cele două era mai puternică, aș fi zis că dorința de domnie. Acum, însă... va trebui să recunosc că era de fapt pe dos. Până acum nici nu-mi dădusem seama, dar e adevărat. Doar că Eric e mort și n-a mai rămas nimic din ce simțeam atunci. Tronul rămâne, însă îmi dau seama că în privința lui simțămintele îmi sunt amestecate. Se prea poate ca nici unul dintre noi să n-aibă vreun drept asupra lui în circumstanțele de față. Și chiar

dacă n-ar exista obiecții din partea familiei, n-aș lua domnia în clipa asta. Mai întâi ar trebui să văd că tărâmul și-a recăpătat stabilitatea și că anumite întrebări și-au primit răspunsul.

— Chiar dacă aceste lucruri ar arăta că nu ai dreptul la tron?

— Chiar dacă.

— Atunci încep să înțeleg.

— Ce? Ce-i de înțeles aici?

— Domnia ta Corwin, priceperea mea întru temeiurile filosofice ale acestor lucruri e limitată, însă cred că ești în stare să găsești tot ce dorești în Umbră. Asta m-a încurcat multă vreme și n-am izbutit să pricep pe deplin explicațiile lui Random. Dacă ați pofti, n-ar putea fiecare dintre voi să pășească în Umbră și să-și găsească câte un Amber, aidoma cu acesta întru totul, în afara faptului că ați domni acolo fiecare sau v-ați bucura de orice alt rang ați socoti nimerit?

— Da, putem găsi asemenea locuri.

— Și de ce nu faceți astfel, ca să puneți capăt gâlcevii?

— Fiindcă am putea găsi un loc care să pară la fel – însă doar atât. Suntem toți parte din Amber, după cum și Amberul face parte din noi. Orice umbră a Amberului va trebui să fie populată cu propriile noastre umbre ca să merite strădania. Putem chiar să lăsăm deoparte propria umbră dacă alegem să ne mutăm pe un tărâm aidoma. Numai că oamenii-umbre nu vor fi chiar asemenea celor de aici. O umbră nu e niciodată întocmai cu obiectul care proiectează umbra. Și sunt diferențe mici, însă cumva mai rele decât dacă ar fi mari. Ar însemna să locuiești într-un popor de străini. Cea mai bună comparație care-mi vine acum e o întâlnire cu o persoană ce seamănă bine cu o altă persoană pe care o cunoști. Te tot aștepti să se poarte ca amicul tău; mai rău, te simți înclinat să te porți cu el cum te-ai purta cu celălalt. I te înfățișezi cu o anume mască și reacțiile sale nu sunt cele la care te-ai aștepta. E o senzație neplăcută.

Nu-mi place să cunosc oameni care-mi amintesc de alți oameni. Personalitatea e singurul lucru pe care nu-l putem controla în felul în care modelăm Umbra. Și, de fapt, e și felul în care ne putem deosebi pe noi înșine de propriile noastre umbre. De aceea, când ne aflam pe Umbra Pământ, n-a știut Flora ce să creadă despre mine atâta vreme: noua mea personalitate era îndeajuns de diferită.

— Încep să înțeleg, a zis ea. Nu e doar Amberul pur și simplu. E locul, plus toate celelalte.

— Da, locul, plus toate celelalte... Țasta e Amberul, am încuviințat.

— Spui că ura ți-a murit odată cu Eric, iar dorința de domnie ți-a fost domolită de chibzuiala asupra veștilor aflate de curând.

— Așa este.

— Atunci cred că am priceput ce te îmboldește.

— Mă mână dorința de stabilitate și-o anume dorință de răzbunare împotriva dușmanilor noștri...

— Datoria... firește.

Am pufnit.

— Mi-ar conveni mie să-i punem o așa față, dar nu vreau să fiu ipocrit. Nu-s tocmai un fiu devotat al Amberului sau al lui Oberon.

— Se simte limpede în vocea ta că n-ai vrea să fii socotit astfel.

Am închis ochii fiindcă voiam să mă alătur ei în beznă, să-mi aduc aminte, pentru scurtă vreme, de o lume unde aveau întâietate alte mesaje decât cele aduse de lumină. Știam că avea dreptate în privința vocii mele. De ce respinsesem atât de ferm ideea de datorie, de îndată ce-mi fusese sugerată? Îmi place, ca oricui, să fiu apreciat pentru bunătatea, noblețea și agerimea minții atunci când e cazul, ba uneori și când nu e. Și-atunci ce nu-mi pica bine la ideea de devotament față de Amber? Nimic. Atunci despre ce era vorba? Despre tata.

Nu-i mai datoram nimic, mai ales devotamentul meu. El era, până la urmă, răspunzător pentru felul în care se prezenta acum situația. Plodise o liotă de-alde noi fără să se ocupe și de o regulă clară de succesiune, fusese nu tocmai binevoitor față de toate mamele noastre și se așteptase, apoi, la dragostea și la sprijinul nostru. Se prefăcuse că are moștenitori preferați și, până la urmă, părea că ne manipulasă ca să ne ridicăm unii contra altora. Fusese apoi tras într-o belea pe care n-o putuse struni și lăsase regatul vraiste. Sigmund Freud îmi anesteziase demult orice resentiment ce-ar putea îndeobște apărea într-o familie. N-am nimic cu nimeni pe pricini de ranchiună. Însă faptele sunt altceva. Nu era vorba că-mi displăcea tata doar fiindcă nu-mi dăduse motive să-l plac; se părea, de fapt, că făcuse eforturi serioase ca să merite nepăsarea mea. Dar destul. Îmi dădeam seama, acum, ce mă deranja la conceptul de devotament: obiectul acestuia.

— Ai dreptate, am zis deschizând ochii și privind-o, și mă bucur că ai adus vorba despre asta.

M-am ridicat.

— Dă-mi mâna, am spus.

A întins brațul drept. L-am dus la buze.

— Mulțumesc. A fost un prânz pe cinste.

M-am întors și am pornit spre ușă. M-am uitat înapoi și-am văzut că roșise și că zâmbea, cu mâna încă ridicată un pic. Începeam să înțeleg ce-l făcuse pe Random să se schimbe.

— Să-ți fie line căile, a zis în clipă în care pașii mei s-au oprit.

— La fel și ție, am răspuns grăbindu-mă să ies.

Plănuisem să-l văd pe Brand apoi, însă nu m-am putut convinge s-o fac. Unu la mână, nu voiam să stau de vorbă cu el cât mintea mi-era încă încețoșată de osteneală. Doi la mână, discuția cu Vialle fusese primul lucru plăcut care

mi se întâmpla de ceva vreme și voiam să mai prelungesc senzația.

Am urcat scările și-am pășit pe coridorul ce ducea spre odaia mea, cugetând, firește, în vreme ce învârteam cheia în noua mea încuietoare, la noaptea în care avuseseră loc acele atacuri cu cuțite. Odată ajuns în dormitor, am tras draperiile ca să acopăr soarele după-amiezii, m-am dezbrăcat și m-am vârat în pat. Ca și în alte ocazii când încercasem să dorm după o perioadă frământată, știind că alt zbulucum își aștepta rândul, somnul m-a ocolit o vreme. M-am sucit și răsucit mult timp, retrăind evenimente din ultimele zile și unele mai îndepărtate. Când am adormit într-un târziu, în vise mi-a apărut un amestec din aceleași întâmplări trecute, inclusiv un episod din fosta mea celulă, cu mine scurmând în lemnul ușii.

Era beznă când m-am trezit. Mă simțeam odihnit. Încordarea se dusese, reveria îmi era mult mai pașnică. Ba chiar simțeam o scânteiuță de încântare plăcută dansându-mi în minte. Era ca un cuvânt ce-mi stătea pe limbă, un simțământ difuz că... da!

M-am ridicat, am pus mâna pe haine și-am început să mă-mbrac. Am prins-o pe Grayswandir la cingătoare. Am luat o pătură, am făcut-o sul și-am băgat-o la subsuoară. Desigur...

Mintea mi-era clară și nu mai simțeam în coastă zvâcnetul dureros. Nu știu cât dormisem și nici n-avea rost să verific. Aveam de cercetat ceva mult mai important, ceva ce-ar fi trebuit să-mi treacă demult prin cap – și-mi și trecuse, de fapt. Îmi venise gândul, însă apăsarea timpului și toate cele întâmplate mi-l șterseseră din minte. Până acum.

Am încuiat apartamentul și-am pornit spre casa scării. Lumânările pâlpâiau, iar cerbul scorjit care tot murea de veacuri pe tapiseria din dreapta mea se uita drept către câinii cu contururi șterse ce-l hăituiseră cam tot atâta vreme. Uneori mă dau cu cerbul, însă de obicei sunt de partea

câinilor. Trebuia să pun să se restaureze țesătura, cât de curând.

Pe scări în jos. Nu se auzea niciun sunet dedesubt. Era târziu, așadar. Bun. Încă o zi în care scăpasem cu viață. Și poate nițel mai înțelept. Îndeajuns de înțelept să-mi dau seama că aveam încă multe lucruri de aflat. Însă nădăjduiam. Și asta îmi lipsise câtă vreme zăcusem în afurisita de celulă, cu palmele apăsate peste ochii distruși, urlând. Vialle... mi-aș fi dorit să pot vorbi cu tine, câteva clipe doar, în vremea aceea. Însă ce știam învățasem la o școală dură și poate că, și de-aș fi avut viața mai ușoară, n-aș fi căpătat grația ta. Greu de spus. Mereu m-am simțit mai degrabă câine decât cerb, mai degrabă vânător decât vânat. M-ai fi putut învăța ceva care să potolească amărăciunea, să domolească ura. Ar fi fost însă mai bine? Ura moare odată cu obiectul ei. Îmi trecuse și amărăciunea... dar, uitându-mă înapoi, mă-ntreb dacă aș fi izbutit s-o scot la capăt fără ele, care-mi dăduseră puteri. Nu-s atât de sigur că aș fi supraviețuit întemnițării dacă n-ar fi fost hâzii mei tovarăși care să mă târască, iar și iar, către viață și dincolo de nebunie. Îmi pot permite acum luxul câte unui gând de cerb, însă atunci s-ar fi putut dovedi fatal. Nu știi cu adevărat cum stau lucrurile, buna mea doamnă, și mă-ndoiesc că voi ști vreodată.

Nivelul al doilea era cuprins de nemișcare. Câteva zgomote slabe doar, mai jos. Dormi în pace, doamnă. Împrejur, apoi iarăși în jos. M-am întrebat dacă Random descoperise ceva de însemnătate. Probabil că nu, altfel el ori Benedict ar fi luat până acum legătura cu mine. Asta dacă nu dăduseră de belea. Dar nu. E ridicol să-ți stârnești singur grijile. Realitatea se făcea simțită la vremea ei, iar eu aveam destule pe cap acum. Parter.

— Will, Rolf, am rostit.

— Stăpâne Corwin.

Cei doi străjeri luaseră poziție de drepti auzindu-mi pașii. Chipurile lor îmi spuneau că totul era bine, însă i-am strigat de dragul protocolului.

— E liniște, domnia ta, liniște.

— Prea bine, am zis și mi-am urmat drumul, traversând sufrageria de marmură.

Avea să meargă, eram sigur, asta dacă timpul scurs și umezeala nu-l șterseseră cu totul. Apoi...

Am pătruns pe coridorul lung, unde zidurile prăfuite se strângeau apăsător. Întuneric, umbre, pașii mei...

Am ajuns la ușa din capăt, am deschis-o și-am pășit pe platformă. Apoi iarăși am coborât, pe treptele în spirală, luminate ici și colo de câte-o făclie, către cavernele din inima Kolvirului. Random avusese dreptate, am decis atunci. Dacă rădeai totul până la nivelul acela subpământean, atunci ar fi fost o corespondență între ce mai rămânea și locul acelui Model dintâi pe care-l vizitaserăm de dimineață.

...Și în jos. Încolăcindu-mă și răsucindu-mă prin penumbra. Făclia și ghereta străjerului se întrezăreau cenușii, ca o scenă a dezolării. Am terminat de coborât și am apucat într-acolo.

— Bună seara, stăpâne Corwin, a zis silueta slăbănoagă și cadaverică ce se sprijinea de-o grindă, fumându-și pipa cu un rânjel.

— Bună seara, Roger. Cum merge treaba în lumea de dedesubt?

— Câte-un șobolan, câte-un liliac sau păianjen. Nu mișcă nimic. E liniște și pace.

— Îți place la postul ăsta?

A dat din cap că da.

— Scriu un roman filosofic cu elemente de groază și macabru. Părțile astea le pun pe hârtie aici.

— Se potrivește de minune, am zis. O să-mi trebuiască un felinar.

A luat unul de pe un raft și l-a aprins de la lumânarea lui.

— O să aibă final fericit? am vrut să aflu.

A ridicat din umeri.

— Eu o să fiu fericit.

— Adică... o să învingă binele și eroul o să-și tăvălească eroina? Sau ai de gând să omori pe toată lumea?

— Nu-i tocmai cinsti, a zis.

— Ei, lasă, poate că-l voi citi într-o zi.

— Poate.

Am luat felinarul și i-am întors spatele lui Roger, apucând-o într-o direcție spre care nu mă mai îndreptasem de mult timp. Mi-am dat seama că încă puteam măsura ecourile în minte. Am ajuns, nu peste mult, lângă zid, am ochit coridorul potrivit și am pătruns în el. Pe-atunci fusese doar o cheștiune de numărat pașii. Picioarele mele cunoșteau drumul.

Ușa fostei mele celule era întredeschisă. Am pus felinarul pe podea și mi-am folosit ambele mâini ca s-o deschid pe deplin. A cedat greu, scrâșnind din balamale. Am luat apoi felinarul, l-am ridicat în dreptul capului și am intrat.

Am simțit cum mi se înfioară carnea și cum stomacul mi se strânge. Am început să tremur. A trebuit să mă lupt cu un impuls puternic de a o rupe la fugă. Nu mă așteptasem să reacționez așa. Nu-mi venea să mă dezlipesc de ușa bătută în ținte de alamă de teamă să nu fie trântită și zăvorâtă în spatele meu. Temnița îngustă și murdară ridica în mine un val de teroare pură. M-am străduit să-mi abat atenția asupra unor detalii – gaura ce-mi servise de latrină, punctul întunecat unde făcusem focul în ziua din urmă. Mi-am trecut palma peste interiorul ușii, descoperind șanțurile pe care le săpasem cu lingura. Mi-am amințit ce pășisem la mâini în urma acelei îndeletniciri. M-am oprit ca să cercetez scobitura din lemn. Nici pe departe atât de adâncă pe cât îmi păruse atunci, nu și dacă o comparai cu grosimea totală a ușii. Mi-am dat seama că-mi

supraestimasem eforturile firave cu care încercasem să-mi recapăt libertatea. Am trecut de ușă și m-am uitat la perete.

Abia se zărea. Praful și umezeala își făcuseră treaba. Însă puteam încă desluși contururile farului din Cabra, încadrat de patru linii adâncite făcute cu mânerul lingurii. Magia încă stăruia acolo, forța aceea prin care-mi găsiseram, în cele din urmă, libertatea. Am simțit-o fără să mă străduiesc să o caut.

M-am răsucit pe călcâie și m-am întors spre celălalt perete.

Schița la care mă uitam acum era în stare mult mai puțin bună decât farul, însă fusese făcută în grabă mare, la lumina ultimelor mele chibrituri. Nici nu deslușeam detaliile măcar, deși amintirea îmi furniza unele dintre cele ascunse: era înfățișat un birou de lucru sau o bibliotecă, cu rafturi de cărți acoperind pereții, un pupitru mai în spate, un glob pe tăblia pupitrului. M-am întrebat dacă era cazul să risc încercând să curăț desenul.

Am așezat pe podea felinarul și m-am întors la schița de pe celălalt perete. Am șters ușurel, cu un colț al păturii, niște praf dintr-un punct de la baza farului. Linia s-a făcut mai clară. Am șters iarăși, apăsând ceva mai tare. Ghinion. Am izbutit să distrug câțiva centimetri de contur.

Am dat înapoi și am rupt o bucată mare dintr-o margine a păturii. Am împăturit ce mai rămăsese din ea, făcând un scăunel pe care m-am așezat. Apoi, încetișor și cu multă atenție, m-am apucat să lucrez la far. Trebuia să capăt îndemânare înainte de a încerca să curăț cealaltă schiță.

După o jumătate de oră m-am ridicat și mi-am întins oasele, mi-am mișcat și masat picioarele amorțite. Ce rămănea din casa farului era acum limpede. Distrusesem, din păcate, cam douăzeci la sută din schiță înainte să ajung să simt cum trebuie textura peretelui și cum să dau cel mai bine cu cârpa. Mă îndoiam că puteam să mai îmbunătățesc ceva.

Flacăra felinarului a pâlpâit când l-am mutat. Am desfăcut pătura, am scuturat-o, am rupt un alt petic. Mi-am făcut apoi altă băncuță, am îngenuncheat înaintea celeilalte schițe și m-am pus pe treabă.

N-a durat mult până să dezvălui ce mai rămăsese din ea. Uitasem de craniul de pe tăblia mesei până ce o mișcare atentă l-a dezvăluit iarăși. Mai era și un sfeșnic înalt. M-am dat înapoi. Ar fi fost riscant să continui cu frecatul, și probabil nici n-ar fi fost nevoie. Desenul părea cât se poate de întreg.

Flacăra lămpii a pâlpâit iar. Înjurându-l pe Roger pentru că nu verificase nivelul gazului, m-am ridicat de unde mă ghemuisem și-am înălțat felinarul la nivelul umărului, înspre stânga. Am încercat să-mi scot din minte totul în afara scenei de dinaintea mea.

Și, cu cât mă uitam mai mult, a căpătat perspectivă. A ajuns îndată tridimensională și s-a extins pe întregul meu orizont vizual. Am făcut un pas înainte și-am pus felinarul pe marginea mesei.

Mi-am aruncat privirile peste cele de acolo. Pe toți cei patru pereți se vedeau rafturi cu cărți. Ferestre nu erau. Două uși în celălalt capăt al odăii, în dreapta și-n stânga, una în fața celeilalte, una închisă și cealaltă întredeschisă. Dincolo de ușa deschisă se vedea o masă lungă și joasă, plină de cărți și de hârtii. Spații cavernoase și bizare pe rafturi, firide ciudate săpate în ziduri – în care se aflau oase, pietre, ulcele, tablete inscripționate, lentile, baghete și instrumente al căror folos nu-l știam. Covorul uriaș părea persan. Am făcut un pas spre capătul camerei și felinarul a pâlpâit iar. M-am întors și-am întins brațul spre el. Și-n momentul acela s-a stins.

Am mârâit un cuvânt de ocară și am lăsat în jos brațul. M-am răsucit pe călcâie încetișor, încercând să localizez vreo sursă de lumină. Ceva ce aducea cu o ramură de coral licărea slab pe un raft din cealaltă parte a odăii și o liniuță

slabă de lumină se întrevedea pe sub cealaltă uşă, cea închisă. Am abandonat lampa şi am traversat încăperea.

Am deschis uşa cât de încetişor am putut. Camera de dincolo de ea era pustie, un locşor fără ferestre, luminat slab de câţiva tăciuni ce fumegau încă în vatra înfundată în zid. Pereţii erau de stâncă şi se arcuiiau asupra mea. Şi vatra era, posibil, o adâncitură naturală în peretele stâncos din stânga mea. O uşă mare, din metal, era încadrată în peretele aflat cel mai departe, iar în broasca uşii se găsea o cheie mare, răsucită pe jumătate.

Am intrat, luând o lumânare de pe-o măsuţă şi aprinzând-o de la scânteile din vatră. În vreme ce mă lăsam într-un genunchi, căutând o flăcăruie printre tăciuni, am auzit un sunet molatic de paşi lângă cadrul uşii.

M-am întors şi l-am văzut pe el, la un pas de prag. Cam de-un metru cincizeci, cocoşat. Părul şi barba îi erau şi mai lungi decât îmi aminteam. Dworkin purta o cămaşă de noapte care-i ajungea până la glezne. În mână ţinea o lampă cu ulei, iar ochii săi negri iscodeau peste sticla-i afumată.

— Oberon, s-a făcut în sfârşit vremea? a zis.

— Ce vreme? am întrebat cu voce domoală.

A pufnit în râs.

— Păi, cum ce vreme? Vremea să distrugem lumea, care alta?

Capitolul 5

Mi-am ferit chipul din lumină și am vorbit încet.

— Nu chiar, nu chiar, am zis.

A oftat.

— Tot nu ești convins.

S-a uitat înainte, a întins gâtul și mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— De ce trebuie să strici tu treaba? a zis.

— N-am stricat nimic.

A coborât lampa. Am întors iarăși fața, dar a izbutit în cele din urmă să mă privească cu luare-aminte. A râs.

— Caraghios, caraghios. Caraghios, cum apari în chipul tânărului prinț Corwin, crezând c-o să mă îndupleci cu duioșii de familie. De ce nu l-ai ales pe Brand sau pe Bleys? Că doar copiii Clarissei ne-au fost cei mai folositori.

Am dat din umeri și m-am ridicat de jos.

— Da și nu, am rostit decizând să-i servesc ambiguități atâta vreme cât avea să le accepte și să reacționeze. Putea ieși ceva de preț de-aici și părea o cale ușoară de a-l ține într-o dispoziție bună.

— Și tu? Tu cum ai înfățișa lucrurile?

— Ei bine, ca să-ți câștig bunăvoința, voi deveni și eu aidoma, a zis și a început să hohotească.

Și-a dat capul pe spate și, în vreme ce râsul lui răsună, a început să se preschimbe. Statura a părut să-i crească, iar fața a început să i se vălurească precum o velă suflată de vânt. Cocoașa i-a dat înapoi când s-a îndreptat de șale și s-a înălțat, drept. Trăsăturile i s-au rearanjat și barba i

s-a întunecat la culoare. Începeam să-mi dau seama că-și redistribuie cumva masa corporală, deoarece cămașa de noapte care-i ajunsese până la glezne îi venea acum până la jumătatea gambelor. A tras cu putere aer în piept și umerii i s-au lărgit. Brațele i s-au alungit, stomacul proeminent i s-a supt. S-a înălțat până la umărul meu, apoi s-a făcut și mai înalt. Mă privea drept în ochi. Cămașa îi ajungea abia până la genunchi. Coccoșă nu mai avea deloc. Fața i s-a mai schimonosit o dată și trăsăturile schimbate și-au găsit liniștea. Râsul i s-a transformat într-o hlizeală, s-a diminuat și s-a oprit într-un surâs plin de sine.

Mă uitam la o versiune un pic mai zveltă a mea.

— E destul? a întrebat.

— Nu-i rău deloc.

— Stai numai să pun niște lemne pe foc.

— Te ajut.

— Foarte bine.

Am tras niște vreascuri dintr-o firidă din dreapta. Orice amânare îmi era de folos întrucâtva, îmi oferea timp să-i studiez reacțiile. În vreme ce puneam lemnele pe foc, s-a îndreptat spre un jilț și s-a așezat. Am văzut, aruncându-i o privire iute, că nu la mine se uita, ci își pironise ochii în umbre. Am întetit focul, sperând că o să zică ceva, orice. Și până la urmă a spus:

— Ce s-a ales de marele plan?

Nu știam dacă vorbea despre Model sau despre vreun plan măreț de-al tatei pe care-l ținuse doar pentru el.

— Spune-mi tu, am contracarat, făcându-l să chicotească iar.

— De ce nu? Te-ai răzgândit, asta s-a întâmplat.

— Cum anume?

— Nu mă lua în râs. Nici măcar tu n-ai dreptul să mă iei în râs. Ai, de fapt, cel mai puțin dreptul ăsta.

M-am ridicat în picioare.

— Nu te luam în râs.

Am traversat odaia, am luat alt scaun și l-am adus lângă foc, paralel cu Dworkin. M-am așezat.

— Cum de m-ai recunoscut? am întrebat.

— Cum fac eu lucrurile nu e tocmai la îndemâna oricui.

— Așa este.

— Mă cred mort mulți din Amber?

— Da, iar alții socot că ai pornit într-o călătorie prin Umbră.

— Așa deci.

— Cum te mai simți?

A rânjit răutăcios.

— Adică... dacă mai sunt nebun?

— O zici mai de-a dreptul decât aș vrea.

— Uneori slăbește, alteori devine mai puternică, a zis. Vine și pleacă după voie. În clipa de față sunt aproape eu însumi... aproape. Probabil de la șocul vizitei tale... Un resort al minții mele s-a rupt, știi asta. Dar altfel nu se poate. Știi și asta.

— Cred că da, am zis. Dar ce-ar fi să-mi spui totul, de la bun început? Faptul că vorbești cu cineva s-ar putea să te întrezeze, iar mie să-mi ofere ceva ce mi-a scăpat. Spune-mi o poveste.

Iarăși un hohot de râs.

— Cum ți-e voia. Ai vreo preferință? Fuga mea din Haos pe această insuliță din marea nopții? Meditațiile mele privind abisul? Felul în care mi s-a revelat Modelul în giuvaiierul ce atârna la gâtul unui unicorn? Transcrierea acestui model, de către mine, în fulger, sânge și liră, în vreme ce cârmuitorii noștri, uluiți și furioși, nu izbuteau să mă mai cheme înapoi, iar poemul de foc își croia întâiul drum în creierul meu, infectându-mă cu dorința de a prinde formă? Prea târziu! Prea târziu... Posedat de monstruoșități zămislite din boală, dincolo de ajutorul și de puterea lor, am plănuisit și am zidit, prins în noul meu sine. Asta-i povestea

pe care-ai vrea iarăși s-o auzi? Sau să-ți spun mai degrabă care-i leacul bolii?

Mintea mi se învârtejea de la atâtea implicații risipite în doar câteva fraze. Nu-mi dădeam seama dacă vorbea literalmente sau metaforic ori dacă nu făcea decât să delireze, însă lucrurile pe care voiam să le aud, pe care trebuia să le aud, erau mai apropiate de momentul prezent. Așa că, privindu-mi imaginea geamănă din care ieșea acea voce străveche, am zis:

— Spune-mi care-i leacul.

Și-a unit degetele și a vorbit printre ele.

— Eu sunt Modelul, într-un sens foarte real. Străbătându-mi mintea pentru a căpăta forma pe care o are acum, pentru a clădi Amberul, m-a însemnat, la fel cum l-am însemnat și eu. Am descoperit într-o zi că eram atât Modelul, cât și eu însumi și că am fost forțat să devin Dworkin în procesul său de devenire. Modificările au fost reciproce pentru nașterea acestui loc și timp, și în asta sălășluiește atât slăbiciunea, cât și tăria noastră. Fiindcă mi-am dat seama că vătămarea Modelului ar însemna și vătămarea mea, în vreme ce vătămarea mea ar apărea reflectată în Model. Însă nu pot fi vătămat cu adevărat, fiindcă Modelul mă apără, și cine altul decât mine ar putea să afecteze Modelul? Un sistem închis, minunat, cu slăbiciunea acoperită cu totul de tăria sa.

A tăcut. Am ascultat vuietul focului. Nu știu ce asculta el. Apoi:

— Dar am greșit. Și încă în ceva atât de simplu... Sângele meu, cu care l-am încondeiat, îl putea altera. Însă mi-au trebuit secole să-mi dau seama că și sângele celor din spița mea ar putea face asta. Dacă-l puteați folosi, îl puteați și schimba... da, până și într-a treia generație.

Nu m-am simțit surprins să aflu că era strămoșul nostru, al tuturor. O știusem parcă dintotdeauna, o știusem, dar nu rostisem nicicând acest adevăr. Însă... asta stârnea

mai multe întrebări decât răspunsurile pe care le oferea. Genealogia asta stârnea confuzie. Știam acum și mai puțin decât înainte despre adevărata identitate a lui Dworkin. Și la asta se adăuga un fapt pe care-l recunoștea el însuși: povestea era cea a unui țicnit.

— Dar ca să-l repari...? am zis.

— Ți-a pierit cheful să mai fii stăpân al vidului viu, să fii rege al haosului?

— Se prea poate.

— Pentru numele unicornului, știam eu că aici se va ajunge! Modelul e la fel de puternic în tine ca tărâmul din-tâi. Atunci ce poțesteți?

— Să păstrez întreg tărâmul acesta.

A clătinat din cap – capul meu.

— Mai lesne ar fi să distrugem totul și să-ncercăm un nou început... cum ți-am spus de atâtea ori.

— Sunt încăpățânat. Mai spune-mi o dată, am zis încercând să mimez asprimea tatei.

A ridicat din umeri.

— Distruge Modelul și vom distruge Amberul și toate umbrele pe care le lasă. Dă-mi voie să mă distrug pe mine însumi în mijlocul Modelului și îl vom spulbera. Dă-mi voie, promițându-mi că vei lua apoi Giuvaierul ce conține esența ordinii și-l vei folosi ca să creezi un Model nou, strălucitor și pur, nepătat, trăgând putere din ființa ta în vreme ce legiunile haosului vor încerca să te abată în fel și chip de la asta. Făgăduiește-mi și lasă-mă să sfârșesc totul fiindcă, așa năruit cum sunt, aș prefera să mor pentru ordine decât să trăiesc pentru ea. Ce mai spui acum?

— N-ar fi mai bine să dregem Modelul pe care-l avem decât să destrămăm o muncă de evuri?

— Lașule! a țipat sărind în picioare. Știam eu că o să spui iarăși asta!

— Păi, spune, n-ar fi mai bine?

A început să se învârtă furios prin odaie.

— De câte ori am avut discuția asta? a întrebat. Nu s-a schimbat nimic. Te temi să încerci.

— Poate că-i așa, am zis. Dar nu simți oare că ceva pentru care ai dat atât din tine merită efort – un sacrificiu în plus – dacă există o șansă de salvare?

— Tot nu pricepi. Pot doar nădăjdui că ce-i alterat va fi înlocuit. Suferința mea e de așa natură încât nu pot întrevedea vindecarea. Sunt vătămat în asemenea chip. Simțămintele-mi sunt predestinate.

— Dacă Giuvaierul poate crea un Model nou, n-ar putea fi folosit și ca să-l repare pe cel vechi, să ne sfârșească necazurile, să-ți vindece spiritul?

S-a apropiat, oprindu-se în fața mea.

— Ai uitat? Știi că ar fi infinit mai greu să repari paguba decât s-o iei de la început. Până și Giuvaierul ar putea cu mai multă ușurință să distrugă decât să repare. Ai uitat cum e acolo, afară? a zis arătând cu mâna la peretele din spatele său. Vrei să mai arunci o privire?

— Da, am zis, mi-ar plăcea asta. Să mergem.

M-am ridicat, privindu-l acum de sus. Controlul său asupra formei începuse să se piardă când se mâniase. Deja pierduse o palmă din înălțime, iar imaginea feței mele se topea revenind la trăsăturile sale de gnom, în vreme ce între umeri îi apăruse o umflătură măricică, deja vizibilă când gesticulase.

Ochii i s-au făcut mari. M-a privit cu luare-aminte.

— Tu vorbești serios, a zis după o clipă. Bine, în cazul asta. Hai să mergem.

S-a întors și s-a îndreptat spre ușa mare, metalică. L-am urmat. A răsucit cheia în broască cu amândouă mâinile. Apoi s-a împins în ea. Am vrut să-l ajut, însă m-a dat deoparte cu o forță extraordinară și a îmbrâncit încă o dată ușa, care a scos un scrâșnet și s-a căscat larg. M-a izbit îndată un iz ciudat, însă cumva familiar.

Dworkin a trecut dincolo și s-a oprit. A pus mâna pe ceva ce părea un toiag lung, care stătea sprijinit de perete, în dreapta lui. L-a izbit de pământ de câteva ori și capătul de sus a început să lucească. Lumina destul de bine prin preajmă, dezvăluind un tunel strâmt, prin care a început să înainteze. L-am urmat și nu peste mult timp tunelul s-a lărgit, așa că am putut să merg alături de el. Duhoarea a devenit mai puternică, aproape că o recunoșteam. Era ceva destul de recent...

În nici optzeci de pași, drumul nostru a cotit spre dreapta și în sus. Am trecut apoi printr-o zonă ce aducea cu un apendice. Era plină cu oase frânte și în stâncă era bătut un inel mare de metal, cam la o jumătate de metru de pământ. De el era prins un lanț ce licărea, care se lăsa pe podea și înainta ca un șir de stropi ce răcoreau întunecimea.

Drumul nostru s-a îngustat iarăși și Dworkin a luat-o din nou înainte. În scurt timp, a cotit brusc și l-am auzit îngânând ceva. Cât pe ce să dau peste el când am cotit și eu. Se ghemuise și băgase mâna stângă într-o adâncitură umbrită. Când am auzit un cârâit ușor și-am văzut că lanțul dispărea în despicătură mi-am dat seama despre ce era vorba și unde ne aflam.

— Cuminte, Wixer, l-am auzit zicând. Nu mă duc departe. E-n regulă, Wixer, fii cuminte. Uite ceva de ronțăit.

De unde scosese gustarea pe care i-o aruncase fiarei, nu știu. Însă grifonul purpuriu, pe care acum, că mai avansasem, îl întrezăream foindu-se prin bârlog, a acceptat ofranda scuturând din cap și scoțând o serie de crănțăneli zgomotoase. Dworkin a ridicat privirea, rânjind.

— Ești uimit? a întrebat.

— De ce?

— Credeai că mi-e frică de el. Credeai că n-o să mă împrietenesc nicicând cu el. L-ai pus aici ca să mă țină înăuntru, departe de Model.

— Am zis eu asta?

— Nici nu trebuia. Nu sunt neghiob.

— Fie cum spui tu.

A pufnit în râs, s-a ridicat și ne-am văzut de drum.

L-am urmat și coridorul s-a lărgit iarăși, iar tavanul s-a înălțat. A ajuns la gura grotei. Dworkin a zăbovit un moment la margine, cu toiagul înălțat. Afară era noapte și un miros curat de sare mi-a îndepărtat izul de mucegai din nări.

Încă o secundă și-a pășit iarăși înainte, ajungând sub un văzduh cu lumânări cerești și catifelări albastrii. Pășindu-i pe urme, am apucat să mă uit o clipă, minunându-mă de priveliștea uimitoare. Nu doar că stelele scânteiau neobișnuit de strălucitor pe cerul lipsit de lună și de nori, iar deosebirea dintre mare și cer fusese ștersă încă o dată. Însă Modelul lucea, albastru viu pe marea-cer, și toți aștrii de deasupra, din lături și de dedesubt erau aranjați cu o precizie geometrică, formând o dantelărie fantastică, piezișă, care, mai mult decât orice altceva, lăsa impresia că suntem suspendați într-o plasă cosmică al cărei centru adevărat era Modelul, iar restul iradia ca rezultat precis al existenței, poziției și configurației sale.

Dworkin a continuat să se apropie de Model, ajungând până la marginea lui, lângă zona înnegrită. A fluturat toiagul și s-a întors să mă privească.

— Uite unde se află gaura din mintea mea. Nu pot să mai gândesc prin ea, ci doar pe ocolite. Nu mai știu ce trebuie făcut ca să repar ceva ce-mi lipsește acum. Dacă socoți că o poți face tu, trebuie să riști distrugerea instantanee de fiecare dată când părăsești Modelul ca să traversezi spărtura. Și nu distrugere din pricina peticului întunecat. Distrugere din pricina Modelului însuși, când ieși de pe cale. Giuvaierul s-ar putea sau nu să-ți fie de ajutor, nu știu. Dar ușor n-o să fie. Cu fiecare parcurgere a circuitului va deveni și mai greu, în vreme ce forțele-ți vor slăbi. Ultima dată când am vorbit despre asta te temei. Vrei să spui că de-atunci ai devenit mai cutezător?

— Poate, am zis. Altă cale nu vezi?

— Știu că poți pune punct și s-o iei de la capăt, fiindcă am mai făcut-o cândva. De altă cale nu am știre. Și cu cât zăbovești mai mult, cu atât situația se înrăutățește. Ce-ar fi să aduci Giuvaierul și să-mi împrumuți sabia ta, fiule? Altă cale nu văd.

— Nu, trebuie să aflu mai multe. Spune-mi iarăși cum a fost stricat.

— Încă nu știu care dintre copiii tăi a vărsat sânge aici, dacă la asta te referi. S-a săvârșit. Nu se mai poate face nimic. Părțile noastre mai întunecate s-au manifestat cu putere în ei. Din pricină, poate, că sunt prea aproape de haosul din care am ieșit noi, că au crescut fără încordarea voinței pe care a trebuit s-o arătăm noi pentru a-l învinge. Crezusem că ritualul de traversare a Modelului ar ajunge. Nu mă puteam gândi la nimic mai puternic. Dar n-a izbutit. S-au ridicat acum împotriva a tot și a toate. Încearcă să distrugă Modelul însuși.

— Dacă reușim un nou început, nu-i cu putință ca aceleași evenimente să se repete?

— Nu știu. Dar ce alegere ne rămâne în afara eșecului și a revenirii în haos?

— Ce se va alege de ei dacă încercăm un nou început? A tăcut o vreme, apoi a dat din umeri.

— Nu pot spune.

— Cum ar fi fost o altă generație?

A chicotit.

— Cum să răspunzi la o așa întrebare? Habar n-am.

Am scos Atutul străpuns și i l-am întins. L-a privit la lumina toiașului.

— Cred că-i Martin, fiul lui Random, cel al cărui sânge a fost vărsat aici, am zis. N-am știre de mai trăiește ori nu. Crezi că el ar fi fost mai vrednic?

Și-a aruncat privirea peste Model.

— Deci ăsta-i obiectul ce s-a aflat acolo. Cum de l-ai adus înapoi?

— Mi-a fost adus. Nu-i meșteșugul mâinilor tale, așa-i?

— Firește că nu. Nu l-am văzut nicicând pe băiat. Dar asta-ți răspunde la întrebare, nu? Dacă apare încă o generație, copiii tăi o vor distruge.

— Cum vrem să-i distrugem și noi?

Mi-a întâlnit privirea cu o uitătură piezișă.

— De asta te-ai transformat deodată într-un părinte devotat? a întrebat.

— Dacă nu tu ai încondeiat Atuu, atunci cine?

S-a uitat la peticul de hârtie groasă și l-a lovit ușurel cu unghia.

— Cel mai bun elev al meu, fiul tău, Brand. E stilul lui. Vezi, așadar, ce sunt în stare să facă de îndată ce capătă un pic de putere? Și-ar da viața vreunul ca să apere tărâmul, ca să refacă Modelul?

— Se poate, am zis. Probabil Benedict, Gerard, Random, Corwin...

— Benedict duce cu el pecetea pieirii. Gerard are voință, dar nu și iscusință, lui Random îi lipsesc curajul și hotărârea. Corwin... nu l-ai scos dintre preferați? Nu e pierdut pentru lume?

Gândurile mi s-au dus spre întâlnirea noastră de dinainte, când mă ajutase să scap din celulă și să ajung la Cabra. Mi-a dat prin minte că poate avusese îndoieli în privința asta, neștiind motivele pentru care fusesem aruncat în temniță.

— De aceea i-ai luat chipul? a urmat. E un fel de mustare? Mă încerci iarăși?

— Nu e nici scos dintre preferați și nici pierdut pentru lume, deși are dușmani în familie și-n alte locuri. Ar face orice ca să păstreze întregi meleagurile lui. Ce sorți de izbândă crezi că ar avea?

— Dar n-a fost vreme lungă plecat?

— Ba da.

- Atunci poate că s-a schimbat, nu am de unde să știu.
- Cred că s-a schimbat. Știu că e dornic să-ncerce.

M-a privit iarăși, lung.

- Nu ești Oberon, a zis după ceva vreme.
- Nu.

— Ești cel pe care-l văd înaintea mea.

— Nici mai mult, nici mai puțin.

— Pricep... nu mi-am dat seama că știi de locul ăsta.

— N-am știut până de curând. Prima dată când am venit aici am fost condus de unicorn.

A făcut ochii mari.

— Asta e foarte... interesant. A trecut atâta vreme...

— Și cu întrebarea mea cum rămâne?

— Ha? Întrebare? Ce întrebare?

— Despre sorții mei de izbândă. Crezi c-o să pot repara Modelul?

S-a apropiat încet, a întins brațul și mi-a pus o palmă pe umăr. Cu cealaltă mână a întins toiaagul spre mine; văpaia albastră îmi ajungea acum la nici o jumătate de metru de față, însă nu simțeam nici pic de căldură. M-a privit în ochi.

— Te-ai schimbat, a rostit după o vreme.

— Îndeajuns ca s-o pot face?

Și-a ferit privirea.

— Poate îndeajuns ca să merite o încercare, chiar dacă ne pândește nereușita.

— Mă vei ajuta?

— Nu știu de voi fi în stare. Gândurile, dispozițiile mele... se tot schimbă. Chiar și acum simt că o parte din stăpânirea de sine mi se duce. Poate de la agitația asta... Am face bine să ne ducem iarăși înăuntru.

Am auzit în spate un clinchet. Când m-am întors, am văzut grifonul, legănându-și agale capul dintr-o parte într-alta, dând din coadă, cu limba scoasă. A început să ne dea târcoale și s-a proțăpit între Dworkin și Model.

— Știe, a zis Dworkin. Își dă seama când încep să mă schimb. N-o să mă mai lase aproape de Model... Dragul de Wixer. Să ne întoarcem deci. E bine... haide, Corwin.

Ne-am îndreptat spre gura peșterii, urmați de Wixer, al cărui lanț zăngănea la fiecare pas.

— Giuvaierul, Giuvaierul Judecății... zici că e nevoie de el pentru a repara Modelul?

— Da. Ar trebui purtat pe toată întinderea Modelului, unde să refacă liniile originale prin locurile pe unde s-au stricat. Însă poate s-o facă numai cineva care-i acordat la Giuvaier.

— Sunt acordat la Giuvaier, am zis.

— Cum așa? a întrebat el oprindu-se.

Wixer a cârâit în spatele nostru și ne-am reluat drumul.

— Am urmat instrucțiunile tale scrise și pe cele verbale ale lui Eric. L-am luat cu mine în mijlocul Modelului și m-am proiectat prin el.

— Așa deci. Și cum l-ai căpătat?

— De la Eric, înainte să moară.

Am pătruns în peșteră.

— Îl ai la tine?

— Am fost silit să-l ascund undeva în Umbră.

— Aș sugera să-l recapeți iute și să-l aduci aici sau să-l duci înapoi la palat. Mai bine să fie ținut lângă centrul lucrurilor.

— De ce?

— Are tendința să altereze umbrele dacă zăbovește între ele prea mult.

— Să le altereze? Cum?

— Nu se poate ști dinainte. Depinde de locul respectiv. Am cotit și-am înaintat în penumbră.

— Și ce înseamnă, am zis, când porți Giuvaierul și totul începe să încetinească în juru-ți? Fiona m-a prevenit că-i primejdios, dar nu știa nici ea de ce.

— Înseamnă că ți-ai atins limitele existenței proprii, că vei ajunge la capătul puterilor curând, că vei muri dacă nu faci repede ceva.

— Ce anume?

— Să extragi putere din Modelul însuși – din Modelul dintâi, cel aflat înăuntrul Giuvaierului.

— Și cum se face asta?

— Trebuie să i te lași în voie, să te eliberezi, să-ți opacizezi identitatea, să ștergi granițele dintre tine și orice altceva.

— Pare mai ușor de spus decât de făcut.

— Dar se poate face și e singura cale.

Am scuturat din cap. Am continuat să mergem și-am ajuns, în cele din urmă, la ușa mare de metal. Dworkin a stins lumina din vârful toiagului și l-a sprijinit de perete. Am intrat și a încuiat ușa după noi. Wixen se opri chiar lângă ușă.

— Va trebui să pleci acum, a zis Dworkin.

— Dar sunt atâtea lucruri despre care aș vrea să te-ntreb și atâtea pe care mi-ar plăcea să ți le spun...

— Gândurile mi se tulbură și vorbele tale ar fi risipite în van. Măine-noapte, sau poimăine, sau în ziua de după. Grăbește-te! Pleacă.

— De ce atâta grabă?

— Ți-aș putea face rău când mă cuprinde preschimbarrea. Acum o țin în frâu doar cu puterea voinței. Pleacă!

— Nu știu cum. Știu să ajung aici, dar...

— În camera de-alături, în sertar, sunt Atuuri de tot soiul. Ia lampa! Du-te oriunde! Pleacă de-aici!

Eram pe cale să protestez, zicând că nu mă temeam de vreo violență fizică de care ar fi fost el în stare, când trăsăturile au început să i se schimonosească, să se prelingă precum ceara topită, iar trupul deodată a început să-i pară mult mai mare și cu mădulare mult mai lungi decât

fuseseră. Am înhățat lampa și-am fugit alături, simțindu-mă deodată cuprins de fiori reci.

...Spre sertar. L-am smucit deschizându-l și-am înșfăcat niște Atuuri care zăceau acolo în dezordine. Am auzit pași atunci, pașii unei făpturi intrând în încăperea din spatele meu, venind din odaia din care tocmai ieșisem. Nu păreau a fi de om. Nu m-am uitat în urmă. Am ridicat cărțile spre față și-am privit-o pe cea de deasupra. Era o scenă nefamiliară, dar mi-am deschis îndată mintea și m-am întins spre ea. Un pisc de munte, ceva nedeslușit dincolo, un cer zugrăvit straniu, o puzderie de stele în stânga...

...Cartea era când rece, când fierbinte la atingere și, în vreme ce mă holbam, un vânt viforos părea să sufle din ea, modificând cumva priveliștea.

Am auzit atunci, chiar din spatele meu, vocea lui Dworkin, schimbată, însă deslușită încă, rostind:

— Neghiobule! Ai ales meleagurile pieirii tale!

O mână uriașă, ca o gheară – neagră, pieloasă, rășchirată –, s-a întins peste umărul meu, voind parcă să-mi înhațe Atuul, așa că m-am grăbit să trec prin el, întorcând cartea pe dos de îndată ce mi-am dat seama că reușisem să scap. M-am oprit apoi și-am rămas nemișcat, lăsându-mi simțurile să se obișnuiască cu noul peisaj.

Îl știam. Din frânturi de legendă, din zvonuri auzite în familie și dintr-o senzație ce m-a cuprins cu totul, am știut ce era cu locul în care nimerisem. Cu siguranță deplină că-i cunoșteam numele, am ridicat ochii către Curțile Haosului.

Capitolul 6

Unde? Simțurile sunt tare nesigure, iar ale mele erau forțate peste măsura lor firească. Piatra pe care poposisem... dacă încercam s-o privesc țină căpăta aspectul asfaltului încins într-o după-amiază de arșiță. Părea să se miște și să se unduiască, deși o simțeam fermă sub picior. Și nu eram sigur cum să-i numesc culoarea. Pulsa și licărea precum pielea unei iguane. Am ridicat privirea, cătând spre un cer cum nu mai zărisem nicicând. Era, în acea clipă, despicat pe mijloc – jumătate din el de negrul cel mai intens, cu stele dansând. Când spun că dansau nu înseamnă că sclipeau ușor, tremurat; se mutau, își schimbau dimensiunile și strălucirea; țâșneau și se roteau; treceau de la strălucire nespūsă, orbitoare, la nimic. Un spectacol care mă băga în sperieți. Am simțit că stomacul mi se strânge în spasmele acrofobiei. Însă mutându-mi privirea nu părea să rezolve mare lucru. Cealaltă jumătate a cerului era ca un clondir cu nisip colorat ce se agita întruna: rânduri de portocaliu, galben, roșu, albastru, cafeniu și purpuriu mișcate fără oprire; zone verzi, mov, cenușii și de un alb opac apăreau și dispăreau, uneori furișându-se printre liniile celelalte de culoare, înlocuind sau alăturându-se entităților șerpuitoare. Luceau și se unduiau și ele, dând senzații imposibile de distanță și apropiere. Când și când, unele sau toate păreau să se găsească cu adevărat în cel mai înalt loc al cerului și-apoi ajungeau să coboare, umplând aerul din juru-mi, cețuri vapoaroase, transparente, fâșii translucide sau tentacule solide de culoare. Doar după un timp mi-am dat seama că linia care separa negrul de

culoare înainta încet dinspre dreapta mea, în vreme ce se retrăgea spre stânga. De parcă această mandală cerească se rotea în jurul unui punct aflat exact în față. Nu-mi puteam da seama care era sursa de lumină pentru jumătatea strălucitoare. Stând așa, mi-am coborât ochii asupra a ceva ce mi-a părut mai întâi o vale cu nenumărate explozii de culoare; însă când întinericul, înaintând, a luat locul luminii, cu stelele dansând și arzând în adâncurile sale la fel ca deasupra, locul a început să arate ca o prăpastie fără fund. Ca și cum mă aflam la capătul lumii, la capătul Universului, la capătul a toate. Însă departe, în zare, am văzut ceva înălțându-se pe o movilă de negru pur – și lucrul acela fiind el însuși negru, însă mărginit și temperat de scânteieri abia perceptibile de lumină. Nu-i puteam ghici mărimea, fiindcă aici lipseau distanța, adâncimea și perspectiva. Un singur edificiu? Un grup de clădiri? Un oraș? Sau un loc oarecare? Contururile se schimbau de fiecare dată când îmi atingeau retina. Straturi subțiri de pâclă se întindeau acum, încet, în spațiul dintre mine și locul acela, fuioare răsucindu-se, ca și cum fâșii lungi de voal erau purtate de adieri de aer fierbinte. Mandala și-a încetat învârtitul când a ajuns în poziția inversă celei inițiale. Culorile erau acum în spațele meu, imperceptibile, doar dacă nu întorceam capul, o acțiune pe care n-aveam poftă s-o întreprind. Era plăcut să stau și să mă uit la formele amorfe din care fuseseră zămislite toate lucrurile din lume... Acest loc exista de dinaintea Modelului, știam asta vag, însă cu certitudine, una ce venea din adâncul conștiinței mele. Știam asta fiindcă eram sigur că mai fusesem pe-aici. Când eram copil, mă adusesese aici, pe-o cale lungă, tata sau Dworkin. Nu mai știam bine dacă pe picioarele mele sau ținut în brațe, însă mă aflasem chiar aici, ori într-un loc foarte aproape de acesta, privind la aceeași priveliște cu, eram sigur, același sentiment de încântare încordată. Plăcerea mi-era amestecată cu o stare de surescitare nervoasă, senzația că făceam ceva interzis și

o stare de anticipare nesigură. Ciudat lucru, dar simțeam că tânjeam, în acea clipă, după Giuvaierul pe care-l abandonasem în movila de compost pe Umbra Pământ, după obiectul de care Dworkin făcuse atâta caz. Oare o parte a mea căuta o apărare sau cel puțin un simbol al rezistenței contra a ceea ce se găsea aici? Era cu puțință.

În vreme ce continuam să privesc fascinat peste genu-ne, am simțit că ochii mi se adaptează iarăși, subtil, la ce vedeam. Fiindcă deslușeam forme mărunte și fantomatice mișunând, ca niște meteoriți căzând cu încetinitorul, printre fâșiile vapoaroase. Am așteptat, privindu-le atent, încercând să pricep, cât de cât, felul în care se mișcau. Până la urmă, una dintre fâșiile de ceață s-a apropiat plutind. Și la puțină vreme mi-am căpătat răspunsul.

Am sesizat o mișcare. Una dintre formele care se foiau s-a mărit și mi-am dat seama că urma fâșia transparentă și rotitoare ce se îndreptase spre mine. În doar câteva clipe, forma a căpătat proporțiile unui călăreț. Venind spre mine, a început să pară alcătuită din materie, fără să-și piardă însă acea structură eterică ce părea să sălășluiască în tot ce mă înconjura. Am privit, o clipă după aceea, la un călăreț gol aflat în spinarea unui cal fără păr, amândoi de-o paloare cadaverică, gonind către mine. Ținea în pumn o spadă alb-gălbuie, ca de os; ochii săi, la fel și ai calului, săgetau licăriri roșii. Nu știam dacă m-a văzut, dacă existam în același plan al realității, atât de nenatural îi era aspectul. Am tras-o însă din teacă pe Grayswandir și m-am dat un pas mai în spate, așteptându-l să se apropie.

Din părul alb și lung i se ridicau particule minuscule, scânteietoare și, când a răsucit capul, am știut că pe mine mă voia, fiindcă i-am simțit privirea străpungătoare ca o gheară rece în piept. M-am poziționat lateral și am ridicat sabia, în gardă.

Se apropia și mi-am dat seama că și el, și calul său erau uriași, mai mari decât crezusem. Când au ajuns lângă

mine – cam la zece metri poate –, calul s-a ridicat pe picioarele de dinapoi, iar călărețul a tras de frâie, oprindu-se. Individul m-a privit cu luare-aminte, legănându-se ușor de parcă era pe o plută, pe apele unduitoare ale unei mări.

— Numele! a cerut el. Spune-mi numele și ce cauți pe aceste meleaguri!

Vocea lui m-a făcut să simt un pârâit în timpane. Era monotonă, zgomotoasă și fără inflexiuni.

Am scuturat din cap.

— Îmi spun numele când poftesc, nu când mi se poruncește. Tu cine ești?

A scos trei lătrături scurte, pe care le-am socotit hohote de râs.

— Te voi târî în urma calului meu, lăsându-te să-l strigi pentru vecie.

Am îndreptat spre ochii lui vârful lui Grayswandir.

— Vorba lungă, sărăcia omului.

Și am simțit chiar în clipa aceea o ușoară senzație de răceală, de parcă cineva se juca cu Atuul meu, gândindu-se la mine. Însă era vagă, slabă și eu n-aveam timp de asta, fiindcă uriașul călăreț își îndemna calul, care s-a ridicat iarăși pe picioarele de dinapoi. Distanța era prea mare, am decis. Însă gândul aparținea unei alte umbre. Animalul s-a năpustit spre mine, părăsindu-și cărarea fantomatică.

Saltul l-a adus într-un loc aproape de poziția mea. Însă n-a căzut și n-a dispărut, cum sperasem. Și-a reluat galopul și, cu toate că avansul său nu părea în directă legătură cu acțiunea, a continuat să înainteze peste abis cam cu jumătate din viteza de la început.

În vreme ce făcea asta, am zărit în depărtare, din aceeași direcție, o altă siluetă ce părea să vină spre mine. N-aveam ce face decât să rămân pe loc, să lupt și să sper că-mi puteam doborî atacatorul înainte să ajungă celălalt.

Călărețul înainta, fixându-mă cu ochii săi roșiatici. Privirea i s-a oprit pe Grayswandir. Oricare va fi fost natura

luminii nebunești din spatele meu, adusese la viață dantelăria săpată în lama sabiei mele, astfel încât bucățica de Model pe care o purta a început să scânteieze și să sclipească pe întreaga-i lungime. Călărețul era deja lângă mine, dar a tras de frâu și a ridicat ochii, întâlnindu-și pe ai mei. Rânjetul răuvoitor i s-a șters de pe chip.

— Te cunosc! a zis. Ești cel numit Corwin!

Însă eu și aliata mea inerția eram pe cale să ne ocupăm de el.

Copitele din față ale calului au căzut pe lespede în vreme ce mă năpusteam. Din reflex, animalul a încercat să-și găsească sprijin și pentru picioarele de dinapoi, în ciuda faptului că stăpânul său trăsese de frâu. Călărețul a luat poziție de gardă, întâmpinându-mă, însă am făcut o fentă și-am atacat din stânga. În vreme ce întindea sabia să pareze, eu deja fandam. Grayswandir i-a străpuns pielea, pătrunzând mai jos de coșul pieptului, deasupra stomacului.

Am smuls sabia din trupul său și o pălălaie de foc i-a țâșnit din rană, ca sângele. Brațul înarmat i s-a înmuiat, iar calul a slobozit un nechezat ascuțit, aproape un șuiert, când șuvoiul înflăcărat i-a căzut peste grumaz. Am pășit înapoi, lăsându-l pe călăreț să se prăbușească cu fața înaintea în vreme ce animalul, acum pe toate cele patru picioare, se năpustea spre mine încercând să mă lovească cu copita. Am lovit iarăși cu sabia, din reflex, ca să mă apăr. Lama i-a despicat piciorul stâng de dinainte, care a început și el să ardă.

Am făcut iarăși un pas lateral, în vreme ce se-ntorcea ca să mă mai atace o dată. În clipa aceea călărețul a erupt, transformându-se într-un stâlp de foc. Animalul uriaș a nechezat cu putere, s-a rotit și a pornit într-o goană nebună. Fără ezitare, a sărit peste marginea stâncii și a dispărut în abis, lăsându-mă cu amintirea capului de pisică în flăcări ce-mi vorbise cu mult timp în urmă și cu fiorul rece care însoțea mereu amintirea.

M-am lipit cu spinarea de stâncă, gâfâind. Drumul îngust se apropiase – era la cam un metru de proeminența de piatră. Simțeam un junghi în coasta stângă. Al doilea călăreț se apropia cu repeziciune. Nu era albicios ca primul. Părul îi era negru și avea culoare în obraji. Calul lui era roib, cu o coamă în toată regula. Ținea în mâini o arbaletă, gata de atac. M-am uitat peste umăr și am văzut că n-aveam încotro mă duce, nu exista nicio adâncitură în care să mă ascund.

Mi-am șters palmele de pantaloni și am apucat-o pe Grayswandir de lamă, mai jos de mâner. M-am așezat cu umărul înaintea, ca să aibă cea mai îngustă țintă cu putință. Am ridicat sabia, cu mânerul la nivelul capului și cu vârful spre pământ, singurul scut pe care-l aveam.

Călărețul a venit drept spre mine și s-a oprit în capătul cărării imateriale. A ridicat alene arbaleta, știind că, dacă nu mă doboră cu prima săgeată, aș fi putut să azvârl sabia în el, folosind-o ca pe o sulită. Privirile ni s-au întâlnit.

Era zvelt, fără barbă, iar ochii mijiiți, concentrați asupra țintirii, păreau să-i fie albaștri. Își conducea bine calul, îndrumându-l doar din genunchi. Avea mâini mari, ferme. Dibace. M-a cuprins o senzație stranie privindu-l.

Momentul venise, însă nu m-a atacat. S-a învârtit cu calul și și-a coborât ușor arma, deși încordarea persista.

— Tu! a strigat. Sabia aia este Grayswandir?

— Da.

A continuat să mă privească cercetător, făcând ceva din mine să caute cuvinte cu care să se îmbrace, fără să reușească însă, făcând ceva din mine s-o ia la fugă, dezgolit, în noapte.

— Ce cauți aici? a întrebat.

— Caut să plec, am răspuns.

Am auzit un șuier slab și săgeata lui a lovit stâncă mai sus de mine, în stânga.

— Atunci pleacă. Aici e primejdios pentru tine.

Și-a întors calul în direcția din care venise.

Am lăsat în jos sabia.

— N-o să te uit, am zis.

— Nu. Să nu mă uiți.

Pe urmă a luat-o la galop, iar câteva clipe mai târziu s-a risipit și pâcla.

Am băgat-o pe Grayswandir în teacă și-am făcut un pas în față. Lumea se învârtea iarăși deasupra mea, lumina se apropia dinspre dreapta, întunericul se retrăgea către stânga. Am ridicat ochii, căutând o cale de a sui proeminența stâncoasă din spate. Părea să se înalțe doar zece-doisprezece metri și voiam să văd locurile de pe culme. Platforma mea se întindea spre dreapta și spre stânga, însă, când m-am uitat mai bine, am văzut că înspre dreapta se îngusta, fără a permite urcușul. Așa că am pornit către stânga.

Am ajuns pe un petic mai accidentat, la loc îngust, sub un pinten de stâncă. Am ridicat privirea și mi s-a părut că ar fi posibilă o ascensiune. M-am uitat în spate, să văd dacă mai există vreo amenințare. Drumul fantomatic se îndepărtase: nu se mai vedeau alți călăreți. Am început urcușul.

Nu era greu, însă înălțimea se dovedea mai mare decât crezusem. Cel mai probabil un simptom al distorsiunii spațiale ce părea să-mi afecteze văzul, dar și celelalte simțuri, în acest loc. După o vreme m-am săltat pe pisc și m-am ridicat în picioare, aflându-mă într-un loc ce-mi îngăduia să văd mai bine în direcția opusă abisului.

Am fost martor, iarăși, la desfășurarea haotică a amestecului de culori. Dinspre dreapta, culorile erau mânate de întuneric. Terenul pe care dansau era înțesat cu pietroaie și cu gropi adânci, fără vreo urmă de viață. Însă prin mijloc trecea, venind dinspre zare și ducându-se spre munții din dreapta mea, întunecat ca tușul și șerpuitor, ceva ce nu putea fi decât drumul negru.

După zece minute de urcuș și de trudă, ajunsesem să-i pot vedea capătul. Traversa o trecătoare lată, printre munți, și se îndrepta direct spre marginea abisului. Acolo,

negreala drumului părea să se contopească cu substanța ce umplea locul, și care acum se putea observa doar fiindcă deasupra sa nu licărea nicio stea. Folosindu-mă de asta ca să observ mai bine, am ajuns la concluzia că drumul continua către înălțimea întunecată spre care se întindeau fâșiile translucide de ceață.

M-am întins pe burtă, ca să atrag cât mai puțin atenția ochilor nevăzuți ce ar fi putut să privească spre pisc. M-am gândit la drumul negru și la felul în care fusese deschis. Stricăciunea produsă Modelului descuiase calea spre Amber și credeam că blestemul meu fusese un catalizator. Mi se părea că s-ar fi întâmplat oricum și fără mine, dar eram sigur că avusesem și eu de-a face cu asta. Rămâneam vinovat, însă nu pe deplin, așa cum crezusem cândva. Gândul mi-a zburat apoi la Eric, murind pe culmea Kolvirului. Zisese că, oricât m-ar fi urât, blestemul de pe urmă și-l păstra pentru dușmanii Amberului. Adică cele și cei ce mi se întindeau înainte. Era o ironie aici. Eforturile mele se îndreptau acum spre îndeplinirea ultimei dorințe a fratelui meu. Blestemul său era menit să-l înlăture pe al meu, acționând prin mine. Poate că asta avea sens cumva, într-o perspectivă mai largă.

Am căutat cu privirea, bucurându-mă că nu-i găsesc, șiruri de călăreți lucitori înaintând, strângând rândurile pe drum. Dacă nu cumva o altă oștire se și îndrepta spre Amber, orașul nu era deocamdată amenințat. Însă erau niște lucruri care mă tulburau. În principal: dacă timpul se scurgea în acest loc în felul straniu pe care-l sugerase posibila origine a Darei, atunci de ce nu mai avusesse loc nicio invazie? Ar fi fost cu siguranță timp berechet ca să pregătească o altă năvălire. Se întâmplase oare ceva recent, după timpul din Amber, care să le fi schimbat strategia? Și dacă da, ce anume? Armele mele? Însănătoșirea lui Brand? Sau altceva? Mă mai întrebam și cât de departe ajungeau posturile de gardă ale lui Benedict. Nu atât de departe,

fiindcă altfel aş fi aflat. Fusese el vreodată pe-aici? Sau vreunul dintre ceilalţi fraţi se aflaseră, nu cu multă vreme în urmă, în acelaşi loc unde mă aflasem şi eu, uitându-se la Curţile Haosului, ştiind ceva ce nu ştiam eu? Am decis ca de îndată ce mă întorceam acasă să-i întreb pe Brand şi pe Benedict.

Şi din toate acestea s-a întrupat curiozitatea de a şti cum se purta cu mine, în momentul acela, timpul. Era bine să nu petrec aici mai multă vreme decât eram nevoit. Am cercetat celelalte Atuuri pe care le luasem din sertarul lui Dworkin. Erau interesante în felul lor, însă niciuna dintre scenele înfăţişate nu-mi era familiară. Am scos atunci pachetul meu şi am căutat Atuul lui Random. Poate că el încercase mai devreme să dea de mine. I-am ridicat cartea şi am privit-o.

Imaginea s-a unduit şi, în puţină vreme, mă uitam la un caleidoscop ceţos de imagini, cu întruchiparea lui Random în mijloc.

— Random, sunt Corwin, am zis.

Îi simţeam mintea, însă nu a răspuns. Mi-am dat seama că se afla probabil în mijlocul unei goane prin umbre, concentrându-se cu totul la asta. Nu-mi putea răspunde fără să piardă controlul. Am blocat cu palma Atuul, rupând contactul.

Am scos cartea lui Gerard şi, în câteva clipe, am simţit legătura. M-am ridicat.

— Corwin, unde eşti? a întrebat.

— La capătul lumii. Vreau să vin acasă.

— Vino, atunci.

A întins braţul, am întins mâna şi eu, l-am apucat şi am păşit înainte.

Eram la parter, în palatul din Amber, în salonul în care ne adunaserăm toţi în noaptea întoarcerii lui Brand. Părea să fie dis-de-dimineată şi focul încă ardea în vatră. Nu mai era nimeni altcineva acolo.

— Am încercat mai devreme să dau de tine, a zis. Cred că și Brand. Dar nu știu sigur.

— Cât am lipsit?

— Opt zile.

— Mă bucur că m-am grăbit. Ce se petrece?

— Nimic notabil. Nu știu ce tot vrea Brand. A întrebat mereu de tine și n-am reușit să te gădesc. Până la urmă i-am dat un set de Atuuri și i-am zis să încerce el însuși. Se pare că n-a izbutit nici el.

— Aveam altele pe cap și diferența în curgerea timpului era mare, am zis.

A dat din cap aprobator.

— Acum, că nu mai este în primejdie, îl evit. E iarăși într-una dintre dispozițiile lui întunecate și insistă că se poate descurca și singur. Are dreptate, și mie îmi convine.

— Unde-i acum?

— În odăile lui. Încă era acolo cu vreun ceas în urmă, posomorât.

— A ieșit vreun pic pe-afară?

— S-a plimbat puțin de câteva ori. Dar nu în ultimele zile.

— Cred c-aș face bine să-l văd. Ai vreo veste de la Random?

— Da. Benedict s-a întors acum câteva zile, spunând că au găsit indicii legate de fiul lui Random. L-a ajutat să pună cap la cap niște lucruri. Una dintre piste era promițătoare, însă Benedict a socotit mai înțelept ca acum, când situația e atât de nesigură, să nu stea prea mult departe de Amber. L-a lăsat deci pe Random să continue de unul singur căutarea. Însă din povestea asta s-a ales cu ceva. A venit purtând un braț artificial – o lucrătură iscusită. Poate face cu el tot ce făcea și înainte.

— Chiar așa? am zis. Îmi sună ciudat de familiar.

Gerard a zâmbi, încuviințând.

— Mi-a spus că tu ai adus brațul din Tir-na Nog'th. De fapt, vrea să vorbească cu tine cât mai curând cu putință.

— Cred și eu, am zis. Unde-i acum?

— La unul dintre posturile de pază pe care le-a pus de-a lungul drumului negru. Va trebui să mergi la el prin Atu.

— Mulțumesc, am zis. Ceva nou despre Julian ori despre Fiona?

A clătinat din cap.

— Bine, am spus îndreptându-mă spre ușă. Cred că mai întâi mă duc să-l văd pe Brand.

— Sunt curios ce vrea să-ți zică, a spus Gerard.

— O să țin minte asta, am rostit ieșind din încăpere și pornind către casa scării.

Capitolul 7

Am ciocănit la ușa lui Brand.

— Intră, Corwin, a zis.

Am intrat, decizând în timp ce treceam pragul să nu-l întreb de unde știuse că-s eu. Odaia lui era întunecoasă, lumânările ardeau, cu toate că afară era zi și avea patru ferestre. Pe trei dintre ele erau trase obloanele. A patra era întredeschisă. La aceasta din urmă stătea așezat Brand, privind către mare. Era îmbrăcat în catifea neagră și purta la gât un lanț de argint. Cingătoarea îi era tot de argint – cu lucrătură fină, din fire împletite meșteșugit. Se juca cu un pumnal micuț și nu m-a privit când am intrat. Încă arăta palid, însă barba îi era scurtată frumos, părea îngrijit și mai luase în greutate de când îl văzusem ultima oară.

— Arăți mai bine, am zis. Cum te simți?

S-a întors să mă privească, lipsit de expresie, cu ochii întredeschiși.

— Unde naiba ai fost?

— Pe ici și colo. Pentru ce ai vrut să mă vezi?

— Te-am întrebat pe unde ai fost.

— Și eu te-am auzit, am replicat redeschizând ușa. Acum o să ies și-o să intru iar. Asta dacă vrei să o luăm de la capăt cu discuția.

A oftat.

— Stai așa... Iartă-mă... De ce suntem toți așa de iuți la mânie? Nu știu... Bine... Ar fi mai nimerit s-o iau de la început.

A băgat în teacă pumnalul și a străbătut încăperea, așezându-se într-un jilț de lemn negru îmbrăcat în piele.

— Am ajuns să fiu îngrijorat de lucrurile despre care am vorbit, dar și de cele despre care n-am apucat să vorbim. Am așteptat un timp care mi s-a părut suficient pentru ca tu să-ți fi terminat treburile în Tir-na Nog'th și să te-ntorci. Am întrebat apoi de tine și mi s-a spus că încă nu te întor-seseși. Am mai așteptat. La început eram nerăbdător, apoi am început să mă tem că inamicii ți-au întins vreo capcană. Am mai întrebat de tine, mai târziu, și-am aflat că ai revenit doar cât să stai de vorbă cu nevasta lui Random – cred că a fost o discuție numai bună să ațipești. Și ai plecat iar. M-a iritat că n-ai socotit necesar să mă informezi, însă am decis să mai aștept puțin. L-am rugat pe Gerard, până la urmă, să ia legătura cu tine prin Atu. După ce n-a izbutit, am fost nespus de îngrijorat. Am încercat eu însumi și, cu toate că am avut impresia că am ajuns de câteva ori la tine, n-am izbutit să iau legătura. M-am temut pentru tine, dar acum văd că n-am avut de ce. De aici tonul meu răstit.

— Înțeleg, am zis așezându-mă pe un scaun, la dreapta lui. Timpul, de fapt, a trecut mai iute pentru mine, așa că, din punctul meu de vedere, abia dacă am lipsit un pic. Probabil că ești mai înaintat decât mine pe calea vindecării.

A surâs și a aprobat din cap.

— Asta, cât de cât, e ceva pentru suferințele mele, a zis.

— Am avut și eu parte de destule, așa că nu-mi mai da și tu dureri de cap. Voi ai ceva de la mine. Ce anume?

— Îți stă ceva pe inimă, a zis. Poate că ar fi mai bine să discutăm mai întâi asta.

— Bine, hai.

Am întors capul și am privit tabloul de pe peretele cu ușa. Un tablou în ulei înfățișând, mai degrabă sumbru, fântâna din Mirata și lângă ea doi bărbați stând de vorbă alături de caii lor.

— Ai un stil foarte distinct.

— În toate.

— Mi-ai luat vorba din gură, am zis scoțând Atuul lui Martin și întinzându-i-l.

Chipul i-a rămas neschimbat cât a cercetat cartea. Mi-a aruncat apoi o privire scurtă, piezișă și a oftat.

— Nu pot să neg că-i meșteșugul mâinilor mele.

— Mâinile tale au executat mai mult decât cartea asta, așa-i?

Și-a trecut vârful limbii peste buza de sus.

— Unde ai găsit-o?

— Unde ai lăsat-o, în inima lucrurilor – în adevăratul Amber.

— Așadar..., a rostit ridicându-se din jilț și revenind la fereastră, cu cartea înaintea ochilor de parcă avea nevoie de mai multă lumină ca s-o vadă. Așadar..., a repetat, știi acum mai multe decât aș fi ghicit. Cum de-ai aflat de Modelul primordial?

Am clătinat din cap.

— Răspunde-mi tu mai întâi. L-ai înjunghiat pe Martin?

S-a răsucit iarăși spre mine, s-a uitat fix preț de-o clipă, apoi a încuviințat cu o mișcare bruscă a bărbiei, în vreme ce continua să-mi cerceteze chipul.

— De ce?

— Cineva trebuia s-o facă, ca să deschidă drumul puterilor de care aveam nevoie. Am tras la sorți.

— Și ai ieșit tu câștigător.

— Câștigător? Pierzător? a ridicat din umeri. Ce mai înseamnă toate astea acum? Lucrurile n-au ieșit cum am vrut noi. Și acum sunt un altul decât eram atunci.

— L-ai ucis?

— Ce?

— Pe Martin, fiul lui Random. A murit în urma rănii pe care i-ai făcut-o?

Brand a întors palmele în sus.

— Habar n-am. Dacă n-a murit, nu-i din pricină că n-am încercat. Nu-i nevoie să mai cauți, ți-ai găsit făptașul. Și-acum, c-ai reușit, ce-ai de gând?

Am clătinat din cap.

— Eu? Nimic. Din câte știu, se prea poate ca flăcăul să mai trăiască.

— Atunci să trecem la chestiuni de mai mare importanță. De câtă vreme știi de existența Modelului adevărat?

— De ceva vreme. Îi știu originea, la ce folosește, efectul pe care sângele din Amber îl are asupra sa – de destulă vreme. Am fost mai atent la Dworkin decât ai fi crezut. Însă n-am văzut nimic de câștigat în sfârșirea țesăturii existenței. Așa că am lăsat totul în adormire, multă, multă vreme. Nici că mi-a trecut prin cap că drumul negru ar putea fi legat de-o asemenea neghiobie. Când m-am dus să cercetez Modelul, am găsit Atul lui Martin și tot restul.

— Nu știam că-l cunoști pe Martin.

— N-am dat niciodată cu ochii de el.

— Atunci cum de-ai știut că pe el îl înfățișează Atul?

— Nu m-am dus singur acolo.

— Cine era cu tine?

Am zâmbit.

— Nu, Brand, tot rândul tău este. Mi-ai spus, ultima oară când am stat de vorbă, că dușmanii Amberului au străbătut calea tocmai de la Curțile Haosului, că au putut pătrunde aici pe drumul negru din pricina a ceva ce tu, Bleys și Fiona ați făcut atunci când voința voastră era una, socotind asta cea mai bună cale pentru a lua tronul. Acum știu ce-ai făcut. Însă Benedict ține sub observație drumul negru, iar eu tocmai am dat o raită pe la Curțile Haosului. Nu-i nicio aglomerare de forțe, nu pare să se miște nimic spre noi dintr-acolo. Știu că timpul trece altfel în acele tărâmurii. Ar fi avut mai multă vreme decât le trebuia ca să se pregătească. Aș vrea să știu ce-i împiedică. De ce n-au pornit? Ce așteaptă, Brand?

— Îmi atribui mai multă cunoaștere decât dețin.

— Nu cred. Ești expertul nostru pe tema asta și-ai negociat cu ei. Atuul e o dovadă că ascunzi niște lucruri în privința asta. Lasă vicleșugurile și vorbește odată.

— Curțile..., a zis. Ai fost ocupat. Eric a fost neghiob să nu te ucidă pe loc – dacă știa că ai cunoștință despre lucrurile astea.

— Eric a fost neghiob, firește, am întărit eu. Dar tu nu ești. Vorbește.

— Sunt neghiob și eu, cum să nu, unul sentimental. Ții minte când ne-am certat ultima oară, aici în Amber, cu multă vreme în urmă?

— Oarecum.

— Stăteam pe marginea patului, iar tu la masa de scris. Când te-ai întors cu spatele, îndreptându-te spre ușă, am decis să te ucid. Am băgat mâna sub pat, unde țin o arbaletă pregătită. Am pus mâna pe ea și eram pe cale s-o scot de-acolo când mi-am dat seama de ceva care m-a oprit.

Și-a curmat vorba.

— Ce anume? am întrebat.

— Uite acolo, lângă ușă.

M-am uitat, dar n-am văzut nimic special. Tocmai dădeam să clatin din cap, însă a completat:

— Pe podea.

Mi-am dat seama atunci despre ce vorbea – roșu, măsliniu, cafeniu și verde, cu modele geometrice. A încuviințat din cap.

— Stăteai pe covorul meu preferat și nu voiam să-l mânjesc cu sânge. Apoi furia mi s-a domolit. Așa că sunt și eu victima emoțiilor și a circumstanțelor.

— Drăguță poveste..., am dat să zic.

— ...dar acum vrei să nu mai trag de timp. Cu toate că nu trăgeam de timp, ci încercam să arăt ceva. Suntem toți în viață mulțumită suferințelor altora și a câte unui accident fericit, când și când. O să propun suspendarea acelor

suferințe și eliminarea posibilității unui accident în vreo două situații de căpătâi. Dar mai întâi, ca să-ți răspund la întrebare, cu toate că nu știu exact ce-i ține pe loc, cred că mă pot aventura să ghicesc, cu șanse bune s-o nimeresc. Bleys a adunat trupe numeroase pentru un atac asupra Amberului. N-o să fie totuși la nivelul celui în care l-ai însoțit și tu. Fiindcă, vezi tu, o să se bazeze pe amintirea aceluia atac pentru a stârni o reacție la acesta. Și va fi probabil precedat de încercări de a te asasina pe tine și pe Benedict. Însă toată mișcarea va fi praf în ochi. Aș crede că Fiona a trimis vorbă la Curțile Haosului – poate că-i chiar acolo, acum, și pregătește adevăratul atac, ce poate fi așteptat oricând după încercarea lui Bleys de distragere a atenției. Așadar...

— Zici că sunt șanse mari pentru asta, l-am întrerupt, dar noi nici măcar nu știm sigur dacă Bleys mai trăiește.

— Bleys e viu. I-am putut confirma existența prin Atu – ba chiar mi-am dat seama, un pic, ce învârte acum – înainte să devină conștient de prezența mea și să mă blocheze. E foarte sensibil la asemenea acțiuni de supraveghere. Era în tabără, cu trupe pe care le instruia ca să le folosească contra Amberului.

— Și Fiona?

— Nu, cu Atuul ei nu mi-am făcut de lucru și te-aș sfătui să n-o faci nici tu. E foarte primejdioasă și n-am vrut să mă expun influenței ei. Ce cred eu despre situația ei de acum se bazează mai degrabă pe deducție decât pe informații concrete. Dar m-aș baza pe deducțiile astea.

— Înțeleg, am zis.

— Am un plan.

— Te ascult.

— Felul în care m-ai scăpat din închisoare a fost ingenios, prin combinarea forțelor tuturor. Același principiu ar putea fi folosit iarăși, dar cu un scop diferit. O asemenea

forță ar trece prin apărarea oricui, destul de ușor – chiar și prin a cuiva ca Fiona dacă efortul e bine coordonat.

— Coordonat, adică, de tine?

— Desigur. Propun să facem o adunare de familie și să ne croim drum spre Bleys și Fiona, pe oriunde vor fi. Îi ținem așa, blocați, doar o clipă sau două. Suficient cât să le dau lovitura de grație.

— Cum ai făcut cu Martin?

— Ba chiar și mai bine. Martin a izbutit să se elibereze în ultima clipă. Însă acum, cu ajutorul vostru, asta n-ar trebui să se întâmple. Chiar și trei-patru dintre noi ar fi probabil îndeajuns.

— Chiar crezi că o să-ți meargă atât de ușor?

— Știu că ar fi bine să-ncercăm. Timpul trece. Vei fi printre cei executați când vor cucerii Amberul. La fel și eu. Ce spui, așadar?

— Dacă mă încredințez că-i nevoie. Când n-o să mai am altă variantă decât asta.

— E necesar, crede-mă. Și următorul lucru care-o să-mi trebuiască e Giuvaierul Judecății.

— Pentru ce?

— Dacă Fiona se află cu adevărat la Curțile Haosului, nu o vom putea ajunge și prinde în chingi doar cu Atuul – chiar dacă am face-o toți împreună. Mi-ar trebui Giuvaierul, în cazul ei, ca să canalizeze energiile noastre.

— Presupun că se poate aranja.

— Atunci... cu cât mai repede, cu atât mai bine. Poți să faci aranjamentele pentru diseară? Mi-am revenit destul de repede în stare să mă ocup.

— Nu, la naiba, am zis ridicându-mă.

— Cum adică? a rostit încleștându-și degetele în brațele jilțului, ridicându-se pe jumătate și el. De ce nu?

— Am spus că o să încuviințez asta dacă am asigurări că este necesar. Ai recunoscut că mare parte din ce spui sunt brodeli. Doar asta nu-i de ajuns ca să mă convingă.

— Atunci las-o baltă cu convingerea. Îți permiți să riști? Următorul atac o să fie mult mai puternic decât cel de dinainte. Și sunt conștienți de armele tale cele noi. O să țină seama de asta în planurile lor.

— Chiar dacă aș fi de acord cu tine, Brand, sunt sigur că nu i-aș putea convinge pe ceilalți că execuțiile sunt necesare.

— Să-i convingi? Trebuie doar să le spui! I-ai prins la înghesuială, Corwin! Ești la cârmă acum. Și vrei să rămâi, așa-i?

Am zâmbit și am făcut un pas spre ușă.

— Da, însă făcând lucrurile în felul meu. Voi ține totuși cont de sugestiile tale.

— Felul tău o să te ducă la moarte. Mai iute decât crezi.

— Iarăși stau pe covor, am zis făcându-l să izbucnească în râs.

— Foarte bine. Dar nu te amenințam. Știi la ce mă refer. Ești răspunzător, acum, pentru întregul Amber. Trebuie să faci ce e drept.

— Și tu știi la ce mă refer. N-o să mai ucid doi dintre noi doar pe baza bănuielilor tale. O să am nevoie de ceva în plus.

— Când o să capeți, va fi prea târziu.

Am dat din umeri.

— Vom vedea, am zis ajungând lângă ușă.

— Ce ai de gând acum?

Am clătinat din cap.

— Nu spun nimănui tot ce știu, Brand. Consider că e un fel de asigurare.

— Pot să înțeleg asta. Nădărduesc doar că știi destule.

— Sau te temi, poate, că știu prea multe.

Am văzut, pentru o clipă, cum mușchii din josul ochilor îi joacă a neliniște, apoi a zâmbit.

— Nu mă tem de tine, frate, a zis.

— Mă bucur că nu ai motive de teamă, am replicat în vreme ce deschideam ușa.

— Stai.

— Da?

— N-ai apucat să-mi spui cine era cu tine când ați descoperit Atuul lui Martin, în locul unde l-am lăsat.

— Păi... Random.

— Ah... Și știe amănuntele?

— Dacă întrebi dacă știe că tu i-ai înjunghiat fiul, răspunsul este nu, nu încă.

— Așa. Și brațul cel nou al lui Benedict? Înțeleg că i l-ai adus cumva din Tir-na Nog'th. Mi-ar plăcea să aflu mai multe.

— Nu acum. Să mai păstrăm ceva și pentru următoarea întâlnire. N-o să treacă prea mult.

Am ieșit și am tras după mine ușa, aruncând o ultimă privire, mută, spre covor.

Capitolul 8

După ce-am dat o raită pe la bucătărie, unde mi-am pregătit o masă copioasă pe care-am dat-o gata repede, m-am îndreptat spre grajduri și am găsit un tânăr murg, un cal arătos care fusese cândva al lui Eric. Cu toate astea, m-am împrietenit cu el și, nu peste multă vreme, ne deplasam pe drumeag, coborând pe Kolvir, către tabăra trupelor mele din Umbră. În vreme ce călăream și digeram, am încercat să caut sens în evenimentele și revelațiile pe care mi le aduseseră ultimele câteva ore. Dacă Amberul fusese clădit cu adevărat ca rezultat al rebeliunii lui Dworkin față de Curțile Haosului, din asta se desprindea că eram toți înrudiți cu înseși forțele care ne amenințau acum. Era greu, firește, să decid cât de mult mă puteam încrede în ceea ce spunea Dworkin. Și totuși, drumul negru ducea la Curțile Haosului, aparent ca urmare a ritualului săvârșit de Brand, lucru pe care-l făcuse potrivit principiilor învățate de la Dworkin. Din fericire, deocamdată, părțile din povestea lui Dworkin care necesitau cea mai mare credibilitate erau tocmai acelea de însemnătate mai mică dintr-un punct de vedere imediat, practic. Aveam totuși sentimente tulburi la gândul că eram descendentul unui unicorn...

— Corwin!

Am tras de frâu. Mi-am deschis mintea și a apărut o imagine a lui Ganelon.

— Aici sunt, am zis. De unde-ai făcut rost de Atuari? Și cum de-ai învățat să le folosești?

— Am luat un pachet din bibliotecă, cu ceva timp în urmă. Mi s-a părut o idee bună să am o cale de a intra rapid în legătură cu tine. Cât despre utilizarea lor, am făcut exact ce pare să facă și ceilalți – m-am uitat țintă la Atu, m-am gândit la el, m-am concentrat pe legătura cu persoana respectivă.

— Ar fi trebuit să-ți dau demult un pachet, am zis. O scăpare a mea, pe care mă bucur că ai corectat-o. Doar le încerci ori s-a întâmplat ceva?

— S-a întâmplat, a zis. Unde ești?

— Se nimerește să fiu în drum spre tine.

— Ești bine?

— Da.

— Atunci vino încoace. Aș face mai bine să nu-ncerc să te aduc prin cartea asta, cum faceți voi. Nu-i așa de urgent. Ne vedem curând.

— Da.

A întrerupt contactul, am scuturat frâiele și am pornit iar. Mă simțisem iritat, preț de o clipă, că nu-mi ceruse pur și simplu un set de Atuuri, după care-mi amintisem că lipsisem mai bine de-o săptămână, după timpul din Amber. Probabil că-și făcuse gânduri negre și nu avusese încredere în niciunul dintre ceilalți ca să facă asta pentru el. Și poate că pe bună dreptate.

Coborârea până la tabără a fost iute. Calul – al cărui nume, apropo, era Timpan – părea mulțumit să meargă oriunde și-i plăcea să iuțească pasul la cel mai mic îndemn. I-am dat frâu liber la un moment dat, ca să-l ostenesc nițel, și nu mult după aceea am zărit și tabăra. Și cam atunci mi-am dat seama că îi simt lipsa lui Stea.

Am fost întâmpinat la intrare cu priviri lungi și saluturi militare. În urma mea se așternea tăcerea și toate activitățile erau lăsate baltă. M-am întrebat dacă ostașii socoteau că venisem ca să ordon vreo bătălie.

Ganelon a ieșit din cort înainte să apuc să descalec.

— Iute, a băgat de seamă în vreme ce-mi strângea mâna. Un cal arătos.

— Da, am încuviințat dând calul pe mâna unei ordonanțe. Ce vești ai?

— Păi... Am vorbit cu Benedict...

— Mișcă ceva pe drumul negru?

— Nu, nu, nimic de felul ăsta. A venit să mă vadă după întoarcerea de la amicii ăia ai lui, Tecys, ca să-mi spună că Random e bine și că e pe urmele lui Martin. Am discutat și altele, iar la sfârșit mi-a cerut să-i spun tot ce știu despre Dara. Random îi povestise cum Dara a străbătut Modelul și decisese că știa prea mulți oameni, în afara ta, de existența ei.

— Și ce i-ai spus?

— Totul.

— Și ce-am intuit noi, toate speculațiile legate de Tir-na Nog'th?

— Întocmai.

— Și cum le-a primit?

— A părut încântat. Fericit, așa spune. Vino și vorbește tu însuși cu el.

Am încuviințat și s-a întors în cortul lui. A dat deoparte perdeaua de pânză, așezându-se într-o latură. Am intrat.

Benedict era așezat pe un scaun jos, fără spătar, în fața unui cufăr pe care fusese întinsă o hartă. Urmărea ceva cu degetul lung de metal al palmei scheletice și lucitoare aflate în capătul brațului letal, cu nituri și cabluri argintii, pe care-l adusesem din orașul din ceruri. Dispozitivul mecanic era acum prins de ciotul brațului său drept, puțin mai jos de locul unde fusese tăiată mâneca de la cămașa maro. Transformarea asta m-a oprit în loc, înfiorându-mă, într-atât aducea cu fantoma peste care dădusem. Și-a înălțat privirea, întâlnind-o pe a mea, și a ridicat mâna ca să mă salute, un gest nonșalant, făcut perfect, arătându-mi totodată cel mai larg zâmbet pe care-l văzusem vreodată pe chipul său.

— Corwin! a zis, apoi s-a ridicat întinzându-mi mâna aceea.

A trebuit să fac un efort ca să dau mâna cu mecanismul ce aproape mă omorâse. Însă Benedict părea într-o dispoziție mai bună decât îl văzusem de multă vreme. Am strâns deci mâna cea nouă și apăsarea sa era fermă. Am încercat să-i ignor răceala și muchiile și-aproape că am reușit, uluit de controlul pe care izbutise să-l capete într-un timp atât de scurt.

— Își datorez niște scuze, a zis. Te-am nedreptățit. Îmi pare tare rău.

— Nu-i nimic, înțeleg.

M-a îmbrățișat o clipă, iar convingerea mea că lucrurile se îndreptaseră între noi a fost întunecată, fugară, doar de atingerea acelor degete precise și mortale de pe umărul meu.

Ganelon a chicotit și mi-a adus un alt scăunel, pe care l-a așezat în celălalt capăt al cufărului. Iritarea mea pentru că deschisese un subiect pe care nu l-aș fi vrut deschis, indiferent de circumstanțe, s-a spulberat văzând ce efecte avusese asta. Nu țineam minte să-l fi văzut vreodată pe Benedict mai voios. Ganelon era, desigur, mulțumit că ajutase ca neînțelegerile noastre să se sfârșească.

Am zâmbit și eu și m-am așezat, desfăcându-mi cingătoarea cu sabia și atârând-o pe Grayswandir de stâlpul cortului. Ganelon a adus trei pahare și-o sticlă de vin. În vreme ce turna în pahare, a remarcat:

— Asta e pentru a-ți întoarce ospitalitatea din cortul tău, în noaptea aia din Avalon.

Benedict a luat paharul, cu un clinchet abia auzit.

— În cortul ăsta e mai puțină tensiune, a zis. Așa-i, Corwin? Am încuviințat ridicând paharul.

— Pentru o atmosferă lipsită de tensiune. Fie ca ea să dăinuie!

— Am avut ocazia, după ceva timp, să vorbesc pe îndelete cu Random, a zis. S-a schimbat destul de mult.

— Aşa-i.

— Mă simt mai înclinat să am încredere în el acum decât în zilele de demult. Am apucat să vorbim după ce-am plecat de la Tecys.

— Încotro v-aţi dus?

— Din ce le-a spus Martin gazdelor lui reieşea că se ducea către un loc depărtat în Umbră – oraşul-fortăreaţă Heerat. Am pornit şi am aflat că aşa era. Trecuse pe-acolo.

— Nu-mi sună cunoscut locul, am zis.

— E un loc de chirpici şi de piatră – un centru de negoţ la răscrucea mai multor drumuri comerciale. Acolo, Random a aflat veşti care l-au făcut să se îndrepte spre est şi probabil mai adânc în Umbră. Ne-am despărţit la Heerat fiindcă nu voiam să stau prea mult departe de Amber. Şi mai voiam să mă ocup de ceva mai personal. Mi-a spus cum a văzut-o pe Dara străbătând Modelul, în ziua bătliei.

— Aşa-i, am zis. A izbutit s-o facă. Am fost de faţă şi eu. A încuviinţat din cap.

— Cum am zis, Random m-a impresionat. M-am simţit înclinat să cred că-mi spune adevărul. Dacă aşa stăteau lucrurile, trebuia să văd ce-i cu fata asta. Tu nu erai de găsit, aşa că am venit la Ganelon – acum câteva zile mi-a zis tot ce ştia despre Dara.

I-am aruncat o privire lui Ganelon, care a înclinat uşor capul.

— Crezi acum, aşadar, că ai descoperit o nouă rube-denie, una nu tocmai onestă, ca să fim sinceri, care-i cu putinţă să ne fie duşman – însă, cu toate acestea, cineva din sângele tău. Ce ai de gând acum?

A luat o gură de vin.

— Mi-ar plăcea să cred că e din sângele meu, a zis. Gândul ăsta, cumva, îmi place. Aşa că aş vrea să stabilesc cu certitudine dacă-i adevărat sau nu. Dacă reiese că suntem cu adevărat înrudiţi, atunci aş vrea să-i înţeleg motivele

care-o fac să acționeze. Și mi-ar plăcea să știu de ce nu mi s-a făcut cunoscută mie de la început.

A lăsat paharul jos, și-a ridicat brațul nou și a mișcat din degete.

— Mi-ar plăcea să începem cu lucrurile pe care le-ai aflat în Tir-na Nog'th despre mine și Dara. Și mă îmboldește curiozitatea și-n privința acestui braț, care se comportă ca și cum a fost făcut special pentru mine. N-am mai auzit ca vreun obiect material să fi fost obținut din orașul văzduhului.

A strâns pumnul, l-a desfăcut iar, și-a rotit încheietura, a întins brațul în față, l-a ridicat, l-a coborât ușurel pe genunchi.

— Random a făcut o operație chirurgicală pe cinste, nu crezi? a concluzionat.

— Chiar așa, am încuviințat înclinând capul și sorbind din vin.

— Deci îmi povestești?

— S-a petrecut în palatul din cer, am zis. Locul era plin de neguri mișcătoare. Am simțit imboldul de a vizita sala tronului. Am făcut-o și, când negurile s-au dat în lături, te-am văzut pe tine de-a dreapta tronului, cu brațul acela. Când aerul s-a limpezit și mai bine, am văzut că pe tron ședea Dara. Am înaintat și-am atins-o cu Grayswandir, devenind vizibil pentru ea. M-a declarat mort de câteva secole și mi-a cerut să mă întorc în mormânt. Când am întrebat-o care-i e spița, a zis că descinde din tine și din căpetenia ielelor, Lintra.

Benedict a suspinat puternic, dar fără să rostească o vorbă. Am continuat așadar:

— Timpul, a zis ea, se scurge altfel în locul ei de baștină, și deja acolo au trecut câteva generații. Era prima dintre ai săi care deținea atribute omenești. Mi-a cerut iarăși să plec. În tot acest timp tu ai cercetat-o pe Grayswandir. Apoi m-ai atacat, ca s-o scapi de primejdie, și ne-am luptat. Te puteam ajunge cu sabia, iar tu cu brațul de metal. Atâta tot.

Altminteri... înfruntarea era ca între năluci. Când soarele a început să se înalțe și orașul să se destrame, mă apuca-seși zdravăn cu brațul acela. Ți l-am desprins de trup cu Grayswandir și am scăpat. Și s-a întors cu mine în lumea celor vii fiindcă îmi rămăsese prins de umăr.

— Curios lucru, a zis Benedict. Știam că locul acela e unul al falselor profeții – temerile și dorințele ascunse ale vizitatorilor mai degrabă decât o imagine a ce va să fie. Însă uneori arată și adevăruri neștiute. Și, la fel ca multe altele, e dificil să separi ce-i autentic de ce-i făcătură. Tu ce socoți că înseamnă?

— Benedict, înclin să cred povestea despre originea ei. N-ai văzut-o, ca mine. Chiar aduce cu tine. Cât despre restul... e așa cum spui, fără îndoială – sunt lucruri adevărate acolo și neadevăruri ce trebuie cernute.

A înclinat încet capul. Îmi dădeam seama că nu era cu totul convins, însă nu voia să insiste. Știa, la fel ca mine, ce implica restul. Dacă vreodată avea să pretindă tronul și să izbândească în a-l obține, se putea ca într-o bună zi să renunțe la domnie în favoarea singurei sale descendente.

— Ce ai de gând să faci? l-am întrebat.

— Să fac? Ce face Random în privința lui Martin? O voi căuta, o voi găsi, o voi face să-mi spună ea singură povestea, apoi o să iau o decizie. Dar va trebui să aștepte până ce se lămurește situația cu drumul negru. Țasta-i un alt subiect pe care aș vrea să-l discut cu tine.

— Da?

— Socotind că timpul se scurge atât de diferit în fortăreața lor, au avut de-acum mai multă vreme decât le trebuia ca să pună la cale o altă năvală. Nu aș vrea să rămân în așteptare, să ne tot întâlnim în încleștări fără rezultate limpezi. Mă gândesc să urmez drumul negru până la origine și să-i atac pe terenul lor. Și-aș vrea sprijinul tău aici.

— Benedict, te-ai uitat vreodată la Curțile Haosului?

A ridicat capul și s-a uitat îndelung la pânza albă a cortului.

— Cu multă vreme în urmă, când eram tânăr, am gonit prin umbre cât de departe a fost cu puțință, până la capătul tuturor lucrurilor. Acolo, sub cerul fragmentat, ochii mi-au căzut asupra unui uluitor abis. Nu știu dacă e capătul sau dacă drumul duce și mai departe, dar, de este așa, sunt gata s-o apuc iar într-acolo.

— Așa și este.

— Cum poți fi sigur?

— Numai ce m-am întors de pe acel tărâm. O cetate întunecată se înalță acolo, iar drumul duce către ea.

— Cât de greu a fost drumul?

— Uite, am zis scoțând Atuul și întinzându-i-l. A fost al lui Dworkin, l-am găsit printre alte lucruri. L-am încercat și m-a dus acolo. Timpul, acolo, e deja rapid. Am fost atacat de un călăreț venit pe o cale de ceață, de un soi pe care cartea nu-l arată. Contactul cu Atuul e dificil acolo, poate din cauza diferenței de viteză a scurgerii timpului. Gerard m-a adus înapoi.

A cercetat peticul de carton.

— Pare a fi locul pe care l-am văzut și eu atunci, a zis în cele din urmă. Asta ne rezolvă problemele logistice. Cu câte unul de-ai noștri la fiecare capăt al legăturii Atuului putem trece oastea direct acolo, cum am făcut atunci din Kolvir spre Garnath.

Am înclinat din cap, aprobator.

— E unul dintre motivele pentru care ți l-am arătat, ca să-ți dovedesc buna mea credință. S-ar putea să fie și o altă cale, mai puțin riscantă decât să ne trimitem ostașii în necunoscut. Dar aș vrea să te abții deocamdată, până ce chibzuiesc asupra ei mai bine.

— Și, în orice caz, va trebui să mă abțin până aflu cât mai multe despre acel loc. Nu știm nici măcar dacă armele tale automate vor funcționa acolo, așa-i?

— Nu, n-am luat cu mine niciuna ca s-o încerc.

A strâns din buze.

— Chiar ai fi făcut bine să iei una și să vezi.

— Circumstanțele plecării mele nu mi-au permis.

— Circumstanțe?

— Altcândva, nu e de însemnătate aici. Ziceai să urmărim drumul negru până la originea sa...

— Da?

— Nu este aceea adevărata sa origine. Drumul a fost zămislit în adevăratul Amber, din defectul Modelului primordial.

— Da, înțeleg asta. Și Random și Ganelon mi-au descris drumul vostru către locul adevăratului Model și stricăciunile pe care le-ați găsit acolo. Văd analogia, posibila legătură...

— Ții minte când am fugit din Avalon, când m-ai urmărit tu?

S-a mulțumit să suradă.

— La un moment dat am traversat drumul negru. Mai ții minte?

A mijit ochii.

— Da, ai apucat-o peste el. Lumea se întorsese la normal în punctul acela. Uitasem.

— A fost un efect al Modelului asupra sa, unul despre care cred că poate fi extins.

— Cât de mult?

— Destul cât să șteargă drumul cu totul.

S-a aplecat spre mine, cercetându-mi chipul.

— Atunci de ce n-o faci?

— Mai întâi am niște pregătiri de făcut.

— Și cât timp îți vor lua?

— Nu prea mult. Poate câteva zile. Ori cel mult câteva săptămâni.

— De ce n-ai vorbit mai din timp despre asta?

— Doar de curând am aflat și eu cum s-ar putea proceda.

— Cum anume?

- Ține, în principiu, de repararea Modelului.
- Bine, a spus Benedict. Să zicem că reușești. Dușmanul

tot acolo va fi.

A făcut un gest către Garnath și drumul negru.

- Cândva le-a mai deschis cineva calea.
- Dușmanul a fost mereu acolo, am replicat. Și ține de noi să ne asigurăm că nu i se va mai deschide calea – dacă ne ocupăm temeinic de cei care au făcut-o prima dată.

— Sunt de partea ta aici, a zis, însă nu la asta mă refeream. Au nevoie de-o lecție, Corwin. Vreau să-i învăț să respecte Amberul, vreau să capete un asemenea respect încât, fie și de se va deschide iarăși drumul, să ne știe de frică. Asta am vrut să spun. E necesar.

— Nu știi cum ar fi să duci o bătălie acolo, Benedict. Este cu adevărat de nedescris.

A zâmbit și s-a ridicat în picioare.

— Atunci cred c-aș face bine să văd cu ochii mei. Dacă nu te superi, o să păstrez cartea asta un timp.

— Nicidecum.

— Bine. Atunci tu vezi-ți de-ale tale cu Modelul, iar eu o să-mi văd de-ale mele. Îmi va lua ceva vreme și mie. Dar să ne-nțelegem: niciunul să nu întreprindă vreo acțiune decisivă fără să-i dea mai întâi de știre celuilalt.

— De acord, am zis.

Ne-am terminat vinul din pahare.

— Aș face bine s-o iau și eu din loc. Așa că... mult noroc.

— La fel și ție, a zis Benedict zâmbind iarăși. Situația s-a mai îmbunătățit, a adăugat și, îndreptându-se spre ieșire, și-a pus o mână pe umărul meu.

L-am urmat și noi afară.

— Adu-i lui Benedict calul, i-a cerut Ganelon ordonanței care aștepta sub un copac din apropiere, apoi, rotindu-se, a întins brațul spre Benedict. Vreau și eu să-ți urez izbândă în toate.

Benedict a încuviințat și i-a strâns mâna.

— Îți mulțumesc, Ganelon, pentru multe lucruri.

Benedict și-a scos, apoi, setul de Atuuri.

— Îl pot informa pe Gerard înainte să-mi sosească armăsarul.

A căutat prin ele, a scos unul, l-a studiat.

— Și cum ai de gând să repari Modelul? m-a întrebat Ganelon.

— Trebuie să pun iarăși mâna pe Giuvaierul Judecății. Pot să retrasez întreaga zonă cu el.

— E primejdios?

— Este.

— Și unde e Giuvaierul?

— Pe Umbra Pământ, unde l-am lăsat.

— De ce l-ai abandonat?

— Mă temeam c-o să mă omoare.

S-a strâmbat, schimonosindu-și chipul într-un fel aproape imposibil.

— Nu-mi place cum sună, Corwin. Trebuie să fie și altă cale.

— De-aș fi știut-o, aș fi urmat-o.

— Dar dacă ai urma planul lui Benedict și i-ați omorî pe toți? Ai zis și tu că poate să adune armate nesfârșite în Umbră. Și-ai mai zis că nu există pe câmpul de luptă unul mai bun decât el.

— Însă vătămarea va rămâne în Model și altceva se va înfiriipa de-acolo. Negreșit. Dușmanul e mai puțin important, pentru moment, decât propria noastră slăbiciune. Dacă nu dregem asta, suntem deja înfrânți, cu toate că niciun năvălitor străin nu ne-a trecut de ziduri.

S-a uitat într-o parte, zicând:

— N-o să te contrazic, îți știi cel mai bine meleagurile. Dar tot cred că faci o greșeală gravă riscându-ți viața în zadar, într-un moment în care e atâta nevoie de tine.

M-a umflat râsul, fiindcă mi-a venit atunci în minte cuvântul lui Vialle, pe care nu voisem să îl socot al meu.

— E datoria mea, i-am spus.

N-a răspuns.

Benedict, aflat la vreo zece pași mai încolo, se părea că dăduse de Gerard, fiindcă a îngânat ceva, apoi s-a oprit să asculte. Noi am rămas locului așteptând să termine conversația, ca să-l putem petrece.

— ...Da, e aici acum, l-am auzit spunând. Nu, mă îndoiesc de asta. Dar...

Benedict mi-a aruncat câteva priviri și a clătinat din cap.

— Nu, nu cred, a zis.

Apoi:

— Prea bine, poți să treci încoace.

A întins brațul cel nou, iar Gerard s-a înființat lângă noi, apucându-l. Gerard a întors capul, m-a văzut și a pornit spre mine îndată.

M-a măsurat de sus și până jos, căutând parcă ceva.

— Ce s-a întâmplat? am zis.

— Brand, a răspuns Gerard. Nu mai e la el în odaie. Sau... mare parte din el nu mai este. A lăsat niște sânge. Locul e destul de răvășit ca să indice o luptă.

Mi-am coborât privirea spre piepții cămășii și pantaloni.

— Și te uiți după pete de sânge? Cum vezi, port aceleași haine ca mai devreme. Poate că-s murdare și boțite, dar atâta tot.

— Asta nu prea demonstrează nimic.

— A ta a fost ideea, nu a mea. Ce te face să crezi că eu...

— Tu l-ai văzut ultimul, a zis.

— În afară de cel cu care s-a luptat... dacă s-o fi luptat.

— Cum adică?

— Îl știi cât e de schimbător. Am avut o discuție mai aprinsă. Se poate să fi spart niște lucruri după ce-am plecat, poate s-o fi tăiat singur, l-o fi apucat dezgustul și-a șters-o prin Atu către pășuni mai verzi. Ia stai! Covorul lui! Era vreun pic de sânge pe covorul ăla micuț și pretențios de dinaintea ușii lui?

— Nu-s sigur... nu, nu cred. De ce?

— Dovadă circumstanțială că și-a făcut-o cu mâna lui. E foarte atașat de covorașul ăla și evită să-l murdărească.

— Parcă nu-mi vine să te cred, a replicat Gerard, iar moartea lui Caine încă-mi pare ciudată. Apoi servitorii lui Benedict, care au aflat, poate, că umblai după praf de pușcă. Și-acum Brand...

— Se prea poate să fie încă o încercare de a mi se pune ceva în cârcă, iar cu Benedict m-am împăcat.

S-a întors spre Benedict, care nu se mișcase de unde se afla, la vreo zece metri mai încolo, privindu-ne impasibil, ascultând.

— A arătat că nu a făptuit toate acele ucideri? a vrut Gerard să știe.

— Nu direct, a răspuns Benedict, însă mare parte din restul poveștii e mult mai limpede acum. Până într-atât încât mă simt înclinat să o cred pe toată.

Gerard a scuturat din cap și m-a privit încruntat.

— Nu-mi pare îndeajuns, a zis. Despre ce ai discutat cu Brand?

— Gerard, asta e treaba noastră până ce eu și Brand decidem altminteri.

— L-am readus la viață și am vegheat asupra lui, Corwin. N-am făcut-o doar ca să-l văd ucis într-o harță prostească.

— Folosește-ți creierul. A cui a fost ideea să-l căutăm în felul în care am făcut-o? Și să-l aducem înapoi?

— Voi ai ceva de la el și-ai căpătat până la urmă ce voiai, a zis. Apoi a devenit o piedică.

— Nu. Dar și de-ar fi așa, crezi că ar fi atât de evident? Dacă a fost ucis, atunci asasinarea i-a fost poruncită de cel care i-a dorit moartea lui Caine – o încercare de a mă învinui pe mine.

— La fel ai spus și când a fost ucis Caine. Îmi pare un soi de subterfugiu viclean... și te pricepi la așa ceva.

— Am mai trecut prin asta, Gerard...

— ...Și știi ce ți-am spus atunci.

— Ar fi și greu de uitat.

S-a aruncat spre mine și m-a apucat de umărul drept. I-am proptit îndată mâna stângă în stomac și l-am împins, gândindu-mă c-ar fi fost nimerit, poate, să-i fi spus ce vorbisem cu Brand. Însă nu-mi plăcuse deloc felul în care mă întrebase.

S-a năpustit iar. M-am ferit și i-am aplicat o lovitură scurtă cu stânga lângă ochiul drept. L-am lovit în continuare mai mult să-l țin cu capul pe spate. Nu mă simțeam tocmai în formă ca să mă lupt cu el din nou, iar pe Grayswandir o lăsasem în cort. Nu mai aveam altă armă.

Îi tot dădeam târcoale. Mă durea într-o parte dacă ridicam piciorul stâng. I-am dat una cu dreptul în coapsă, însă eram lent, dezechilibrat și n-am făcut mare brânză. Am continuat să-l pistonez cu pumnii.

Mi-a blocat brațul stâng și-a izbutit să-și lase mâna pe bicepsul meu. Ar fi trebuit să mă trag din prinsoare, însă se expusese. I-am aplicat o directă dură în stomac, dar mi-a încleștat și mai tare brațul în strânsoare. A blocat o încercare de upercut cu stânga și și-a urmat mișcarea până ce muchia palmei sale m-a izbit în piept, smuncindu-mă totodată de brațul stâng și trăgându-mă cu atâta forță, încât am fost azvârlit la pământ. Dacă mă prindea acolo, la îngheșuală, nu mai aveam scăpare.

S-a lăsat într-un genunchi și a întins degetele spre beregata mea.

Capitolul 9

Am dat să-i blochez mâna, însă i s-a oprit, suspendată în aer. Am văzut, răsucind capul, că o altă mână căzuse pe brațul lui Gerard și-l apucase, trăgând de el înapoi.

M-am rostogolit, ieșind din strânsoare. Când am ridicat iarăși capul, am văzut că cel care-l prinsese de braț era Ganelon. Gerard și-a smucit mâna, însă n-a izbutit să se elibereze.

— Ganelon, nu te băga, a zis.

— Du-te, Corwin! a zis Ganelon. Ia Giuvaierul!

În vreme ce striga asta, Gerard a dat să se ridice. Ganelon i-a aplicat un croșeu de stânga, pocnindu-l în falcă, iar Gerard s-a prăbușit la picioarele sale. Ganelon l-a țintit cu o lovitură de picior la rinichi, însă Gerard i-a prins piciorul și i l-a săltat, aruncându-l pe spate. M-am ridicat de jos ghemuindu-mă pe vine, sprijinit într-o mână.

Gerard a sărit de la pământ și s-a aruncat peste Ganelon, care abia își recăpăta echilibrul. Când era cât pe ce să-l înhațe, Ganelon l-a lovit cu pumnii în piept, oprindu-l din avânt. Îndată, a început să miște iute din brațe, pistonând abdomenul lui Gerard. Preț de câteva clipe, Gerard a părut prea năucit ca să se apere și, când a întins în cele din urmă brațele, Ganelon l-a surprins cu o dreaptă în mandibulă care l-a răsturnat pe spate. Apoi Ganelon și-a urmat atacul, apucându-l pe Gerard în brațe în vreme ce se arunca peste el și-i puneă piedică cu piciorul drept. Gerard a căzut, cu Ganelon deasupra. Ganelon l-a tras spre el cu stânga, în vreme ce cu pumnul drept îl lovea în maxilar. Capul lui

Gerard a fost aruncat spre spate, apoi, când i-a căzut iar pe piept, Ganelon i-a mai aplicat o lovitură cu stânga.

Benedict a dat să intervină, însă chiar atunci Ganelon s-a ridicat în picioare. Gerard zăcea fără cunoștință, cu nasul și gura sângerânde. M-am sculat cu greu, abia ținându-mă pe picioare, și m-am scuturat de praf. Ganelon a rânjit cu gura până la urechi.

— Nu mai sta, a zis. Nu știu cum m-aș descurca dacă ar trebui să ne mai batem o dată. Du-te după tinicheaua aia.

I-am aruncat o privire lui Benedict, care a încuviințat din cap. M-am întors în cort s-o iau pe Grayswandir.

La ieșire, Gerard zăcea tot acolo, însă Benedict se afla în fața mea.

— Nu uita că ai Atuul meu, iar eu pe al tău. Nimic decisiv fără să ne sfătuim mai înainte.

Am aprobat din cap. Voiam să-l întreb de ce păruse dornic să-l ajute pe Gerard, însă nu și pe mine. Dar șovăiam; am decis să nu stric proaspăta noastră prietenie.

— Bine.

Am pornit spre cai. Ganelon m-a bătut pe umăr când m-am oprit lângă el.

— Să ai parte de izbândă, a zis. Aș merge cu tine, dar e nevoie de mine aici... mai ales că Benedict are de gând să se ducă până în Haos cu Atuul.

— Te-ai descurcat de minune, am spus. Nu-ți face griji. N-ar trebui să-mi dea nimic de furcă.

M-am dus la grajduri și, în scurt timp, eram gata de drum. Ganelon m-a salutat militărește când am trecut din nou pe lângă el. Benedict era îngenucheat lângă Gerard.

Am pornit către Arden, pe cea mai scurtă cale. Marea mi se întindea în urmă, Garnath și drumul negru în stânga, iar Kolvirul în dreapta. Trebuia să străbat ceva distanță înainte de a putea să pășesc în Umbră. Odată ce Garnathul nu s-a mai văzut, după niște suișuri și coborâșuri, ziua s-a limpezit. Am urmat șerpuirea prelungă a drumeagului

prin codru, unde umbrele umede și ciripitul îndepărtat al păsărilor îmi aminteau de lungile perioade de pace de care avusesem parte și de prezența mătăsoasă, iradiantă a unicornului matern.

Simțeam că durerile mi se domolesc, se pierd în trapul calului. M-am gândit iar la întâlnirea cu frații, pe care abia îi lăsasem în urmă. Nu era greu de înțeles purtarea lui Gerard, de vreme ce-mi spusese deja ce bănuieli avea și mă avertizase. Însă ce se întâmplase cu Brand picase într-un moment atât de nepotrivit, încât nu mă puteam gândi decât că era o acțiune menită ori să mă încetinească, ori să mă oprească de-a binelea. Ce bine că Ganelon se aflate prin preajmă, că fusese zdravăn și că reușise să-și folosească pumnii cum trebuie! M-am întrebat ce-ar fi făcut Benedict dacă n-am fi fost decât noi trei. Aveam senzația că ar fi intervenit doar în ultima clipă, cât să-l oprească pe Gerard să mă omoare. Încă nu eram mulțumit cu înțelegerea noastră, deși față de cum fuseseră înainte lucrurile era, cu siguranță, o îmbunătățire.

Toate acestea mă duceau, iarăși, cu gândul la Brand, la ce se alesese de el. Reușise Fiona sau Bleys să-l ajungă în cele din urmă? Încercase să execute singur asasinatul pe care-l plănuia și ținuse piept, apoi fusese tras prin Atuul celui pe care intenționase să-l ucidă? Foștii săi aliați de la Curțile Haosului îi dăduseră, cumva, de urmă? Izbutise vreunul dintre temnicerii cu pinteni pe palme din turn să-i facă felul? Sau fusese cum îi sugerasem eu lui Gerard – se rănise singur într-un acces de furie, după care fugise zbuciumat din Amber, luându-și cu el suspiciunile și comploturile?

Când dintr-un singur eveniment sunt zămislite atâtea întrebări, răspunsul e rareori obținut prin logică pură. Trebuia să trec însă în revistă posibilitățile, să am ceva gata pentru momentul în care aveau să apară mai multe informații. Între timp, am cugetat îndeaproape la tot ce-mi spusese, punându-i afirmațiile în lumina lucrurilor pe care acum le

știam. Cu o singură excepție, nu aveam nicio îndoială despre ceea ce se petrecuse. Prea iscusit își clădise edificiul... dar și avusese, pe de altă parte, o groază de timp ca să-și pună povestea la punct. Și totuși, în felul său de a prezenta evenimentele se întrezărea o intenție ascunsă. Propunerea pe care mi-o făcuse de curând mă făcea să fiu sigur de asta.

Cărarea șerpuia, se lărgea, se îngusta iarăși, se îndrepta spre nord-vest și în jos prin pădurea tot mai deasă. Codrul se schimbase prea puțin. Părea aproape aceeași cărare pe care pornise, cu secole în urmă, un tânăr călare, doar pentru plăcerea lui, plecat să exploreze întinsele meleaguri verzi ce se întindeau pe cea mai mare parte a continentului dacă nu se răzlețea prin Umbră. Și bine ar fi fost s-o pot face iarăși fără alt scop decât acesta.

După vreo oră mă afundasem bine în pădure, unde copacii se ridicau ca niște turnuri impunătoare, întunecate și o rețea de raze se încurca printre crengi ca niște cuiburi ale unor păsări de foc. O moliciune întotdeauna umedă, crepusculară netezea contururile cioturilor și trunchiurilor, buștenilor și pietrelor îmbrăcate în mușchi. O căprioară mi-a tăiat calea, ieșind din ascunzișul des al tufelor din dreapta cărării. Păsările cântau în preajmă, niciodată prea aproape. Am văzut, ici și colo, și urmele altor călăreți. Unele erau proaspete, însă nu zăboveau prea mult pe cărare. Kolvirul nu se mai zărea de mult.

Cărarea urca iarăși și-am știut că aveam să ajung curând în vârful unei creste mărunte, să trec printre stânci și-apoi să pornesc din nou la vale. Copacii se mai răreau la suiş și până la urmă am fost răsplătit cu o priveliște parțială a cerului. Zarea se vedea tot mai bine pe măsură ce urcam și, ajuns în vârf, am auzit țipătul îndepărtat al unei păsări de pradă.

Am ridicat ochii și-am zărit o siluetă mare, întunecată, rotindu-se fără oprire deasupra mea, în înaltul cerului. M-am grăbit să trec de stânci și-am scuturat frâul ca să-mi

îndemn calul de îndată ce calea a fost liberă. Am început coborâșul, gonind ca să caut iarăși adăpostul copacilor mai mari.

Pasărea a scos un țipăt ascutit, însă am izbutit să ajungem în umbre, în penumbră, nevătămați. Am mai încetinit, continuând să ascult, dar prin aer nu mai circulau sunete neliniștitoare. Partea asta de codru era asemănătoare cu cea de dincolo de creastă, dacă nu puneam la socoteală un pâraiaș în lungul căruia am mers o vreme, traversându-l în cele din urmă la un vad puțin adânc. Dincolo, cărarea se lărgea. Lumina, căzând acum printre crengi asupra noastră, ne-a însoțit o bucată bună de drum. Aproape că străbătusem suficientă distanță cât să încep acele mici alterări ale Umbrei care aveau să mă ducă înapoi pe Umbra Pământ, locul exilului meu de altădată. Cu cât înaintam mai mult, cu atât mai ușor avea să-mi fie. Am decis să-mi cruț forțele și calul, continuând să mai avansez o porțiune de drum. Nu se întâmplase nimic amenințător. Pasărea aceea era o sălbăticiune la vânătoare, cel mai probabil.

Un singur gând mă sâcăia însă.

Julian...

Arden era domeniul lui, oamenii lui străjuiau acolo, adăpostiți în mai multe tabere – erau paznicii de uscat ai Amberului, puși atât împotriva năvălirilor, cât și contra acelor lucruri ce puteau să iasă din Umbră.

Unde se dusesese Julian, plecând atât de grăbit din palat în noaptea în care fusese înjunghiat Brand? De-ar fi dorit pur și simplu să se ascundă, n-ar fi avut de ce să se ducă mai departe de-aici. Aici era puternic, sprijinit de ostașii săi, umblând prin locuri pe care le știa mai bine decât noi, ceilalți. Era cu putință ca nici acum să nu fie prea departe. Și îi plăcea să vâneze. Avea copoi și păsări dresate... Un kilometru, doi...

Și chiar atunci am auzit sunetul de care mă temeam mai tare. Țipătul aspru al unui corn de vânătoare, străpungând

frunzișul și umbrele. Se auzea din spatele meu, de la ceva depărtare, din stânga cărării.

Mi-am îndemnat calul la galop, făcând copacii din ambele laturi să se transforme într-o pâclă nedeslușită. Pe aici drumul se întindea drept și neted, așa că m-am folosit de asta.

Am auzit apoi, din spate, un răget – un soi de horcăit din piept, răsunător. Nu știam ce făptură îl scosese, dar nu putea fi câine. Nici măcar copoiul lui Julian n-ar fi făcut așa. M-am uitat în urmă, însă nu se ținea nimic după mine. Așa că m-am aplecat peste coama lui Timpan și-am vorbit puțin cu el.

După un timp, am auzit un pocnet în dreapta, printre copaci, însă răgetul nu s-a repetat. M-am uitat cu băgare de seamă, de mai multe ori, fără să pot desluși ce anume făcuse zgomotul. La puțin timp am auzit iarăși cornul, mult mai aproape, și de data asta i s-a răspuns cu un cor de lătrături și schelălăieli de neconfundat. Soseau copoiul – fiare iuți, puternice și rele pe care Julian le găsisese în una dintre umbre și le dresase pentru vânătoare.

Venise vremea, mi-am zis, să încep preschimbarea. Prezența Amberului era puternică încă, dar am cuprins Umbra cu mintea cât de bine am putut și am început modificarea.

Cărarea s-a curbat la stânga și, pe măsură ce-o străbăteam, copacii din lături se tot micșorau. Încă o cotitură și drumul a trecut printr-un luminiș, cale de cam două sute de metri. Am ridicat ochii și-am văzut că afurisita de pasăre încă dădea târcoale, mult mai aproape acum, suficient de aproape cât să fie trasă după mine prin Umbră.

Era mai complicat decât avusesem de gând. Voiam un spațiu deschis în care să-mi pot struni calul și-n care, dacă se ajungea la asta, să pot mânui nestingherit o sabie. Însă un asemenea loc îi dezvăluia poziția mea păsării, de care nu izbutisem să mă îndepărtez.

Prea bine. Am ajuns la un delușor, l-am urcat, am coborât pe cealaltă parte pe lângă un copac singuratic, lovit de trăsnet. Pe ramura cea mai apropiată stătea un șoim cu penaj cenușiu, argintiu și negru. Am șuiert spre el în trecere și a țâșnit în aer, slobozind un țipăt strident, de luptă.

Am auzit și câinii acum, limpede, și bufnet de copite. Printre aceste sunete se mai țesea ceva, mai mult o vibrație, un tremur al pământului. M-am uitat iarăși înapoi, însă urmăritorii mei nu ajunseseră încă pe culmea dealului. Mi-am lăsat mintea să cuprindă drumul dinainte și soarele a fost acoperit de nori. Pe lângă potecă au apărut flori ciudate – verzi, galbene și purpurii; un vuiet de tunet s-a auzit în zare. Luminișul s-a lărgit și s-a întins. A devenit neted ca-n palmă.

Și iarăși am auzit sunetul cornului. Am întors din nou capul.

Am putut să văd limpede, dându-mi seama într-o clipă că nu eu eram cel vânat și că pasărea, călăreții și câinii urmăreau de fapt lucrul care gonea în urma mea. O distincție cam academică totuși, fiindcă eu, în frunte fiind, eram foarte probabil ținta acelei lighioane. M-am lăsat pe gâtul calului, îndemnându-l cu chiote și îmboldindu-l cu genunchii în coaste, în vreme ce-mi dădeam seama că dihania se mișca mai iute decât noi. Am simțit că mă trec fiori.

Eram urmărit de o manticoră.

Ultima oară când zărisem așa ceva fusese în ziua de dinaintea bătăliei în care murise Eric. Când îmi călăuzisem trupele în sus, către piscul Kolvirului, o asemenea lighioană rupsesse în două un soldat pe nume Rail. Scăpasem de fiară cu ajutorul armelor noastre automate. Se vădise a fi de patru metri lungime și avusese, precum cea de pe urmele mele, o față omenească pe cap și umeri de leu; avea aripi ca de vultur, strânse pe lângă trup, și o coadă lungă și ascuțită ca un ac de scorpion curbându-se deasupra. Câteva lighioane asemănătoare izbutiseră cumva să iasă din Umbră și să ne atace în drumul nostru spre bătălie. Nu

aveam motive să cred că fuseseră toate ucise, deși nu mai aflasem de vreuna de atunci și nu exista nicio dovadă că s-ar mai găsi prin apropierea Amberului. Aceasta de-aici își găsise sălaș în codru și hălăduia pe-aici de atunci.

O ultimă privire peste umăr m-a înștiințat că eram pe cale să fiu doborât dacă nu aveam de gând să mă opresc și să lupt. Am văzut și o avalanșă neagră de câini coborând în goană coasta dealului.

Nu știam care era inteligența ori psihologia unei manticore. Multe dintre fiarele zburătoare nu se opresc să atace ceva ce nu le tulbură. Sunt, de obicei, preocupate să-și păzească pielea. Pe de altă parte, nu eram sigur dacă manticora își dăduse măcar seama că era hăituită. Poate că se ținuse după mine, iar urma îi fusese luată abia după aceea. Poate că doar asta avea în minte. Nu era tocmai un moment potrivit ca să stau și să despici firul în patru.

Am scos sabia și mi-am îndreptat calul spre stânga, trăgând de frâie de îndată ce a început să se întoarcă pe loc.

Timpan a nechezat ascuțit și s-a ridicat pe picioarele de dinapoi. Am simțit că alunec pe spinarea lui, am coborât dintr-un salt și am sărit într-o parte.

Însă uitasem, pentru moment, ce iuțeaală aveau copoi din Umbră, mai uitasem și cât de ușor ne ajunseseră pe mine și pe Random în Mercedesul Florei și pierdusem din vedere că, spre deosebire de câinii care aleargă de obicei după mașini, aceștia se apucaseră să facă bucăți vehiculul.

S-au năpustit toți deodată, buluc, asupra manticorei, mai bine de zece câini săltând prin aer și mușcând. Fiara și-a lăsat capul pe spate și-a slobozit un urlet mânios. Și-a trimis coada veninoasă printre ei, l-a izbit pe unul aruncându-l prin aer, apoi a amețit sau a ucis încă doi. S-a ridicat pe picioarele din spate, s-a răsucit și s-a lăsat la pământ iar, izbind cu ghearele labelor din față.

Însă chiar atunci un copoi i s-a prins de laba stângă din față, alți doi au apucat-o de labele din spate și unul i-a înfipt

colții în beregată. Ceilalți dădeau, acum, târcoale. De îndată ce fiara voia să-l atace pe vreunul, ceilalți se năpusteau fulgerător s-o înhațe.

Manticora a izbutit să-și vâre într-un câine acul de scor-pion, iar pe altul l-a sfâșiat cu colții. Însă sângera deja dintr-o mulțime de răni. Un picior îi era vătămat, nu mai era în stare nici să lovească și nici să-și țină greutatea pe el. Un alt câine i se suise în ceafă și-i sfâșia grumazul, iar pe acesta părea să-i vină greu să-l azvârle. Un altul, din dreapta, s-a năpustit și i-a sfâșiat o ureche. Alți doi s-au prins de labele de dinapoi, iar unul a dat buzna și și-a înfipt colții în pântecul dihaniei. Lătrăturile și mârâielile câinilor păreau și ele să o încurce cumva pe manticoră. Fiara a început să lovească orbește, cuprinsă de turbare, în siluetele cenușii ce mișunau în juru-i.

L-am luat pe Timpan de căpăstru, încercând să-l liniștesc îndeajuns cât să pot încăleca iar și pleca naibii de-a-co-lo. Încerca să se ferească și să se ridice în două picioare, așa că mi-a trebuit multă răbdare și strădanie chiar și să-l fac să rămână pe loc.

Manticora, între timp, a slobozit un urlet de jale și de durere. Voind să-l înțepe pe câinele ce i se suise pe grumaz, își nimerise propriul umăr. Câinii, profitând, s-au năpustit din toate părțile clămpănind din fălci, sfâșiind carnea.

Sunt incredințat că ar fi sfârșit și singuri fiara de zile, însă în acea clipă un șir de călăreți s-au ivit pe culmea dealului și-au început să coboare. Erau cinci la număr, cu Julian în frunte. Purta armura lui albă de zale și avea atârnat la gât cornul de vânătoare. Călărea pe gigantul Zori-de-Zi, un animal care-mi purtase dintotdeauna sâmbetele. A ridicat lancea lungă către mine, în semn de salut. Apoi a coborât-o și le-a strigat porunci câinilor.

Aceștia, fără tragere de inimă, s-au retras de lângă pradă. Până și cel cocoțat pe ceafa bestiei și-a descleștat colții

și a sărit la pământ. Au dat toți înapoi, în vreme ce Julian, cu lancea în cumpănire, l-a atins cu pintenii pe Zori-de-Zi.

Fiara s-a întors spre el, a slobozit un ultim răcnet de sfidare și a pășit înainte, cu colții dezgoliți. S-au încleștat și pentru o clipă vederea mi-a fost blocată de spinarea lui Zori-de-Zi. Însă, după încă o clipă, mi-am dat seama din purtarea calului că lovitura își atinsese ținta.

Calul s-a rotit și-am văzut dihania lătită, cu băltoace de sânge pe piept, și sânge scaldând fierul negru al lăncii.

Julian a descălecat. Le-a zis celorlalți călăreți ceva ce n-am putut desluși, iar ei au rămas călare. A privit man-ticora ce mișca încă, apoi s-a uitat la mine și-a zâmbit. A pus piciorul pe pieptul fiarei, a apucat cu o mână lancea și-a smuls-o din leș. A înfipt-o apoi în pământ și de lemnul său și-a priponit calul. A bătut calul pe grumaz, m-a privit peste umăr, s-a întors și a pornit spre mine.

Când a ajuns aproape, a zis:

— Aș fi vrut să nu-l fi ucis pe Bela.

— Bela? am repetat.

A ridicat privirea spre cer. Am făcut la fel. Nu se mai vedea nicio pasăre.

— Era unul dintre preferații mei.

— Iertare, am rostit, n-am priceput bine ce se petrece.

A dat din cap, înțelegător.

— Bine. Am făcut ceva pentru tine. Acum poți să-mi spui ce s-a întâmplat după ce-am plecat de la palat. A scos-o Brand la capăt?

— Da, am zis, și nu-ți pune nimeni nimic în cârcă. A susținut că Fiona l-ar fi înjunghiat. Și nici ea n-a mai zăbovit să fie luată la întrebări, ci a plecat în aceeași noapte. Mare mirare că nu v-ați ciocnit la ieșire.

A zâmbit.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a zis.

— Dar de ce te-ai furișat așa? am întrebat. Ai dat de bănuț.

A ridicat din umeri.

— N-ar fi întâia oară când aş fi acuzat pe nedrept, bănuir. Şi, că veni vorba, dacă intenţiile s-ar pune, sunt la fel de vinovat ca surioara noastră. Aş fi făcut eu însumi asta de puteam. Ba chiar aveam un pumnal pregătit. Doar că a fost îmbulzeală în jur.

— Dar de ce?

A hohotit.

— De ce? Mi-e teamă de nemernic, iată de ce. Am crezut, multă vreme, că-i mort, şi am nădăjduit asta, am sperat că în cele din urmă i-or fi venit de hac puterile întunecate cu care s-a înfrăţit. Cât de mult ştii de fapt despre el, Corwin?

— Am stat mult de vorbă.

— Şi...?

— A recunoscut că el, cu Bleys şi Fiona plănuiau să ia tronul. Bleys ar fi urmat să fie încoronat, însă puterea adevărată ar fi împărţit-o între ei. S-au folosit de forţele despre care vorbeşti ca să se asigure că tata lipseşte. Brand a zis că a încercat să-l atragă de partea lor pe Caine, însă el a preferat să se ducă la tine şi la Eric. Atunci, voi trei aţi alcătuit un grup de acelaşi soi, sperând să puneţi mâna pe putere înaintea lor prin încoronarea lui Eric.

A plecat capul a încuviinţare.

— Cele petrecute sunt aşa cum spui, însă nu şi motivul. Noi nu am vrut tronul, cel puţin nu aşa dintr-odată, nu atunci. Ne-am format grupul ca să ne opunem celui alt grup, care trebuia împiedicat să ajungă la domnie. Am izbutit, mai întâi, doar să-l convingem pe Eric să devină regent. Se temea să nu fie iute ucis dacă se încorona în asemenea împrejurări. Apoi ai apărut tu, cu drepturi la tron. Nu ne puteam permite să te lăsăm în voia ta, fiindcă tovarăşii lui Brand ameninţau cu război pe faţă. Am socotit că ar fi mai puţin tentaţi s-o facă dacă tronul ar fi fost deja ocupat. Şi nici pe tine nu te-am fi putut încorona, fiindcă ai fi refuzat să ne fii marionetă, un rol necesar de vreme

ce jocul era deja în desfășurare și tu nu-i cunoșteai multe dintre reguli. L-am convins, deci, pe Eric să-și asume riscul și să accepte coroana. Așa s-a petrecut totul.

— Așa că... atunci când am apărut, mi-a scos ochii și m-a azvârlit în temniță, bătaia de joc a tuturor.

Julian a întors capul spre manticora moartă.

— Ești necugetat, a zis într-un târziu. Ai fost o unealtă de la bun început. Te-au folosit ca să ne forțeze mâna și, oricum ar fi fost, ai fi pierdut. Dacă parodia de atac a lui Bleys ar fi izbutit cumva, n-ai fi rezistat îndeajuns cât să-ți tragi bine suflarea. Dacă ar fi dat greș, cum s-a și întâmplat, Bleys avea să dispară, cum a și făcut, lăsându-te să plătești cu viața pentru uzurpare. Ai fost folosit deci, și trebuia să mori. N-aveam de ales. Și-ar fi trebuit să te ucidem, știi bine.

Mi-am mușcat buza. Îmi venea să spun multe. Însă, dacă zicea ceva ce aducea cât de cât cu adevărul, nu era lipsit de îndreptățire. Și voiam să aud și restul.

— Eric, și-a urmat Julian istorisirea, a priceput că vederea ta avea să revină cândva – știa doar felul în care ne regenerăm. Era o situație foarte delicată. Dacă s-ar fi întors tata, Eric putea să lase tronul și să-și motiveze toate acțiunile, în afară de uciderea ta. Ar fi fost o gălușcă prea greu de înghițit pentru a-i asigura continuitatea domniei după ce alte năpaste aveau să treacă. Și vreau să-ți spun, sincer, că la început nu voia decât să te întemnițeze și să uite de tine.

— Atunci a cui a fost ideea să fiu orbit?

A tăcut iar, vreme îndelungată, apoi a vorbit molcom, aproape șoptind:

— Ascultă-mă, rogu-te. A fost a mea și se prea poate ca asta să-ți fi cruțat zilele. Orice ți-am fi făcut, ar fi trebuit să arate aidoma cu moartea, altminteri facțiunea lor ar fi încercat să te ucidă cu adevărat. Nu le mai erai de niciun folos, însă rămăseseși în viață și-aveai în tine potențialul de a deveni cândva o primejdie. Ar fi putut să-și folosească Atuurile ca să intre în legătură cu tine și să te omoare apoi,

ori ar fi putut să te salveze cu ele, pentru a te sacrifica în vreo altă acțiune contra lui Eric. Însă, orb fiind, n-aveau de ce te răpune și nu le mai erai de ajutor. Asta ți-a cruțat zilele punându-te pentru o vreme în umbră și ne-a scutit pe noi de o faptă crudă pentru care puteam să fim învinuți mai târziu. Așa că nu am avut de ales. Nu ne puteam arăta nici milostivi, altfel am fi fost bănuți că voiam noi înșine să te folosim. În clipa în care ai fi căpătat oricât de puțină valoare, ai fi fost răpus îndată. N-am putut decât să trecem cu vederea vizitele Lordului Rein, venit să-ți mai îndulcească suferința. Atât a fost cu puțință.

— Înțeleg, am zis.

— Da, a încuviințat, însă ți-ai recăpătat prea curând vederea. Nimeni n-ar fi ghicit că se va întâmpla cu atâta repeziciune și nici că ai fi putut să scapi în felul în care ai făcut-o. Cum ai izbutit?

— Știu cei de la Pepsi rețeta de Coca-Cola? am zis.

— Să-mi fie cu iertare...?

— Voiam să spun... n-are a face. Ce știi despre întemnițarea lui Brand?

M-a măsurat iarăși cu privirea.

— Știu doar că a ieșit, cumva, din grațiile propriului grup. Nu cunosc amănunte. Nu știu de ce, Bleys și Fiona se temeau să-l ucidă și se temeau să-i dea drumul. Când l-am eliberat de acest compromis – închisoarea –, ei i-a fost cel mai frică, se pare, să-l știe liber.

— Și tu spui că-ți era îndeajuns de multă teamă de el cât să fii în stare să-l ucizi. Dar de ce după atâta timp, când toate acestea erau trecute și puterea era în alte mâini? Era slab, aproape neajutorat. Ce mai putea face?

A oftat.

— Nu înțeleg puterea pe care o deține, a zis, dar este însemnată. Știu că poate străbate Umbra cu mintea, că poate să se așeze pe un scaun, poate găsi în Umbră ce caută și să aducă acel ceva la el printr-o voință pură, fără să se miște

de acolo; mai știu că poate călători în Umbră fizic, într-un chip destul de asemănător. Se concentrează spre locul în care vrea să ajungă, alcătuieste o poartă mentală și pășește, pur și simplu, prin ea. Ba cred că, uneori, își dă seama și ce gândesc alți oameni. E ca și cum s-a transformat el însuși într-un Atu în carne și oase. Știu toate acestea fiindcă l-am văzut făcându-le. Spre sfârșit, când îl țineam sub pază la palat, ne-a păcălit în felul acesta. Atunci a călătorit el pe Umbra Pământ și te-a internat în Bedlam. După ce a fost iarăși prins, unul dintre noi a trebuit să se afle mereu lângă el. Însă atunci nu știam și că poate să cheme lucruri din Umbră. Când a aflat că scăpaseși din celulă, a invocat o lighioană oribilă care l-a atacat pe Caine, cel care-l păzea atunci. Apoi a pornit iarăși pe urmele tale. Bleys și Fiona au reușit să pună mâna pe el, cu puțin timp înaintea noastră, aparent, după care nu l-am mai văzut până în noaptea din bibliotecă, când l-am adus înapoi. Mă tem de el fiindcă are puteri mortale, pe care nu le înțeleg.

— Dacă e așa, cum au izbutit totuși să-i îngrădească libertatea?

— Fiona are și ea asemenea puteri și cred că și Bleys. Puteau, împreună, să anuleze măcar în parte puterea lui Brand și au reușit să construiască un loc în care să nu poată fi folosită.

— Dar nu au reușit pe deplin. A fost în stare să-i trimită lui Random un mesaj. Ba chiar, odată, cu greu a reușit să ajungă chiar și la mine.

— E limpede că nu-l puteau opri de tot, ci doar suficient. Până ce am trecut noi prin zidul lor de apărare.

— Și de ce s-au jucat așa cu mine, știi? M-au internat, au încercat să mă omoare, apoi m-au salvat...

— Asta nu înțeleg, în afară de faptul că a ținut de-o luptă pentru putere în propriul lor grup. Se certaseră. Unii sau alții s-au gândit să te folosească. Așa că, firește, unul încerca să te ucidă, în vreme ce altul se lupta să te țină în

viață. Până la urmă, desigur, Bleys s-a ales cu cel mai mare folos de pe urma ta, în năvala aia.

— Și tot el a încercat să mă omoare, pe Umbra Pământ, am zis. El a tras în cauciucurile mașinii.

— Cum?

— Asta mi-a spus Brand, cel puțin, dar se potrivește și cu alte amănunte mai puțin însemnate.

A dat din umeri.

— Cu asta nu te pot ajuta. Pur și simplu nu știu ce se întâmplă între ei la acea vreme.

— Însă în Amber ai tratat-o cu multă îngăduință pe Fiona. Și te-am văzut... ești mai mult decât amabil cu ea, ori de câte ori e prin preajmă.

— Desigur, a zâmbit Julian. Mereu am fost foarte atașat de Fiona. E cu siguranță cea mai drăguță, cea mai civilizată dintre noi toți. Păcat că tata s-a ridicat mereu împotriva căsătoriilor dintre frate și soră, cum bine știi. Și mă sâcăia că a trebuit să fim adversari o vreme atât de lungă. După moartea lui Bleys, întemnițarea ta și încoronarea lui Eric lucrurile au revenit, în mare parte, pe făgașul firesc. Și-a acceptat cu eleganță înfrângerea și gata. Se temea, vezi bine, la fel de mult ca mine de întoarcerea lui Brand.

— Brand mi-a spus altceva, am rostit, dar este și firesc. Unu la mână, el socoate că Bleys e în viață, fiindcă l-a hăituit cu Atuul și știe că-i în Umbră, pregătind alte trupe pentru încă o năvală asupra Amberului.

— Se prea poate, a zis Julian. Dar suntem bine pregătiți, așa-i?

— Mai susține că atacul acesta ar fi o păcăleală și că adevăratul atac va veni direct dinspre Curțile Haosului, de pe drumul negru. Zice că Fiona le pregătește calea chiar în timp ce vorbim.

A pufnit disprețuitor.

— Sper că a fost doar o minciună, a zis. Nu mi-ar plăcea defel să le văd grupul reînviat și pornit iarăși asupra

noastră, și încă sprijinit de dușmanii din întuneric. Și nu mi-ar plăcea deloc s-o văd pe Fiona implicată în asta.

— Brand susține că el nu mai face parte din conspirație, că și-a văzut greșelile. Chiar îi pare foarte rău.

— Ha! Mai degrabă m-aș încrede în lighioana pe care abia am ucis-o decât în vorbele lui Brand. Sper că ai avut înțelepciunea de a-l ține sub pază bună – cu toate că s-ar putea să nu fie de niciun folos dacă i-au revenit puterile.

— Dar ce joc ar putea să facă acum?

— Ori a reînviat vechiul trio, un gând care nu-mi place deloc, ori are un plan nou, doar al lui. Și sunt sigur că e a doua variantă. N-a fost niciodată mulțumit să fie simplu spectator. Mereu conspiră. Aș putea să jur că până și în somn țese intrigi.

— Poate că ai dreptate, am spus. Fiindcă au apărut fapte noi și încă nu știu dacă-s de bine ori de rău. Tocmai m-am bătut cu Gerard, care crede că i-am făcut lui Brand vreun pocinog. Nu-i așa, însă n-am avut ocazia să-mi dovedesc nevinovăția. Am fost ultimul care l-a văzut pe Brand astăzi la față. Gerard s-a dus la el cu puțină vreme în urmă și zice că locul e răvășit, că sunt urme de sânge ici și colo și că Brand a dispărut. Nu știu ce să cred despre asta.

— Nici eu. Dar nădăjduiesc să însemne că cineva, până la urmă, și-a făcut temeinic treaba.

— Tare-i încurcat totul, am zis. Aș fi vrut să știu mai din timp toate astea.

— Până acum n-a fost niciodată un răgaz ca să-ți spun. Cu siguranță nu cât ai fost prizonier și încă puteai fi ajuns. După aceea ai lipsit o bucată bună de vreme. Când te-ai întors cu trupele și cu armele tale noi, nu eram sigur ce intenții ai. Apoi totul s-a întâmplat iute și Brand a fost adus înapoi. Era prea târziu. A trebuit să fug ca să-mi scap pielea. Aici, în Arden, sunt puternic. Pot duce tot ce ar vrea să arunce împotriva mea. Am păstrat detașamentele mele gata de luptă, așteptând vorbă despre moartea lui Brand.

Am vrut să vă întreb pe vreunul dacă mai suflă, însă n-am putut decide pe cine, socotind că aş fi încă supus bănuielilor dacă murise. Însă, de îndată ce aflu că trăieşte, hotărâsem că voi încerca să-l răpun eu însumi. Acum... în situaţia asta... ce-ai de gând să faci, Corwin?

— Plec să recuperez Giuvaierul Judecăţii dintr-un loc în umbră, unde l-am ascuns. Poate fi folosit pentru distrugerea drumului negru şi am de gând să încerc.

— Cum e cu putinţă?

— E prea mult de povestit, fiindcă un gând groaznic tocmai mi-a fulgerat prin minte.

— Ce anume?

— Brand vrea Giuvaierul. A întrebat de el şi-acum... puterea asta a lui de a găsi lucruri în Umbră şi de a le aduce la el. Cât e de iscusit în asta?

Julian a căzut pe gânduri.

— Nu-i tocmai omniscient, dacă la asta te referi. Poţi găsi tot ce vrei în Umbră în chipul obișnuit, cum o facem toţi – călătorind într-acolo. Potrivit Fionei, el scurtează drumul. Aşadar, e vorba despre un obiect pe care-l invocă în general, însă nu despre un obiect anume. Pe lângă asta, din câte mi-a spus Eric, Giuvaierul e ceva neobișnuit. Odată ce află unde se găseşte, cred că Brand va trebui să se ducă personal după el.

— Atunci trebuie să pornesc de îndată în Umbră. Vreau să ajung înaintea lui.

— Văd că-l călăreşti pe Timpan, a observat Julian. Bun cal, duce la drum. A gonit de multe ori prin umbre.

— Mă bucur să aflu. Iar tu ce-o să faci?

— O să iau legătura cu cineva din Amber, să mă pun la curent cu tot ce n-am apucat să discutăm. Cel mai probabil o să-l chem pe Benedict.

— Nu-i bine, am zis, n-o să poţi da de el. A pornit spre Curţile Haosului. Încearcă cu Gerard şi convinge-l, dacă tot stai la taclale cu el, că sunt om de onoare.

— Roșcații sunt singurii magicieni din familia noastră, dar voi încerca... Ai zis Curțile Haosului?

— Da, dar iarăși îți spun, timpul e scurt.

— Firește. Pornește imediat. Vom avea altă dată ocazia să povestim pe îndelete.

Mi-a strâns mâna. Am aruncat o privire la manticoră și la câinii așezați în cerc în jurul ei.

— Mulțumesc, Julian. Eu... Ești o persoană greu de deslușit.

— Nu tocmai. Socot că acel Corwin pe care-l uram a murit cu multe secole în urmă. Pornește acum! Dacă Brand se arată pe-aici, o să-i pun pielea pe băț!

A strigat o poruncă spre copoi, în vreme ce încălecam, iar câinii s-au năpustit asupra hoitului manticorei, lingându-i sângele și rupându-i hălci și fâșii mari de carne. Trecând pe lângă acel chip uriaș, ciudat de omenesc, am văzut că ochii rămăseseră deschiși, cu toate că încețoșați. Erau albaștri, iar moartea nu le răpise de tot o anumită inocență nepământească. Ori asta era, ori darul din urmă al morții – un fel rece, mecanic de a transmite o ironie, dacă se putea spune așa.

L-am mânat pe Timpan înapoi pe drum și am început goana prin umbre.

Capitolul 10

Am înaintat în trap ușor, în vreme ce norii întunecau cerul și Timpan necheza, fie de nerăbdare, fie pentru că își amintea... O cotitură la stânga și pe deal în sus... Pământul e cafeniu, galben, iarăși cafeniu. Copacii devin piperniciți, se răresc... Ierburi unduiesc printre ei în vântul răcoros ce se întetește... O flacăra iute în văzduh... un bubuit ce aduce picuri răzleți de ploaie.

Abrupt și stâncos acum... vântul îmi umflă mantia... sus... sus către stâncile învârstate cu argintiu, unde copacii nu mai ajung... Ierburi, focuri verzi, se sting în ploaie... Sus, către piscurile aspre, scânteietoare, spălate de ploi, unde norii dau năvală și fierb ca un râu sugrumat în strâmtoare... Picuri de ploaie înțepă ca alicele, iar vântul își drege glasul și cântă... Suim și tot suim până ce se ivește piscul, precum creștetul unui taur speriat, cu coarnele străjuind cărarea... Peste vârfuri se zvârcolesc fulgere, dansând... Mirosul de ozon, când trecem pe-acolo în grabă, ploaia oprindu-se brusc, vântul deodată domolit...

Ieșim pe cealaltă parte... Aici nu plouă, aerul e nemișcat, cerul e neted, întunecat, presărat cu stele... Meteorii străbat arzători cerul, lăsând dăre fierbinți, care pier, pier... O lună, mai multe, împrăștiate ca un pumn de monede mărunte... doi-trei bănuți ici, alții colo, unul pătat și scrijelit... Apoi în jos, pe-o vale lungă, șerpuitoare... Copitele se aud limpede, metalic în aerul nopții... Pe undeva, un țipăt de felină... O formă neagră trecând iute, zdrențuită, peste conturul unei luni.

În jos... totul e în pantă, în orice direcție... e întuneric dedesubt... Ne mișcăm pe culmea unui zid infinit de înalt și de contorsionat, cu calea luminată de razele lunii. Calea șerpuiește, se unduiește și se răsucește, devine transparentă... și în curând vapoasă ca un vâl, iar stelele apar dedesubt, ca și deasupra... Nu mai există pământ sub picioare, ci doar noaptea, noaptea și cărăruia îngustă, translucidă pe care sunt nevoit să mă îndrept, s-o învăț, s-o folosesc...

E tăcere deplină acum și fiecare mișcare are prinsă de ea iluzia încetinelii... În scurt timp, cărarea se destramă și ne mișcăm ca și cum înotăm pe sub apă la o adâncime enormă, iar stelele ar fi pești strălucitori... E libertate, e puterea goanei prin umbre care aduce o stare de exaltare, îndrăzneala unei isprăvi riscante, binele exuberant pus în cuvinte potrivite de poeți... Acestea toate, și gândul la ce urmează, și goană, goană neabătută dinspre niciunde spre nicăieri poate, printre substanțe și focuri ale vidului, liber de pământ, de aer și de apă...

Gonim pe lângă un meteor uriaș, îi atingem învelișul... ne năpustim pe suprafața-i plină de cratere, în jos, îi dăm ocol și-apoi iarăși în sus... Meteorul devine o câmpie întinsă, se luminează, se îngălbenește...

E nisip, acum avem nisip sub picioare... Stelele pier și bezna e diluată de zori însoriți... Petice de umbră înainte, copaci în deșert... păsări cu penaj lucitor se ridică stoluri, țipă supărate, se așază iar.

Printre copacii ce se îndesesc acum... Pământul e mai negru, calea mai îngustă... Frunze despicate de palmier ce se strâng, se fac de-o palmă doar, scoarțe smolite... O curbă la dreapta și drumul se lărgeste... copitele scot scânteii pe caldarâm... Trecem la iuțeală pe lângă căsuțe înșiruite... obloane vii colorate, trepte de marmură, paravane pictate, pereți pe care flutură dramele... o căruță trasă de-un cal,

plină cu legume proaspete... pietoni umani oprindu-se să caște gura... Un murmur de voci...

Mai departe... pe sub un pod... urmând pâ râul până se face râu și-apoi urmându-i apele către mare...

Bufnet de copite în galop sub un cer ca lămâia, traversat de nori albaștri, grăbiți... Sarea, epavele, cochiliile, anatomia moale a trunchiurilor lepădate pe plajă... Vaporii albi-cioși deasupra apei verzui...

Goană către locul unde apele se termină într-o faleză... Urcuș, fiecare pas scrâșnind, rezonând, pierzându-și identitatea, amestecându-se cu vuietul valurilor... Sus, sus pe țărmul neted, pe câmpia cu pomi în capătul căreia un oraș de aur sclipește ca un miraj...

Orașul se mărește, se întunecă sub o umbră vastă, străzile cenușii se întind, sticla și metalul scânteiază prin neguri... Turnurile încep să se clatine...

Metropola se prăbușește în sine, fără vreun zgomot, în vreme ce trecem... Turnurile se turtesc, praful se înalță, rozalii... un zgomot blând, ca un suflat în lumânare, se răsfiră iarăși în văzduh...

O trâmbă de praf ce se domolește iute, fără zgomot, la trecerea noastră. Și, prin ea, străbat claxoane de automobile... O alunecare, o ridicare ușoară, o spărtură în albul cenușiu, în albul perlat, preschimbându-se... Copitele calului pe banda unei autostrăzi... Către dreapta, șiruri nesfârșite de vehicule nemișcate. Alb perlat, alb cenușiu, iarăși alunecare...

Țipete și vaiete din locuri nedeslușite... Pâlpâiri haotice de lumină...

Din nou în sus... O cufundare în neguri... Iarbă, iarbă, iarbă... acum cerul e senin, de-un albastru delicat... soarele se duce la culcare... păsări... o vacă pe câmp, rumeșând, privind în gol și rumeșând...

Un salt peste un gard de uluci și înainte, pe-un drum de țară... Un fior de răcoare după deal... Ierburile s-au uscat, pe pământ e zăpadă... Pe-un delușor se zărește acoperișul de tablă al unei ferme, cu un vălătuc de fum deasupra...

Mai departe... Dealurile se înalță, soarele coboară, trăgând după el întunericul... o puzderie de stele... o casă, în depărtare, apoi alta, o autostradă lungă trecând printre arbori bătrâni... Lumini de faruri...

Spre marginea șoselei... Am tras de frâu, lăsând mașina să treacă.

Mi-am șters fruntea asudată, mi-am scuturat de praf piepții și mânecile cămășii. L-am bătut ușurel pe Timpan cu palma peste grumaz. Vehiculul a încetinit, apropiindu-se ușor, și l-am văzut pe șofer cum se uită la mine cu gura căscată. Am scuturat ușor frâiele și Timpan a pornit. Mașina s-a oprit în scârțâit de frâne și șoferul a strigat ceva după mine, dar mi-am văzut de drum. L-am auzit, câteva secunde după aceea, demarând.

Apoi, un timp, am umblat pe-un drum de țară, la pas, trecând prin locuri cunoscute, amintindu-mi de vremuri de altădată. Încă vreo câțiva kilometri și-am ajuns la alt drum, mai lat și mai bine întreținut. Am cotit la dreapta pe-acolo. Temperatura scădea neconținut, însă aerul rece avea iz de curat. O rază de lună lumina peste dealul din stânga mea. Treceau nori mici, căpătând de la lună o lucire molatică. Vântul adia ușor, mișcând, uneori, câte o ramură. Am ajuns, după o vreme, la niște denivelări în șosea care-mi transmiteau că aproape ajunsesem.

O curbă, alte denivelări... am văzut bolovanul de lângă alea de acces și mi-am citit adresa pe el.

Am tras atunci de frâie, uitându-mă către deal. Pe alee era un automobil și la o fereastră se vedea lumină. L-am mânat pe Timpan afară de pe șosea și pe câmp, într-un

pâlc de copaci. L-am legat acolo după niște pini, i-am frecat grumazul și i-am spus că n-o să întârzii.

Am revenit pe șosea. Nu se zăreau mașini. Am traversat și-am mers până la intrarea pe alee, pe lângă mașina parcată. Singura lumină se vedea în camera de zi, către dreapta. Am cotit prin stânga, spre spatele casei.

M-am oprit când am ajuns în curtea din față și m-am uitat împrejur. Ceva era în neregulă.

Curtea se schimbase. O pereche de scaune de grădină putrede, care stătuseră sprijinite de o poiată de găini dărăpănată de care nu mă ostenisem să scap, nu mai erau. La fel și poiata. Ultima oară când venisem în vizită fuseseră toate acolo. Cele trei crengi groase întinse pe jos, dar și o grămadă putredă de vreascuri pe care le tăiasem pentru pus pe foc, cu multă vreme în urmă, dispăruseră.

Nu mai era nici maldărul de compost.

Am pășit pe locul unde se aflase, nemaigăsind decât un petic neregulat de pământ gol, de forma aproximativă a grămezii.

Însă aflasem, acordându-mă la Giuvaier, că puteam să-i simt, dacă voiam, prezența. Am închis preț de o clipă ochii și-am încercat. Nimic.

Am căutat iarăși, atent, însă prin întuneric nu se deslușea nicio licărire care să-mi dea de veste. Nu mă așteptasem, oricum, să zăresc ceva dacă nu-l puteam simți în apropiere.

În camera acum luminată nu existaseră perdele. Cerce-tând casa din priviri, am văzut că nicio fereastră nu mai avea perdele, draperii, obloane sau jaluzele. Așadar...

Am dat ocol spre cealaltă parte a casei. M-am apropiat de prima fereastră, cea luminată, și m-am uitat iute înăuntru. Pe dușumele erau cârpe. Un bărbat cu șapcă și salopetă zugrăvea peretele din spate. Firește.

Îl rugasem pe Bill să vândă casa. Semnasem actele trebuincioase cât stătusem internat în clinica locală, după ce

fusesem proiectat în vechea mea locuință – probabil datorită vreunui efect al Giuvaierului – când fusesem înjunghiat. Adică, după timpul local, cu câteva săptămâni în urmă, dacă foloseam factorul de conversie de doi și jumătate la unu și socoteam aici și cele opt zile cât durase în Amber scurta mea călătorie la Curțile Haosului. Bill, firește, se ocupase de solicitarea mea. Însă locul era în stare proastă, abandonat de atâția ani și vandalizat... Îi trebuiau ferestre noi, reparații la acoperiș, la canalizare, zugrăvit, cimentuit și lustruală. Și era mult gunoi de aruncat, și de afară, și dinăuntru...

M-am întors și am coborât pe panta din față până spre stradă, reamintindu-mi drumul pe care-l străbătusem ultima oară, pe jumătate aiurând, în patru labe, cu sânge curgându-mi din coastă. Fusesse mult mai rece în acea noapte, zăpada fiind cernută în aer și acoperind pământul. Am trecut pe lângă pietroiul pe care mă așezasem încercând să fac semn cu o față de pernă vreunei mașini. Amintirea era ușor încețoșată, însă tot le țineam minte pe cele care trecuseră pe lângă mine.

Am traversat strada, m-am dus spre pâlcul de copaci. L-am dezlegat pe Timpan și am suit în sa.

— Mai avem ceva drum de făcut, i-am zis. De data asta nu prea departe.

Am pornit iarăși spre stradă, îndepărtându-mă de casă. Dacă nu i-aș fi dat mână liberă lui Bill să vândă casa, grămada de compost ar fi fost încă acolo, și Giuvaierul la fel. Aș fi putut să mă întorc în Amber cu piatra roșiatică la gât, gata să încerc ce trebuia făcut. Însă acum era necesar s-o caut, acum când simțeam că timpul începe iarăși să curgă în defavoarea mea. Aveam, măcar, o viteză de scurgere a timpului favorabilă, comparată cu cea din Amber. L-am îndemnat pe Timpan și-am scuturat frâiele. N-avea rost, nici măcar așa, să pierd vremea.

După o jumătate de oră intram în oraș și ajungeam pe o stradă liniștită din zona rezidențială, toată numai cu case. La Bill era lumina aprinsă. Am intrat pe aleea lui și l-am lăsat pe Timpan în curtea din spate.

Alice a răspuns bățăilor mele în ușă, s-a holbat o clipă, apoi a rostit:

— Doamne! Carl!

Câteva minute după aceea, eram așezat în camera de zi cu Bill, cu ceva de băut pe masă, în dreapta mea. Alice se dusesse la bucătărie după ce comisese greșeala de a mă întreba dacă n-aș vrea ceva de mâncare.

Bill m-a cercetat, aprinzându-și pipa.

— Felurile tale de a te duce și de a te întoarce rămân foarte interesante, a zis făcându-mă să surâd.

— Eficiența e totul, am replicat.

— Asistenta de la clinică... nu prea i-a crezut nimeni povestea.

— Nu prea?

— Minoritatea la care mă refer e formată, firește, din mine însumi.

— Ce a zis?

— A susținut că ai pășit în mijlocul salonului, ai devenit bidimensional și pur și simplu ai dispărut ca un bătrân soldat ce ești, însoțit de culori ca de curcubeu.

— Poți să vezi curcubeie de la glaucom. Ar trebui să-și facă un control oftalmologic.

— Și-a făcut. Și nu i-au găsit nimic.

— O, păcat. Următoarea chestie care-mi vine în minte e că are ceva neurologic.

— Haide, Carl. N-are nici pe naiba, știi doar.

Am zâmbit și am sorbit din pahar.

— Iar tu, a continuat Bill, arăți ca o anume carte de joc despre care am deschis odată vorba. Și ai și sabie. Ce se petrece, Carl?

— E complicat, am zis. Ba chiar mai mult decât ultima oară când am stat de vorbă.

— Adică încă nu-mi poți explica?

Am clătinat din cap.

— Ai câștigat o excursie *all inclusive* în țara mea de baștină, după ce se termină totul, am zis, dacă o să mai am o țară. Însă, în clipa asta, timpul își face de cap teribil.

— Cu ce te pot ajuta?

— Informații, te rog. Despre casa mea. Cine-i tipul care renovează?

— Ed Wellan. E un instalator din zonă. Cred că-l cunoști. Nu ți-a montat odată un duș, sau ceva?

— Ba da, ba da, îmi amintesc.

— Ei, s-a mai extins. Și-a luat niște utilaje, are oameni care lucrează pentru el acum. I-am dat lui treaba asta pe mână.

— Știi pe cine a trimis acum să lucreze acolo?

— Așa, deodată, nu, dar pot să aflu în doar un minut, a zis întinzând mâna spre telefonul de pe o măsufă. Să sun?

— Da, dar mai e ceva. Mă interesează, de fapt, un singur lucru. Era o grămadă de compost în curtea din spate. Era acolo ultima dată când am trecut, iar acum nu mai este. Trebuie să aflu ce s-a ales de el.

A înclinat capul spre dreapta și-a surâs, cu pipa între dinți.

— Vorbești serios? a întrebat într-un târziu.

— Cât se poate de serios. Am ascuns acolo ceva data trecută, când eram rănit și decoram zăpada cu prețiosul meu fluid corporal. Și-acum trebuie să recuperez lucrul ăla.

— Ce este?

— Un pandantiv cu rubin.

— Neprețuit, presupun.

— Exact.

A încuviințat din cap, cu gravitate.

— Dacă ar fi fost vorba de altcineva, l-aș fi suspectat că-mi face o farsă, a zis. O comoară în bălegar... Moștenire de familie?

— Da. Patruzeci-cincizeci de carate. Lucrătură simplă. Un lanț mai gros.

Și-a scos pipa din gură și-a fluierat ușurel, uluit.

— Pot să te-ntreb de ce l-ai băgat acolo?

— Eram mort acum dacă n-o făceam.

— Un motiv destul de bun.

A întins iarăși mâna către telefon.

— Deja am avut o ofertă pentru casă, a remarcat. Destul de bine, mai ales că încă n-am dat anunț. Un tip care a auzit de la altul, care-a auzit de la altcineva. L-am dus s-o vadă în dimineața asta. Acum se gândește. S-ar putea să o dăm repede.

A început să formeze numărul.

— Stai, am zis. Spune-mi despre omul ăsta.

Cu receptorul în palmă, a ridicat privirea.

— Tipul ăsta... Roșcat, cu barbă. A zis că-i artist și că i-ar plăcea o locuință la țară.

— Să-mi bag picioarele! am zis chiar în clipa în care Alice intra în cameră cu o tavă.

A țâțâit și, cu un zâmbet, mi-a întins tava.

— Niște chiftele și ceva salată rămasă de la cină, a zis. N-ai de ce să sari așa.

— Mulțumesc. Eram gata să-mi mănânc calul. Și m-aș fi simțit prost după aceea.

— Nici calul nu cred că s-ar fi simțit prea bine. Poftă bună! a zis și s-a întors în bucătărie.

— Movila de compost era încă acolo când l-ai dus să vadă casa?

A închis ochii și s-a încruntat, concentrându-se.

— Nu, a zis după o clipă. Curtea fusese curățată deja.

— Asta e, oricum, ceva, am zis și m-am apucat să mănânc.

A sunat apoi și a vorbit la telefon câteva minute. M-am prins cum stă treaba la sfârșitul discuției, dar am ascultat tot ce-a avut de zis Bill după ce-a închis, în vreme ce terminam de mâncat și puneam capac mesei dând pe gât ce mai rămăsese în pahar.

— N-a vrut să vadă îngrășământ așa de bun aruncat la gunoi, a zis Bill. Așa că alaltăieri a luat cu camioneta toată movila și-a dus-o la ferma lui. A descărcat-o lângă un teren pe care vrea să-l cultive și încă n-a apucat să-l întindă. Zice că n-a observat nicio bijuterie, dar că putea foarte ușor să n-o vadă.

Am aprobat din cap.

— Dacă-mi poți împrumuta o lanternă, aş face bine s-o iau din loc.

— Sigur, te duc eu cu mașina, a zis.

— N-aș vrea, în momentul ăsta, să mă despart de calul meu.

— Păi... o să vrei probabil o greblă și o lopată sau o furcă. Pot să le iau eu și să ne vedem acolo dacă știi unde-i locul.

— Știi unde stă Ed. Și cred că are și unelte.

Bill a ridicat din umeri, zâmbind.

— Bine, am zis. Să mă duc la baie întâi și-apoi putem merge.

— Pari să-l cunoști pe omul interesat să cumpere.

Am pus tava deoparte și m-am ridicat.

— Ultima oară ai auzit de el sub numele de Brandon Corey.

— Ăla care s-a prefăcut că-i fratele tău și te-a internat?

— S-a prefăcut pe naiba! Chiar e fratele meu. Dar nu-i vina mea asta. Iartă-mă.

— A fost acolo.

— Unde?

— La Ed, în după-amiaza asta. Sau, cel puțin, l-a vizitat cineva cu barbă roșcată. A zis că-i artist, că cerea permisiunea să-și instaleze șevaletul pe câmp și să picteze peisajul.

— Și Ed i-a dat voie?

— Firește, s-a gândit că-i o idee grozavă. De aceea mi-a și spus, voia să se laude.

— Ia uneltele. Ne întâlnim acolo.

— Bine.

Al doilea lucru pe care l-am scos la iveală în baie a fost setul meu de Atuuri. Trebuia să iau cât mai curând legătura cu cineva din Amber, cu cineva suficient de puternic încât să-l oprească. Dar cu cine? Benedict era pe drum spre Curțile Haosului, Random își căuta fiul, iar de Gerard mă despărțisem în termeni nu tocmai amicali. Aș fi vrut să am un Atu pentru Ganelon. Am decis totuși să încerc cu Gerard. Am scos cartea lui și m-am concentrat. În câteva clipe am stabilit legătura.

— Corwin!

— Ascultă, Gerard! Brand trăiește, dacă te consolează cu ceva, sunt al naibii de sigur. E important. Pe viață și pe moarte. Trebuie să faci ceva repede!

Expresiile feței i se schimbau rapid în timp ce vorbeam – furie, uimire, interes...

— Continuă, a zis.

— Brand s-ar putea întoarce foarte repede. S-ar putea, de fapt, să fie deja în Amber. Încă nu l-ai văzut, așa e?

— Nu.

— Nu trebuie lăsat să străbată Modelul.

— Nu înțeleg. Totuși, pot pune o strajă la ușa sălii Modelului.

— Pune straja înăuntru. Are acum niște feluri ciudate de-a pleca și de-a veni. Lucruri groaznice s-ar putea întâmpla dacă pune piciorul pe Model.

— O să stau de pază eu însumi, atunci. Ce se petrece?

— Nu-i vreme acum. Uite ce mai e de făcut: Llewella s-a întors în Rebma?

— Da.

— Ia legătura cu ea prin Atu. S-o prevină pe Moire că și Modelul din Rebma trebuie străjuit.

— Cât de grav este, Corwin?

— Ar putea însemna sfârșitul a tot și a toate, am zis. Trebuie să plec acum.

Am rupt contactul și-am pornit prin bucătărie spre ușa din dos, oprindu-mă doar cât să-i mulțumesc lui Alice și să zic noapte bună. Dacă Brand pusese mâna pe Giuvaier și se acordase la el, nu știam sigur ce voia să facă, însă aveam o puternică bănuială.

M-am suit pe Timpan și l-am îndreptat spre șosea. Bill ieșea deja cu mașina de pe alee.

Capitolul 11

Am scurtat peste câmpuri prin multe locuri unde Bill trebuia să ocolească pe șosea, așa că nu mi-a luat-o înainte cu mult. Când am oprit, stătea de vorbă cu Ed, care arăta cu mâna spre sud-est.

Am descălecat. Ed a început să-l măsoare pe Timpan din priviri.

— Frumușel calul, a zis.

— Mulțumesc.

— Ai fost plecat.

— Da.

Am dat mâna cu el.

— Mă bucur să te văd iar. Îi ziceam lui Bill că nu știu cam cât a stat pe-aici artistul. M-am gândit că o să plece când se-ntuneacă și nu i-am dat prea multă atenție. Acum... dacă într-adevăr caută ceva ce e al tău și știa de grămada de compost, ar putea încă să fie pe-acolo. Îmi iau și pușca, dacă vrei, și vin cu tine.

— Nu, am zis, cred că știu despre cine-i vorba. N-o să fie nevoie de pușcă. O să ne ducem până acolo să aruncăm un ochi, atâta tot.

— Bine, a zis. Dar aș veni și eu, să vă dau o mână de ajutor.

— Nu trebuie.

— Și cu calul cum faci? Ce-ar fi să-l adăp și să-i dau niște nutreț, să-l curăț un pic?

— Sunt sigur că ar fi recunoscător. Eu aș fi.

— Cum îl cheamă?

— Timpan.

S-a apropiat de armăsar și a început să se împrietenească cu el.

— Bine, a zis. O să fiu prin hambar o vreme. Dacă aveți nevoie de ceva, chiuiți.

— Mulțam.

Am luat uneltele din mașina lui Bill, iar el a aprins lanterna ghidându-mă spre sud-vest, către locul spre care arăta-se Ed mai devreme.

Am urmărit, traversând câmpul, fasciculul de lumină al lanternei căutând maldărul de compost. Când am văzut ceva ce aducea cu rămășițele unuia, am tras, fără să vreau, o gură mare de aer. Cineva scormonise pe-acolo, se vedeau urme. Dacă ar fi fost răsturnat dintr-o camionetă, nu s-ar fi împrăștiat atât de mult.

Însă... simplul fapt că cineva scormonise compostul nu însemna că și găsisese ce căuta.

— Ce crezi? a zis Bill.

— Nu știu, am zis coborând grebla și apropiindu-mă de movila cea mai mare. Luminează puțin aici.

Am cercetat ce mai rămăsese din grămada de compost, apoi am început să dau cu grebla. Am desfăcut fiecare cocoloș, trecând cu dinții greblei prin el. După ceva timp, Bill a așezat lanterna într-un unghi potrivit și a pornit să mă ajute.

— Am o senzație ciudată..., a zis.

— Și eu.

— ...că s-ar putea să fie prea târziu.

Am continuat să mărunțim și să răsfirăm, să mărunțim și să răsfirăm...

Am simțit furnicăturile unei prezențe familiare. M-am îndreptat de șale și am așteptat. Contactul s-a făcut câteva secunde mai târziu.

— Corwin!

— Aici sunt, Gerard.

— Ce spui tu acolo? a zis Bill.

Am ridicat mâna ca să-l fac să tacă și i-am acordat întreaga atenție lui Gerard. Stătea în umbra de dinainte de începutul strălucitor al Modelului, sprijinit în paloșul său.

— Ai avut dreptate, a zis. Brand a apărut aici, acum o clipă. Nu știu cum de-a izbutit să intre. A ieșit din umbre aici, în stânga, a explicat arătându-mi cu mâna. S-a uitat la mine un moment, apoi mi-a întors spatele și a pășit înapoi. Când l-am strigat, nu a răspuns. Am aprins lampa, dar nu se vedea pe nicăieri. Pur și simplu s-a făcut nevăzut. Ce vrei să fac acum?

— Purta Giuvaierul Judecății?

— Nu mi-am dat seama. L-am zărit doar o clipă, într-o lumină neclară.

— S-au pus străji la Modelul din Rebma?

— Da. Llewella a dat alarma.

— Bine. Stai de pază. Vom mai vorbi curând.

— Prea bine, Corwin... În privința celor petrecute mai devreme...

— Uită de asta.

— Mulțam. Ganelon al tău e un flăcău tare ca piatra.

— Așa-i, am zis. Ochii-n patru.

Imaginea a început să se șteargă când am rupt contactul, însă apoi s-a întâmplat ceva straniu. Senzația legăturii stăruia, fără obiect, ca un radio deschis fără să fie reglat pe vreun post. Bill mă privea uluit.

— Carl, ce se-ntâmplă?

— Nu știu. Așteaptă un pic.

Brusc, contactul a fost restabilit, însă nu cu Gerard. Probabil că sora mea încercase să dea de mine când avusesem atenția îndreptată altundeva.

— Corwin, e important...

— Spune, Fi.

— N-o să găsești acolo ce cauți. A pus Brand mâna pe el.

— Începeam și eu să bănuiesc asta.

— Trebuie să-l oprim. Nu știu cât de multe cunoști tu...

— Nu mai sunt nici eu așa sigur, dar am pus sub pază Modelul din Amber și pe cel din Rebma. Gerard tocmai mi-a spus că Brand a apărut la cel din Amber, însă a dat bir cu fugiții.

A încuviințat din capul micuț și cu trăsături armonioase. Părul ei roșcat arăta neobișnuit de răvășit. Părea obosită.

— Știu asta, a zis. Îl țin sub supraveghere. Dar ai uitat că mai există o posibilitate.

— Nu, am spus, din calculele mele Tir-na Nog'th n-ar trebui să fie deocamdată accesibil...

— Nu despre asta ziceam. S-a dus spre însuși Modelul primordial.

— Ca să acordeze Giuvaierul?

— Ca să ajungă la sursă.

— Dar ar trebui să treacă prin porțiunea alterată, și-am înțeles că nu-i deloc lucru la îndemână.

— Știi deci despre asta, a zis Fiona. Bine, economisim timp. Peticul întunecat n-o să-i dea de furcă așa cum ne-ar da nouă. A făcut un pact cu Întunericul. Trebuie să-l oprim acum.

— Știi vreo scurtătură până acolo?

— Da. Vino aici și te voi duce.

— O clipă. Vreau să-l iau pe Timpan cu mine.

— Pentru ce?

— Nu se știe niciodată, d-aia l-aș vrea.

— Prea bine. Atunci o să vin eu la tine. Putem pleca de acolo la fel de bine ca de aici.

Am întins mâna și, într-o clipă, o țineam pe a ei. A pășit înainte.

— Doamne sfinte! a țipat Bill dându-se în spate. M-ai făcut să mă îndoiesc că ești întreg la minte, Carl. Acum mă îndoiesc că-s eu întreg. Ea... e pe una dintre cărțile tale, așa-i?

— Da. Bill, ți-o prezint pe sora mea, Fiona. Fiona, el este Bill Roth, un prieten foarte bun.

Fi i-a întins mâna, zâmbind; i-am lăsat acolo și m-am dus după Timpan, cu care m-am și întors în câteva minute.

— Bill, am zis, îmi pare rău că te-am făcut să-ți pierzi timpul. Fratele meu a pus mâna pe piatră. Pornim după el acum. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Am dat mâna cu el.

— Corwin, a zis cu un zâmbet.

— Da, ăsta mi-e numele.

— Am stat nițel de vorbă cu sora ta. N-am aflat mare lucru în câteva minute, dar știu că-i ceva primejdios. Așa că... succes. Și tot aștept, într-o zi, să aud întreaga istorie.

— Mulțam, am zis. O să-ncerc să fac în așa fel încât să se-nîmple asta.

Am urcat, m-am aplecat și am tras-o pe Fiona sus, dinaintea mea.

— Noapte bună, domnule Roth, a zis soră-mea. După care mi s-a adresat mie: Pornește, încet, pe câmp.

Am făcut întocmai.

— Brand zice că tu ești cea care l-a înjunghiat, am spus de îndată ce ne-am îndepărtat îndeajuns.

— Așa-i.

— De ce?

— Ca să evit toate astea.

— Am stat îndelung de vorbă cu el. A pretins că la început el, tu și cu Bleys ați întocmit un plan ca să obțineți puterea.

— Așa este.

— Mi-a spus că l-a luat deoparte pe Caine, încercând să-l câștige de partea voastră, însă Caine n-a vrut să vi se alătore și le-a spus totul lui Eric și lui Julian. Iar asta a făcut ca și ei să-și alcătuiască propriul grup, ca să vă împiedice în calea spre tron.

— Corect, în principiu. Caine avea și el năzuințele lui – pe termen lung –, însă erau totuși năzuințe. Nu era în situația de a și le satisface. Deci a decis că, dacă era să ocupe totuși

o poziție mai puțin însemnată, prefera să-l slujească mai degrabă pe Eric decât pe Bleys. Și-l înțeleg.

— A mai afirmat că voi trei ați făcut un pact cu puterile de la celălalt capăt al drumului negru, de la Curțile Haosului.

— Da, am avut un asemenea legământ.

— Ai vorbit la trecut, bag de seamă.

— Da, în cazul lui Bleys și al meu.

— Nu asta mi-a zis Brand.

— Nu ți-ar fi zis-o.

— Mi-a spus că tu și cu Bleys voiați să vă folosiți și mai departe de alianță, dar el s-a răzgândit. Și, din pricina asta, susține că v-ați întors împotriva lui și l-ați întemnițat în turn.

— Te-ntrebi de ce nu l-am ucis, așa e?

— Mă dau bătut. Spune-mi.

— Era prea primejdios ca să i se îngăduie libertatea, însă nici nu puteam să-l omorâm, fiindcă încă avea ceva de-o importanță vitală.

— Ce?

— Cum Dworkin dispăruse, Brand rămânea singurul care știa cum să repare alterarea produsă Modelului primordial.

— Ați avut mult timp ca să scoateți asta de la el.

— E incredibil de rezistent.

— Și de ce l-ai înjunghiat?

— Ca să evit toate astea, ți-am zis. Dacă se punea problema alegerii dintre libertatea și moartea lui, mai bine era să moară. Și-aveam să ne străduim singuri să găsim o cale de a repara Modelul.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce ai fost de acord să te alături nouă ca să-l aducem înapoi?

— În primul rând, n-am fost de acord, ci am încercat să vă împiedic strădania. Dar erau prea mulți care și-au dat silința și ați ajuns la el în ciuda mea. În al doilea rând,

trebuia să fiu aproape, să încerc să-l răpun dacă voi reuși în încercarea voastră. Păcat că lucrurile au mers cum au mers.

— Spui că tu și cu Bleys v-ați răzgândit în privința alianței, însă nu și Brand?

— Da.

— Și cum a afectat răzgândirea asta dorința voastră de a pune mâna pe tron?

— Ne-am gândit c-o să izbândim fără ajutor din afară.

— Pricep.

— Mă crezi?

— Mă tem că da, încep să te cred.

— Întoarce aici.

Am intrat într-o despicătură dintr-o coastă de deal. Calea era îngustă și foarte întunecoasă, cu doar o fâșie mică de cer înstelat deasupra. Fiona își făcuse de lucru cu umbrele cât vorbiserăm, ducându-ne într-un smârc neguros, apoi în sus, pe o potecă stâncoasă și limpede, printre munți. Acum, avansând prin defileul întunecat, am simțit-o cum lucrează iarăși cu Umbra. Aerul era răcoros, însă nu rece. Bezna din stânga și din dreapta noastră era absolută, lăsând iluzia unor adâncimi enorme, și nu a unor pereți de stâncă ascunși vederii. Impresia asta era întărită, mi-am dat brusc seama, de faptul că Timpan nu scotea, cu copitele, niciun fel de ecou, răsunet sau vibrație.

— Ce pot face ca să-ți câștig încrederea? a întrebat Fiona.

— Nu-mi ceri puțin lucru.

A râs.

— Să pun altfel întrebarea. Ce pot face ca să te conving că spun adevărul?

— Răspunde la o singură întrebare.

— Care?

— Cine a tras în pneurile mașinii mele?

A chicotit iar.

— Ți-ai dat seama, așa-i?

— Poate. Tu să-mi spui.

— Brand, a rostit. Nu izbutise să-ți distrugă memoria, așa că a decis să facă o treabă ceva mai teameinică.

— Varianta pe care o știu eu era că Bleys a tras în cauciucuri și m-a lăsat în lac, că Brand a sosit la timp ca să mă scoată și să-mi salveze viața. Iar raportul poliției părea să indice ceva de genul ăsta.

— Cine a chemat poliția?

— A fost trecut la apeluri anonime, dar...

— Bleys a sunat. Nu a putut ajunge la timp ca să te salveze, odată ce și-a dat seama ce se întâmpla. A sperat că poliția va reuși. Și, din fericire, așa a și fost.

— Cum adică?

— Brand nu te-a tras afară din mașina făcută zob. Ai ieșit singur. A stat la pândă în apropiere ca să se asigure că ai murit, însă ai ieșit la suprafață și ai reușit să ajungi la mal. A coborât lângă tine și s-a apucat să-ți verifice starea, ca să decidă dacă ai muri în caz că rămâi acolo ori dacă ar fi mai nimerit să te arunce iarăși în apă. Cam atunci a apărut și poliția și a trebuit să-și ia tălpășița. Am dat de el la puțină vreme după aceea, am izbutit să-l prindem și să-l închidem în turn. Ne-am străduit foarte mult. Am luat apoi legătura cu Eric și i-am spus ce se petrecuse. Atunci Eric i-a poruncit Florei să te interneze în celălalt loc și să se asigure că ești ținut acolo până după încoronarea sa.

— Se potrivește, am zis. Mulțam.

— Ce se potrivește?

— Eram doar un medic de familie oarecare, într-un oraș mic, și viața mea era mai simplă pe-atunci, iar cu cazuri psihiatrice nu prea am avut de-a face. Știu însă că nu se fac electroșocuri pentru stimularea memoriei. Terapia cu electroșocuri are ca scop, de obicei, tocmai contrariul. Distruge ceva din memoria pe termen scurt. Bănuielile mi-au fost stârnite când am aflat ce plănuise Brand pentru mine. Așa că am emis propria mea ipoteză. Accidentul auto nu m-a

ajutat să-mi recapăt memoria, nici electroșocurile. Amintirile începeau să-mi revină natural, nu ca rezultat al vreunei traume. Probabil că spuseseam sau făcusem ceva care indicase că se petrecea asta. Brand a prins cumva de știre și a decis că n-ar fi fost bine să se întâmple așa ceva atunci. A călătorit deci pe umbra mea, a reușit să mă interneze și să mă supună tratamentului despre care spera că avea să-mi șteargă iarăși totul din minte. Asta a avut însă doar un succes parțial, izbutind numai să-mi încetezeze mintea în zilele ce urmau ședințelor de electroșocuri. Se poate și ca accidentul să fi avut de-a face. Însă după ce am scăpat de la Porter și-am supraviețuit încercării sale de asasinat, recuperarea și-a urmat cursul când mi-am recăpătat cunoștința la Greenwood și-am părăsit acel loc. Locuind la Flora, începeam să-mi amintesc tot mai mult. Recuperarea a fost accelerată de faptul că Random m-a dus la Rebma, unde am parcurs Modelul. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, sunt totuși convins acum că mai devreme sau mai târziu mi-aș fi recăpătat amintirile. Poate ar fi durat mai mult, însă făcusem pași în direcția asta și procesul de reamintire e unul de durată, care se tot accelerează pe măsură ce se apropie de final. Am ajuns deci la concluzia că Brand încerca să mă saboteze, iar concluzia asta se potrivește cu ce mi-ai spus.

Fâșia de cer înstelat se îngustase și, în cele din urmă, a dispărut de deasupra. Înaintam acum prin ceva ce părea un tunel cufundat în beznă, în care abia dacă se întrezărea, hăt, departe, o geană de lumină.

— Da, a zis Fiona în întunericul de dinaintea mea, ai ghicit bine. Brand se temea de tine. Pretindea că ți-a văzut întoarcerea într-o noapte, în Tir-na Nog'th, și că asta avea să ne strice planurile. Nu l-am băgat în seamă, fiindcă nici măcar nu știam că mai trăiești. Atunci, cred, a început să te caute. Fie că a aflat în chip magic unde sălășluiești, fie că a văzut asta în mintea lui Eric, nu știu. Probabil cea de-a

doua variantă, fiindcă din când în când e capabil de așa ceva. În orice caz, acum știi și restul poveștii.

— Prezența Florei acolo și legătura ei ciudată cu Eric i-a dat mai întâi de bănuț. Ori așa susține. Nu mai contează, oricum. Ce propui să facem dacă reușim să punem mâna pe el?

A pufnit în răs.

— Ai sabia la cingătoare, a spus.

— Brand mi-a spus, cu puțină vreme în urmă, că Bleys e încă în viață. E adevărat?

— Da.

— Atunci de ce sunt eu aici, și nu Bleys?

— Bleys nu e acordat la Giuvaier. Tu ești. Poți să intri în contact cu el din apropiere și va încerca să-ți apere viața dacă ești în primejdie. Așadar, riscul nu e atât de mare.

Apoi, câteva clipe mai târziu, a continuat:

— Dar să nu crezi că ești ferit cu totul. O lovitură iute poate să-i depășească reacția. Poți muri în prezența sa.

Lumina din față s-a mărit, devenind mai strălucitoare, însă nu se simțea adiere de vânt, vreun sunet sau miros venind dintr-acolo. M-am gândit, în vreme ce înaintam, la șirurile neșfârșite de explicații pe care le primisem de când mă întorsesem, fiecare cu motivările și justificările proprii pentru cele petrecute în lipsa mea, pentru ce se întâmplase de-atunci și pentru ce se întâmpla acum. Emoțiile, planurile, sentimentele, obiectivele pe care le văzusem abătându-se ca un vârtej peste edificiul faptelor pe care-l construiam încet-încet peste mormântul fostului meu sine, și cu toate că o faptă e o faptă, cam ca în poezia lui Gertrude Stein, fiecare val de interpretare ce se spărgea de mine schimba poziția unuia sau mai multor lucruri pe care le socotisem ancorate bine, aducând prin asta o distorsiune a întregului. Parcă viața întreagă era acum aproape un joc al Umbrei din care adevărul devenise cu neputință de deslușit. Nu puteam totuși nega că acum știam mai multe decât cu câțiva ani

în urmă, că eram mai aproape de miezul tărașeniei decât fusesem vreodată, că întregul zbucium în care fusesem prins părea acum să se îndrepte spre o concluzie finală. Și ce voiam? O șansă de a descoperi ce era drept și de a încerca să remediez lucrurile! Mi-a venit să râd. Cine știe vreodată ce-i just, darămite să mai aibă și ocazia de a-și pune în practică dreptatea? Atunci măcar o aproximare a adevărului cu care să se poată face ceva. Ar fi fost îndea-juns... Iar ocazia de a-mi flutura sabia abia de câteva ori în direcția potrivită era cea mai mare răsplată pe care-o puteam obține de la o lume aflată la apus, a cărei distrugere deja începuse. Am hohotit iar, asigurându-mă că sabia e gata oricând să iasă din teacă.

— Brand zicea că Bleys a strâns altă oaste..., am început să spun.

— Mai târziu, mai târziu, m-a oprit ea. Nu mai e vreme.

Și avea dreptate. Raza de lumină se mărise, transformându-se într-o deschizătură circulară. Se apropiase cu o repeziciune ce nu se potrivea cu viteza înaintării noastre, de parcă tunelul însuși s-ar fi contractat. Prin gura peșterii părea să dea năvală lumina zilei.

— Bine, am zis și în câteva momente treceam prin deschizătură.

Am clipit, încercând să privesc prin lumina puternică. Spre stânga era marea, amestecându-se parcă cu cerul de aceeași nuanță. Soarele auriu ce plutea sau atârna deasupra ori în mijloc arunca raze strălucitoare în toate direcțiile. În spatele meu, acum, nu mai era decât stâncă. Pasajul nostru dispăruse fără urmă. Nu foarte departe, ceva mai jos – poate la vreo treizeci de metri –, se vedea Modelul primordial. O siluetă încerca să străbată cea de-a doua arcadă, fiind atât de absorbită de ceea ce făcea, încât a părut să nu ne observe. O străfulgerare roșie, la o cotitură: Giuvaierul, atârându-i acum la gât așa cum se aflase cândva la gâtul meu, la cel al lui Eric sau al tatei. Silueta, firește, era a lui Brand.

Am descălecat. M-am uitat la Fiona, mică și temătoare, și i-am pus în palmă frâul lui Timpan.

— Vreun sfat, în afară de a mă lua după el? am șoptit. A clătinat din cap.

M-am răsucit pe călcâie, am tras-o pe Grayswandir din teacă și am pășit înainte.

— Succes, a zis cu voce domoală.

În vreme ce mă îndreptam spre Model, am văzut lanțul lung care ducea din peșteră spre forma acum înțepenită a grifonului Wixer. Căpățâna lui zăcea pe pământ la câțiva pași de restul cadavrului. Din cap și din trup se scurgea pe lespezi sânge de culoare obișnuită.

Am făcut o socoteală iute în minte, în vreme ce mă apropiam de Model. Brand făcuse deja câteva cotituri pe liniile șerpuitoare ale Modelului. Dăduse vreo două ture și jumătate. Dacă ne-ar fi separat doar o curbă, îl puteam ajunge cu sabia odată ce atingeam o poziție paralelă cu a sa. Însă parcursul devenea tot mai dificil cu cât pătrundeai mai mult între liniile sale. Așadar, Brand se deplasa din ce în ce mai lent. Avea deci să fie aproape, nu trebuia să gonesc după el. Trebuia doar să fac o tură și jumătate și să capăt o poziționare paralelă cu a lui.

Am pus piciorul pe Model și am pășit înainte, cât de repede am putut. Scânteile albastre au început să se ridice spre gleznă în vreme ce mă grăbeam să străbat prima cotitură a spiralei, simțind o rezistență tot mai înverșunată. Scânteile se înălțau tot mai mult. Părul a început să mi se ridice în cap când am atins Primul Văl, iar pârlăturile scânteiilor se auzeau deslușit. M-am silit să avansez în ciuda apăsării Vălului, întrebându-mă dacă Brand mă și observase, fiindcă, deocamdată, nu puteam risca să mă uit spre el. M-am încordat mai mult și, din câțiva pași, am trecut de Văl și din nou am început să mă mișc mai ușor.

Am ridicat privirea. Brand tocmai ieșea din al Doilea Văl cu o efortare teribilă, cu scânteile albastre ridicându-i-se

până la piept. Pe chip i-a apărut o grimasă de triumf când s-a eliberat, făcând un pas mare înainte. Atunci m-a văzut.

Rânjetul i-a pierit și a șovăit, un punct în favoarea mea. Dacă ai de ales, nu te oprești niciodată pe Model. Fiindcă, dacă o faci, te costă apoi mai multă energie ca să te urnești iar.

— Ai ajuns prea târziu! a strigat spre mine.

Nu i-am răspuns, ci mi-am văzut de drum. Flăcărui albastre se ridicau de pe liniile Modelului și-mi cuprindeau lama sabiei.

— N-o să treci de partea neagră, a zis.

Am pășit mai departe. Acum zona înnegrită era înaintea mea. Mă bucuram că nu se întâmpla pe una dintre părțile mai dificile ale Modelului. Brand a înaintat, îndreptându-se încetîșor spre Marea Curbură. Dacă-l puteam ajunge acolo, puteam să-l covârșesc. N-ar fi avut nici iuțeala și nici forța să se apere.

Apropiindu-mă de partea vătămată a Modelului, mi-am reamintit felul în care Ganelon și cu mine trecuserăm de drumul negru când fugiserăm din Avalon. Izbutisem să rup înlănțuirea drumului aducându-mi în minte imaginea Modelului și agățându-mă de ea cât traversaserăm. Acum, firește, aveam Modelul însuși în jur, iar distanța nu era nici pe departe atât de mare. Însă, cu toate că-mi trecuse prin minte mai întâi că Brand încerca pur și simplu să mă întărate cu amenințarea lui, începeam să cred că forța întunecată putea să fie mult mai puternică aici, la sursă. Când am ajuns acolo, Grayswandir a început să emane o strălucire ce-i întrecea lumina de mai înainte. Dintr-un impuls, i-am pus vârful pe marginea negrelii, în locul unde Modelul se sfârșea.

Grayswandir s-a prins de porțiunea neagră și nu am mai putut-o ridica. Am continuat să înaintez și lama sabiei despica porțiunea de dinaintea pașilor, alunecând prin ceea ce părea o aproximare a traseului original. M-am ținut pe urmele sale. Soarele a părut să se-ntunece când am pus

talpa pe pământul negru. Deodată mi-am simțit bătaile inimii și fruntea mi s-a îmbrobonat de sudoare. Peste toate s-a lăsat o pâclă cenușie. Lumea părea să-și piardă culoarea, Modelul să se destrame. Mi se părea că pot face ușor un pas greșit și nu eram sigur că rezultatul ar fi fost același cu un pas greșit în porțiunile intacte ale Modelului. Dar nici nu voiam să aflu.

Mi-am ținut privirea pironită în jos, urmând dâra pe care Grayswandir o săpa dinaintea mea; flacăra albastră a sabiei era singura culoare rămasă pe lume. Piciorul drept, după aceea stângul...

Apoi, deodată, am scăpat de-acolo și Grayswandir mi-a săltat în pumn, eliberată, flăcările au mai scăzut, fie pentru că lumina din jur revenise, fie din alte pricini neștiute.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Brand apropiindu-se de Marea Curbură. Eu tocmai începeam să străbat al Doilea Văl. Amândoi urma să ne sforțăm, să ne străduim din răputeri în următoarele minute. Marea Curbură e mai dificilă însă și mai lungă decât al Doilea Văl. Ar fi trebuit să mă eliberez și să mă pot deplasa iarăși cu viteză mai mare înainte ca el să treacă de acea barieră. Apoi trebuia să trec din nou prin zona vătămată. Putea să fie liber până atunci, însă avea să se miște mai încet decât mine, fiindcă pătrundea într-o zonă în care apăsarea Modelului era și mai grea.

Aerul scotea un pârâit tot mai puternic, trosnea la fiecare pas al meu, și am simțit furnicături pe toată pielea. Scânteile îmi erau acum mai sus de genunchi. De parcă îmi croisem drum printr-un lan de grâu electric. Părul mi se ridicase în vârful capului, îl simțeam încărcat de electricitate. M-am uitat peste umăr și am văzut-o pe Fiona, rămasă în același loc, pe cal, privind.

Am forțat, pătrunzând în al Doilea Văl.

Unghiuri... cotituri piezișe, bruște... Forța ce mi se opunea căpăta tot mai multă tărie, așa că toată atenția, toată puterea mea erau canalizate în lupta cu ea. Am simțit din

nou starea familiară de suspendare a timpului, de parcă asta făceam de-o viață și asta aveam să fac pe veci. Și voință... o concentrare a dorinței de o asemenea intensitate că orice altceva era exclus... Brand, Fiona, Amberul, propria-mi identitate... Jerbele de scânteii s-au înălțat și mai mult în vreme ce mă chinuiam, mă răsuceam, mă trudeam trebuindu-mi, la fiecare pas, un efort mai mare decât la cel de dinainte.

M-am silit să înaintez. Și am ajuns din nou în porțiunea întunecată.

Din reflex, am lăsat lama sabiei în jos, înaintea mea. Și iarăși cenușiul, pâcla monocromă tăiată de albastrul sabiei mele, desplicând calea ca o incizie chirurgicală.

L-am căutat pe Brand cu privirea când am ieșit iarăși în lumină normală. Era încă în porțiunea vestică a Modelului, luptându-se cu Marea Curbură, din care reușise să străbată cam două treimi. Dacă trăgeam tare, aș fi putut să-l ajung exact când ieșea. Mi-am adunat toate puterile, străduindu-mă să mă mișc cât mai iute.

În vreme ce ajungeam în partea nordică a Modelului, către curbura ce ducea înapoi, mi-am dat seama deodată ce eram pe cale să fac.

Mă grăbeam să vărs și mai mult sânge pe Model.

Dacă se ajungea la o alegere simplă între a altera și mai tare Modelul și a-l lăsa pe Brand să-l distrugă de tot, aș fi știut ce să fac. Simțeam însă că trebuia să mai existe o cale. Da...

Am încetinit un pic. Trebuia să fie o chestiune de coordonare, trecerea lui era acum mult mai dificilă decât a mea, așa că aveam, în privința asta, un avantaj. Noua mea strategie implica stabilirea întâlnirii noastre în punctul potrivit. Mi-am adus aminte în clipa aceea, ironic, grija lui Brand de a nu-și murdări covorul. Problema menținerii curățeniei în acest loc era însă una mult mai complicată.

Se apropia de capătul Marii, Curburi; am încetinit pasul, calculând distanța până la pata neagră. Deciseseam să-l las să sângereze peste zona care fusese afectată deja. Singurul dezavantaj al ideii mele era că aş fi fost situat la dreapta lui Brand. Ca să-i diminueze din avantajul pe care l-ar fi avut când încrucişam săbiile, ar fi trebuit să mă țin cumva mai în spate.

Brand avansa chinuitor, mișcându-se cu încetinitorul. Mă chinuiam și eu, însă nu atât de tare. Am păstrat distanța dintre noi. Străbătând traseul Modelului, îmi puneam întrebări despre Giuvaier, despre afinitatea pe care o aveau cu el de când mă acordasem. Îi simțeam prezența în față, în stânga, deși nu vedeam nestemata la pieptul lui Brand. Chiar ar fi încercat să mă salveze, peste o asemenea distanță, dacă Brand ar fi fost pe cale să câștige în lupta ce avea să urmeze? Simțindu-i prezența, aproape credeam că așa ar sta lucrurile. Mă răpise dinaintea unui asasin, găsisese cumva, în mintea mea, un loc întruchipând siguranța – patul meu – și mă transportase acolo. Simțind legătura acum, aproape văzând drumul lui Brand prin lăuntrul său, m-am simțit încredințat, într-un fel, că urma să încerce iar să acționeze în favoarea mea. Însă, amintindu-mi vorbele Fionei, eram hotărât să nu mă bazez pe asta. Mă gândeam totuși la celelalte însușiri ale pietrei, pornind de la posibilitatea de a o declanșa fără contact fizic...

Brand termina de parcurs Marea Curbură. M-am concentrat și am luat legătura cu Giuvaierul. Îndreptându-mi asupra sa voința, am chemat o furtună, o tornadă roșie precum cea care-l omorâse pe armăsarul Iago. Nu știam dacă voi putea controla acel fenomen în acel loc, însă am invocat furtuna și am îndreptat-o spre Brand. Nu s-a întâmplat nimic imediat, deși am simțit că Giuvaierul încerca. Brand a ajuns la finalul Curburii, și-a adunat încă o dată forțele și a trecut dincolo.

Eram în spatele lui.

Și el, cumva, știa asta. A ridicat sabia de îndată ce apăsarea s-a mai domolit. A făcut câțiva pași, mai repede decât aș fi crezut, a pus în față piciorul stâng, s-a răsucit și mi-a întâlnit privirea peste întinderea săbiilor noastre.

— Să mă ia naiba, ai reușit, a zis atingând vârful sabiei mele cu a lui. Dacă nu era ticăloasa aia, n-ai fi ajuns nicio dată atât de repede.

— Frumos mai vorbești despre sora noastră, am replicat făcând o fentă și văzându-l cum dă să pareze.

Eram blocați, fiindcă niciunul dintre noi nu putea încerca vreo lovitură fără să se depărteze de pe Model. Eu eram împiedicat și mai mult de faptul că nu voiam încă să-l fac să sângereze. M-am prefăcut că împung scurt și a dat înapoi, făcându-și piciorul stâng să alunece pe făgașul Modelului din spatele lui. L-a ridicat apoi pe dreptul, l-a pus jos și a încercat, fără preliminarii, o lovitură la cap. Fir-ar! Am parat-o și am ripostat din pur reflex. Nu am vrut ca lovitura circulară în zona pieptului cu care i-am răspuns să-l și nimerească, însă vârful lui Grayswandir i-a trasat o linie arcuită pe stern. Am auzit un freamăt în aer, dar nu-mi puteam îngădui să-mi iau ochii de la Brand. A ridicat privirea și s-a mai retras un pas. Bine. O dâră roșie, subțire îi decora acum piepții cămășii, unde-l atinsesem cu sabia. Țesătura părea, deocamdată, să absoarbă sângele. Am pus piciorul pe pământ, am fentat, am împuns, am parat, am blocat, i-am împins lama deoparte, am făcut tot ce am putut ca să-l determin să se retragă. Aveam un avantaj psihologic asupra lui, fiindcă brațul îmi era mai lung și știam amândoi că puteam face mai multe cu el și cu mai mare iuțeală. Brand se apropia acum de porțiunea întunecată. Mai erau doar câțiva pași... Am auzit un sunet ca de clopoței de vânt, urmat de un vuiet puternic. O umbră a căzut deodată peste noi, de parcă un nor acoperise soarele.

Brand a ridicat privirea. Cred că l-aș fi putut doborî în clipa aceea, dar încă era cu aproape un metru prea departe de zona-țintă.

Și-a venit îndată în fire și m-a săgetat cu privirea.

— Naiba să te ia, Corwin! Tu ai făcut aia, așa-i? a țipat și a atacat apoi, lăsând deoparte precauția de până atunci.

Mă găseam, din păcate, într-o poziție proastă, fiindcă mă tot apropiasem încet-încet de el, pregătindu-mă să-l împing înapoi până la partea întunecată. Eram expus și ușor dezechilibrat. Chiar în clipa în care am parat mi-am dat seama că n-avea să fie suficient, așa că m-am răsucit și m-am dus pe spate.

În timp ce cădeam, am încercat să-mi țin picioarele apropiate. M-am prăbușit pe cotul drept și pe palma stângă. Am blestemat de durere și cotul mi-a alunecat într-o parte, făcându-mă să mă las pe umărul drept.

Însă împunsătura lui Brand nu mă atinsese și, prin aureola albastră de scânteii, tălpile încă îmi atingeau făgașul Modelului. Brand nu-mi mai putea da o lovitură mortală, dar mă putea schilodi.

Am ridicat în față brațul drept, unde o țineam încă pe Grayswandir. Am dat să mă ridic în șezut și, când am făcut asta, am văzut că învârtelirea roșie, cu margini galbene, se rotea acum pârâind deasupra lui Brand, aruncând scânteii și fulgere mici, iar bubuitul se transformase într-o tânguire.

Brand a apucat sabia de lamă și a ridicat-o peste umăr ca pe o sulită, ațintind-o spre mine. Știam că n-aș fi putut să mă feresc și nici să parez.

Cu puterea minții, am ajuns la Giuvaier și la vârtejul de deasupra...

O străfulgerare de lumină... un fulger mic, cât un deget, a coborât din înalt și i-a atins lama sabiei.

Arma i-a căzut din mână. Și-a dus degetele la gură. A strâns în pumnul stâng Giuvaierul, dându-și parcă seama

că de-acolo i se trage și încercând să anuleze efectul prin acoperirea pietrei.

Sugându-și degetele amorțite de fulger, a ridicat privirea și toată furia i s-a risipit de pe chip, lăsând locul unei expresii îngrozite.

Pâlnia vârtejului începea să coboare.

A pășit atunci în porțiunea înnegrită, cu fața spre sud, a ridicat brațele și-a strigat ceva ce n-am auzit din cauza suieratului furtunii.

Conul s-a prăvălit asupra lui, însă Brand părea să devină bidimensional pe măsura apropierii vârtejului. Conturul i s-a tulburat. A prins să se micșoreze – dar nu părea să se facă mic cu adevărat, ci mai degrabă să se îndepărteze. A tot scăzut așa până ce-a dispărut de tot, cu doar o clipită înainte ca vârtejul să se lase peste locul pe care-l ocupase.

Odată cu el s-a dus și Giuvaierul, așa că n-aveam nicio cale de a controla lucrul acela din aer. Nu știam dacă era mai bine să nu-i atrag atenția mișcându-mă sau să-mi recapăt poziția normală pe suprafața Modelului. Am decis în favoarea celei de-a doua variantă, fiindcă vârtejul părea să se ndrepte spre lucruri ce încălcau făgașul normal. Am revenit în șezut, menținând piciorul pe linie. M-am aplecat apoi înainte ghemuindu-mă, iar pâlnia vârtejului a început să se ridice. Și vuietul scădea odată cu urcarea sa. Focurile albastre de la picioare nu se mai vedeau. M-am întors și-am privit-o pe Fiona, care mi-a făcut semn să mă scol și să continui.

Așa că m-am ridicat foarte lent, observând că, pe măsură ce mă mișcam, vortexul de deasupra părea să se destrame. Pășind pe peticul unde se aflase Brand până de curând, am folosit-o iarăși pe Grayswandir drept călăuză. Rămășițele contorsionate ale sabiei lui Brand zăceau la celălalt capăt al spațiului cuprins de întunecime.

Îmi doream să fi fost o cale ușoară de a ieși din Model. Nu mai avea rost să-l parcurg până la capăt. Însă, odată

ce-ai pus piciorul pe el, nu măi este cale de întoarcere, iar eu nu mă prea încumetam să încerc o ieșire prin zona întunecată. Așa că mi-am îndreptat pașii spre Marea Curbură. Oare încotro se dusesese Brand? De-aș fi știut, i-aș fi putut comanda Modelului să mă trimită după el, când ajungeam în centru. Poate că Fiona avea vreo idee. Dar probabil că Brand se îndreptase spre vreun loc unde avea aliați. N-ar fi avut sens să-l urmăresc de unul singur.

M-am consolată cu faptul că opriseam măcar acordarea.

Apoi am intrat în Marea Curbură și scânteile m-au cuprins.

Capitolul 12

După-amiază târziu, pe un munte: soarele care cobora spre apus învăluia în lumină stâncile din stânga mea, croindu-le celor din dreapta umbre prelungi; se prefira prin frunzișul de deasupra cavoului meu, domolind într-o oarecare măsură asprimea vânturilor de pe Kolvir. Am dat drumul mâinii lui Random și m-am întors să-l privesc pe cel ce stătea așezat pe banca din fața mausoleului.

Era chipul tânărului de pe Atuul străpuns, acum cu riduri în jurul gurii, cu fruntea îngândurată și o privire ostenită, ce nu apărea pe cartea de tarot.

Am știut, așadar, cine era chiar înainte ca Random să rostească:

— El e fiul meu, Martin.

Tânărul s-a ridicat când m-am apropiat de el, mi-a strâns mâna și-a zis:

— Unchiule Corwin.

Expresia i s-a schimbat întrucâtva la rostirea cuvintelor. M-a măsurat din priviri.

Era cu o jumătate de palmă mai înalt decât Random, însă avea aceeași constituție zveltă. Semăna și la pomeții obrazilor, iar părul îi era albastru ca al tatălui.

Am zâmbit.

— Ai lipsit vreme îndelungată, am zis. La fel ca mine.

A încuviințat.

— Dar n-am fost niciodată chiar în Amber, a spus. Am crescut în Rebma și-n alte locuri.

— Atunci îți spun bun venit. Sosești în vremuri interesante. Random cred că ți-a povestit câte ceva.

— Așa-i. De asta am vrut să ne vedem aici mai degrabă decât acolo.

I-am aruncat lui Random o privire.

— Ultimul unchi cu care s-a întâlnit a fost Brand, și în circumstanțe foarte neplăcute, a zis Random. Ai putea să-l învinuiești?

— Nu prea. Am dat și eu peste el un pic mai devreme. Nu pot spune că m-a încântat revederea.

— Ai dat peste el? s-a mirat Random. Nu pricep.

— A plecat din Amber și are Giuvaierul Judecății. De-aș fi știut mai din vreme ce știu acum, încă ar fi închis în turn. El e făptașul nostru și e foarte primejdios.

Random a aprobat din cap.

— Știu. Martin ne-a confirmat bănuiala că Brand a fost cel care l-a înjunghiat. Dar ce-i cu Giuvaierul?

— A ajuns înaintea mea pe Umbra Pământ, într-un loc unde-l ascusesem. Trebuie să parcurgă Modelul cu el și să se proiecteze înăuntrul său, ca să se acordeze cu nestemata. Abia l-am împiedicat să facă asta pe Modelul primordial, în adevăratul Amber. Însă a reușit să scape. Am lămurit lucrurile cu Gerard și am trimis o ceată de străjeri, cu ajutorul Fionei, în acel loc, ca să-l împiedic să revină și să încerce iarăși. Modelul nostru de la palat și cel din Rebma sunt și ele sub pază din pricina lui.

— Dar de ce vrea să se acordeze musai la Giuvaier? Ca să stârnească niște furtuni? La naiba, n-are decât să plece la plimbare prin Umbră și să stârnească oricâte furtuni vrea.

— Cineva acordat cu Giuvaierul l-ar putea folosi ca să șteargă Modelul cu totul.

— Aha... și ce s-ar întâmpla atunci?

— Lumea, așa cum o știm, s-ar sfârși.

— Ah..., a rostit iarăși Random. Cum naiba de știi tu asta?

— E-o poveste lungă și n-am vreme acum, dar am aflat de la Dworkin și-l cred.

— Mai trăiește?

— Îți povestesc mai încolo.

— Bine. Dar Brand ar fi smintit să facă una ca asta.

Am încuviințat.

— Cred că are impresia că poate trasa un Model nou, că poate să refacă Universul, punându-se pe el la cârmă.

— Ar fi cu putință?

— Teoretic, poate. Dar până și Dworkin se îndoiește că isprava s-ar mai putea săvârși acum. Combinația de factori a fost unică... Da, cred că Brand e smintit întrucâtva. Dacă mă uit în urmă, dacă-mi amintesc cum i se schimbau dispozițiile, personalitatea, îmi pare că văd acolo un tipar schizoid. Nu știu dacă pactul cu dușmanul l-a făcut să-și piardă mințile cu totul ori nu. Și nici nu are a face. Aș vrea să-l văd la loc în turnul lui. Aș vrea ca Gerard să fi fost un doctor mai nepriceput.

— Știi cine l-a înjunghiat?

— Fiona. Dar povestea asta o poți afla de la ea.

S-a sprijinit de plăcuța cu epitaful meu, clătinând din cap întristat.

— Brand. Să-l ia naiba. Oricare dintre noi l-ar fi putut ucide în nenumărate ocazii. Însă, după ce te înfuria până peste poate, se schimba. Ajungeai să socoți, după un timp, că până la urmă nu era chiar așa de rău. Păcat că n-a pus mai mult la încercare răbdarea vreunuia dintre noi, în vreun moment nepotrivit...

— Să-nțeleg, așadar, că de-acum poate fi hăituit? a întrebă Martin.

M-am uitat la el. Avea maxilarul încleștat și ochii i se îngustaseră. Preț de o clipă, chipurile noastre, ale tuturor, s-au reflectat în expresia feței sale, ca și cum ar fi fost răsfirate acolo toate Atuurile familiei. Tot egoismul, ura, invidia, vanitatea și dezmățul nostru, ivindu-se fulgerător pe

chipul cuiva ce nici măcar nu pusese piciorul în Amber. Am simțit că mă cuprinde un fel de duiosie; am întins brațul și l-am cuprins strâns pe după umeri.

— Ai motive întemeiate să-l urăști, iar răspunsul la întrebarea ta este „da”, am zis. Sezonul de vânatoare s-a deschis. Nu văd altă cale decât distrugerea lui. L-am urât și eu, atât timp cât a fost doar un vinovat neștiut încă. Dar acum... acum e altceva. Da, trebuie ucis. Însă nu lăsa ura asta să-ți fie inițierea în familia noastră. Fiindcă noi am avut, în Amber, parte de prea multă ură. Mă uit la tine și... nu știi... iertare, Martin. Se petrec o groază de lucruri acum. Ești tânăr. Ochii mi-au văzut mai multe. Și unele dintre lucrurile astea mă supără... într-un mod diferit. Atâta tot.

Mi-am desfăcut brațul și am făcut un pas înapoi.

— Povestește-mi despre tine, l-am rugat.

— M-am temut multă vreme de Amber, a început, și cred că mă mai tem. De când m-a atacat, m-am tot întrebat dacă Brand mă va mai ajunge vreodată. Ani de zile m-am tot uitat peste umăr cu teamă. Și cred că m-am temut de voi toți. Vă știam pe cei mai mulți după imaginile de pe cărți și după faima proastă. I-am spus lui Random... tatei... că n-aș vrea să vă întâlnesc pe toți odată. A venit cu ideea să te cunosc mai întâi pe tine. Nici eu și nici el nu ne-am dat seama, atunci, că vei fi interesat de anumite lucruri pe care le știu. Însă, după ce am adus vorba despre ele, tata a zis că trebuie să ne vedem cât mai curând cu putință. Mi-a povestit tot ce s-a întâmplat și... ei bine, știu ceva despre asta.

— Am avut o senzație că s-ar putea... când un anumit nume a fost rostit nu cu mult timp în urmă.

— Tecys? a întrebat Random.

— Întocmai.

— E greu... e greu să mă hotărâsc de unde să încep..., a zis Martin.

— Știi că ai crescut în Rebma, că ai parcurs Modelul și că ți-ai folosit apoi puterea asupra Umbrei ca să-l vizitezi pe Benedict în Avalon, am spus. Benedict ți-a povestit mai multe despre Amber și Umbră, te-a învățat să folosești Atuurile, ți-a arătat calea armelor. Ai plecat, mai apoi, să te preumbli singur prin Umbră. Și știi ce ți-a făcut Brand. Asta e tot ce am aflat despre tine.

A încuviințat din cap, cu privirea pierdută spre vest.

— După ce l-am lăsat pe Benedict, am umblat prin Umbră niște ani. Au fost vremuri de fericire. Aventură, încântare, lucruri noi de văzut, de făcut... și pe undeva am avut mereu gândul că într-o bună zi, când voi fi mai isteț și mai puternic – cu mai multă experiență –, voi călători până în Amber și-mi voi cunoaște celelalte rubedenii. Apoi mi-a ieșit în cale Brand. Poposisem pe un delușor. Acolo mă odihneam după un drum lung călare și mâncam de prânz. Mă îndreptam spre prietenii mei, familia Tecys. Brand a luat atunci legătura cu mine. Mai utilizasem Atutul lui Benedict, care mă învățase cum se folosește, și în alte călătorii. Ba chiar Benedict mă mai adusese la el pe calea asta, așa că știam senzația, știam despre ce-i vorba. Aveam același sentiment și, preț de o clipă, am crezut că Benedict mă cheamă. Dar nu, era Brand – l-am recunoscut după imaginea din pachetul de cărți. Stătea în mijlocul a ceva ce părea să fie Modelul. A fost curios. Nici nu știu cum a ajuns la mine. Din câte știam, eu n-aveam un Atu al meu. Am vorbit vreun minut – am uitat ce a spus – și, deodată, m-a lovit cu pumnalul. L-am îmbrâncit, încercând să scap. A reușit să mențină, cumva, contactul. Mi-era greu să mă eliberez și, când am izbutit, a încercat iar să ajungă la mine. Însă am reușit să-l blochez. Benedict mă învățase și asta. A mai încercat de câteva ori, însă m-am împotrivit. S-a oprit până la urmă. Eram aproape de Tecys. Am reușit să încălesc și să ajung acolo. Am crezut că o să mor, fiindcă niciodată nu fusesem rănit atât de grav. Dar, după un timp,

am început să mă înzdrăvenesc. Apoi a început să-mi fie iarăși frică: mă temeam că Brand mă va găsi și va sfârși ce începuse.

— De ce nu l-ai chemat pe Benedict? l-am întrebat. De ce nu i-ai spus ce se petrecuse, de ce nu i-ai împărtășit temerile tale?

— M-am gândit s-o fac, și m-am mai gândit la posibilitatea ca Brand să creadă că izbândise, că eram mort cu adevărat. Nu știam ce fel de lupte pentru putere se dădeau în Amber, însă am decis că încercarea asta de asasinat făcea probabil parte din ele. Benedict îmi povestise destule despre familie, așa că a fost unul dintre primele lucruri care mi-au venit în minte. Am hotărât, așadar, că era poate mai bine să rămân mort. Am plecat de la Tecys înainte să mă însănătoșesc pe deplin și m-am dus să mă ascund în Umbră. Apoi s-a întâmplat ceva straniu, un lucru nemaiîntâlnit de mine până atunci, însă care ajunsese să fie deodată omniprezent: în mai toate umbrele prin care treceam dădeam peste un drum negru, bizar, ce apărea sub o formă sau alta. Nu-i înțelegeam rostul, dar fiindcă era singurul peste care dădeam negreșit, care părea să traverseze însăși Umbra, mi-a trezit curiozitatea și am decis să mă iau după el și să aflu mai multe. A fost periculos. Am învățat repede să nu pășesc pe el. Forme stranii păreau să-l străbată noaptea. Făpturile firești care se aventurau pe el se îmbolnăveau și mureau. Așa că am avut grijă. Nu m-am apropiat mai mult decât era nevoie ca să nu-l scap din ochi. M-am ținut prin multe locuri după drumul negru. Am aflat iute că pe oriunde trecea se răspândeau moartea, pustiirea și războiul. Nu știam sensul tuturor lucrurilor astea.

Eram încă slăbit din pricina rănii și am făcut greșeala să mă obolesc prea mult, să călăresc prea departe, prea iute, pe parcursul unei singure zile. În seara aceea m-am îmbolnăvit și am zăcut tremurând, înfășurat în pătură, întreaga noapte și-o bună parte din următoarea zi. Am trecut printr-un șir

lung de clipe de delir și de luciditate, așa că nu știu exact când a apărut ea. Părea mai degrabă parte dintr-un vis. O fată, o fată drăguță. A avut grijă de mine, ajutându-mă să-mi revin. O chema Dara. Am stat de vorbă vreme lungă. Era foarte plăcut să vorbesc cu cineva așa... cred că i-am povestit toată viața mea. Apoi mi-a spus câte ceva și despre ea. Nu era de fel din locurile unde mă prăbușisem, ci a spus că ajunsese acolo călătorind prin Umbră. Încă nu putea s-o facă așa cum o făceam noi, așa că se gândise că ar putea să învețe, fiindcă pretindea că s-ar trage din casa regală a Amberului, fiind urmașa lui Benedict. Voia, de fapt, tare mult să afle cum se făcea preumblarea prin Umbră. Până atunci nu făcuse decât să călătorească pe drumul negru. Era imună la efectele sale otrăvitoare, a zis, fiindcă era totodată înrudită și cu cei ce sălășluiau la celălalt capăt al său, la Curțile Haosului. Însă voia să afle cum făceam noi, așa că am făcut ce-am știut mai bine ca s-o instruiesc. I-am spus de Model, ba chiar i l-am și desenat. I-am arătat Atuurile mele – Benedict îmi încredințase un set – ca să-i arăt ce chip au rudele ei. Atuul tău a interesat-o cel mai mult.

— Încep să înțeleg, am zis. Continuă.

— Mi-a spus că Amberul, în răutatea și putreziciunea lui, dezechilibrase o balanță metafizică ale cărei talgere erau el și Curțile Haosului. Și ai ei trebuiau acum să reechilibreze balanța, făcând Amberul praf și pulbere. Locul lor nu este o umbră a Amberului, ci o entitate de sine stătătoare. Între timp, toate umbrele aflate între cele două târâmuri au de suferit din pricina drumului negru. Fiindcă știam prea puține despre Amber, m-am mulțumit să ascult. Am acceptat, la început, tot ce mi-a zis. Brand, pentru mine, era întruchiparea răutății din Amber. Însă când i-am pomenit asta, nu a fost de acord. Era, în locurile ei de baștină, un soi de erou. Prea multe amănunte nu știa nici ea, însă asta n-o încurca prea tare. Atunci mi-am dat seama cât era de sigură pe sine – avea, vorbind, înrâncenarea unui fanatic.

M-am trezit, aproape fără să vreau, că apăr Amberul. Mă gândeam la Llewella, la Benedict și la Gerard, cu care mă întâlnisem de câteva ori. Mi-am dat seama că era dornică să afle lucruri despre Benedict. S-a dovedit punctul slab din armura ei. În privința asta știam niște lucruri, iar ea era dispusă să creadă când îi povesteam de bine. Nu știu, până la urmă, ce efect au avut discuțiile, dar mi-a părut, spre sfârșit, parcă mai puțin convinsă de adevărul ei...

— Spre sfârșit? am întrebat. Ce vrei să spui? Cât a stat cu tine?

— Aproape o săptămână, a răspuns Martin. A zis c-o să aibă grijă de mine până ce mă întrezesc și așa a făcut. Ba chiar a mai zăbovit câteva zile după aceea, zicând că voia să fie sigură, dar știam că de fapt rămăsese ca să ne continuăm conversațiile. Totuși, în cele din urmă, și-a anunțat plecarea. I-am zis să rămână cu mine, dar a refuzat. M-am oferit să merg cu ea, dar a refuzat și varianta asta. Și trebuie să-și fi dat seama că aveam de gând s-o urmăresc, fiindcă s-a furișat în miez de noapte. Eu nu puteam călători pe drumul negru și nici nu știam prin ce umbre avea să treacă îndreptându-se spre Amber. Când m-am trezit dimineața și mi-am dat seama că nu mai era, m-am gândit și eu, o vreme, să vizitez Amberul. Dar încă mă temeam. Poate că unele lucruri pe care mi le spusese îmi întăriseră spaima. În orice caz, am decis să rămân în Umbră. Și am pornit mai departe, văzând, încercând să învăț – până ce Random m-a găsit și mi-a spus că voia să mă vadă întors acasă. Însă mai întâi m-a adus aici, să te întâlnesc, fiindcă voia să-mi auzi povestea înaintea celorlalți. A zis că tu o cunoști pe Dara, că vrei să afli mai multe despre ea. Sper că am fost de ajutor.

— Da, am zis. Mulțumesc.

— Înțeleg că a izbutit să parcurgă Modelul.

— Da, a reușit.

— După care s-a declarat inamica Amberului.

— Așa-i.

— Sper, a zis Martin, să nu pățească nimic. Cu mine s-a purtat bine.

— Pare în stare să aibă grijă de ea, am zis. Însă... da, e plăcută. Nu-ți pot promite nimic în legătură cu siguranța ei, fiindcă nici nu știu prea multe despre ea, după cum nu știu nici ce rol a jucat în tot ce se petrece. Însă mi-a fost de ajutor ce mi-ai spus. O face să fie cineva căreia i-aș acorda încă prezumția de nevinovăție, cât de mult voi putea.

A zâmbit.

— Mă bucur s-aud asta.

Am ridicat din umeri.

— Și-acum ce-o să faci? am întrebat.

— Îl duc s-o vadă pe Vialle, a zis Random, apoi să-i cunoască și pe ceilalți, cum vor îngădui timpul și împrejurările. Asta, firește, dacă nu s-a mai întâmplat ceva și ai nevoie de mine.

— Întâmplări au mai fost, am zis, dar n-am acum nevoie de tine cu adevărat. Totuși, aș face bine să-ți împărtășesc noutățile. Mai am un pic de timp.

În vreme ce-i povesteam lui Random ce se mai petrecuse cât timp lipsise, m-am gândit la Martin. Era încă o necunoscută pentru mine. Era cu putință să fi spus adevărul. Simțeam, de fapt, că așa stăteau lucrurile. Pe de altă parte, simțeam că nu-mi povestise tot, că lăsase, voit, ceva pe dinafară. Poate ceva neprimejdios. Ori poate că nu. N-avea, până la urmă, de ce să ne iubească. Dimpotrivă. Iar Random putea duce acasă un cal troian. Dar probabil că nu așa stăteau lucrurile. Pur și simplu nu-mi vine să am încredere în nimeni dacă am alternativă la dispoziție.

Și totuși, nimic din ceea ce-i spuneam lui Random nu putea fi folosit contra noastră. Tare mă îndoiam că Martin, dacă ar fi vrut asta, ne-ar fi putut face cine știe ce rău. Nu, probabil că se purta cu precauție, la fel ca noi, ceilalți, din cam aceleași motive: teamă și instinct de autoconservare. L-am întrebat, dintr-o inspirație subită:

— Te-ai mai văzut cu Dara după aceea?

S-a înroșit în obraji.

— Nu, a zis, prea repede. Doar atunci, atât.

— Înțeleg, am spus, iar Random era un jucător de pocher prea bun ca să nu fi observat.

Făcusem deci rost de o asigurare, cu prețul de a pune un tată în gardă în privința fiului său abia găsit.

Am schimbat repede vorba înapoi la Brand. Și-n vreme ce comparam notițele de psihopatologie, am simțit furnicăturile ușoare și senzația de prezență ce anunță un contact prin Atu. Am ridicat capul și m-am dat într-o parte.

Într-o clipă, contactul a devenit clar. Eu și cu Ganelon ne priveam.

— Corwin, a zis, am hotărât că s-a făcut vremea să văd cum ești. De-acum, ori tu ai Giuvaierul, ori l-a luat Brand, ori încă îl căutați amândoi. Care dintre ele este?

— E la Brand, am zis.

— Ce păcat! Povestește-mi.

I-am povestit.

— Deci Gerard a înțeles bine, a zis apoi.

— Știai deja de la el?

— Nu cu atâtea amănunte, și voiam să fiu sigur că princep deslușit. Tocmai am vorbit cu el.

A ridicat privirea.

— Se pare c-ai face bine s-o iei din loc dacă mi-aduc eu bine aminte cum stă treaba cu luna.

Am încuviințat.

— Da, o să pornesc spre trepte curând. Nu-i departe de-aici.

— Bine. Uite ce trebuie să fii gata să faci...

— Știu ce trebuie să fac, l-am întrerupt. Trebuie să ajung în Tir-na Nog'th înaintea lui Brand și să-l opresc să ajungă la Model. Dacă nu izbutesc, va trebui să străbat iarăși Modelul pe urmele lui.

— Nu așa e nimerit, a zis.

— Ai o idee mai bună?

— Da. Ai la tine Atuurile?

— Aici sunt.

— Bun. Mai întâi, nu vei putea ajunge acolo ca să-l blochezi la timp...

— De ce nu?

— Trebuie să urci, apoi să te duci la palat și să ajungi la Model. Asta ia timp, chiar și în Tir-na Nog'th – mai ales acolo, unde timpul îți joacă feste. Se poate să ai vreo dorință ascunsă, care să te încetinească. Habar n-am. Oricum, va fi deja în Model când vei sosi tu. Și se poate să înainteze prea departe până să ajungi, de data asta, la el.

— O să fie obosit. Ar trebui să-l încetinească.

— Nu. Pune-te în locul lui. Dacă ai fi Brand, nu te-ai fi îndreptat spre vreo umbră unde timpul se scurge altfel? În loc de-o după-amiază, se poate prea bine să-și fi luat mai multe zile de odihnă, ca să se pregătească pentru încercarea din noaptea asta. Am face mai bine să ne așteptăm să fie în formă bună.

— Ai dreptate, am zis. Nu mă pot baza pe asta. Ar mai fi o variantă la care m-am gândit, dar pe care n-aș încerca-o decât ca pe soluție ultimă: să-l omor de la distanță. Să iau cu mine o arbaletă ori una dintre puștile noastre și să-l dobor în mijlocul Modelului. Mă îngrijorează însă ce efect ar avea sângele pe Model. Se poate ca doar Modelul primordial să aibă de suferit din cauza asta, dar nu știu.

— Întocmai, nu știi. Și ar fi necugetat să te încrezi, acolo, în arme obișnuite. E un loc straniu. Tu singur ai zis că e o bucată de Umbră ce hălăduiește prin văzduh. Ți-ai dat seama cum să tragi cu pușca în Amber, dar poate că acolo nu se aplică aceleași reguli.

— E un risc, am fost eu de acord.

— Cât despre arbaletă... Dacă o pală de vânt ar abate săgeata ori de câte ori ai trage?

— Mă tem că nu te pot urmări.

— Giuvaierul. A străbătut o parte din Modelul primordial și a avut timp de atunci să experimenteze. Crezi că ar fi cu putință să se fi acordat, în parte, la el?

— Nu știu. Nu-mi dau seama exact cum funcționează.

— Voiam să-ți arăt doar că, dacă a făcut asta, ar putea fi în stare să se apere. Giuvaierul poate să aibă și alte puteri, pe care nu i le știi. Zic deci că n-ai vrea să te bazezi pe asasinarea lui de la distanță. Și nici să te bazezi din nou pe șmecheria pe care-ai făcut-o cu Giuvaierul – nu și dacă a ajuns să-l controleze în vreo măsură.

— Faci lucrurile să arate un pic mai întunecat decât le vedeam eu.

— Dar mai cu picioarele pe pământ, poate.

— Așa-i. Spune deci, ziceai că ai un plan.

— Întocmai. Mă gândesc că lui Brand nu trebuie să i se îngăduie defel să atingă Modelul, fiindcă, odată ce-ar pune piciorul pe el, s-ar declanșa, aproape neîndoielnic, un dezastru.

— Și nu crezi c-aș putea ajunge la timp ca să-l împiedic?

— Nu și dacă se poate deplasa fulgerător într-acolo, în vreme ce tu ai avea mult de mers pe jos. Aș pune rămășag că așteaptă să răsară luna și, de îndată ce orașul o să capete formă, o să și apară înăuntru, lângă Model.

— Înțeleg ce spui, dar nu și soluția.

— Soluția e că n-o să pui piciorul, în seara asta, în Tir-na Nog'th.

— Ia stai!

— Stau pe naiba! Ai vrut să ai pe lângă tine un maestru strateg, ai face bine să ascuți ce are să-ți spună.

— Bine, ascult.

— Ai fost de acord că probabil n-o să poți ajunge la vreme acolo. Însă altcineva poate.

— Cine și cum?

— Bun. Am ținut legătura cu Benedict. S-a întors. Este acum în Amber, în sala Modelului. Trebuie să-l fi terminat

de parcurs și probabil că acum e în mijlocul lui, așteptând. Tu te vei duce la capătul șirului de trepte ce duc spre orașul din cer și vei aștepta acolo să răsară luna. Îndată ce Tir-na Nog'th capătă formă, vei intra în legătură cu Benedict prin Atu. Îi spui că totul este gata, iar el va folosi puterea Modelului din Amber ca să se trimită pe el însuși la Modelul din Tir-na Nog'th. Oricât de iute ar fi Brand, n-are cum să-l întreacă.

— Înțeleg avantajele, am zis. E cea mai rapidă cale, iar Benedict e cu siguranță un om de ispravă. N-ar trebui să aibă de furcă cu Brand.

— Chiar crezi că Brand n-o să se pregătească la rândul-i? a zis Ganelon. Din ce-am auzit eu despre el, e isteț în nerozia lui. S-ar putea să se aștepte la una ca asta.

— Se poate. Ai vreo idee despre ce-ar putea să facă?

A făcut cu brațul un gest circular, și-a lovit ceafa cu palma și-a zâmbit.

— O găză, a zis. Iertare. Gângăanii scârboase.

— Socoți, așadar...

— Socot că ar trebui să rămâi în legătură cu Benedict câtă vreme e acolo. Dacă Brand se dovedește mai tare, s-ar putea să fie nevoie să-l tragi pe Benedict de-acolo ca să-i salvezi viața.

— Firește. Dar atunci....

— Atunci am pierdut o rundă, așa-i, însă nu și jocul. Chiar și cu Giuvaierul acordat pe deplin, ar trebui să se ducă la Modelul primordial ca să facă rău cu adevărat, iar pe acela l-ai pus sub pază.

— Da, am zis. Se pare că le-ai lămurit pe toate. Mă surprinzi cu repeziciunea asta.

— Am ceva timp la dispoziție, și dacă nu cugeți, asta poate fi un lucru rău. Am cugetat deci. Și ce cred acum e că ai face bine să te miști iute. Ziua nu se mai lungește.

— Așa-i, am încuviințat. Mulțumesc pentru povețe.

— Păstrează-ți mulțumirile până ce vom vedea ce se alege în cele din urmă, a zis și a întrerupt contactul.

— Părea ceva important, a zis Random. Ce se petrece?

— O întrebare justă, am răspuns, însă nu mai am vreme acum. Va trebui să aștepti până dimineață.

— Te pot ajuta cumva?

— De fapt, da, dacă vei vrea să călărești cu Martin pe-un singur cal sau să te-ntorci în Amber cu un Atu. Am nevoie de Stea.

— Sigur, a zis Random. Fii fără grijă. Asta-i tot?

— Da. Mă grăbesc.

Am pornit spre cai. L-am bătut pe Stea cu palma pe grumaz și-am urcat în șa.

— Ne vedem toți în Amber, a zis Random. Să ai parte de izbândă.

— În Amber, am spus. Mulțumesc.

Am întors calul și am pornit spre locul unde începeau treptele, trecând prin umbra tot mai lungă pe care mausoleul meu o întindea către vest.

Capitolul 13

Pe cel mai înalt pisc al Kolvirului e o formațiune stâncoasă ce pare să alcătuiască trei trepte. M-am așezat pe cea mai de jos și-am așteptat să mi se înfățișeze și restul scării către cer. Pentru asta e nevoie de noapte și de lumina lunii, așa că jumătate dintre condiții erau îndeplinite.

Către vest și nord-est se vedeau nori, lucru ce mă îngrijora. Dacă se adunau destui cât să acopere lumina lunii, Tir-na Nog'th se cufunda iarăși în neant. Era unul dintre motivele pentru care era bine să ai mereu pe cineva jos, așteptându-te cu un Atu, ca să te aducă înapoi în siguranță dacă orașul dispărea.

Cerul de deasupra era însă clar și plin de stele familiare. Când se ridica luna și lumina sa cădea pe piatra unde mă odihneam, șirul de trepte avea să se ivească, să suie în înalt, îndreptându-se către Tir-na Nog'th, imaginea Amberului ce se ivea în văzduhul nopții.

Nu mă simțeam în apele mele. Se petrecuseră prea multe, în prea puțin timp. Să mă dedau deodată odihnei, să-mi scot cizmele și să-mi masez tălpile, să stau întins și să-mi sprijin capul, chiar și pe piatră, era un lux, o plăcere pur animală. Am strâns pe mine mantia, să mă apăr de frigul care se întetea. O baie caldă, o masă îmbelșugată și-un pat ar fi fost minunate acum. Însă, de unde eram, îmi păreau niște lucruri aproape de poveste. Era mai mult decât suficient, pur și simplu, să mă odihnesc unde eram, să-mi încetinesc goana gândurilor, să privesc cu ochii minții întâmplările zilei.

Atâtea se petrecuseră... dar măcar acum aveam niște răspunsuri la unele dintre întrebările mele. Nu la toate, firește. Dar îndeajuns cât să-mi adape setea gândurilor pentru moment... înțelegeam acum câte ceva din cele întâmplate în absența mea, pricepeam mai ușor ce se petrecea, ce lucruri se cereau făcute și ce trebuia să fac eu... Și simțeam, cumva, că știam mai mult decât îmi dădeam seama conștient, că dețineam deja piese ce aveau să se potrivească în mozaicul tot mai vast ce mi se întindea înaintea dacă izbuteam să le potrivesc, să le așez în locașul lor. Ritmul evenimentelor recente, în special al celor de azi, nu mi-a îngăduit nicio clipă de reflecție. Acum însă, unele piese păreau să se sucească în poziții bizare...

Am tresărit, simțind un fel de mișcare deasupra umărului, o ușoară sporire a luminii din aer. Am întors capul, apoi m-am ridicat în picioare și am privit către zare. O aură se ițea peste mare, prevestind locul de unde avea să se înalțe luna. În vreme ce priveam, s-a ivit o arcuire minusculă de lumină. Norii se mișcaseră și ei, însă puțin, fără să dea motive de îngrijorare. Am ridicat privirea, dar fenomenul nu începuse. Am scos totuși Atuurile, le-am răsfiat și l-am tras pe cel al lui Benedict.

Uitând de letargie, mi-am ațintit privirea spre luna care se ridica deasupra apei, întinzând o cărare de lumină peste valuri. O formă abia zărită a apărut deodată sus. Pe măsură ce lumina creștea, contururile scânteietoare începeau să se ivească. Primele linii, subțiri ca pânza de păianjen, s-au materializat deasupra stâncii. Am privit cartea lui Benedict, am căutat contactul...

Imaginea s-a însuflețit. L-am văzut în sala Modelului, stând în mijlocul liniilor spiralate. O lampă licărea lângă piciorul său stâng. A devenit conștient de prezența mea.

— Corwin, a venit vremea? a zis.

— Nu tocmai. Luna e în urcare. Orașul abia începe să capete formă. Va mai dura deci un pic. Voiam să mă asigur că ești gata.

— Sunt gata.

— E bine că ai apucat să te-ntorci. Ai aflat ceva care să ne fie de folos?

— Ganelon m-a chemat înapoi, a răspuns, de îndată ce a aflat ce se întâmplase. Planul său pare bun, de aceea mă și aflu aici. Cât despre Curțile Haosului, da. Cred că am aflat niște lucruri...

— Stai așa, am zis.

Cetatea fantomatică devenise acum mai tangibilă. Zidurile de deasupra se vedeau conturate limpede. Șirul de trepte era vizibil cu totul, deși prin unele locuri părea mai străveziu decât prin altele. Am făcut un pas într-acolo, izbutind să-mi stăvilesc pentru o clipă setea minții...

Ușor, gingaș, m-am întins spre a patra treaptă. Părea, însă, cumva moale la atingere.

— Aproape, i-am zis lui Benedict. O să-ncerc scările. Fii gata.

A încuviințat.

Am urcat cele trei trepte de piatră, am ridicat piciorul și l-am pus ușurel pe a patra, cea fantomatică. Mi-a îndurat, moale, apăsarea. Mă temeam să ridic celălalt picior, așa că am așteptat, cu ochii la lună. Am respirat aerul rece în vreme ce strălucirea se întetea, în vreme ce cărarea se lărgea peste ape. Am văzut, deasupra, că Tir-na Nog'th își pierde ceva din strălucire. Stelele de deasupra nu mai sclipeau într-atât. Iar scara a devenit, sub piciorul meu, mai solidă. Simțeam că acum îmi poate duce întreaga greutate. Aruncându-mi ochii în lungul ei, o vedeam pe deplin, ici translucidă, colo transparentă, sclipind, dar continuând fără oprire până la orașul tăcut, suspendat deasupra mării. Am ridicat celălalt picior și l-am pus pe a patra treaptă. Dacă aș fi vrut, alți câțiva pași m-ar fi trimis pe acest suiș celest, către locul

unde visele deveneau realitate, printre nevroze umblătoare și profeții îndoielnice, într-o metropolă luminată de lună, una a frumuseții palide, a dorințelor ce-și găseau împliniri ambigue și a timpului ce se distorsiona. Am coborât treapta și am privit luna, aflată acum pe marginea udă a lumii. Am privit Atuul lui Benedict în haloul argintiu.

— Scara e solidă, luna s-a ridicat, am zis.

— Bine. Pornesc.

L-am văzut acolo, în mijlocul Modelului. A ridicat în mână stângă felinarul și, preț de o clipă, a rămas nemișcat. Apoi, cât ai clipi, a dispărut, la fel ca Modelul. După aceea a apărut într-o încăpere aidoma, de data asta lângă Model, lângă punctul de început. A ridicat felinarul și s-a uitat de jur împrejur. Era singur.

S-a întors, a mers până la zid, a lăsat acolo felinarul. Umbra i se întindea peste Model, schimbându-și forma când s-a răsucit pe călcâie și a revenit de unde plecase.

Modelul, am băgat de seamă, emana o lumină mai albicioasă decât cea din Amber – un alb-argintiu, fără tenta albastră cu care eram obișnuit. Arăta la fel, însă orașul nălucilor își făcea de lucru cu perspectiva. Apăreau distorsiuni, îngustări și largiri ce păreau să se miște pe întreaga-i suprafață, fără vreun motiv anume, ca și cum vedeam totul prin niște lentile ce alterau imaginea, și nu prin Atuul lui Benedict.

M-am retras la baza scării, așezându-mă iar pe prima treaptă și continuând să observ.

Benedict și-a tras ușor sabia din teacă, pregătit.

— Știi ce se poate întâmpla dacă sângele ajunge pe Model? l-am întrebat.

— Da, mi-a spus Ganelon.

— Ai bănuțit vreodată toate acestea?

— N-am avut niciodată încredere în Brand, mi-a zis.

— Și drumul la Curțile Haosului? Ce-ai aflat?

— Mai târziu, Corwin. Ar putea să apară în orice clipă.

— Sper să nu apară vreo nălucire care să te tulbure, am zis, amintindu-mi de propria călătorie în Tir-na Nog'th și de rolul pe care-l jucase el însuși în ultima-mi aventură acolo.

A ridicat din umeri.

— Au putere dacă-s băgate în seamă. Atenția mea e îndreptată asupra sarcinii mele.

A făcut un tur complet al încăperii, privind peste tot cu luare-aminte, apoi s-a oprit.

— Oare știe că ești aici? am zis.

— Poate. Dar nu contează.

Am încuviințat. Dacă Brand nu se arăta, câștigam o zi. Străjerii aveau să păzească celelalte Modele, Fiona urma să aibă o șansă de a-și arăta măiestria ocultă găsindu-l pe Brand. Și aveam să-l urmărim. Ea și cu Bleys fuseseră în stare să-l mai oprească o dată. N-o putea face și acum, singură? Sau ar fi trebuit să-l găsească pe Bleys și să-l convingă s-o ajute? Oare Brand îl găsisese pe Bleys? Și, oricum, pentru ce voia Brand această putere? Înțelegeam să-și dorească tronul. Însă... Era nebun de legat. Și era neplăcut că așa stăteau lucrurile, dar nu se putea face nimic în privința asta. Ereditatea sau mediul? m-am întrebat cu amărăciune. Eram toți, într-o anumită măsură, zdruncinați la minte în acest fel. Și era probabil o formă de nebunie, sincer să fiu, să-ți dorești cu atâta încrâncenare încă ceva, un pic mai mult, ceva în plus față de ceilalți. El ducea această tendință la extrem, atâta tot. Era o caricatură a acestei manii ce sălășluia în noi toți. Văzând așa lucrurile, mai avea importanță care anume dintre noi era trădătorul?

Da, avea. El acționase. Nebun sau nu, mersese prea departe. Făcuse lucruri pe care Eric, Julian și eu însumi nu le-am fi făcut. Iar Bleys și Fiona se retrăseseră până la urmă din complotul ce scăpa de sub control. Gerard și Benedict erau un pic deasupra noastră – ca moralitate, maturitate, ce-o fi fost –, fiindcă nu voiseră să fie părtași la jocul ăsta

de putere păgubos. Random se schimbasese mult în anii din urmă. Oare copiii unicornului aveau nevoie de secole ca să ajungă la maturitate, oare ni se întâmpla încet-încet tuturor, însă Brand fusese, cumva, ocolit? Sau prin acțiunile sale el provoca asta în noi ceilalți? Ca în cazul multor asemenea întrebări, câștigul consta în a pune întrebările, nu în răspunsuri. Eram suficient de asemănători cu Brand ca să cunoaștem un anume soi de frică pe care nimic altceva nu putea s-o provoace. Însă da, conta. Oricare va fi fost motivul, el era cel care acționase.

Luna se înălțase acum și discul i se suprapunea peste imaginea interioară pe care o aveam cu sala Modelului. Norii se tot frământau aproape de lună. M-am gândit să-l povățuiesc pe Benedict, însă n-aș fi făcut decât să-i distrag atenția. Deasupra mea, orașul din cer se întindea ca o arcadă supranaturală peste mările nopții...

...Și deodată Brand a apărut acolo.

Am dus, din reflex, mâna la sabie, cu toate că o parte din mine era conștientă că se afla de cealaltă parte a Modelului și a lui Benedict, într-o odaie întunecată aflată în înaltul cerului.

Am luat mâna de pe mâner. Benedict și-a dat imediat seama de prezența intrusului și se întorsese să-l înfrunte. N-a schițat nicio mișcare spre sabie, ci s-a mulțumit să se uite țintă, peste Model, la fratele nostru.

Frica mea dintâi fusese că Brand avea să izbutească să apară direct în spatele lui Benedict și să-l înjunghie. Eu n-aș fi încercat asta, fiindcă, și dac-ar fi fost muribund, reflexele lui Benedict puteau fi îndeajuns de rapide ca să-și doboare atacatorul. Nici Brand, se părea, nu era chiar atât de nebun.

Brand a zâmbit.

— Benedict, a rostit. Ce onoare... tu aici...

Giuvaierul Judecății îi scânteia la gât.

— Brand, să nu încerci, l-a prevenit Benedict.

Zâmbind încă, Brand și-a desfăcut cingătoarea cu sabia și-a lăsat-o să cadă pe podea. Când răsunetul căderii s-a stins, a spus:

— Nu sunt nerod. Încă nu s-a născut omul care să-ți stea împotriva cu o sabie.

— Nu-mi trebuie sabia.

Brand a pășit agale spre marginea Modelului.

— Și totuși o porți ca un slujitor al tronului, când ai fi putut să fii rege.

— Asta nu s-a numărat niciodată printre ambițiile mele.

— E drept, a zis oprindu-se la jumătatea distanței până la Model. Credincios, smerit. Nu te-ai schimbat defel. Păcat că tata te-a modelat atât de bine. Ai fi putut ajunge departe.

— Am tot ce poftesc.

— ...Dar ai fost strivit, ai fost retezat atât de devreme.

— Nu poți să mă duci cu vorba, Brand. Nu mă face să te rănesc.

Cu zâmbetul încă întipărit pe chip, Brand a pornit iarăși, agale. Ce urmărea oare? Nu-i deslușeam intențiile.

— Știi că pot face anumite lucruri pe care ceilalți nu pot, a zis Brand. Dacă dorești ceva anume și socotești că nu poți avea, acum ai ocazia să-ți numești pofta inimii și să vezi cât de mult te-ai înșelat. Am aflat lucruri pe care abia dacă le-ai crede.

Benedict a zâmbit, lucru rar pentru el.

— Ai ales replica nepotrivită, a zis. Mă pot duce în umbre pentru tot ce-aș putea dori.

— Umbre! a pufnit Brand oprindu-se iar. Oricare dintre ceilalți poate invoca o fantomă! Eu vorbesc despre realitate! Amber! Putere! Haos! Nu vise făurite din lut! Nu imitații!

— Dacă aș fi vrut mai mult decât am, știam ce să fac. Dar n-am făcut-o.

Brand a hohotit, începând iarăși să meargă spre Model. Străbătuse cam un sfert din drumul până la marginea acestuia. Giuvaierul lucea acum mai puternic.

— Ești neghiob dacă-ți porți de bunăvoie lanțurile! Dar dacă nu vrei să ai nimic și dacă puterea nu te atrage, ce zici de cunoaștere? Am aflat și ultimele secrete ale lui Dworkin. Am plătit scump pentru a ști cum funcționează mecanismele Universului. Ai putea să afli asta fără să te coste nimic.

— Ar fi un preț, a zis Benedict, unul pe care nu-l voi plăti.

Brand a scuturat din cap, fluturându-și părul. Imaginea Modelului s-a tulburat o clipă, când un nor străveziu a traversat discul lunii. Orașul din ceruri s-a întunecat ușor, revenind apoi la claritatea de la început.

— Tu crezi ce zici, chiar crezi, a rostit Brand, care nu părea să fi observat momentul de întunecare. Atunci nu te voi mai ispiti. A trebuit să încerc.

S-a oprit iar, ținându-l pe Benedict cu privirea.

— Ești prea demn ca să-ți pierzi vremea cu talmeș-balmeșul din Amber, apărând ceva ce se duce de răpă. Voi câștiga, Benedict. Voi dăruia Amberul și-l voi reclădi. O să șterg Modelul și voi trasa un altul, al meu. Poți să mi te alături. Te vreau de partea mea. Voi construi o lume perfectă, cu acces direct către și dinspre Umbră. Voi lega Amberul de Curțile Haosului. Voi lărgi acest tărâm, îl voi întinde prin toată Umbra. Și tu vei conduce armatele noastre, cele mai mărețe oști adunate vreodată. Tu...

— Dacă noua ta lume va fi atât de desăvârșită pe cât zici, Brand, n-o să fie nevoie de oaste. Dacă, pe de altă parte, va oglindi mintea creatorului său, mi s-ar părea nu tocmai o îmbunătățire față de felul în care e acum. Mulțumesc pentru propunere, dar sunt de partea Amberului care există deja.

— Ești un neghiob, Benedict. Unul bine intenționat, dar un neghiob până la urmă.

A început să pășească iar, fără grabă. Era acum la doisprezece metri de Benedict. La zece... și înainta. S-a oprit în cele din urmă la vreo șapte metri, și-a vârât degetele

mari în cingătoare și-a început să se uite fix. Benedict i-a susținut privirea. M-am uitat iarăși la nori, care se îndesiseră și-și continuau traiectoria spre lună. Puteam să-l scot oricând de-acolo pe Benedict. Nu merita să-l tulbur chiar în acel moment.

— De ce nu vii să mă despici cu sabia? a întrebat în cele din urmă Brand. Nu sunt înarmat, ar trebui să-ți fie lesne. Faptul că ne curge același sânge prin vene nu contează pentru tine, așa-i? Ce mai aștepți?

— Ți-am zis deja că nu vreau să-ți fac rău, a zis Benedict.

— Dar ești gata de asta dacă încerc să trec.

Benedict s-a mulțumit să încuviințeze din cap.

— Recunoaște că ți-e teamă de mine, Benedict. Toți vă temeți de mine. Chiar și când mă înfățișez așa, neînarmat, vi se pune un nod în gât. Îmi vezi încrederea în mine și n-o pricepi. Probabil că ți-e frică.

Benedict n-a răspuns.

— ...Și te temi ca sângele meu să nu cadă asupra ta, a continuat Brand, ți-e frică de blestemul meu de moarte.

— Tu te-ai temut de sângele lui Martin pe mâinile tale? a întrebat Benedict.

— Cățelușul ăla din flori! Nu era cu adevărat unul de-ai noștri. A fost doar o unealtă.

— Brand, nu-mi doresc să ucid un frate. Dă-mi piatra pe care o porți la gât și întoarce-te cu mine în Amber, acum. Nu-i prea târziu să îndreptăm lucrurile.

Brand și-a lăsat capul pe spate, râzând.

— O, ce vorbe nobile! Noblețe adevărată, Benedict! Ca un adevărat domn al acestor locuri! Ai vrea să mă rușinezi cu virtutea ta excesivă! Și care-i lucrul de căpătâi aici?

A atins cu degetele Giuvaierul Judecății.

— Asta?

A râs iar și a pășit înainte.

— Bijuteria asta de doi bani? Dacă ți-o dau, va cumpăra asta pace, prietenie, ordine? Mi-ar răscumpăra viața?

S-a oprit din nou, la trei metri de Benedict. A ridicat între degete Giuvaierul și s-a uitat la el.

— Cunoști tu puterile sale depline? a întrebat.

— Știu destul cât să..., a dat să răspundă Benedict, însă vocea i-a fost sugrumată.

Brand s-a grăbit să mai facă un pas. Giuvaierul îi strălucea pe piept. Mâna lui Benedict a dat să coboare spre sabie, dar n-a mai ajuns-o. Brațul i-a înțepenit, și tot trupul, de parcă s-ar fi transformat deodată într-o statuie. Atunci am început să înțeleg, însă era deja prea târziu.

Nimic din ce spusese Brand nu avusese vreo însemnătate. Pălăvrăgise doar, praf în ochii lui Benedict, în vreme ce încercase să găsească, cu grijă, distanța potrivită de acțiune. Era într-adevăr acordat parțial la Giuvaier, iar controlul limitat pe care-l căpătase astfel era totuși suficient pentru a-i permite să producă efecte, unele de care nu fusesem conștient, dar de care el știuse de la bun început.

Brand își măsurase atent pașii, apărând la o distanță mare de Benedict, încercase Giuvaierul, se apropiase puțin, încercase iar, apoi se apropiase din nou până ce găsisese punctul în care putea să-i afecteze lui Benedict sistemul nervos.

— Benedict, ai face bine să te-ntorci la mine acum.

Mi-am îndreptat gândul spre el, însă n-a mișcat și nu mi-a răspuns.

Atuul lui funcționa încă, îi simțeam prezența, vedeam ce se petrecea datorită lui, însă nu puteam ajunge la el. Giuvaierul, era limpede, îi afecta mai mult decât capacitatea de a se mișca.

Am ridicat iarăși privirea spre nori. Sporeau încă, apropiindu-se de lună. În curând aveau s-o acopere. Dacă nu-l puteam aduce pe Benedict înapoi când se-ntâmpla asta, cădea în mare de îndată ce lumina nu mai pătrundea, iar orașul devenea fărâme.

Brand! Dacă-și dădea seama, putea folosi Giuvaierul ca să alunge norii. Însă, pentru asta, ar fi trebuit probabil să-l elibereze pe Benedict. Și nu-l vedeam să facă asta. Totuși... norii parcă încetineau. Toate aceste socoteli puteau să nu-și mai aibă rostul. Am apucat totuși Atuul lui Benedict și l-am așezat deoparte.

— Benedict, Benedict, la ce bun să fii cel mai bun spada-sin al tuturor timpurilor dacă nu te poți clinti, dacă nu poți pune mâna pe sabie? spunea Brand zâmbind. Ți-am spus că ești neghiob. Credeai c-o să mă duc ca mielul la tăiere? Ar fi trebuit să te-ncrezi în frica pe care ai simțit-o. Ar fi trebuit să știi că n-aș fi pătruns neajutorat aici. Am vorbit serios când am spus că am de gând să izbândesc. Ai fost totuși o alegere înțeleaptă, fiindcă ești cel mai bun. Chiar aș fi vrut să-mi accepți oferta. Dar nu mai contează acum. Nu pot fi oprit. Niciunul dintre ceilalți nu mai are șansa, iar fără tine lucrurile vor fi cu mult mai ușoare.

A băgat mâna sub mantie și a scos la iveală un pumnal.

— Lasă-mă să vin la tine, Benedict! am strigat, însă fără rost.

N-am primit niciun răspuns, niciun imbold care să mă tragă acolo.

Am pus mâna pe Atuul lui Brand, amintindu-mi de băătă minții pe care o dusesem prin Atu cu Eric. Dacă-l puteam afecta pe Brand prin Atuul său, poate că aveam să izbutesc să-i slăbesc concentrarea suficient cât să-i îngădui lui Benedict să se elibereze. Mi-am concentrat întreaga voință și-am îndreptat-o asupra cărții, pregătindu-mă pentru un atac mental de proporții. Însă nimic. Calea era înghețată și cufundată în beznă.

Probabil că, atât de concentrat cum era la ceea ce făcea, cu mintea împletită cu puterea Giuvaierului, nu puteam ajunge, pur și simplu, la el. Eram blocat de fiecare dată.

Deodată, șirul de scări a devenit albicios deasupra mea, făcându-mă să arunc o privire iute spre lună. O fâșie zdrențuită de nor acoperea acum o parte a sa. La naiba!

Mi-am întors atenția spre Atul lui Benedict. Am reușit, cu multă greutate, să recapăt legătura, ceea ce-mi spunea că pe undeva, lăuntric, Benedict încă era conștient. Brand mai înaintase cu un pas și-l batjocorea. Giuvaierul, pe lanțul său greu, emana o lumină arzătoare. Era acum, poate, o distanță de trei pași între ei. Brand a început să se joace cu pumnalul.

— ...Da, Benedict, zicea. Cred c-ai fi preferat să mori în luptă. Pe de altă parte, poți să vezi asta ca pe un fel de onoare. Într-un fel, moartea ta va îngădui zămisirea unei lumi noi...

O clipă, Modelul din spatele lor și-a pierdut strălucirea. Însă nu-mi puteam lua ochii de la ceea ce se petrecea ca să mi-i ridic spre lună. Acolo, între umbre și lumina tremurătoare a felinarului, cu spatele la Model, Brand nu părea să bage de seamă. A mai înaintat un pas.

— Dar destul cu asta. Mai sunt lucruri ce se cer făcute și noaptea se scurge.

S-a apropiat și a coborât lama pumnalului.

— Noapte bună, dulce prinț, a continuat și s-a pregătit să-l lovească.

În acea clipă, bizarul braț mecanic al lui Benedict, smuls din acest loc al umbrei, al argintului și-al razelor de lună, s-a mișcat cu viteza unui șarpe care se aruncă asupra prăzii. Alcătuit din plăcuțe metalice lustruite cu fețele unei nestemate, cu încheietura dintr-o împletitură măiastră de fire argintii, prins cu ținte de foc, stilizat, scheletic, o jucărie elvețiană, o insectă mecanică, funcțional, ucigaș, brațul a țâșnit cu o viteză pe care ochiul meu nu a putut s-o urmărească, în vreme ce restul corpului rămânea înțepenit, împietrit.

Degetele mecanice au apucat lanțul Giuvaierului, peste gâtul lui Brand. Apoi mâna s-a ridicat, săltându-l pe Brand de la pământ. A scăpat pumnalul și și-a dus mâinile la beregată.

În spatele său, Modelul a pălit iarăși, apoi strălucirea a început să-i scapete. În lumina felinarului, chipul lui Brand arăta ca o apariție de spaimă, contorsionată. Benedict rămânea înghețat, ținându-l suspendat în aer, nemișcat, ca o spânzurătoare umană.

Modelul se tot încețoșa. Deasupra mea, treptele începeau să se înmoaie. Luna era pe jumătate acoperită de nori.

Zbătându-se, Brand a ridicat brațele deasupra capului, apucând lanțul de amândouă părțile membrului de metal care-l apucase. Era puternic, cum suntem toți. I-am văzut mușchii umflându-se, încordându-se. Fața i se învinețise și gâtul îi era un vălmășag de cabluri încordate. Și-a mușcat buza și sângele i-a curs pe barbă în vreme ce trăgea mai departe de lanț.

Cu un pocnet strident, urmat de un zăngănit, lanțul s-a rupt și Brand a căzut pe jos, icnind. S-a rostogolit o dată, apucându-și gâtul cu mâinile.

Încet, foarte încet, Benedict a început să-și lase în jos brațul ciudat. Încă ținea lanțul și Giuvaierul. Și-a mișcat apoi celălalt braț, cu un oftat adânc.

Modelul se întuneca și mai mult. Deasupra mea, orașul din ceruri devenea transparent. Luna aproape că nu se mai vedea.

— Benedict! Mă auzi? am strigat.

— Da, a zis cu voce moale, începând să se scufunde în podea.

— Orașul se destramă! Trebuie să vii chiar acum la mine. Am întins brațul.

— Brand..., a zis răsucindu-se.

Însă și Brand se scufunda, iar Benedict era incapabil să-l ajungă. Am înhățat mâna stângă a lui Benedict și am

smucit-o. Am căzut amândoi la pământ, lângă trepte. L-am ajutat să se ridice și apoi ne-am așezat pe piatră. N-am zis niciunul nimic, mult timp. Când m-am uitat iarăși, Tir-na Nog'th dispăruse.

M-am dus cu gândul la toate câte se petrecuseră, atât de iute, atât de neașteptat, în acea zi. Mă simțeam peste poate de trudit, sleit de-a binelea, dornic să mă cufund în somn. Abia dacă mai puteam gândi limpede. Se întâmplaseră atât de multe în ultima vreme... M-am lăsat iarăși cu spinarea pe stâncă, privind la nori și la stele. Piese... piesele ce păreau că s-ar potrivi dacă ar fi mutate, sucite sau răsucite cum trebuie... acum se mutau, suceau și răsuceau aproape de capul lor...

— A murit, nu crezi? a întrebat Benedict scoțându-mă dintr-o reverie soră cu ațipeala.

— Probabil, am zis. Nu era în stare prea bună când au început lucrurile să se destrame.

— Până jos e cale lungă. Poate c-a izbutit să scape cumva, cam în felul în care a și sosit.

— Nu prea mai contează acum, am zis. I-ai smuls colții.

Benedict a mormăit. Încă ținea Giuvaierul, care strălucea acum mult mai slab decât o făcuse cu puțin timp în urmă.

— E drept, a zis în cele din urmă. Modelul e-n siguranță acum. Aș vrea... aș vrea ca acum multă vreme, demult, să nu se fi rostit ceva ce s-a rostit ori să nu se fi făcut ceva ce s-a făcut. Să fie un lucru pe care, dacă l-am fi știut, dacă l-am fi săvârșit altminteri, să-l fi ajutat să ajungă altceva decât făptura parșivă, răuvoitoare pe care am văzut-o acolo. Acum... e mai bine că a murit. Dar simt că s-a pierdut ceva ce-ar fi putut fi altfel.

Nu i-am răspuns. Ce spusese putea sau nu să fie corect. Nu conta. Brand se aflase poate la limita nebuniei, orice ar însemna și asta, sau poate nu. Mereu există un motiv. Ori de câte ori se face o gafă, ori de câte ori se-ntâmplă ceva ce stârnește indignarea, există un motiv pentru asta. Însă

gafa tot gafă rămâne, indignarea stăruie, iar explicațiile nu o domolesc defel. Dacă cineva face o ticăloșie fără margini, există un motiv pentru asta. Află-l de-ți pasă și vei afla de ce este acela un nemernic. Însă ce a fost făptuit nu poate fi schimbat. Brand acționase. O psihanaliză postumă nu schimba cu nimic situația. Acțiunile și consecințele lor sunt măsura cu care ne judecă cei din jur. Altminteri, nu te alegi decât cu o senzație ieftină de superioritate morală la gândul că tu ai fi fost mai bun dacă te-ai fi aflat în locul netrebnicului. Așa că n-avea decât să-l judece Universul. Eu nu mă simțeam în stare.

— Ar fi bine să ne-ntoarcem în Amber, a zis Benedict. Sunt multe lucruri ce trebuie făcute.

— Stai.

— De ce?

— M-am tot gândit...

Văzând că nu continui, a zis:

— Și...?

Am început să frunzăresc încetișor Atuurile, așezându-l pe al său și pe al lui Brand la loc, în șirul celorlalte.

— Nu te-ai întrebat ce-i cu brațul cel nou pe care-l ai?

— Ba cum să nu. L-ai adus din Tir-na Nog'th, în împrejurări neobișnuite. Se potrivește. Funcționează. S-a dovedit de folos în seara asta.

— Întocmai. Nu-s cam prea multe de pus în cârca unei simple coincidențe? A fost singura armă cu care-ai avut o șansă împotriva Giuvaierului. Și s-a întâmplat să fie chiar o parte din tine, iar tu ai fost singurul care o putea folosi. Pune lucrurile cap la cap. Nu ți se pare un șir de coincidențe extraordinar, ba chiar absurd?

— Când pui așa problema...

— Da. Și trebuie să-ți dai seama și tu că în tărășenia asta e și altceva la mijloc.

— Bine, așa-i. Dar cum? Cum a fost făcută?

— N-am habar, am zis trăgând din pachet cartea pe care n-o mai privisem de mult și simțindu-i sub buricele degetelor răceala. Nu metoda e importantă. Ai pus întrebarea greșită.

— Ce-ar fi trebuit să întreb?

— Nu „cum?”. „Cine?”

— Crezi că vreo ființă umană a pus la cale întregul șir de evenimente ce-au dus la recuperarea Giuvaierului?

— Nu știu dacă-i chiar așa. Ce-i aceea „uman”? Dar cred că cineva pe care-l știm amândoi s-a întors și se află în spațele a toate acestea.

— Bine. Cine este?

I-am arătat Atuul pe care-l țineam între degete.

— Tata? E ridicol. Probabil că a murit între timp. A trecut prea multă vreme.

— Știi că ar fi putut să pună la cale totul. Atât e de viclean. Nu i-am înțeles niciodată pe deplin puterile.

Benedict s-a ridicat, întinzându-și oasele. A clătinat din cap.

— Cred c-ai stat prea mult în frig, Corwin. Hai să mergem acasă de-acum.

— Fără să verificăm bănuiala mea? Haide! Nu-i frumos. Așază-te și lasă-mi doar un minut. Hai să-i încercăm Atuul.

— Ar fi luat legătura, până acum, cu cineva.

— Nu cred. De fapt... Haide. Fă-mi pe plac. Ce avem de pierdut?

— Bine. De ce nu?

S-a așezat lângă mine. Am ținut Atuul în așa fel încât să-l vedem bine amândoi. Ne-am pironit privirile în imagine. Mi-am relaxat mintea și am căutat contactul. L-am simțit aproape imediat.

Ne-a zâmbit.

— Bună seara. Ați făcut o treabă minunată! a exclamat Ganelon. Mă bucur că mi-ați recuperat flecuștețul ăla. O să-mi fie de folos în scurt timp.

Cartea a cincea
Curțile Haosului

Capitolul 1

Amber: strălucitor, pe culmea Kolvirului, în miez de zi. Un drum negru: sinistru, șerpuind jos prin Garnath, dinspre Haos. Eu: înjurând și, din când în când, citind în biblioteca palatului. Ușa bibliotecii: încuiată și cu drugul pus.

Prințul furios din Amber s-a așezat la pupitru, îndreptându-și atenția spre volumul deschis dinainte-i. S-a auzit o bătaie în ușă.

— Pleacă! am zis.

— Corwin, eu sunt, Random. Nu deschizi? Am adus și ceva de mâncare.

— Stai un pic.

M-am ridicat iarăși, am dat ocol biroului și am traversat încăperea. Random a plecat capul, ușor, când am deschis ușa. Avea o tavă, pe care a așezat-o pe o măsuță de lângă pupitru.

— E o groază de mâncare acolo, am zis.

— Și mie mi-e foame.

— Atunci fă ceva în privința asta.

Și așa a făcut. A tăiat carne și mi-a întins și mie, pe o bucată de pâine. A turnat vin. Ne-am așezat și am mâncat de prânz.

— Știu că ești încă furios..., a zis după un timp. Așa-i?

— Ei bine, m-am mai obișnuit. Nu știu. Încă... da. A fost cam prea dintr-odată, nu?

— Dintr-odată?

Am luat o înghițitură bună de vin.

— E fix ca-n vremurile vechi. Ba chiar mai rău. Ajunsese să-mi placă când pretindea că e Ganelon. Acum, că a preluat

hățurile, e la fel de alunecos ca întotdeauna. Ne-a dat niște porunci pe care nu s-a ostenit să le explice și a dispărut iarăși.

— A zis că va trimite vorbă curând.

— Presupun că și ultima oară a vrut să facă la fel.

— Nu-s atât de sigur.

— Și n-a spus prea multe despre cealaltă absență. N-a explicat, de fapt, nimic.

— O fi avut motivele lui.

— Mă tot întreb, Random. Crezi că, până la urmă, a început să-și piardă mințile?

— A fost destul de iscusit cât să te păcălească.

— Aia a fost o combinație între viclenia de animal și puterea de a se preschimba.

— Și-a funcționat, nu-i așa?

— Da, a funcționat.

— Corwin, e cu puțință ca tu să nu vrei ca el să aibă un plan ce s-ar putea arăta eficient, că nu vrei ca el să aibă dreptate?

— E ridicol. Vreau să se termine cu mizeria asta la fel de mult ca oricine.

— Da, însă n-ai prefera ca soluția să vină de altundeva?

— Ce vrei să zici?

— Nu vrei să ai încredere în el.

— Recunosc. Nu l-am văzut – arătând ca el însuși – de-o groază de vreme și...

A clătinat din cap.

— Nu asta am vrut să spun. Te înfurie că s-a întors, este? Nădărduii că n-o să-l mai vezi vreodată.

Mi-am ferit privirea.

— Și asta, e drept, am zis în cele din urmă. Dar nu de dragul unui tron rămas gol, sau nu doar de dragul tronului. E vorba de el, Random. De el. Atâta tot.

— Știu. Dar trebuie să recunoști că l-a păcălit pe Brand, ceea ce nu-i ușor. A săvârșit o cascatorie pe care încă n-o pricep, făcându-te să aduci din Tir-na Nog'th brațul ăla,

făcându-mă pe mine cumva să i-l dau mai departe lui Benedict, asigurându-se că Benedict era în locul potrivit la timpul potrivit, ca totul să meargă bine și să-și recapete Giuvaierul. Și încă se pricepe mai bine decât noi la jocurile cu Umbra. A reușit s-o modeleze chiar pe Kolvir, când ne-a dus la Modelul primordial. Eu nu pot face asta, și nici tu. Și-a reușit să-l doboare pe Gerard. Nu cred că mintea i se destramă. Socot că știe exact ce face și că, ne place ori nu, e singurul care poate face față împrejurărilor.

— Încerci să spui că ar trebui să am încredere-n el?

— Încerc să spun că n-ai de ales.

Am oftat.

— Cred c-ai pus degetul pe rană, am zis. N-are rost să-mi mai rumeg nemulțumirea. Însă...

— Te supără ordinul de atac, așa e?

— Da, printre altele. Dacă puteam aștepta mai mult, Benedict ar fi izbutit să strângă o oaste mai mare. Trei zile nu-i mult ca să te pregătești pentru așa ceva, nu atunci când știi atât de puține despre dușman.

— Dar poate că nu știm atât de puține. A stat mult de vorbă cu Benedict, între patru ochi.

— Și asta e celălalt lucru. Poruncile astea date separat. Taina asta... Nu are încredere în noi mai mult decât avem noi în el.

Random a pufnit în râs. Am făcut și eu la fel.

— Bine, poate că nici eu n-aș avea. Dar trei zile ca să pornești un război... Ar face bine să știe ceva ce nu știm noi, am zis.

— Am senzația că e mai mult un atac preventiv decât un război.

— Doar că nu ne-a spus ce anume prevenim.

Random a ridicat din umeri și-a mai turnat niște vin.

— Poate ne va spune când se întoarce. Tu n-ai primit niște porunci anume?

— Doar să stau în așteptare. Tu?

A clătinat din cap.

— Mi-a spus că, atunci când va veni vremea, voi ști. Lui Julian, cel puțin, i-a zis să-și pregătească trupele, să fie gata în orice moment.

— Aaa... Păi, soldații lui nu sunt în Arden?

A dat din cap aprobator.

— Când a spus asta?

— După ce-ai plecat. L-a adus aici pe Julian ca să-i transmită mesajul, apoi au plecat împreună călare. L-am auzit pe tata zicând că o să-l însoțească o bucată de drum.

— Au luat-o spre est, peste Kolvir?

— Da, i-am văzut plecând.

— Interesant. Ce altceva am pierdut?

S-a foit în scaun.

— Partea care nu-mi pică bine, a zis. După ce tata a încălecat și ne-a făcut cu mâna în semn de la revedere, a întors capul spre mine și-a zis: „Să nu-l scapi pe Martin din ochi”.

— Atâta tot?

— Atâta tot. Dar a zis-o râzând.

— Suspiciunea firească în privința unui nou-venit, aș zice.

— Atunci de ce să râdă?

— Mă dau bătut.

Am tăiat o felie de brânză și-am băgat-o în gură.

— S-ar putea să nu fie totuși o idee rea. Poate nu-i suspiciune. Poate crede că Martin trebuie protejat de ceva. Sau amândouă. Ori nici una. Știi cum poate fi tata câteodată.

Random s-a ridicat.

— Nu m-am gândit la vreo alternativă. Ieși cu mine, ce zici? Ai stat aici toată dimineața.

— Bine.

M-am ridicat și eu în picioare, punându-mi sabia la brâu.

— Unde e Martin, apropo?

— L-am lăsat jos, de vorbă cu Gerard.

— Atunci e pe mâini bune. Gerard o să rămână pe-aici sau se întoarce la flotă?

— Nu știu. Nu-mi spune ce i s-a cerut să facă.

Am ieșit din încăpere. M-am îndreptat spre casa scării.

Coborând, am auzit niște bufnete venind de jos și am grăbit pasul.

M-am uitat peste balustradă și-am văzut un pâlc de străjeri la intrarea în sala tronului, iar printre ei silueta masivă a lui Gerard. Stăteau toți cu spatele la noi. Am sărit peste ultimele trepte. Random se ținea pe lângă mine.

Mi-am făcut loc printre străjeri.

— Gerard, ce se petrece?

— Să mă ia naiba dacă știu, a zis. Uită-te și tu. Dar nu se poate intra.

S-a dat în lături, lăsându-mă să fac un pas înainte. Apoi încă unul. Și m-am oprit. Parcă împingeam într-un zid elastic, invizibil. Și în fața ochilor mi-a apărut o privesc te ce mi-a răscolit simțămintele și amintirile. Am înghețat, iar frica m-a apucat de grumaz, mi-a înțepenit brațele. Asta da scamatorie!

Martin, zâmbind, încă ținea în mâna stângă Atuul, iar Benedict – abia sosit acolo, se părea – se afla în fața lui. Alături era o fată, pe estrada de lângă tron, cu spatele la mine. Cei doi bărbați păreau să vorbească, însă nu deslușeam cuvintele.

În cele din urmă, Benedict s-a răsucit, părând să i se adreseze fetei. După un timp, ea a părut să-i răspundă. Martin a venit în stânga ei. În timp ce ea vorbea, Benedict a urcat pe platformă. Am văzut, atunci, chipul tinerei. Discuția a continuat.

— Parcă am mai văzut-o undeva pe fata aia, a zis Gerard, care se afla acum lângă mine.

— Se poate s-o fi zărit-o o dată, când a trecut pe lângă noi în goana calului, în ziua în care a murit Eric. E Dara.

L-am auzit icnind ușor.

— Dara! Atunci tu...

Vocea i s-a stins.

— Nu am mințit, am zis. E reală.

— Martin! a strigat Random, care ajunsese în dreapta mea. Martin! Ce se petrece?

Niciun răspuns.

— Nu cred că te poate auzi, a spus Gerard. Bariera asta pare să-i fi izolat pe deplin.

Random a dat să înainteze, împingând cu mâinile în ceva nevăzut.

— Haideți să-i dăm un brânci împreună, a zis.

Am încercat iar. Gerard și-a aruncat toată greutatea în zidul invizibil. După o jumătate de minut de încercări nereușite, m-am tras înapoi.

— Nu merge. Nu-l putem clinti.

— Ce naiba-i chestia asta? a întrebat Random. Ce-l ține...

Aveam o bănuială – atâta doar – în privința a ce se petrecea acolo. Și asta doar fiindcă aveam impresia că mai asistasem cândva la scenă. Acum, însă... Am dus mâna la sabie, să mă asigur că o aveam încă la cingătoare. Era acolo.

Atunci cum puteam explica prezența sabiei mele, una cum nu se mai găsea, cu liniile sale complicate săpate în oțel, suspendată în aer, părând să atârne înaintea tronului, cu vârful abia atingând beregata Darei? Nu puteam.

Însă era ceva prea aidoma cu ceea ce se întâmplase în acea noapte în orașul viselor ca să fie o simplă coincidență. Aici nu erau piedicile de-acolo – întunericul, confuzia, umbrele grele, vârtoarea emoțiilor mele – și totuși scena era aranjată foarte asemănător cu ceea ce văzusem atunci. Era similară, însă nu identică. Poziția lui Benedict era mai retrasă cumva, într-un unghi diferit. Cu toate că nu puteam citi pe buze, mă-ntrebam dacă Dara rostea aceleași întrebări stranii, dar mă îndoiam să fie așa. Tabloul acesta – care aducea și nu aducea cu cel de care avusesem eu parte atunci – fusese influențat, dacă era totuși vreo legătură, de

efectele pe care le avuseseră puterile din Tir-na Nog'th, atunci, asupra minții mele.

— Corwin, aia pare să fie Grayswandir, suspendată în fața ei, a zis Random.

— Așa e, nu? Dar, după cum vezi, am sabia cu mine.

— Și alta ca ea nu poate fi... ori poate? Înțelegi ce se-ntâmplă?

— Încep să am impresia că da, am zis. Însă n-am și puterea de a opri asta.

Sabia lui Benedict a ieșit fulgerător din teacă și s-a oprit în lama celeilalte, ce aducea atât de mult cu a mea. A început să se lupte, îndată, cu un adversar nevăzut.

— Fă-l bucăți, Benedict! l-a încurajat Random.

— N-are rost, am zis. E pe cale să fie dezarmat.

— Cum poți să știi asta? a întrebat Gerard.

— Fiindcă, într-un fel, sunt eu acolo, luptându-mă cu el. E celălalt capăt al visului meu din Tir-na Nog'th. Nu știu cum a izbutit asta, dar este prețul pentru că tata a recuperat Giuvaierul.

— Nu pricep, a zis.

Am clătinat din cap.

— Nu afirm nici eu că înțeleg cum s-a petrecut una ca asta, i-am spus. Dar nu vom putea intra până ce din sală n-o să dispară două lucruri.

— Ce anume?

— Uită-te numai.

Benedict își mutase sabia în cealaltă mână; proteza strălucitoare a țâșnit înainte și s-a încheștat pe o țintă invizibilă. Cele două săbii s-au ciocnit, s-au împins, cu vârfurile abătându-se spre tavan. Mâna dreaptă a lui Benedict continua să se încordeze, apucând dușmanul invizibil.

Brusc, acea Grayswandir s-a eliberat și s-a furișat pe lângă sabia cealaltă. A coborât cu putere peste brațul drept al lui Benedict, în locul unde începea porțiunea metalică.

Benedict s-a întors cu spatele la noi și, câteva clipe, n-am mai văzut nimic.

Apoi a apărut iarăși, limpede: Benedict căzuse într-un genunchi, răsucindu-se. Se ținea de ciotul brațului. Membrul mecanic plutea în aer, lângă Grayswandir. Se depărta de el, pe o traiectorie coborâtoare, la fel ca sabia. Când ambele au ajuns la podea, nu s-au lovit de ea, ci au străbătut-o, dispărând.

Mi-am recăpătat echilibrul și am făcut un salt înainte. Bariera dispăruse.

Martin și cu Dara au ajuns înaintea mea la Benedict. Dara își rupsesse deja o fâșie de stofă din mantie și-i lega ciotul fratelui meu. Random l-a apucat pe Martin de-un umăr și l-a întors spre el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Dara... Dara mi-a spus că voia să vadă Amberul, a răspuns Martin. De vreme ce acum locuiesc aici, am fost de acord s-o aduc și să-i arăt împrejurimile. Apoi...

— S-o aduci? Cu un Atu, adică?

— Păi... da.

— Al tău sau al ei?

Martin și-a mușcat buza de jos.

— Păi... să vezi...

— Dă-mi cărțile alea, a zis Random și a smucit pachetul de la cingătoarea lui Martin. L-a deschis și a început să caute prin ele.

— Apoi mi-am zis să-i spun și lui Benedict, de vreme ce îl interesa soarta ei, a urmat Martin. Benedict a vrut să vină și...

— Ce mama dracului! a zis Random. E o carte cu tine, una cu ea și una cu un individ pe care nu l-am mai văzut niciodată! De unde ai astea?

— Ia să văd, am cerut.

Mi-a întins cele trei cărți.

— Ei bine? a zis. De la Brand le ai? E singurul pe care-l știu care mai poate face Atuuri.

— N-aș vrea să am nimic de-a face cu Brand, decât să-l ucid, a replicat Martin.

Însă știam deja că nu era meșteșugul mâinilor lui Brand. Nu erau, pur și simplu, în stilul său. Și nici în stilul cuiva pe care să-l știu. Însă nu stilul mă preocupa în momentul acela. Ci mai degrabă trăsăturile acelei a treia persoane, cea despre care Random zisese că n-o mai văzuse vreodată. Eu o mai văzusem. Mă uitam la chipul tânărului care mă înfruntase cu arbaleta înaintea Curților Haosului, care mă recunoscuse și își înfrânase lovitura.

Am întins cartea.

— Martin, cine-i ăsta?

— Omul care a făcut Atuurile în plus. Și-a făcut și lui unul. Nu-i cunosc numele. E un prieten al Darei.

— Minți, a zis Random.

— Să ne spună Dara, am zis și m-am întors către ea.

Era încă îngenucheată lângă Benedict, deși terminase de bandajat și el se ridicase în șezut.

— Ce-i cu asta? am zis fluturându-i Atutul în față. Cine-i bărbatul ăsta?

A aruncat o privire la carte, apoi a ridicat ochii spre mine, zâmbind.

— Chiar nu știi? a zis.

— De-aș fi știut, te întrebam?

— Atunci privește-l iar și-apoi privește-te în oglindă. E fiul tău, așa cum este și-al meu. Numele lui e Merlin.

Nu-s ușor de lăsat cu gura căscată, dar lovitura asta a fost puternică. M-a luat cu amețală. Mintea însă mi se învârtea cu repeziciune. Era cu puțință dacă țineai cont de cât de diferit se scurgea timpul.

— Dara, ce poștești? am întrebat.

— Ți-am spus când am pășit pe Model că Amberul trebuie distrus. Vreau să iau și eu parte la asta, cum mi se cuvine.

— Îți voi da vechea mea celulă, am zis. Nu, cea de alături. Gărzi!

— Corwin, fii pe pace, a zis Benedict ridicându-se în picioare. Nu-i așa de rău cum pare. Poate explica totul.

— Păi, să-nceapă chiar acum.

— Nu. Între noi, în familie.

Le-am făcut semn oștenilor să se retragă.

— Prea bine. Să ne adunăm într-una dintre odăile din lungul holului.

A încuviințat, iar Dara l-a luat de brațul stâng. Random, Gerard, Martin și cu mine i-am urmat. Am mai aruncat o privire spre locul, pustiu acum, unde visul meu devenise realitate, cum se întâmplă uneori.

Capitolul 2

Am călărit peste creasta Kolvirului și-am descălecat înaintea mormântului meu. Am intrat în mausoleu și am deschis coșciugul de piatră. Era gol. Bine. Începusem să cad pe gânduri. Aproape că mă așteptasem să mă găsesc pe mine însumi acolo, dovadă că, în ciuda tuturor semnelor și intuițiilor, mă rătăcisem cumva în Umbra greșită.

Am ieșit și l-am mângâiat pe Stea pe bot. Soarele strălucea și vântul adia răcoros. Mi-a venit, deodată, poftă să cobor către mare. Însă m-am așezat pe bancă și mi-am umplut pipa.

Vorbiserăm. Cu picioarele strânse sub ea, pe divan, Dara zâmbise și repetase povestea descendenței ei din Benedict și Lintra și despre cum crescuse la Curțile Haosului, un tărâm ce nu respecta legile obișnuite ale fizicii și unde timpul însuși se scurgea în chip straniu.

— Mi-ai spus minciuni când ne-am cunoscut. De ce te-aș crede acum?

A zâmbit iar și și-a privit unghiile.

— A trebuit să te mint atunci, ca să obțin ce voiam de la tine, a explicat.

— Adică...?

— Informații despre familie, Model, Atuuri, Amber. Și-am vrut să-ți câștig încrederea. Să am copilul tău.

— Adevărul nu te-ar fi slujit la fel de bine?

— Nu tocmai. Vin din partea dușmanilor. Și motivele mele pentru a afla toate acestea n-ar fi fost dintre cele pe care le-ai fi încuviințat.

— Dar mânuirea sabiei...? Mi-ai spus că ai învățat de la Benedict.

A zâmbit din nou, iar flăcări întunecate i-au licărit în privire.

— Am învățat de la însuși marele duce Borel, Lord al Haosului.

— ...și chipul tău, am urmat. L-am văzut preschimbat de mai multe ori, când ai trecut prin Model. Cum? Și de ce?

— Toți copiii Haosului își pot schimba înfățișarea.

M-am gândit la prestația lui Dworkin din noaptea în care îmi luase chipul. Benedict a încuviințat din cap.

— Tata ne-a păcălit înfățișându-se drept Ganelon.

— Oberon e un fiu al Haosului, a zis Dara, fiul rebel al unui tată rebel. Însă puterea e încă acolo.

— Noi de ce nu putem face asta? a întrebat Random.

Dara a ridicat din umeri.

— Ați încercat vreodată? Poate că sunteți în stare, sau poate că puterea asta s-a stins în generația voastră. Nu știu. Cât despre mine, am niște întruchipări preferate la care mă-ntorc când mă simt încordată. Am crescut într-un loc unde asta era regula, unde cealaltă înfățișare era uneori dominantă. Și încă o am în reflex. La asta ați fost martori în ziua aia.

— Dara, am zis. De ce-ai vrut lucrurile pe care zici că le-ai vrut – să afli despre familie, despre Model, despre Atuuri și despre Amber? Și de ce ai vrut un fiu?

— Bine, oftase ea. Prea bine. Știți acum de planurile lui Brand – de intenția sa de a distruge și reclădi Amberul...?

— Da.

— Asta implica acordul și ajutorul nostru.

— Inclusiv uciderea lui Martin? a întrebat Random.

— Nu. Nu am știut pe cine va folosi ca unealtă.

— Și l-ai fi oprit dacă ai fi știut?

— Întrebi ceva ipotetic. Răspunde-ți singur. Mă bucur că Martin e în viață, asta-i tot ce pot spune.

— Bine, a zis Random. Și ce-a fost cu Brand?

— A izbutit să ia legătura cu liderii noștri prin metode învățate de la Dworkin. Era ambițios. Îi trebuia cunoaștere, putere. A vrut să facă un târg.

— Ce fel de cunoaștere?

— Nu știa, de pildă, cum să distrugă Modelul...

— Atunci voi sunteți de vină pentru ce-a făcut, a zis Random.

— Dacă preferi să vezi astfel lucrurile.

— Da, prefer.

A ridicat din umeri, privindu-mă.

— Vrei să auzi povestea asta?

— Dă-i înainte.

I-am aruncat o privire lui Random. A făcut un semn de încuviințare.

— Brand a primit ce-a vrut, însă nu și încrederea noastră, a continuat Dara. Exista temerea că, odată ce urma să capete puterea de a modela lumea după voia sa, nu s-ar fi limitat doar la domnia asupra unui Amber schimbat, ci avea să încerce să-și extindă stăpânirea și asupra Haosului. Se dorea slăbirea Amberului, astfel încât Haosul să fie mai puternic decât este acum – o schimbare a echilibrului de forțe care să ne ofere nouă mai multe dintre meleagurile de umbră aflate între cele două țărâmurii. Se știa, de multă vreme, că cele două regate nu pot fi alipite și nici distruse fără a încurca toate ițele țesute între noi. Inerția totală sau haosul complet ar fi fost rezultatul. Și totuși, deși era limpede ce avea de gând Brand, conducătorii noștri au căzut la înțelegere cu el. Era cea mai bună ocazie care apăruse de secole. Trebuia folosită. Și au socotit că o puteau scoate la capăt cu Brand, că acesta putea fi înlocuit la vremea potrivită.

— Așadar, și voi plănuiați o înșelăciune, a zis Random.

— Nu și dacă își ținea cuvântul dat. Dar știam că n-o s-o facă. Așa că ne-am pregătit să-l contracărăm.

— Cum?

— După ce îl lăsam să-și ducă la îndeplinire partea lui, îl eliminam. Avea să-l urmeze la cârmuire un membru al familiei regale din Amber, care să fie totodată și din prima familie a Curților, cineva crescut de noi și pregătit pentru această poziție. Merlin are legături cu ambele tabere, prin strămoșul său Benedict și direct prin tine – doi dintre cei mai legitimi pretendenți la tronul vostru.

— Și tu ții de familia regală a Haosului?

A zâmbit.

M-am ridicat, am făcut câțiva pași, m-am uitat la cenușa din vatră.

— Mi se pare cumva supărător că am fost implicat într-un proiect de reproducere calculată, am zis în cele din urmă. Dar dacă-i așa și acceptăm că tot ce-ai spus e adevărat – deocamdată –, de ce ne spui acum toate astea?

— Fiindcă mi-e teamă că stăpânii tărâmului meu vor fi dispuși să-și urmeze planul până în pânzele albe, cam la fel de departe cât a fost dispus și Brand să-l urmeze pe al său. Ba chiar și mai mult. Și balanța de care vorbeam... Prea puțini par să-și dea seama ce delicat este. Am umblat prin umbrele de pe lângă Amber și-am pășit în Amberul însuși. Cunosc și ce umbre se află de partea Haosului. Am întâlnit mulți oameni și-am văzut multe. Apoi, când l-am cunoscut pe Martin și-am vorbit cu el, am început să simt că schimbările despre care mi s-a spus că vor îmbunătăți situația n-ar duce doar la o simplă schimbare a Amberului, mai pe placul cârmuitorilor noștri. Ci ar fi transformat Amberul, mai degrabă, într-o simplă prelungire a Haosului și multe umbre s-ar fi tulburat și s-ar fi alăturat lui. Amberul ar fi ajuns o insulă. Multora dintre nobilii de la Curți încă le cade greu ideea că Dworkin a creat de la bun început tărâmul ăsta și abia așteaptă ca lucrurile să se întoarcă la starea în care au fost înainte. Haosul total din care s-au întrupat toate. Mie starea de acum mi se pare mai bună și

doresc păstrarea sa. Doresc ca niciuna dintre părți să nu fie victorioasă în nicio înfruntare.

M-am întors și l-am văzut pe Benedict clătinând din cap.

— Atunci nu ești de nicio parte, a observat el.

— Îmi place să cred că sunt de amândouă.

— Martin, ești de partea ei? am întrebat.

A încuviințat.

Random a început să râdă.

— Voi doi? Împotriva Amberului și a Curților Haosului.

Ce nădăjduiți să obțineți? Cum plănuiți să refaceți echilibrul?

— Nu suntem singuri și planul nu ne aparține, a zis Dara.

Și-a vârât degetele în buzunar și a scos de acolo un obiect scânteietor pe care l-a ridicat în lumină. Era pecetea tatălui nostru.

— De unde o ai? a întrebat Random.

— De unde aş putea-o avea?

Benedict a pășit spre ea și-a întins mâna. Dara i-a dat sigiliul, iar Benedict l-a cercetat îndeaproape.

— E al lui, a zis. Are creștăturile de pe dos pe care le-am mai văzut. Ce caută la tine?

— Mai întâi, ca să vă încredințez că-i urmez poruncile, a zis.

— Cum se face că îl cunoști? am întrebat.

— L-am întâlnit când avea niște... greutate, cu ceva vreme în urmă. Poți spune, de fapt, că l-am ajutat să scape de ele. Asta a fost după ce l-am cunoscut pe Martin și mă simțeam înclinată să fiu mai înțelegătoare cu Amberul. Dar și tatăl vostru e o persoană încântătoare și persuasivă. Am decis că nu pot sta deoparte și să-l văd prizonierul celor din neamul meu.

— Știi când a fost prins?

A clătinat din cap.

— Știu doar că Brand a făcut în așa fel încât să-l trimită într-o umbră suficient de îndepărtată de Amber pentru a putea fi prins acolo. Cred că avea de-a face cu o călătorie

menită să descopere o unealtă magică inexistentă, ce-ar fi putut repara Modelul. Acum își dă seama că doar Giuvarul poate face asta.

— L-ai ajutat să scape... Cum ți-a afectat asta relațiile cu ai tăi?

— Nu m-a ajutat prea mult, a zis ea. În clipa de față nu mai am casă.

— Și ai vrea una aici?

A zâmbit din nou.

— Depinde de cum se vor desfășura lucrurile. Dacă ai mei obțin ce vor, m-aș putea întoarce imediat. Ori voi rămâne în umbrele care vor mai dăinui.

Am scos un Atu și l-am privit.

— Iar Merlin? Unde este?

— La ei, a zis Dara. Mi-e teamă că e omul lor acum. Își știe originile, dar s-au ocupat multă vreme de educația lui. Nu știu dacă poate fi scos de acolo.

A ridicat Atuul, privindu-l fix.

— N-are rost, a zis ea. Nu o să meargă între aici și acolo.

Mi-am amintit cât de dificilă fusese comunicarea prin Atuuri când ajunsesem la marginile aceluia loc. Am încercat totuși. Cartea s-a făcut rece în palma mea și mi-am trimis gândul către el. Am simțit un răspuns vag, abia sesizabil. M-am străduit mai mult.

— Merlin, sunt Corwin, am zis. Mă auzi?

Mi s-a părut că aud un răspuns, un „nu pot...”. Apoi nimic. Cartea și-a pierdut răceala.

— Ai ajuns la el? a întrebat Dara.

— Nu sunt sigur. Dar așa cred. Doar o clipă.

— Mai bine decât am crezut. Ori sunt condiții bune pentru contact, ori mințile voastre sunt aidoma.

— Când ai început să fluturi pecetea tatei ziceai ceva de porunci, a zis Random. Ce porunci? Și de ce le transmite prin tine?

— E o chestie de timp.

— Timp? La naiba! Abia a plecat de dimineată!

— Trebuie să termine un lucru înainte să poată începe altul și nu știe cât o să dureze. Dar am vorbit cu el înainte să vin aici – cu toate că n-am fost tocmai pregătită de o asemenea primire – și știu că e gata, acum, să înceapă etapa următoare.

— Unde ai vorbit cu el? am vrut să știu. Unde e el?

— Nu știu unde e. El a luat legătura cu mine.

— Și...?

— Vrea ca Benedict să pornească imediat la atac.

Gerard s-a foit, în cele din urmă, pe fotoliul uriaș pe care stătuse, ascultând. S-a ridicat în picioare, și-a vârât degetul mare în cingătoare și s-a uitat la ea de sus.

— Un asemenea ordin ar trebui să vină direct de la tata.

— A venit, a zis Dara.

Gerard a clătinat din cap.

— N-are sens. De ce să ia legătura cu tine – cineva în care n-avem motive să ne încredem – și nu cu unul dintre noi?

— Nu cred că poate să ajungă la voi acum. Dar a putut, pe de altă parte, să ajungă la mine.

— De ce?

— Fiindcă nu a folosit un Atu. Nu are unul pentru mine. A folosit un efect de reverberație al drumului negru, asemănător cu felul în care Brand a scăpat odată de Corwin.

— Știi multe din cele ce s-au petrecut.

— Așa-i. Încă am iscoade la Curte, iar Brand s-a transportat acolo după încheștarea voastră. Am auzit lucruri.

— Știi unde e acum tatăl nostru? a întrebat Random.

— Nu, nu știu. Însă cred că a călătorit în adevăratul Amber ca să se sfătuiască cu Dworkin și să mai cerceteze o dată alterarea Modelului primordial.

— În ce scop?

— Nu știu nici asta. Probabil ca să decidă în ce fel va acționa. Iar faptul că m-a căutat pe mine și că a poruncit atacul înseamnă, cel mai probabil, că a decis.

— Cu câtă vreme în urmă ă avut loc discuția asta?

— Câteva ore, după timpul meu. Dar eram departe în Umbră. Nu știu cât timp a trecut aici, sunt încă novice la asemenea trebur.

— Deci se poate să fie foarte recent. Posibil doar cu câteva clipe în urmă, a cugetat Gerard. Dar de ce să vorbească cu tine, și nu cu unul dintre noi? Nu cred că nu putea ajunge aici dacă ar fi vrut.

— Poate ca să arate că mă favorizează, a zis Dara.

— Toate acestea pot fi adevărate, dar nu fac un pas fără să am întărirea acestei porunci, a afirmat Benedict.

— Fiona se mai află la Modelul primordial? a întrebat Random.

— Ultima dată când am auzit de ea, își făcuse o tabără acolo, i-am zis. Pricep ce vrei...

Am scos cartea Fionei din teanc.

— A fost nevoie de mai mult de unul de-ai noștri ca să ajungem de-acolo aici, a observat Random.

— Așa-i. Ajută-mă așadar.

S-a ridicat și a venit lângă mine. Benedict și Gerard s-au apropiat și ei.

— Chiar nu-i nevoie, a protestat Dara.

N-am băgat-o în seamă și m-am concentrat asupra trăsăturilor delicate ale surorii mele roșcate. Am intrat în legătură cu ea în câteva clipe.

— Fiona, am întrebat privind în spatele ei și văzând că încă se afla acolo, în mijlocul tuturor lucrurilor, e și tata cu tine?

— Da, a zis cu un surâs. E înăuntru, cu Dworkin.

— Ascultă, e grabă mare. Nu știu dacă o cunoști pe Dara sau ba, însă e aici.

— Știu cine este, dar n-am întâlnit-o niciodată.

— Ei bine, pretinde că ar avea de la tata o poruncă de atac pentru Benedict. Are și sigiliul lui, însă tata n-a vorbit despre asta până acum. Știi ceva?

— Nu. N-am făcut decât să schimbăm niște saluturi când a ieșit, cu Dworkin, să se uite la Model. Însă mi-a dat de bănuiră cumva, iar ce-mi zici tu confirmă asta.

— De bănuiră? Ce vrei să spui?

— Cred că tata va încerca să repare Modelul. Are Giuvaierul la el și-am auzit ce-i spunea lui Dworkin. Dacă încearcă, se va afla la Curțile Haosului în clipa în care va începe. Vor încerca să-l oprească. Și trebuie să lovească el primul, ca să-i țină ocupați. Doar...

— Ce?

— Doar că o să-l omoare, Corwin. Știu și eu atâta lucru. Fie că izbutește ori nu, va muri.

— Parcă nu-mi vine a crede.

— Că un rege și-ar da viața pentru țărâmul său?

— Că tata ar face-o.

— Înseamnă că ori s-a schimbat, ori nu l-ai cunoscut tu prea bine. Însă cred cu adevărat că va încerca.

— Atunci de ce și-ar trimite ultimele porunci prin cineva despre care știe că nu-l socotim de încredere?

— Ca să arate, cred, că asta vrea, să aveți încredere în ea, odată ce el i-a acordat-o pe a lui.

— Pare un fel cam ocolitor de a proceda, dar sunt de acord că ne trebuie o confirmare. O poți obține pentru noi?

— Voi încerca. Revin de îndată ce-am vorbit cu el.

A rupt legătura.

M-am întors către Dara, care nu auzise decât ce spusese eu.

— Știi ce are tata de gând să facă acum? am întrebat-o.

— Ceva ce are de-a face cu drumul negru, din câte am priceput. Însă ce anume și cum, asta n-a spus.

M-am tras într-o parte și am băgat cărțile la loc. Nu-mi plăcea turnura asta a evenimentelor. Ziua începuse prost și de-atunci mergea din rău în mai rău. Și abia dacă trecuse de prânz. Am scuturat din cap. Când vorbisem cu el, Dworkin îmi descrisese la ce ar duce orice încercare

de reparare a Modelului, iar ce-mi zisese sunase îngrozitor. Dacă tata încerca, nu izbutea și ajungea să moară, ce ne făceam atunci? Ce ne făceam și acum, doar că fără un conducător, înainte de bătălie, și cu problema succesiunii ieșind la iveală iar. Afacerea asta neplăcută avea să ne sâcâie cât ne duceam la luptă și, de-ndată ce dușmanul de-acum era învins, urma să începem din nou cu complourile și aranjamentele, punându-ne încă o dată unii contra altora. Trebuia să rezolvăm altcumva situația. Mai bine tata viu și pe tron decât o întoarcere a intrigilor pentru succesiune.

— Ce așteptăm? a întrebat Dara. Confirmarea?

— Da, am răspuns.

Random a început să se plimbe înapoi și-ncolo. Benedict s-a așezat și și-a verificat bandajul de la braț. Gerard s-a sprijinit de polița șemineului. Eu am rămas în picioare, cugetând. Și mi-a venit o idee. Am respins-o îndată, însă tot revenea. Nu-mi plăcea, dar acesta nu era un criteriu de luat în seamă. Trebuia însă să mă mișc repede, până să mă conving singur de vreo altă perspectivă. Nu, aveam să mă țin de asta. La naiba!

Am simțit furnicăturile de dinainte de contact. Am așteptat. Am văzut-o iarăși, în câteva clipe, pe Fiona. Stătea într-un loc familiar, pe care mi-a luat câteva clipe să-l recunosc: salonul lui Dworkin, de cealaltă parte a ușii grele ce dădea către peșteră. Tata și Dworkin erau amândoi cu ea. Tata renunțase să se mai deghizeze în Ganelon și arăta iarăși ca el însuși. Am văzut că avea Giuvaierul la gât.

— Corwin, e adevărat, a zis Fiona. Tata a trimis ordinele de atac prin Dara și se aștepta să i se ceară confirmarea. Eu...

— Fiona, trece-mă dincolo.

— Ce?

— M-ai auzit. Acum!

Am întins brațul. L-a întins și ea pe-al ei și mâinile ni s-au atins.

— Corwin! a strigat Random. Ce se petrece?

Benedict se ridicase în picioare, Gerard deja dădea să se-ndrepte spre mine.

— O să aflați curând, am zis și-am pășit înainte.

I-am strâns mâna înainte de a-i da drumul și i-am zâmbit.

— Mulțumesc, Fi. Bună, tată. Salutare, Dworkin. Cum merge treaba?

Am aruncat o privire spre ușa grea și-am văzut că era deschisă. I-am dat ocol Fionei și m-am apropiat. Capul tatei era plecat, ochii mijiți. Cunoșteam expresia aceea.

— Ce-i, Corwin? Ai venit încoace fără a primi îngăduință. Am întărit afurisitul de ordin și-acum aștept să fie dus la îndeplinire.

— Va fi, am zis înclinând capul. Nu am venit să pun asta la îndoială.

— Pentru ce, atunci?

M-am apropiat și mai mult, socotindu-mi vorbele odată cu distanța. M-am bucurat să văd că rămânea așezat.

— Am umblat o vreme împreună, ca tovarăși, am zis. Și să mă ia naiba dacă n-am ajuns să te plac cum nu te plăcusem înainte. N-am avut niciodată tăria să-ți zic asta mai demult, dar știi că-i așa. Îmi place să cred că așa ar fi putut să stea lucrurile dacă n-am fi fost ce suntem unul pentru altul.

O clipită doar, privirea a părut să i se înduioșeze. Mi-am căutat o poziție cât mai bună.

— În orice caz, o să te socot mai degrabă în acel fel decât așa, fiindcă altminteri e un lucru pe care nu l-aș fi făcut niciodată pentru tine, am continuat.

— Ce?

— Asta.

Am înșfăcat Giuvaierul cu un zvâcnet iute al brațului și i-am scos lanțul peste cap. M-am întors pe călcâie și-am

traversat în fugă încăperea, ieșind pe ușă. Am tras-o după mine, închizând-o. N-am văzut vreun drug cu care s-o blochez dinafară, așa că am gonit mai departe, pe același drum pe care îl urmasem, în acea noapte, pe Dworkin, spre gura peșterii. Am auzit în urmă, cum mă așteptam, un urlet de furie.

Am înaintat pe culoarul șerpuit. M-am împiedicat. Duhoarea lui Wixer încă se simțea grea în aer. Am grăbit pasul și-o ultimă cotitură m-a adus la lumina zilei.

Am gonit într-acolo, trecându-mi peste cap lanțul Giuvaierului. L-am simțit căzându-mi pe piept și am pătruns în el cu mintea. În peșteră, în spatele meu, am auzit ecouri.

Afară!

Am gonit spre Model, simțindu-mi calea prin Giuvaier, transformându-l într-un al șaselea simț. Eram singurul, în afară de tata sau Dworkin, care se acordase pe deplin cu piatra. Dworkin îmi spusese că repararea Modelului putea fi făcută de cineva care-l străbătea într-o asemenea stare de acordare, îndepărtând pata de negreală de pe fiecare răscruce, înlocuind-o cu imaginea Modelului pe care o purta în sine și, pe parcurs, ștergând din existență drumul negru. În acest caz, era mai bine să fiu eu decât tata. Încă simțeam că drumul negru își datora ceva din forma finală puterii blestemului meu, cel pe care-l aruncasem asupra Amberului. Voiam să șterg și asta. Tata, mi-am dat seama, avea să se descurce mai bine să pună lucrurile în ordine după război. Și mi-am dat seama, în aceeași clipă, că nu mai râvneam la tron. Chiar și dacă ar fi fost liber, ideea de a fi nevoit să mă ocup de soarta regatului pentru secolele serbede ce-aveau să urmeze mi se părea copleșitoare. Poate că, dacă muream încercând asta, ar fi fost mai simplu. Eric murise și nu-l mai uram. Celălalt lucru care mă ambiționase – tronul – îmi părea acum că-l dorisem doar fiindcă și-l dorise și el într-atât. Nu mai simțeam nicio dorință să stăpânesc, după cum nu mai aveam în mine nici ură. Am renunțat și la una, și la

alta. Ce mai rămânea? Vialle mă făcuse să râd, apoi să cad pe gânduri. Însă avusese, până la urmă, dreptate. Bătrânul soldat din mine era cel mai puternic. Voiam să-mi fac datoria. Însă nu doar atât. Mai era și altceva...

Am ajuns la marginea Modelului și-am dat să mă apropiu, iute, de partea de început. Am aruncat o privire peste umăr, spre gura peșterii. Tata, Dworkin, Fiona – niciunul nu ieșise încă afară. Bun. Nu mai aveau timp să mă oprească. Odată ce puneam piciorul pe Model ar fi fost prea târziu să mai facă altceva decât să aștepte și să privească. M-am gândit, o fracțiune de secundă, la dezintegrarea lui Iago, am îndepărtat gândul, m-am străduit să-mi liniștesc mintea la nivelul necesar pentru a-mi începe drumul, mi-am amintit de lupta cu Brand din acest loc și de plecarea lui ciudată, mi-am scos și asta din cap, mi-am încetinit răsuflarea și m-am pregătit.

Am simțit că mă cuprinde un soi de letargie. Era vremea să-ncep, însă am zăbovit un moment, încercând să-mi fixez voința asupra sarcinii mărețe ce mi se întindea înaintea. Modelul s-a unduit o clipă în fața ochilor mei. Acum! La naiba! Acum! Gata cu pregătirile! Începe odată! mi-am spus. Pășește!

Însă nu mă mișcam, ci contemplam Modelul ca prin vis. Privind așa, am uitat de mine clipe lungi. Modelul, cu dâra aceea de negreală ce trebuia îndepărtată...

Nu mai conta, acum, că era cu puțință să fiu ucis încercând. Gândul a început să-mi zboare la frumusețea liniilor încrustate acolo... Am auzit un sunet. Probabil tata, Dworkin sau Fiona. Trebuie să fac ceva înainte să mă ajungă din urmă. Trebuie să pășesc imediat.

Mi-am îndreptat privirea de la Model către gura peșterii. Ieșiseră acum, coborâseră o parte din povârniș și se opriseră. De ce? De ce se opriseră oare?

Dar ce conta? Aveam timpul necesar ca să-ncep. Am dat să ridic piciorul, să fac un pas în față.

Abia de mă puteam urni. Am luat trudnic talpa de pe pământ, cu un efort uriaș de voință. Primul pas se dovedea mai greu decât străbaterea Modelului, aproape de capăt. Însă nu-mi părea că mă confrunt cu o opoziție externă, ci mai degrabă cu lentoarea de melc a propriului trup. Era aproape ca și cum...

Mi-a venit atunci în minte imaginea lui Benedict lângă Modelul din Tir-na Nog'th, l-am văzut pe Brand apropiindu-se, batjocoritor, cu Giuvaierul arzându-i pe piept.

Am știut ce voi vedea chiar înainte să-mi cobor privirea. Piatra roșie pulsa în același ritm cu bătăile inimii mele. Afurisiți să fie!

Tata sau Dworkin – ori amândoi – încerca să mă paralizeze. Nu mă-ndoiam că oricare dintre ei ar fi putut să facă asta singur. Însă, de la distanța aceea, nu merita să mă predau fără luptă.

Am continuat să-mi silesc piciorul să miște, apăsându-l încetisor spre marginea Modelului. Odată ce reușeam asta, nu mai era cu puțință ca ei să...

Dar picoteam... Am simțit că mă prăbușesc. Am adormit preț de-o clipă. Apoi iar.

Când am deschis ochii, am zărit o bucată de Model. Am întors capul și am văzut niște picioare.

Când m-am uitat în sus, l-am văzut pe tata cu Giuvaierul în mână.

— Plecați de-aici, le-a zis lui Dworkin și Fionei fără să se întoarcă spre ei.

S-au retras, în vreme ce-și potrivea la gât Giuvaierul. Apoi s-a aplecat și mi-a întins o mână. Am apucat-o și m-a săltat în picioare.

— Ce-ai făcut a fost o nerozie, mi-a zis.

— Aproape că am reușit.

A încuviințat.

— Firește, ai fi murit degeaba, a zis. Dar a fost o ispravă iscusită. Haide, să facem câțiva pași.

M-a luat de braț și-am început să dăm roată pe la marginile Modelului.

Am privit ciudatul cer-mare, lipsit de orizont, în vreme ce umblam așa, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat de-aș fi izbutit să-ncep parcurgerea Modelului, ce s-ar fi petrecut în acea clipă.

— Te-ai schimbat, a spus în cele din urmă, ori poate că nu te-am cunoscut eu niciodată cu adevărat.

Am dat din umeri.

— Poate câte ceva din amândouă. Eram pe cale să spun același lucru despre tine. Vreau să te întreb ceva.

— Ce?

— Cât de greu ți-a fost să fii Ganelon?

A pufnit în râs.

— Nu mi-a fost greu defel. Ai putut zări câte ceva din felul în care sunt cu adevărat.

— Îmi plăcea de el, sau mai degrabă de tine întruchipându-l. Oare ce s-o fi ales de adevăratul Ganelon?

— E oale și ulcele, Corwin. L-am întâlnit după ce l-ai exilat din Avalon, cu multă vreme în urmă. Nu era om rău. N-aș fi avut pic de-ncredere în el, dar eu n-am încredere în nimeni dacă nu e cu adevărat nevoie.

— E o trăsătură de familie.

— Mi-a părut rău că a trebuit să-l ucid. Nu mi-a dat de ales, totuși. Toate acestea s-au petrecut demult, dar mi-l amintesc limpede, așa că trebuie să-mi fi lăsat o impresie puternică.

— Și Lorraine?

— Țara? O treabă bine făcută, așa mi s-a părut. Am lucrat pe o umbră potrivită. Puterea i-a crescut prin simpla mea prezență, cum se-ntâmplă când vreunul dintre noi zăbovește îndeajuns – cum a fost cu tine în Avalon și-apoi în celălalt loc. Și-am văzut că, dacă-mi concentram voința asupra trecerii timpului, aveam la dispoziție vreme lungă acolo.

— N-am știut că se poate face asta.

— Puterile îți cresc încet, începând cu inițierea în Model. Încă sunt multe lucruri ce se cer învățate. Da, am dat forță tărâmului Lorraine și-am făcut locul vulnerabil anume la forțele tot mai puternice ce soseau pe drumul negru. Am avut grijă să se găsească în calea ta, oriunde te-ai fi dus. După ce-ai scăpat din temniță, toate drumurile duceau în Lorraine.

— De ce?

— Era o capcană pregătită pentru tine și poate o încercare. Voiam să-ți fiu alături când dădeai piept cu forțele Haosului. Și voiam să-ți fiu tovarăș de drum o vreme.

— Un test? Pentru ce mă încercai? Și de ce să călătorești cu mine?

— Nu poți ghici? V-am observat pe toți de-a lungul anilor. N-am numit niciodată un succesor. Am lăsat intenționat totul tulbure. Sunteți toți destul de asemănători cu mine pentru a ști că, în clipa în care-l declaram urmaș la tron pe vreunul, asta ar fi însemnat să-i iscălesc condamnarea la moarte. Nu, am lăsat totul așa, voit, până la sfârșit. Acum, însă, am hotărât. Tu vei fi acela.

— Ai intrat în legătură cu mine, pentru scurt timp și vag, în Lorraine. Mi-ai spus să iau tronul. Dacă luaseși deja hotărârea atunci, de ce ai continuat cu toată mascarada?

— Nu mă hotărâsem încă. N-a fost decât o cale de a mă asigura că îți vei continua drumul. Mă temeam să n-o plăci prea mult pe fata aia, să nu te atașezi de acele meleaguri. Te-ai întors erou din Cercul Negru și puteai hotărî să rămâi acolo. Am vrut să te stârnesc, să te fac să-ți continui călătoria.

Am tăcut un timp. Bătuserăm ceva drum pe lângă Model.

Apoi am zis:

— Aș vrea să știu ceva. Înainte să ajung aici am stat de vorbă cu Dara, care încearcă acum să-și spele numele...

— Numele ei este spălat, a zis. L-am spălat eu.

Am scuturat din cap.

— M-am abținut s-o acuz de ceva la care mă tot gândesc de ceva vreme. E un motiv foarte bun pentru care am simțit că nu se poate avea încredere în ea, în ciuda sprijinului tău și a protestelor ei. Două motive, de fapt.

— Știu, Corwin. Dar nu ea i-a ucis pe servitorii lui Benedict ca să-și asigure poziția în casă. Eu însumi am făcut-o ca să mă asigur că se întâlnește cu tine la momentul potrivit, cum s-a și întâmplat.

— Tu? Ai făcut parte din planul ei? De ce?

— Îți va fi o regină bună, fiule. Am încredere că sângele Haosului va aduce putere. Era vremea unei infuzii proaspete. Și vei lua tronul având deja un moștenitor. Când va fi pregătit. Merlin a fost ținut prea mult timp deoparte de locul ce i se cuvine.

Ajunsesem iar, învârtindu-ne, lângă pata întunecată. M-am oprit. M-am lăsat pe vine și-am cercetat-o.

— Crezi că o să te răpună? am întrebat.

— Știu că așa va fi.

— Ai fost în stare să omori nevinovați ca să mă manipulezi. Și totuși ți-ai da viața pentru regat.

L-am privit.

— Nici mâinile mele nu sunt curate și n-aș îndrăzni să te judec. Cu ceva timp în urmă însă, când mă pregăteam să pășesc pe Model, m-am gândit la felul în care simțăminte mi s-au schimbat – în privința lui Eric, în privința tronului. Socot că faci din datorie ceea ce faci. Și eu simt că am obligații față de Amber. Ba chiar mai mult, mi-am dat seama atunci. Și mi-am mai dat seama de ceva, de un lucru pe care datoria nu-l cere de la mine. Nu știu cum și când s-a schimbat asta, dar nu vreau tronul. Tată, îmi pare rău că ți-am încurcat planurile, însă nu doresc să fiu regele Amberului. Îmi pare rău.

Mi-am ferit privirea, coborând-o asupra dărei de negreală. L-am auzit oftând.

Apoi a zis:

— O să te trimit acasă acum. Pune șaua pe cal și ia-ți merinde cu tine. Pornește spre un loc din afara Amberului, oricare, doar să fie mai singuratic.

— Cavoul meu?

A pufnit și-a scos un hohot înfundat.

— E bine și acolo. Du-te și așteaptă să-ți dau de știre. Trebuie să cuget.

M-am ridicat. Mi-a pus mâna dreaptă pe umăr. Giuvaierul pulsa. M-a privit drept în ochi.

— Nimeni nu poate să aibă tot ce vrea, în felul în care vrea, a zis.

Și-am simțit că mă îndepărtez, ca prin puterea unui Atu, însă de-a-ndoaselea. Am auzit voci, apoi am văzut, în juru-mi, încăperea din care plecasem mai devreme. Benedict, Gerard, Random și Dara erau încă acolo. Am simțit cum tata dă drumul umărului meu. Pe urmă a dispărut și m-am aflat iarăși printre ei.

— Care-i povestea? a întrebat Random. Am văzut că tata te-a trimis înapoi. Apropo, cum a făcut-o?

— Nu știu. Dar confirmă ce mi-a zis Dara. I-a dat pece-tea lui și mesajul.

— De ce? a întrebat Gerard.

— Vrea să-nvățăm să avem încredere în ea, am rostit.

Benedict s-a ridicat în picioare.

— Voi face, atunci, cum mi s-a poruncit.

— Vrea să ataci, apoi să te retragi, a zis Dara. După asta va fi nevoie doar să-i ții pe loc.

— Câtă vreme?

— A spus doar că îți vei da seama acolo.

Benedict a arborat unul dintre rarele sale zâmbete și a înclinat capul. A scos pachetul de cărți cu singura-i mână teafără și-a izbutit să tragă dintre celelalte Atuul special pe care i-l dădusem, cel ce ducea la Curți.

— Să ai parte de izbândă! a zis Random.

— Da, a întărit și Gerard.

Am adăugat și urările mele de bine, apoi l-am privit cum se subțiază și piere. Când rămășițele de curcubeu au dispărut cu totul, am observat că Dara plângea în tăcere. Nu i-am zis nimic.

— Am și eu acum poruncile mele... cumva, am spus. Și-aș face bine s-o iau din loc.

— Iar eu voi pleca iarăși pe mare, a zis Gerard.

— Nu, am auzit-o pe Dara în vreme ce porneam spre ieșire.

M-am oprit.

— Trebuie să rămâi aici, Gerard, pentru a veghea la siguranța Amberului. Nu va exista conflict pe mare.

— Dar credeam că Random a fost însărcinat cu apărarea orașului.

A clătinat din cap.

— Random trebuie să i se alăture lui Julian în Arden.

— Ești sigură?

— Cât se poate de sigură.

— Bun, a zis. Mă bucur să aflu că, până la urmă, s-a gândit și la mine. Iertare, Gerard, așa ni se cere.

Gerard privea nedumerit.

— Sper că știe ce face.

— Am mai trecut prin asta, i-am zis. Rămas-bun.

Am auzit pași în spate, în vreme ce ieșeam. Era Dara.

— Ce mai este?

— Mă gândeam să te însoțesc, oriunde te vei duce.

— Mă duc până la cămări să-mi iau niște provizii. După care o pornesc spre grajduri.

— Vin cu tine.

— O să călăresc singur.

— Oricum nu te-aș fi putut însoți. Încă am de vorbit cu surorile tale.

— Au și ele parte de sarcini, așa-i?

— Da.

Am mers împreună ceva timp, în tăcere, apoi a zis:

— Întreaga poveste n-a fost pusă la cale chiar cu atâta sânge-rece pe cât a părut, Corwin.

Am intrat în cămări.

— Ce poveste?

— Știi la ce mă refer.

— A, povestea aia. Păi, foarte bine.

— Te plac. Și ar putea fi și mai mult într-o zi dacă simți și tu ceva.

Mândria m-a îmboldit să o reped cu asprime, dar m-am abținut. Omul mai învață câte ceva de-a lungul secolelor. Mă folosise, era drept, dar nu păruse să o facă de capul ei. Cel mai neplăcut era, presupun, că tata voia să o doresc. N-am lăsat însă impulsul resentimentului să intervină în ceea ce simțeam sau aș fi putut simți.

Așa că m-am uitat la ea și i-am spus:

— Și eu te plac.

Părea să aibă nevoie să fie sărutată în clipa aceea, așa că am sărutat-o.

— Aș face bine s-o iau din loc.

A zâmbit, strângându-mi brațul. Apoi s-a dus. Am decis să nu-mi analizez sentimentele chiar atunci. M-am apucat de altele. Am luat niște merinde, l-am înșeuat pe Stea și am pornit în sus pe Kolvir, până ce-am ajuns la mausoleul meu. M-am așezat lângă el, mi-am fumat pipa și-am privit norii. Simțeam că avusesem o zi plină și nu era decât după-amiaza devreme. În cavernele minții mele se ițeau premoniții urâte, și n-aș fi invitat la masă niciuna dintre ele.

Capitolul 3

Stăteam întins, picotind, când am simțit deodată că cineva încearcă să ia legătura cu mine. Era tata.

— Corwin, am luat hotărârile necesare și a venit vremea. Întinde brațul stâng.

L-am întins, în vreme ce forma sa continua să se materializeze, arătând din ce în ce mai regală, cu o tristețe neobișnuită pe chip, așa cum nu mai văzusem la el.

Mi-a apucat brațul cu mâna stângă și cu dreapta a scos pumnalul.

L-am privit cum îmi despică pielea și cum își bagă pumnalul la loc în teacă. Și-a făcut palma stângă căuș și a strâns în ea sângele care curgea. Mi-a dat drumul la braț, și-a acoperit mâna stângă cu dreapta și s-a întors într-o parte. A ridicat palmele spre față, a suflat peste ele și le-a desfăcut cu o mișcare iute.

O pasăre cu creastă roșie, de mărimea unui corb și cu penele ca sângele meu, stătea pe mâna lui. S-a mișcat spre încheietură, privindu-mă. Până și ochii îi erau roșii și, înclinându-și capul, m-a privit ca și cum mă cunoștea.

— El este Corwin, cel pe care trebuie să-l urmezi, i-a spus păsării. Ține-l minte.

A mutat apoi pasărea pe umărul stâng, de unde a continuat să se uite țintă la mine, fără să-ncerce să-și ia zborul.

— Trebuie să pleci acum, Corwin, și repede. Suie pe cal și pornește spre sud, trecând în Umbră cât mai iute cu putință. Gonește prin umbre. Depărtează-te de locul ăsta cât mai mult cu putință.

— Încotro mă duc, tată?

— Către Curțile Haosului. Știi calea?

— În principiu. N-am mers niciodată călare atâta drum. A încuviințat încetișor din cap.

— Atunci pornește. Vreau să creezi o diferență temporală cât mai mare între tine și locul ăsta.

— Prea bine, am zis, însă nu înțeleg.

— Vei înțelege când va veni vremea.

— Dar e o cale mai ușoară, am protestat. Pot ajunge acolo mai iute și cu mai puține bățai de cap dacă iau pur și simplu legătura cu Benedict prin Atu și-i cer să mă treacă dincolo.

— Nu-i bine, a zis tata. Va fi nevoie s-o iei pe drumul cel lung fiindcă vei duce ceva ce-ți va fi încredințat pe parcurs.

— Încredințat? Cum?

A mângâiat penajul păsării sângerii.

— Cu prietenul tău aici de față. N-ar putea zbura tocmai până la Curți – nu destul de repede, adică.

— Și ce-mi va aduce?

— Giuvaierul. Mă-ndoiesc că voi putea să ți-l trimit eu însumi după ce voi isprăvi ce am de făcut. Puterile sale ne-ar putea fi de folos acolo.

— Înțeleg, am zis. Dar tot nu-i nevoie să străbat călare tot drumul. Pot să trec prin Atu după ce primesc piatra.

— Mă tem că nu. Odată ce-am făcut ce trebuie făcut, Atuurile vor deveni, o vreme, nefolositoare.

— De ce?

— Fiindcă întreaga țesătură a existenței va fi sfâșiată. Pleacă odată, la naiba! Încalecă și pornește la drum!

M-am ridicat, privindu-l încă o clipă.

— Tată, chiar nu se poate altfel?

S-a mulțumit să clatine din cap și a ridicat mâna. Imaginea a început să i se șteargă.

— Rămas-bun.

Am încălecat. Mai erau multe de spus, însă era prea târziu. L-am îndrumat pe Stea spre drumeagul ce ducea către sud.

Cu toate că tata fusese în stare să se joace cu Umbra în vârful Kolvirului, eu nu izbutisem niciodată asta. Pentru a face modificările, trebuia să mă îndepărtez mai mult de Amber.

Însă, știind că era cu puțință, m-am simțit încurajat să încerc. Așa că, în vreme ce-mi croiam drum spre sud printre stâncile golașe și trecătorile înguste, bătute de vântul șuierător, am încercat să alterez țesătura lumii dimprejur în vreme ce coboram spre Garnath.

...Câteva floricele albastre, ivite după un bolovan rotunjit.

Am simțit că mă cuprinde încântarea, fiindcă erau rezultatul modest al trudei mele. Am continuat să-mi abat voința asupra lumii ce mi se înfățișa după fiecare cotitură a drumului.

O umbră a unei pietre triumphiulare, întinzându-se peste cărare... o pală de vânt...

Unele dintre cele mărunte îmi reușeau într-adevăr. O buclă a potecii... o crevasă... un cuib vechi de pasăre, pe o înălțime pietroasă... iarăși flori albastre... de ce nu?... Un copac... Încă unul...

Mi-a venit atunci un gând referitor la noua mea putere. Era cu puțință ca motivele ce mă împiedicaseră să fac asemenea modificări înainte să fi fost pur psihologice. Până foarte de curând socotisem că Amberul era o realitate unică, de neschimbat, din care se nutreau toate umbrele. Îmi dădeam seama acum că nu era decât prima dintre umbre și că locul unde se aflase tata reprezenta un nivel superior de realitate. Așadar, cu toate că apropierea îngreuna sarcina, nu era cu neputință să faci schimbări chiar și aici. Și totuși, în alte condiții mi-aș fi cruțat puterile până ce ajungeam într-un loc unde modificările să fie mai ușor de făcut.

Însă acum eram nevoit să mă grăbesc. Trebuia să-mi dau silința, să gonesc, să fac voia tatălui meu.

Până să ajung la drumeagul ce ducea către versantul sudic al Kolvirului, terenul își schimbase deja aspectul.

O serie de pante domoale se vedea acum, și nu coborâșul abrupt care marca de obicei drumul. Pătrundeam deja în țara umbrelor.

În stânga mea, drumul negru se întindea încă precum o cicatrice întunecată, însă Garnathul prin care fusese trasat părea în stare mai bună acum decât cel pe care-l știam atât de bine. Nu mai avea asperități, iar smocuri de verdeață se vedeau în apropierea cărării morții. Era ca și cum blestemul pe care-l aruncasem asupra pământului fusese întrucâtva îmblânzit. O iluzie a simțurilor, firește, fiindcă acesta nu mai era tocmai Amberul meu. „Îmi pare rău că am fost părtaș la asta”, am început să mă adresez mental locurilor, ca un soi de rugăciune. „Mă duc acum să-ncerc îndepărtarea răului. Iertare, spirit al acestui loc.” Ochii mi s-au dus înspre Crângul Unicornului, dar se găsea prea departe spre vest, ascuns de prea mulți copaci, ca să pot zări poiana sacră.

Panta devenea tot mai puțin abruptă pe măsură ce coboram, transformându-se în niște coame domoale de deal. L-am lăsat pe Stea să se miște mai iute cât le-am traversat, ținând drumul spre sud-vest și apoi spre sud. Tot mai jos și mai jos. Departe, în stânga mea, marea scânteia și lucea. În curând, drumul negru trebuia să-mi treacă de-a curmezișul, deoarece coboram în Garnath către el. Orice-aș fi făcut cu Umbra, n-aveam să-i pot șterge prezența nefastă. Cel mai rapid traseu, de fapt, ar fi fost unul paralel cu el.

Am ajuns, în cele din urmă, în josul văii. Pădurea din Arden se întindea departe în dreapta, către vest, imensă și venerabilă. Am călărit mai departe, făcând ce schimbări puteam ca să mă îndepărtez și mai mult de casă.

Mă țineam de drumul negru, însă păstram o distanță bună de el. Și n-aveam încotro, fiindcă era singurul lucru pe care nu-l puteam schimba. Am continuat să pun între mine și el tufișuri, copaci și dealuri.

Apoi m-am aruncat înainte, iar terenul și-a schimbat structura.

Pe urmă vine de agat... bulgări de șist... un verde mai întunecat al ierburilor.

Nori înotând în văzduh... Soarele tremurând ușor, dansând...

Am mărit pasul. Pământul s-a coborât și mai mult. Umbrele se lungeau, se contopeau. Pădurea s-a retras. Un perete de stâncă s-a înălțat către dreapta, un altul către stânga... Un vânt rece m-a urmărit printr-un canion piep-tiș. Straturi minerale – roșii, aurii, galbene și cafenii – străfulgerau în cale. Pereții canionului au căpătat culoarea nisipului. Vârtejuri de praf se roteau deasupra. Drumul se înălța iar. Pereții s-au înclinat spre interior, îngustând și mai mult calea.

Se îngusta și se tot îngusta. Aproape că puteam atinge pereții...

Apoi vârfurile s-au îmbinat. Călăream acum printr-un tunel umbros, încetinind pe măsură ce lumina începea să scapete... Modele fosforescente s-au arătat vederii. Vântul gemea. Tot înainte!

Lumina emanată de pereții de stâncă era orbitoare acum și cristale gigantice s-au ivit de jur împrejurul nostru. Am trecut printre ele urmând o potecă ce suia, ducând afară și-apoi printr-un șir de vâlcele acoperite cu mușchi ce găzduiau iazuri mici, perfect circulare, cu ape verzi și nemișcate, ca de sticlă.

Ferigi înalte ne-au apărut înainte și ne-am strecurat printre ele. Am auzit, departe, un trâmbițat.

Cotituri, trap... acum ferigile erau roșii, mai groase și mai scunde... la poalele versantului se vedea o câmpie întinsă, roz în lumina înserării...

Înainte, printre ierburile albicioase... Izul de pământ proaspăt... Munți sau nori negri departe, în zare... O puzderie de stele în stânga... Un ropot iute de ploaie... O lună

albastră sărind pe cer... Pâlpâiri luminoase printre aglomerările de nori întunecați... Amintiri și vuiet de tunet... Iz de furtună și şuier de vânt...

Vijelie... Nori acoperind stelele... O furcă de lumină săgetând un copac rupt, în dreapta, transformându-l în flăcără... O furnicătură... Mirosul de ozon... Ploaie curgând pe mine, ploaie de vară... Săgeți de lumină spre stânga...

Și-apoi la trap pe o stradă pietruită... Un vehicul ciudat apropiindu-se... Cilindric, pufăind... Îl evit și mă evită la rândul-i... Un strigăt mă urmărește... La o fereastră luminată se ițește chipul unui copil...

Trop-trop... Stropi aruncați din băltoace... Prăvălii și case... Ploaia se domolește, se oprește, s-a dus... Se lasă ceața, zăbovește, se adâncește, e perlată de-o lumină ce se mărește în stânga mea...

Pământul se înmoaie, se face roșu... Lumina strălucește prin pâclă... Un alt vânt, suflând din față, o căldură ce sporește... Aerul se despică....

Se ivește cerul, galben ca lămâia... Un soare portocaliu se grăbește către amiază...

Un fior! Ceva nefăcut de mine, ceva neașteptat... Pământul se cutremură, însă e mai mult de-atât. Soarele nou, văzduhul nou, deșertul ruginiu în care abia am intrat – toate se dilată și se contractă, se șterg din vedere și revin. Se aude un pârâit puternic și, de fiecare dată când cele ce mă înconjoară dispar, mă aflu singur cu Stea în mijlocul unei pustietăți albe – ca niște personaje cărora li s-a luat scena. Pășim prin nimic. Lumina vine de peste tot și cade doar asupra noastră. Un pârâit continuu, ca dezghețul venit să dezmorească un râu siberian, îmi răsună cu putere în urechi. Stea, care a trecut prin multe umbre, nechează speriat.

Mă uit împrejur. Văd contururi pâcloase care se limpezesc, se lămuresc. Peisajul dimprejur se reface, însă e cumva șters, palid. Din lume a fost extras un pic de pigment.

Întoarcem spre stânga, urcăm în goană un delușor și ne oprim în vârful.

Drumul negru. Pare și el denaturat, însă chiar mai mult decât restul. Se vâlurește sub privirea mea, pare aproape să se onduleze. Pârâitul se aude și-acum, devenind însă mai zgomotos...

Dinspre nord începe să bată vântul, mai întâi ușor, apoi tot mai puternic. Văd, privind într-acolo, cum se adună un vălmășag de nori negri.

Știu că trebuie să gonesc prin umbră cum n-am mai gonit nicicând. Forțe ale creației și ale distrugerii se războiesc în locul în care am fost... Când? Nu mai are însemnătate. Valurile se deplasează dinspre Amber și s-ar putea să m-ajungă, să mă poarte cu ele. Dacă tata nu reușește să închege iarăși lumea. Scutur frâiele. Gonim spre sud.

Un șes... Copaci... Clădiri dărăpănate... Mai iute.

Fumul unei păduri aprinse... Un zid de foc... S-a dus...

Cer galben, nori albaștri... O armată de dirijabile traversând zarea...

Mai iute...

Soarele se prăvălește ca o bucată de fier încins într-o găleată cu apă, stelele se fac dâre... O lumină alburie deasupra unei cărări drepte... Ecouri venind din neguri, vaiete... Mai strălucitoare lumina, mai nedeslușită priveliștea... Cenușiu în dreapta, în stânga... Mai strălucitor acum... Nimic în afara drumului... Vaietul devine țipăt... Forme nedeslușite se bulucesc... Gonim printr-un tunel de Umbră... Începe să se rotească...

Se-nvârte, se-nvârte... Doar drumul e real... Lumile se preferă... Nu mai controlez nimic acum, călăresc împins de forța însăși, de forța ce țintește să mă îndepărteze de Amber și să mă azvârle spre Haos... Sunt suflat de vânt, în urechi îmi răsună țipete... Niciodată nu mi-am mai dus la limită puterea asupra Umbrei... Tunelul se face alunecos și translucid precum sticla... parcă aș călări pe-un vârtej,

o volbură de ape, inima unei tornade... Stea și cu mine suntem uzi de sudoare... Mă cuprinde o înfiorare nebună, de parcă zbor, de parcă-s urmărit... Drumul a devenit o abstracțiune... Ochii mă ustură când încerc să clipesc, să îndepărtez sudoarea de pe pleoape... Nu mai pot îndura mult goana... Simt că-mi zvâcnește ceva la ceafă...

Trag ușurel de frâie și Stea începe să încetinească.

Pereții tunelului meu de lumină se împeștrițează... Apar pete de cenușiu, de negru, de alb, care înlocuiesc uniformitatea umbrei... Cafeniu... O tentă de albastru... Verde... Vaietul se diminuează, e doar un zumzet acum, un zgomot vag, ce piere... Vântul s-a mai îmblânzit... Contururi se încheagă și se destramă... Încet, mai încet...

Nu există cărare. Călăresc pe pământ înveșmântat în mușchi. Cerul e albastru, norii sunt albi. Mă simt amețit. Trag de frâie. Și...

Minuscul.

Când am deschis ochii m-a cuprins uluirea. Mă aflu la marginea unui sătuc de jucărie. Case pe care le puteam lua în palmă, șosele mititele, vehicule minuscule înaintând pe ele.

M-am uitat în urmă. Striviserăm câteva locuințe mărunte. M-am uitat împrejur. Către stânga erau mai puține. L-am îndreptat pe Stea într-acolo, cu grijă, și-am tot mers până ce-am ieșit din acel loc. Mă simțeam prost pentru asta, pentru orice va fi fost, pentru cine sălășluia acolo. Însă n-aveam ce face.

Am pornit iar, trecând prin Umbră, până am ajuns la ceva ce părea o carieră de piatră părăsită, sub un cer verzui. Mă simțeam îngreunat aici. Am descălecat, am băut apă și m-am plimbat nițel.

Am tras adânc în piept aerul umed ce mă învăluia. Eram departe de Amber acum, mai departe decât avusesem vreodată nevoie să fiu, și înaintasem bine pe drumul spre Haos. Arareori mă aventurasem atât de departe. Alesesem

să poposesc aici fiindcă locul arăta cât de cât normal, însă știam că schimbările ce urmau deveneau curând din ce în ce mai profunde.

Îmi întindeam mușchii tensionați când am auzit țipătul, sus, în văzduh.

Am ridicat ochii și-am văzut o formă negricioasă coborând. Am tras-o, din reflex, pe Grayswandir. Însă lumina a căzut asupra formei la un unghi potrivit și, coborând, silueta înaripată a căpătat culoarea focului.

Pasărea mea însoțitoare s-a rotit, s-a rotit și-a coborât pe brațul meu întins. Ochii aceia firoși m-au privit cu o inteligență stranie, însă nu le-am dat atenția pe care le-aș fi oferit-o altcândva. Am băgat-o în schimb pe Grayswandir la loc în teacă și am întins mâna după obiectul pe care îl adusesese pasărea. Giuvaierul Judecății.

Și așa am știut că strădania tatei, la orice va fi dus ea, se sfârșise. Modelul fusese ori reparat, ori stricat și mai tare. Iar el era viu sau mort. Se putea alege câte una din fiecare șir. Efectele acțiunilor lui aveau să se răspândească acum dinspre Amber spre Umbră, ca undele după o piatră aruncată în baltă, cum spune proverbul. Urma să aflu, curând, mai multe despre asta. Aveam, între timp, niște porunci de îndeplinit.

Mi-am trecut peste cap lanțul și-am lăsat Giuvaierul să-mi cadă pe piept. M-am suit pe Stea. Pasărea sângelui meu a scos un cârâit și s-a înălțat în văzduh.

Am pornit iarăși.

...Peste o câmpie unde cerul devenea tot mai alb pe măsură ce pământul se înnegrea. Apoi pământul s-a aprins parcă într-o văpaie, în vreme ce văzduhul s-a înnegrit. Și invers. Din nou și din nou, efectul se tot schimba și, când am pornit la galop, alternanța asta a devenit o serie stroboscopică de cadre care s-au transformat, treptat, într-un soi de animație sacadată, căpătând apoi maniera hiperactivă a unui film mut. În cele din urmă, totul s-a încetșat.

Puncte de lumină străbăteau pâcla, ca meteoriții sau cometele. Am început să simt o zvâcnire, un fel de bătaie de inimă cosmică. Totul a început să se rotească în jurul meu, de parcă eram prins într-un vârtej.

Ceva era greșit. Pierdeam controlul. Era cu puțință ca faptele tatei să fi avut urmări până la partea de Umbră prin care treceam? Părea puțin probabil. Și totuși...

Stea s-a poticnit. M-am agățat de coama lui când s-a prăvălit, nedorind să mă despart de el în Umbră. Am dat cu umărul de ceva tare și-am rămas acolo o clipă, amețit de izbitură.

Când lumea și-a recăpătat sensul, m-am ridicat în coate și m-am uitat în jur.

Zarea era cuprinsă de un crepuscul uniform, însă nu se vedeau stele. În loc de asta, prin văzduh pluteau pietroaie de diverse forme și mărimi. M-am săltat în picioare și-am privit totul cu luare-aminte.

Era cu puțință, din ce observam, ca suprafața neregulată de piatră pe care mă aflam să fie un bolovan de mărimea unui munte, hălăduind prin aer împreună cu ceilalți. Stea s-a ridicat și el, tremurând, lângă mine. Ne cuprinsese o tăcere absolută. Aerul era încă rece și nu se vedea împrejur nimic viu. Nu-mi plăcea locul ăsta. Nu m-aș fi oprit aici de bunăvoie. Am îngenuncheat ca să-i cercetez lui Stea copitele. Voiam să plec cât mai curând, de preferință călare.

Când eram pe cale să fac asta, am auzit un chicotit domol, un hohot slab ce nu putea fi decât uman.

M-am oprit, cu palma pe mânerul sabiei, și m-am uitat după sursa acelui sunet. Dar nimic, pe nicăieri.

Însă îl auzisem, eram sigur. M-am răsucit încetișor, privind cu atenție în toate părțile. Nu...

Apoi s-a auzit iar. Doar că, de data asta, mi-am dat seama că venea de sus.

M-am uitat la bolovanii plutitori. Așa umbriți, nu erau lesne de cercetat cu privirea. Acolo!

La zece metri deasupra pământului și cam vreo treizeci la stânga mea, ceva ce părea o siluetă umană se ițea în vârful unei insulițe ce plutea în văzduh. Omul mă privea. Am evaluat situația. Orice va fi fost, era prea departe ca să fie o amenințare. Eram sigur că mă puteam depărta până să ajungă la mine. Am dat să încălesc pe Stea.

— Nu-i bine, Corwin, a strigat vocea pe care-mi doream cel mai puțin s-o aud în acea clipă. Ești prins acolo. N-ai cum să pleci fără voia mea.

Am zâmbit în vreme ce-ncalecam și-am scos-o din teacă pe Grayswandir.

— Să vedem, am zis. Vino și ține-mi calea.

— Prea bine, a replicat și din stânca golașă au izbucnit flăcări, ridicându-se împrejurul meu ca un zid, întinzându-se fără vreun sunet.

Stea a început să se zbuciume. Am împins sabia la loc în teacă și i-am trecut un colț de mantie peste ochi, încercând să-l liniștesc. Cercul s-a lărgit, iar flăcările s-au retras spre marginile pietroiului uriaș pe care ne aflam.

— Te-am convins? s-a auzit vocea. Locul ăla e prea mic. Oriunde te-ai îndrepta, calul tău o să se sperie iarăși înainte să te poți cufunda în Umbră.

— Rămas-bun, Brand, am zis îndemnându-mi calul.

Am pornit într-un cerc larg, în direcția contrară acelor de ceasornic, ferindu-i de flăcări ochii lui Stea. L-am auzit iarăși pe Brand chicotind, fără să-și dea seama ce făceam.

O pereche de pietre mari... Bine. Am trecut pe lângă ele continuându-mi galopul în cerc. O lespede zimțuită în stânga, o ridicătură, o adâncitură... O învălmășeală de umbre de la flăcări, întinzându-mi-se în cale... În jos... În sus... Un petic de verde în acel petic de lumină... Simțeam că transformarea se producea iar.

Poate că ne vine mai ușor să o luăm pe un drum în linie dreaptă, dar asta nu-l face să fie și singura cale. O tot

luăm așa, până într-atât încât uităm că se poate înainta și mergând în cerc...

Simțeam acum că alterarea umbrelor era mai puternică. Am ajuns iarăși la bolovani. În clipa aceea și-a dat și Brand seama ce făceam.

— Oprește-te, Corwin!

I-am arătat un semn obscen și-am trecut printre bolovani, îndreptându-mă în jos pe un canion presărat cu luminițe galbene. Așa cum și dorisem să fie.

Am tras mantia de pe ochii lui Stea și am scuturat frâiele. Canionul a cotit brusc spre dreapta. L-am urmat până pe un bulevard larg, care se tot lărgea și se tot lumina pe măsură ce înaintam...

...Pe sub un pinten de stâncă ce se profila deasupra capetelor noastre, în vreme ce de cealaltă parte, ceruri lăptoase prindeau o nuanță sedefie.

Mai departe, mai iute, mai în adâncime... Un pisc colțuros încorona stâncărișul din stânga mea, acoperit de ierburi verzi, fremătătoare, sub un cer zugrăvit în roz.

Am călărit până ce verdele s-a făcut albastru și cerul s-a îngălbenit, până ce canionul s-a înălțat ducându-ne spre șesuri de lavandă unde se rostogoleau pietroaie cărămizii, iar pământul se cutremura în ritm cu bufnetele copitelor calului. Am trecut pe sub comete ce se prăbușeau, venind să moară pe malul unei mări sângerii, într-un loc cu parfumuri apăsătoare. Am trecut pe sub un soare gigantic și verde, apoi pe sub unul mic, arămiu, în vreme ce înaintam pe acel țarm, în timp ce flote de corăbii-schelet se ciocneau, iar monștri șerpuitori ai adâncurilor dădeau târcoale velor albastre și cărămizii. Giuvaierul pulsa pe pieptul meu și-mi trăgeam puterea din el. A început să sufle un vânt turbat ce ne-a purtat, pe un cer de aramă, peste o genune țipătoare ce părea să se întindă la nesfârșit, cu fundul negru, presărat cu scânteii, din care se ridicau fuioare de arome grele...

În spatele meu se auzea, fără oprire, vuietul de tunet... Linii subțiri, precum crăpăturile de pe-o pictură veche, păreau să se apropie din toate direcțiile... Și-apoi un vânt rece, ucigător de mirosuri...

Linii... Crăpăturile lărgite acum, umplute cu întuneric... Dăre de negreală întinzându-se, șerpuind, împletindu-se cu ele însele... Firele unei plase, truda unui păianjen gigantic, invizibil, pus pe capturat lumea...

Jos, tot mai în jos... Iarăși pământul, încrețit, tăbăcit ca gâtul unei mumii... Trecerea noastră ca un zvâcnet fără de sunet. Bubuitul tot mai slab al tunetului, vântul devenit adiere... Ultima suflare a tatei? Hai, mai iute...

Linii îngustându-se, devenind subțiri ca trasate cu penița, mistuindu-se apoi în văpaia celor trei sori... Și mai iute încă...

Un călăreț apropiindu-se... Ducând mâna la sabie odată cu mine. Eu însumi, întorcându-mă? Ne salutăm simultan... Între unul și celălalt aerul se unduiește ca o peliculă de apă... Un efect de oglindă, ca-n Rebma, ca-n Tir-na Nog'th... Și departe, în stânga mea, ceva negru care se scorojește... Trecem la trap... Îmi urmez drumul...

Cer alb, pământ alb, fără zare... O întindere fără soare și fără nori... Doar panglica neagră, departe, și piramide ce lucesc peste tot, imense, neliniștitoare...

Obosim. Nu-mi place locul acesta, însă am lăsat în urmă furtuna. Trag de frâie.

Eram ostenit, totuși simțeam în mine o stranie vitalitate. Parcă mi se ridica din piept... Giuvaierul. Firește. M-am străduit să-i absorb iarăși puterea și-am simțit-o curgându-mi prin mădule, abia oprindu-se în vârful degetelor. Era aproape ca și cum... Da. M-am pregătit și mi-am îndreptat voința spre împrejurimile golașe, geometrice. A început să se schimbe.

Se producea o mișcare. Piramidele se clătinau, se întuneceau la trecerea noastră. Se micșorau, se contopeau, se

faceau pietriș. Lumea se întorcea de-a-ndoaselea. Eram parcă cu capul în jos, pășind pe un nor, privind cum îmi trec prin fața ochilor peisajele de dedesubt sau de deasupra.

Lumina cădea în sus, venind de la un soare auriu aflat sub picioarele mele. A trecut și asta, pământul cel vaporos s-a întunecat, slobozind în sus șuvoaie de apă, scaldând târâmurile. Fulgerele s-au înălțat, lovind în lumea de deasupra, amenințând să o sfărâme. Cioburile rezultate pe alocuri au căzut peste mine.

Au început să se rotească, în vreme ce valul de întuneric trecea.

Când lumina a reapărut, de data asta în tonuri albastrii, părea să nu aibă vreo sursă și nu cuprindea nicio porțiune de pământ.

...Poduri aurii traversau vidul, ca niște panglici late. Una dintre ele străbătea chiar acum văzduhul, dedesubtul nostru. Am pășit pe acest pod, încremenind ca statuile și lăsându-ne purtați... A durat, poate, un secol. Un fenomen înrudit cu hipnoza autostrăzii îmi înșală privirile, îmi încetinește primejdios reacțiile. Dar pot să grăbesc trecerea. Și se mai scurge un secol. În cele din urmă zăresc, hăt, departe, un ghem de pâclă, punctul final, apropiindu-se încetișor în ciuda vitezei noastre.

Când ajungem, văd că-i ceva gigantic – o insulă în neant, acoperită cu copaci metalici, aurii...

Opresc impulsul care ne-a adus până aici și înaintăm prin puterile proprii, pătrunzând în codrul acela. O iarbă ca folia de aluminiu scrâșnește sub copite când ne strecurăm printre copaci. Pe ramuri atârnă fructe stranii, albicioase și lucioase. Nu aud zgomote de animale. Ne croim drum înainte și ajungem la o poieniță pe unde curge un pârlăș cu ape ca de argint viu. Descaléc.

— Frate Corwin, se aude iarăși vocea. Te-am așteptat.

Capitolul 4

M-am întors spre codru și l-am văzut cum își face apariția dintre copaci. Nu am scos sabia, fiindcă și-o păstrase în teacă pe-a lui. Însă am atins Giuvaierul cu mintea. După exercițiul pe care abia-l isprăvisem, îmi dădeam seama că puteam face mult mai multe cu el decât să controlez vremea. Oricare vor fi fost puterile lui Brand, simțeam că aveam acum o armă cu care-l puteam înfrunta. Giuvaierul și-a accelerat pulsația.

— Armistițiu, a zis Brand. Bine? Putem vorbi?

— Nu văd ce-am mai avea de vorbit.

— Dacă nu-mi dai o șansă, nici n-o să afli, este?

S-a oprit la vreo șapte metri de mine, și-a aruncat mantia verde peste umărul stâng și-a zâmbit.

— Bine. Spune ce ai de spus.

— Am încercat să te opresc, acolo, pentru Giuvaier. E limpede că știi ce este acum, că-ți dai seama de importanța lui.

Am păstrat tăcerea.

— Tata l-a folosit deja, a urmat Brand, și-mi pare rău să-ți dau vestea, dar nu a izbândit în ce a voit să facă.

— Ce? De unde știi asta?

— Văd prin Umbră, Corwin. Credeam că sora noastră te-a informat mai bine în aceste privințe. Cu un pic de efort al minții pot să percep orice vreau. Și am fost, firește, îngrijorat de rezultatele poveștii ăsteia. Așa că am urmărit-o. A murit, Corwin. Efortul l-a copleșit. A pierdut controlul asupra forțelor pe care le mânua și a fost zdrobit de ele, după ce abia trecuse de jumătatea Modelului.

— Minciuni! am zis atingând Giuvaierul.

A clătinat din cap.

— Recunosc că am mai mințit ca să-mi ating scopurile, dar de data asta spun adevărul. Tata e mort. L-am văzut căzând răpus. Atunci pasărea ți-a adus Giuvaierul, cum a vrut el. Am rămas într-un univers lipsit de Model.

Nu-mi venea să-l cred. Însă era cu puțință ca tata să fi dat greș.

Dworkin, singurul expert, mă încredințase despre greutatea sarcinii.

— Dacă aș accepta, pentru o clipă, că-i așa cum spui, ce se întâmplă în continuare? am întrebat.

— Lumea se destramă, a răspuns. Chiar în clipa în care vorbim, Haosul erupe, umplând vidul, întinzându-se spre Amber. Un vârtej grozav a luat ființă și crește. Se tot mărește, distrugând lumile-umbră, și nu se va opri până la Curțile Haosului, stârpind toată creația, lăsându-i Haosului totul în stăpânire.

M-a luat amețeala. Scăpasem din Greenwood, trecusem prin atâtea, ajunseseam aici doar ca totul să se sfârșească așa? Urma să văd totul ajuns fără sens, lipsit de formă, conținut și viață, după ce furtuna avea, până la urmă, să se domolească?

— Nu! am zis. Nu poate fi astfel.

— Doar dacă nu cumva..., a zis Brand încet.

— Dacă ce?

— Dacă nu este trasat un Model nou, dacă nu e creată o ordine nouă pentru a păstra forma lumii.

— Adică o întoarcere în vălmășagul acela, pentru o încercare de a isprăvi treaba? Tocmai ai zis că acel loc nu mai există.

— Nu, firește. Locul nu contează. Oriunde se află un Model, acolo e centrul. O putem face chiar aici.

— Crezi că poți izbuti acolo unde tata a dat greș?

— Trebuie să încerc. Sunt singurul care știe destule despre el și are suficient timp înainte ca valurile de Haos să sosească. Ascultă, recunosc tot ce ți-a spus Fiona, neîndoielnic, despre mine. Am complotat și am acționat. Am făcut un pact cu dușmanii Amberului. Am vărsat sângele spiței noastre. Am încercat să-ți îngrop amintirile. Însă lumea așa cum o știm e distrusă acum, și-n lumea asta trăiesc și eu. Planurile mele, totul, vor deveni nimic dacă nu e păstrat un anumit nivel de ordine. Poate că am fost înșelat de lorzii Haosului. Mi-e greu s-o recunosc, dar acum văd posibilitatea. Însă nu-i prea târziu să mă ridic împotriva lor. Putem clădi chiar aici noua fortăreață a ordinii.

— Cum?

— Îmi trebuie Giuvaierul... și sprijinul tău. Aici va fi locul noului Amber.

— Să presupunem, de dragul discuției, că ți l-aș da... Ar fi noul Model întocmai precum cel vechi?

A clătinat din cap.

— N-ar fi cu putință, cum n-ar fi fost aidoma cu al lui Dworkin nici cel pe care a încercat să-l creeze tata. Doi autori nu pot spune aceeași poveste în același chip. Diferențele de stil nu pot fi evitate. Oricât aș încerca să-l copiez, versiunea mea ar fi întrucâtva diferită.

— Și cum ai putea face asta, am întrebat, când nu ești acordat pe deplin cu Giuvaierul? Ți-ar trebui un Model ca să duci acordarea până la capăt... dar, cum spui, Modelul a fost distrus. Și-atunci ce mai rămâne?

— Am spus că voi avea nevoie de sprijinul tău, a început Brand să-mi explice. Mai e o cale de a acorda o persoană la Giuvaier. E nevoie de ajutorul cuiva care e deja acordat. Ar trebui să te proiectezi încă o dată prin Giuvaier și să mă iei cu tine... înlăuntrul și prin Modelul primordial ce se află acolo.

— Și-apoi?

— Păi... după ce trec de încercare, voi fi acordat. Îmi vei da Giuvaierul, voi trasa alt Model și am scos-o la capăt. Lucrurile nu se mai destramă. Viața merge mai departe.

— Și Haosul?

— Noul Model va fi nepătat. Nu vor mai avea drumul negru care să le permită accesul la Amber.

— Și dacă tata a murit, cine va cârmui Amberul?

A zâmbit cu viclenie.

— Trebuie să mă aleg cu ceva pentru eforturile mele, nu? Că doar îmi pun viața în primejdie și șansele de reușită nu sunt chiar grozave.

I-am zâmbit la rându-mi.

— Dacă asta ar fi răsplata, ce m-ar putea opri s-o fac eu însumi?

— Același lucru care l-a oprit și pe tata să izbândească – toate forțele Haosului. Sunt invocate de un soi de reflex cosmic când se pornește o asemenea acțiune. Eu am avut mai mult de-a face cu ele decât tine. N-ai avea nicio șansă. Eu s-ar putea să am.

— Și să zicem, acum, că mă minți, Brand. Sau să zicem că, în tot vâlmășagul ăsta, n-ai văzut bine. Dacă tata a reușit? Dacă există acum un Model nou? Ce ar fi dacă ai face altul, aici, acum?

— Asta... nu s-a mai făcut. De unde să știu?

— Mă-ntreb... Nu cumva te-ai alege, astfel, cu propria ta versiune a realității – cu Amber și Umbră – doar pentru tine? Ar putea să anuleze realitatea noastră? Sau ar fi doar aparte? S-ar suprapune cumva? Cum crezi că ar fi dacă lucrurile ar sta astfel?

A ridicat din umeri.

— Ți-am dat deja răspunsul. Nu s-a mai făcut una ca asta. De unde să știu?

— Dar cred că știi sau că ai mijloace de a ghici. Cred că asta plănuiești, asta vrei să-ncerci, fiindcă numai atât ți-a mai rămas. Și felul în care te porți îl consider o dovadă că

tata a izbutit și că îți joci acum ultima carte. Dar ai nevoie de mine și de Giuvaier pentru asta. Și n-o să ai parte nici de una, nici de cealaltă.

A oftat.

— M-aș fi așteptat la mai mult de la tine. Însă fie... Greșești, dar să lăsăm asta. Ascultă-mă doar. Decât să văd că-i totul pierdut, aș împărți lumea cu tine.

— Brand, pleacă. Nu-ți ofer nici Giuvaierul și nici ajutorul meu. Te-am ascultat și cred că minți.

— Te temi, te temi de mine. Nu te învinovățesc pentru lipsa ta de încredere. Dar faci o greșeală. Ai nevoie de mine acum.

— Oricum ar fi, am decis.

A făcut un pas spre mine. Încă unul...

— Tot ce vrei, Corwin. Îți pot da tot ce-ți pofteste inima.

— Am fost alături de Benedict în Tir-na Nog'th, privind prin ochii săi, ascultând cu urechile sale, când i-ai făcut aceeași ofertă, am zis. Șterge-o de-aici, Brand. O să-mi văd de misiunea mea. Dacă socoți că mă poți opri, acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

M-am îndreptat spre el. Știam că o să-lucid dacă-l puteam ajunge. Dar simțeam că n-o să pot pune mâna pe el.

S-a oprit. A dat înapoi.

— Faci o mare greșeală, a zis.

— Nu prea cred. Cred că fac întocmai ce trebuie.

— Nu voi lupta cu tine, a rostit grăbit. Nu aici, nu deasupra abisului. Dar ai pierdut ocazia. Când ne vom mai întâlni, va trebui să iau Giuvaierul de la tine.

— Și la ce-ți va folosi neacordat?

— Ar mai putea fi o cale să-l folosesc – una mai grea, însă posibilă. Ți-ai risipit șansa. Rămas-bun.

S-a retras în codru. L-am urmărit, dar dispăruse.

Am părăsit locurile acelea și-am pornit mai departe pe un drum întins peste neant. Nu-mi plăcea să iau în

considerare posibilitatea ca Brand să fi spus adevărul, sau cel puțin o parte din adevăr. Însă ce spusese îmi stăruia în minte, chinuitor. Dacă tata nu reușise? Atunci misiunea mea era o neghiobie. Totul se sfârșise deja, era doar o problemă de timp. Nu voiam să mă uit înapoi, de teamă să nu văd ceva ajungându-mă din urmă. Am trecut la un trap liniștit, continuându-mi drumul printre umbre. Voiam să ajung la ceilalți înainte ca valurile de Haos să ajungă acolo, ca să le arăt și că îmi păstrasem credința, că încercasem până la sfârșit să fac tot ce-mi stătea în puteri. Oare cum decurgea băătălia? Începuse măcar, în acea dimensiune temporală?

Mi-am continuat înaintarea pe pod, care se lărgea acum, sub un cer tot mai luminos. În vreme ce devenea o câmpie de culoarea aurului, am chibzuit la amenințarea lui Brand. Spusese ce spusese doar ca să-mi stârnească îndoieli și să-mi afecteze eficiența? Posibil. Și totuși... dacă îi trebuia Giuvaierul, avea să-ncerce să mă ia prin surprindere. Învățasem să respect puterile stranii pe care le căpătase asupra Umbrei. Părea aproape imposibil să fii gata de un atac al cuiva care-ți putea urmări orice mișcare și se putea transporta instantaneu în punctul cel mai avantajos. Cât de curând avea să atace? Ghiceam că nu prea curând. Mai întâi plănuia să se joace cu nervii mei, iar eu eram deja ostenit, și nu tocmai în cea mai bună formă. Trebuia să mă odihnesc, să dorm la un moment dat. Era cu neputință să fac atâta drum deodată, oricât aș fi gonit prin umbră.

Cețuri roz, portocalii și verzi pluteau, se învărteceau pe lângă mine, umplând lumea. Pământul răsuna sub copite precum metalul. Din când în când, tonuri muzicale, sunete cristaline, se auzeau deasupra. Gândurile mele dansau. Amintiri din multe lumi veneau și se duceau fără niciun sens. Ganelon, prietenul-dușman și tatăl meu, dușmanul-prieten, se contopeau și se separau iarăși și iarăși. Unul dintre ei mă întrebase cândva cine dintre noi ar avea dreptul la tron. Îl

crezusem Ganelon, voind să afle mai multe despre spița noastră. Știam acum că fusese tata, care voise să-mi cunoască simțămintele. Judecase. Luase hotărârea. Iar eu dădeam înapoi. Fie în mine crescuse treptat dorința de a fi scutit de o asemenea povară, fie devenisem mai înțelept după cele ce mi se întâmplaseră în anii din urmă, căpătând o perspectivă mai matură în privința îndatoririlor apăsătoare ale unui monarh, în afara momentelor de slavă. Nu-mi era limpede. Mi-am amintit viața dusă pe Umbra Pământ, cum urmasem ordine și le dădusem la rândul-mi. Vedeam, cu ochii minții, șiruri de chipuri, oameni cunoscuți de-a lungul secolelor – prieteni, dușmani, soții, iubite, rubedenii. Lorraine îmi făcea semne ademenitoare. Moire râdea. Deirdre plângea. Am luptat iarăși cu Eric. Mi-am amintit când am străbătut prima dată Modelul, băiețandru fiind, și ultima dată când am făcut acest lucru, când amintirile îmi fuseseră redată. Crime, hoții, escrocherii și seducții mi se întorceau în amintire fiindcă, vorba poetului, erau deja acolo. Însă nu izbuteam să le așez corect cronologic. Și nici nu mă întristau prea tare, fiindcă nu simțeam cine știe ce vină. Timpul, timpul necruțător înmuiase amintirile cele mai aprige, mă schimbase. Îmi vedeam acum variantele timpurii ca pe alții, ca pe niște simple cunoștințe de care mă separasem demult. Mă întrebam cum de putusem să fiu unii dintre aceia. În vreme ce înaintam grăbit, scene din trecutul meu păreau să se întipărească în ceața din jur. Nu-i nicio licență poetică. Bătălii la care luasem parte deveneau tangibile, în afară de lipsa totală a sunetelor. Erau toate acolo – scânteierea armelor, culorile uniformelor, drapelele și sângele. Și oamenii – răposați de multă vreme – se mutau din memoria mea în animația tăcută ce mă înconjura. Niciunii nu erau membri ai familiei mele, dar însemnaseră ceva, odată, pentru mine. Însă nu părea să existe vreun șablon al acestor apariții. Apăreau fapte nobile, dar și rușinoase; se înfățișau dușmani și prieteni, însă

nimeni nu-mi băga în seamă trecerea; erau toți prinși în fapte de demult. M-am întrebat prin ce fel de loc treceam. Eram în vreo versiune mai ștearsă a orașului din ceruri, exista prin preajmă vreun material sensibil la gând ce-și trăgea din mine viziuni și-mi înfățișa această panoramă a vieții mele? Sau începeam, pur și simplu, să delirez? Eram obosit, frământat de griji, tulburat și parcurgeam o cale ce furniza o stimulare blândă și monotonă a simțurilor care încuraja reveria... Mi-am dat seama că pierdusem de ceva vreme controlul Umbrei și că traversam acum pur și simplu peisajul, prins într-un soi de narcisism externalizat de spectacolul propriei mele vieți... Mi-am dat seama atunci că trebuia să mă opresc și să mă odihnesc – ba chiar să și dorm –, deși mă temeam s-o fac în locul acela. Trebuia să mă eliberez și să-mi croiesc drum către un loc mai pustiu, mai liniștit...

Mi-am abătut gândul asupra împrejurimilor. Am schimbat lucrurile. M-am eliberat.

Curând goneam printr-o zonă aspră, muntoasă, apoi în puțin timp am ajuns la peștera pe care mi-o dorisem.

Am intrat, am descălecat și am avut grijă de Stea. M-am așezat apoi, am mâncat și-am băut destul cât să-mi mai taie din hămesală. N-am făcut focul. M-am înfășurat în mantie și într-o pătură pe care-o luasem cu mine. Am strâns-o pe Grayswandir în pumnul drept și m-am întins cu fața spre bezna de dincolo de gura peșterii.

Nu-mi era tocmai bine. Știam că Brand e mincinos, totuși vorbele lui mă zgândăreau.

Însă mereu reușisem să-mi aflu somnul. Am închis ochii și am adormit.

Capitolul 5

M-am trezit simțind ceva lângă mine, o prezență. Ori poate a fost un zgomot și senzația unei prezențe. M-am trezit deci încredințat că nu sunt singur acolo. Am apucat strâns mânerul sabiei și am deschis ochii, fără să mișc însă.

O lumină molcomă, ca de lună, venea prin gura peșterii. Chiar acolo, la intrare, se profila o siluetă posibil umană. Nu vedeam, în acea lumină, dacă stătea cu fața sau cu spatele. Însă apoi a făcut un pas către mine.

M-am ridicat îndată, cu lama sabiei îndreptată spre pieptul apariției. S-a oprit.

— Pace, a zis o voce de bărbat, în limba thari. N-am făcut decât să mă adăpostesc de furtună. Pot să împart cu tine peștera asta?

— Ce furtună? am întrebat.

Ca un răspuns parcă, de-afară s-a auzit bubuit de tunet, urmat de-o pală de vânt ce aducea miros de ploaie.

— Bine, asta măcar e adevărat, am zis. Fă-te comod.

A pătruns în grotă și s-a așezat, cu spinarea lipită de peretele din dreapta. Mi-am făcut din pătură un scăunel și m-am așezat de cealaltă parte. Ne separau cam patru metri. Am dat de pipă și-am umplut-o cu tutun, apoi am încercat să aprind un chibrit pe care-l adusesem tocmai de pe Umbra Pământ. S-a aprins, scutindu-mă de alte osteneli. Tutunul mirosea bine, amestecat cu izul umed al vântului. Am ascultat răpăitul ploii și m-am uitat la conturul întunecat al tovarășului meu fără nume. M-am gândit la

posibile primejdii, însă nu fusese vocea lui Brand cea care mi se adresase.

— Nu-i o furtună firească, a zis celălalt.

— Da? Cum așa?

— Mai întâi că vine dinspre miazănoapte. În vremea asta din an, furtunile nu vin niciodată dinspre miazănoapte.

— Mai sunt și excepții pe lume.

— Apoi, n-am mai văzut o așa furtună. Am văzut-o cum crește întreaga zi – înaintând încet, ca un perete de sticlă. Și atâtea fulgere că arată ca o insectă monstruoasă, cu sute de piciorușe lucitoare. Deloc firească. Și, dincolo de ea, lucrurile s-au schimonosit.

— Așa se-ntâmplă când plouă.

— Nu într-un asemenea fel. Parcă totul arată altfel. Parcă ar curge. Parcă furtuna ar topi lumea sau i-ar nivela formele.

M-a cuprins un fior. Socotisem că-s destul de mult înaintea valurilor întunecate ca să mă pot odihni nițel. Se putea totuși înșela, putea fi doar o furtună mai neobișnuită. Nu voiam să risc însă. M-am ridicat și m-am întors spre fundul peșterii. Am fluierat.

Niciun răspuns. Am revenit, pipăind în jur.

— S-a întâmplat ceva?

— Mi-a dispărut calul.

— S-o fi răătăcit?

— Așa se pare. Credeam totuși că Stea e mai înțelept de-atât.

M-am apropiat de ieșirea peșterii, dar nu zăream nimic. Ploaia amenința să mă ude până la piele. Mi-am reluat poziția lângă pereții din stânga.

— Mi se pare o furtună ca toate furtunile, am zis. Uneori, la munte, sunt mai aprige.

— Poate că știi țara asta mai bine decât mine?

— Nu, sunt doar un călător, și-aș face bine să-mi văd de drum curând.

Am atins Giuvaierul. M-am pregătit și am pătruns în el cu mintea. Am simțit furtuna și i-am poruncit să plece, în vreme ce nestemata pulsa energie în ritmul bățăilor inimii mele. M-am lăsat apoi pe spate, am căutat alt chibrit și mi-am aprins pipa. Avea să mai dureze ceva până ce forțele pe care le manevasem să-și facă treaba cu o furtună atât de puternică.

— N-o să mai țină mult, am zis.

— Cum poți ști asta?

— Mi-a șoptit o păsărică, am răspuns făcându-l să pufnească în răs.

— Unii spun că așa s-ar sfârși lumea – începând de la o furtună ciudată, venită dinspre nord.

— Așa-i, am zis. Și asta-i furtuna cu pricina. Dar nu-ți fie teamă. Totul se va sfârșit într-un fel sau altul, nu peste multă vreme.

— Nestemata pe care o porți... luminează.

— Da.

— Ai glumit despre sfârșitul lumii, așa este?

— Nu.

— Mă duci cu gândul la pasajul acela din Cartea Sfântă – Arhanghelul Corwin va trece înaintea furtunii, cu fulger pe pieptu-i... Nu te cheamă și Corwin, așa-i?

— Ce mai spune la carte?

— ...Și, întrebat încotro se duce, zice-va „Mă duc către capătul Pământului”, unde porcede fără a ști că un vrăjmaș îi va sta într-ajutor împotriva altui vrăjmaș și nici pe cine va atinge Cornul.

— Asta-i tot?

— Atâta spune Cartea despre Arhanghelul Corwin.

— Am mai avut greutăți cu Scripturile și în trecut. Îți spun destule cât să te intereseze, dar niciodată îndeajuns cât să-ți fie de folos. Parcă autorul s-ar bucura să știe că te chinuiești dorindu-ți să afli mai mult. Un vrăjmaș împotriva altuia? Cornul? Habar nu am ce-i aia.

— Încotro te duci?

— Nu tocmai departe dacă nu-mi voi găsi calul.

M-am întors spre gura peșterii. Afară se mai liniștise, spre vest se întrezărea o geană de lumină ca de lună în spatele unor nori, și altă lumină venea dinspre est. M-am uitat în amândouă părțile, pe cărare și în jos, pe povârniș. Nici urmă de cal. M-am întors în peșteră. Și chiar în clipa aceea am auzit nechezatul lui Stea, undeva departe, în vale.

Am strigat către străinul din peșteră:

— Trebuie să plec. Îți las ție pătura.

Nu știu ce-a răspuns, fiindcă am pornit prin burniță, pe pantă în jos. M-am folosit de Giuvaier și burnița s-a oprit, înlocuită de ceață.

Pietrele erau alunecoase, însă am reușit să cobor cam jumătate din pantă fără să mă-mpiedic. M-am oprit, ca să-mi trag sufletul și să-mi vin în fire. Nu mai știam exact, din locul acela, unde se auzise nechezatul lui Stea. Lumina lunii era mai puternică acum, însă înaintea mea nu se zărea nimic. Am ciulit urechea și-am stat așa câteva minute.

Apoi am auzit iarăși nechezatul – de jos și din dreapta, din apropierea unui stâncăriș întunecat. La poalele pietroaielor, în umbră, părea să se frământa ceva. Mișcându-mă cât de iute îndrăzneam, am pornit într-acolo.

Am trecut, ajungând în fundul văii și grăbindu-mă spre locul de unde auzisem nechezatul, prin vălătuci deși de pâclă, mișcați ușor de un vânticel din vest, șerpuindu-mi argintii printre glezne. Am auzit un scrâșnet, ca și cum ceva greu fusese împins ori rostogolit pe o suprafață pietroasă. Am zărit apoi o geană de lumină în partea de jos a întunecimii compacte de care mă apropiam.

Am văzut, după alți câțiva pași, forme mărunte, ome-nești, conturate de un dreptunghi de lumină, străduindu-se să miște din loc o lespede uriașă. Dinspre ei am auzit zăngăneli slabe și încă un nechezat. Apoi piatra a început să se miște, dându-se la o parte ca o ușă, ceea ce probabil și era. Porțiunea luminoasă s-a micșorat, a devenit de-o palmă și

a dispărut cu un bubuit, după ce toate siluetele omenești au intrat.

Când am ajuns eu acolo, totul era iarăși tăcut. Am lipit urechea de stâncă, dar n-am auzit nimic. Însă cei care intraseră, cine vor fi fost, îmi luaseră calul. Nu mă dădeam în vânt după hoții de cai și ucisesem destui la vremea mea, iar acum aveam nevoie de Stea cum rareori îmi trebuise vreun cal. Am pipăit, așadar, pietroiul, căutând marginile acelei porți de piatră.

N-a fost greu să-i deslușesc, cu buricele degetelor, conturul. I-am descoperit alcătuirea, probabil, mai iute decât aș fi făcut-o la lumina zilei, când totul s-ar fi amestecat și contopit, păcălind ochiul. Am căutat apoi și vreo apucătoare de care să trag. Păruseră indivizi mărunței, așa că m-am uitat mai către bază.

Am descoperit în sfârșit o proeminență de care aș fi putut să trag și am apucat-o. A fost însă fără folos. Ori erau ei neobișnuit de puternici, ori era acolo vreo șmecherie pe care n-o cunoșteam.

Dar n-avea importanță. Există un timp pentru subtilitate și unul pentru forța brută. Eram furios și mă și grăbeam, așa că decizia a fost luată.

Am început să trag iarăși de lepedea aceea, încordându-mi mușchii brațelor, umerii și spinarea, dorindu-mi-l alături pe Gerard. Ușa s-a întredeschis. Am tras iarăși. S-a mișcat puțin – poate două degete – și s-a blocat iar. N-am renunțat, ci m-am opintit din răputeri. Și iarăși s-a mai deschis un pic.

M-am lăsat pe spate, schimbându-mi centrul de greutate și împingând cu piciorul stâng în peretele de stâncă de lângă trecere. Am împins cu piciorul și-am tras totodată pietroiul. S-a crăpat din nou, însă tot puțin, scoțând un zgomot strident. După care s-a oprit și n-am mai putut-o clinti.

Am slăbit strânsoarea și m-am ridicat, flexându-mi brațele. Am pus apoi umărul și-am împins ușa înapoi la poziția inițială, adică închisă pe deplin. Am tras aer adânc în piept și am apucat iarăși muchia.

Piciorul stâng l-am proptit unde-l pusesem întâi. De data asta nu voiam să acționez treptat. Am săltat și, în același timp, am tras către mine lespede de piatră.

Am auzit un pocnet și un zureit dinăuntru, iar ușa s-a afundat în piatră cam de-o palmă, scrâșnind. Părea să se miște mai ușor acum, așa că m-am săltat în picioare, mi-am schimbat poziția – cu spatele la perete – și-am împins.

De data asta a fost mai simplu, dar n-am putut rezista să nu pun talpa pe ușă și să-mping așa, cât de tare am putut. La încă o izbitură a piciorului meu, ușa s-a rotit la o sută optzeci de grade, izbindu-se de stânca din cealaltă parte cu un bubuit strașnic, s-a frânt în mai multe bucăți și s-a prăvălit cu putere înăuntru, rupându-se în alte fragmente.

Aveam deja sabia pregătită. M-am ghemuit și-am aruncat o privire, iute, după colț.

Lumină... erau lămpi micițe atârinate în cârlige în lungul zidului și al unui șir de trepte ce coborau către un loc și mai luminat, de unde se auzeau sunete. Un fel de muzică.

Nu am văzut pe nimeni. Aș fi crezut că hărmălaia pe care-o stârnisem atrăsese atenția cuiva, însă muzica se auzea mai departe. Ori bufnitura, cumva, nu le ajunsese la urechi, ori nu le păsa nici cât negru sub unghie. Dar oricum ar fi fost...

M-am ridicat și am trecut pragul. Am dat cu piciorul într-un obiect de metal. L-am ridicat, cercetându-l. Un drug strâmbat. Zăvorâseră ușa după ei. L-am aruncat peste umăr și-am început să cobor scările.

Muzica – fluier și lăute – se auzea mai tare acum. Din pâlپايرile de lumină vedeam că în dreapta mea era un soi de sală, întinzându-se din capătul de jos al scării. Erau trepte mici și multe. Nu m-am obosit să mă furișez, ci am dat buzna pe platforma din josul scării.

Când am întors capul, uitându-mă în sala aceea, înaintea ochilor mi s-a înfățișat o scenă demnă de visele unui irlandez beat. În încăperea afumată, luminată de făclii,

puzderie de omuleți de-un metru înălțime, cu fețe roșii și veșminte verzi, dansau și sorbeau cu poftă din ulcele ce păreau a fi pline cu bere, tropăind de zor, dând cu palmele în mese și plesnindu-se unii pe alții voioși, rânjind, râzând și chiuind. Lângă un perete erau înșiruite niște butoaie pe cînste și mai mulți petrecăreți își așteptau rîndul în fața unuia căruia i se dăduse cep. O pălălaie de foc ardea într-o vatră adâncă în celălalt capăt al încăperii, iar fumul era supt printr-o crăpătură a stîncii, deasupra unor culoare ce se răsirau în toate direcțiile. Stea era priponit de o verigă bătută în peretele de lângă vatră, iar alături, un omuleț păros, cu șorț de piele, șlefua și ascuțea niște instrumente ce nu arătau liniștitor.

Câteva chipuri s-au întors către mine, am auzit strigăte și muzica s-a oprit brusc. Era o liniște aproape desăvârșită.

Am ridicat sabia în gardă, gata de atac, și-am arătat cu vârful ei către Stea, de cealaltă parte a sălii. Toți, între timp, se întorseseră spre mine.

— Am venit să-mi iau calul. Mi-l aduceți voi sau vin și mi-l iau. Dar a doua cale va fi mult mai sângeroasă.

Din dreapta mea, unul dintre ei, mai mare și mai cărunț decât toți ceilalți, și-a dres vocea.

— Să-mi fie cu iertare, a început, dar cum ai nimerit aici?

— O să vă trebuiască o ușă nouă, am zis. Dacă vă pasă, n-aveți decât să vă uitați ce s-a ales de ea. Și s-ar putea să vă pese. Aștept.

Am făcut un pas lateral și m-am lipit de zid cu spina. A încuviințat.

— Voi face asta.

Și-a zbughit-o să se uite.

Am simțit cum un val de furie și tărie pătrunde în Giuvaier și se răsfrînge din piatră înapoi către mine. O parte din mine voia să taie, să hăcuiască și să despice tot ce-i ieșea în cale, o altă parte însă voia să se înțeleagă mai omenește

cu fapăturile acestea, mult mai mărunte decât mine; o a treia parte, mai înțeleaptă poate, lăsa de înțeles că micuții nu erau chiar niște papă-lapte. Am așteptat deci să văd în ce chip isprava mea cu spartul ușii îl impresionase pe reprezentantul lor.

S-a întors în câteva clipe, ocolindu-mă respectuos.

— Dați-i omului calul, a zis.

O rumoare bruscă s-a auzit în sală. Am coborât sabia.

— Să ne ierți, a rostit cel ce dăduse porunca. Nu vrem gălceavă cu de-alde tine. Vom căuta merinde altundeva. Fără supărare, nădăjduiesc?

Cel cu șorț de piele îl dezlegase pe Stea. A pornit spre mine. Petrecăreții s-au dat în lături, lăsându-l să treacă printre ei ținând calul de căpăstru.

Am oftat.

— Voi zice să facem pace, voi uita și voi ierta, am rostit.

Micuțul a apucat de pe-o masă o ulică și mi-a întins-o. Văzându-mi expresia feței, a sorbit el însuși.

— Bem ceva împreună, atunci?

— De ce nu? am zis și-am dat-o pe gât, în vreme ce el făcea același lucru cu alta.

A râgâit ușor și-a zâmbit cu toată gura.

— E mic pocalul pentru un bărbat de statura ta. Să-ți mai aduc unul, pentru drum.

Berea era plăcută la gust, iar mie mi-era sete după atâtea opinteli.

— Fie, am încuviințat.

A cerut iar de băut, în vreme ce mi-l aduceau pe Stea.

— Poți să legi frâul aici, de priponul ăsta, și nu va sta în calea nimănui, a zis arătând spre o proeminență de lângă cadrul ușii.

Am încuviințat și-am făcut întocmai, în vreme ce măcelarul se retrăgea. Nimeni nu se mai holba acum. A sosit o carafă din care micuțul a umplut ulcelele. O lăută a pornit să cânte o melodie nouă. Apoi i s-a alăturat încă una.

— Şezi o țără, a zis gazda mea împingând o băncuță spre mine cu piciorul. Stai cu spinarea la perete dacă poțezi. N-o să ne ținem de șagă.

Am făcut întocmai, iar el a tras și o masă și s-a așezat de cealaltă parte a ei, cu carafa între noi. Era plăcut să mă odihnesc câteva clipe așa, să-mi iau doar o clipă gândul de la călătorie, să beau berea brună și să ascult un cântec voios.

— N-o să-mi mai cer iertare și nici n-o să-ți lămuresc mai multe, a zis tovarășul meu de pahar. Știm amândoi că n-a fost vorba de-o neînțelegere. Dar ai dreptatea de partea ta, se vede limpede ca lumina zilei, a spus și-a făcut cu ochiul. Așa că vreau pace și eu. N-o să flămânzim. Doar că n-o să ne ospătam în seara asta. Frumoasă nestemată porți. Îmi povestești despre ea?

— E o simplă piatră, am spus.

Dănțuiala a pornit iar. Vocile au devenit mai zgomoatoase. Mi-am isprăvit berea și mi-a umplut iarăși ulcica. Flăcările se unduiau. Frigul nopții îmi ieșea din oase.

— Plăcut loc aveți aici, am zis.

— Păi, cum! Sălășluim aici de când ne știm. Ai vrea să ne vezi mai bine sălașul?

— Mulțumesc, dar nu.

— Așa mă gândeam și eu, dar e de datoria gazdei să îmbie. De poțezi, poți să și dănțuiești cu noi.

Am clătinat din cap, râzând. Gândul că aş putea să mă zbântui cu omuleții în locul ăsta mi-aducea aminte de bătrânul Gulliver.

— Mulțumesc oricum.

A scos o pipă de lut și s-a apucat s-o umple. Am curățat-o pe a mea și-am făcut la fel. Parcă toată primejdia trecuse. Era un mititel destul de amabil, iar ceilalți păreau acum, țopăind pe muzică, inofensivi.

Și totuși... Știam poveștile unui alt loc, departe, hăt departe de aici... Să te trezești dimineața gol pușcă pe

vreun câmp, fără ca din locul acesta să mai rămână vreo urmă... Știam, însă...

Câteva ulcele nu păreau cine știe ce. Mă încălzisem de-acum, pufăielile din pipă și tânguirea fluierelor erau plăcute după șerpuirile înnebunitoare ale goanei prin umbre. M-am lăsat pe spate, suflând fumul și privindu-i pe dansatori.

Omulețul vorbea, și tot vorbea. Nimeni nu mă mai băga în seamă. Era bine așa. Ascultam o urzeală de poveste cu cavaleri, războaie și comori. Vorbele lui, deși abia le ascultam, mă prindeau în mreje. Am și pufnit în râs de câteva ori.

Însă lăuntric, partea mea cea afurisită și înțeleaptă mă povățuia: gata, Corwin, ai băut destul. S-a făcut vremea să pleci...

Însă, ca prin minune, ulcica îmi fusese umplută iar. Am ridicat-o și am sorbit. Încă una, încă una și mă duc.

Nu, zicea vocea înțeleaptă, aruncă o vrajă asupra ta. N-o simți oare?

Nu mi se părea că vreun pitic ar putea vreodată să mă bage sub masă. Eram ostenit însă și nu prea mâncasem. Poate că ar fi fost prudent...

Am simțit că mi se lasă bărbia în piept. Am pus pe masă pipa. De fiecare dată când clipeam, mi-era parcă mai greu să ridic pleoapele. Mă învăluia o căldură plăcută și-un pic de amorțeală delicioasă îmi cuprinsese mușchii obosiți.

Și iar mi-a căzut bărbia în piept. Am încercat să mă gândesc la misiunea mea, la siguranța personală, la Stea... Am bolborosit vorbe fără șir, încă treaz întrucâtva dincolo de pleoapele închise. Ce bine-ar fi fost să mai zăbovesc așa, jumătate de minut doar...

Vocea muzicală a omulețului a devenit monotonă, s-a preschimbat într-un zumzet. Nu mai conta ce rostea...

Stea a nechezat.

Am tresărit ca înțepat, cu ochii larg deschiși, iar priveștea din fața mea mi-a alungat îndată somnul.

Cântăreții își continuau melodia, însă nu mai dansa nimeni. Toți petrecăreții se apropiau încetitor de mine. Fiecare avea în mână câte ceva – un șip, o măciucă, un pumnal. Cel cu șorț de piele își agita satârul. Tovarășul meu de pahar pusese mâna pe un ciomag gros, care fusese sprijinit de perete. Alți câțiva apucaseră băncuțe și scaune. Ieșiseră și mai mulți din cavernele de lângă vatră, cu pietre și bâte. Nu mai rămăsese nici urmă de voioșie. Fețele le erau acum ori lipsite de expresie, ori schimonosite de ură sau de rânjete defel prietenoase.

Am simțit că mânia mă cuprinde iar, însă nu acea furie incandescentă de mai devreme. Uitându-mă la hoarda de dinaintea mea, nu simțeam nicio dorință să mă pun împotriva sa. Prudența îmi domolea înflăcărarea. Aveam o misiune. Nu trebuia să-mi risc aici capul dacă puteam să ies la liman și altfel. Însă eram sigur că n-aș fi putut să scap cu vorbă bună.

Am tras o gură bună de aer. Am văzut că se pregăteau să se arunce asupra mea și m-am gândit deodată la Brand și la Benedict în orașul din ceruri, când Brand nu fusese acordat pe deplin cu Giuvaierul. Am tras iarăși putere din nestemata de foc, devenind ager și gata de luptă dacă era nevoie. Însă voiam, mai întâi, să-mi încerc puterile cu sistemul lor nervos.

Nu știam sigur cum făcuse Brand, așa că m-am concentrat la Giuvaier, așa cum făceam ca să influențez vremea. Ciudat lucru, muzica încă se auzea, ca și cum atacul acestor micuți nu era altceva decât o continuare sângeroasă a dansului lor.

— Stați pe loc, am zis cu voce tare și mi-am concentrat forțele, ridicându-mă în picioare. Înghețați. Încremeniți. Toți.

Am simțit în zona pieptului un zvâcnet puternic. Am simțit ieșind forțele înflăcărate, la fel ca în celelalte ocazii în care folosisem Giuvaierul.

Atacatorii mei mărunți au rămas pe loc. Cei mai apropiați au înlemnit de-a binelea, însă cei aflați mai în spate încă mișcau. Apoi fluierile au scos un chițăit nebunesc și lăutele au amuțit. Nu știam însă dacă-i ajunsese puterea nestematei sau se opriseră ei înșiși, văzând că mă ridic.

Am simțit apoi valurile uriașe ale forței ieșind din mine, cuprinzând întreaga adunare ca într-o plasă care se strângea. I-am simțit pe toți prinși de voința mea. L-am dezlegat pe Stea.

Ținându-i pe loc cu o sforțare la fel de pură precum cea pe care o foloseam ca să trec prin Umbră, l-am călăuzit pe Stea către ieșire. M-am întors să arunc o ultimă privire spre mulțimea încremenită și l-am împins pe Stea înainte-mi, sus pe trepte. În vreme ce urcam, am ciulit urechea, dar niciun sunet nu indica vreo mișcare dedesubt.

Am ieșit tocmai când zorii se iveau, palizi. Și-am auzit, ciudat lucru, în vreme ce-nvăleam, sunetul lăutelor. Apoi, după câteva clipe, au răsunat și fluierile. Părea să nu le pese deloc dacă reușiseră sau nu în atacul lor. Petrecerea își urma cursul.

În vreme ce porneam spre sud, o siluetă micuță m-a strigat din pragul pe care abia-l trecusem. Era conducătorul lor, cel cu care băusem. Am tras de frâie ca să-i aud mai bine vorbele.

— Și încotro te duci? a strigat după mine.

De ce nu?

— La capătul Pământului! am răspuns.

S-a pus pe țopăit acolo, peste ușa fărâmată.

— Rămâi cu bine, Corwin, a țipat.

I-am făcut cu mâna. De ce nu, până la urmă? Uneori e al naibii de greu să deosebești dansul de dănțuitor.

Capitolul 6

N-am călărit nici o mie de metri către ceea ce fusese cândva sudul, când totul a încetat să mai existe – pământul, cerul, munții. Am dat peste o întindere de lumină albă. M-am gândit atunci la străinul din peșteră și la vorbele sale. Socotise că lumea era destrămată de furtuna aceea, că furtuna se potrivea cu ceva dintr-o legendă apocaliptică locală. Poate că așa stăteau lucrurile. Poate că fusese valul de Haos de care vorbise Brand, venind înapoi, trecând, distrugând, dezmembrând. Însă capătul acesta de vale rămânea neatins. De ce oare?

Mi-am amintit apoi ce făcusem. Folosisem Giuvaierul, puterea Modelului din el, ca să împiedic furtuna să treacă pe acolo. Și dacă fusese mai mult decât o vijelie oarecare? Modelul mai triumfase și altădată asupra Haosului. Putea valea asta, unde oprisem furtuna, să fie acum o insulă într-o mare de haos? Dacă așa stăteau lucrurile, cum să-mi urmez drumul?

M-am uitat către est, de unde se iveau zorii. Nu se înălța niciun soare, ci mai degrabă o aureolă arzătoare, orbitoare, străpunsă de o sabie de lumină. Am auzit ciripitul unei păsări, un tril ce aproape aducea cu un hohot de râs. M-am aplecat peste coama calului, cu fața în palme. Nebunie...

Nu! Trecusem și altădată prin umbre nefirești. Cu cât te duceai mai departe, cu atât deveneau mai stranii. Până ce... La ce mă gândisem în noaptea aceea, în Tir-na Nog'th?

Două rânduri dintr-o povestire a lui Isak Dinesen mi-au venit în minte, rânduri care-mi stârniseră destulă tulburare cât să le-nvăț pe de rost, în ciuda faptului că pe-atunci eram Carl Corey: „Sunt puțini aceia ce-și pot spune lor înșiși că ceea ce văd în jur este, în realitate, produsul imaginației proprii. Dacă-i așa, ne mulțumește ceea ce vedem, suntem mândri de asta?” Un rezumat al problemei filosofice preferate în familia mea. Noi construim lumile Umbrei? Sau se găsesc acolo, independent de noi, așteptându-ne sosirea? Sau poate că există și un adevăr neluat în seamă pe nedrept, între cele două? E o chestiune de „mai mult sau mai puțin” și nu de „ori-ori”? Am început să râd, dându-mi seama că s-ar putea să nu aflu niciodată răspunsul. Și totuși, așa cum cugetasem în acea noapte, există un loc, acolo unde se sfârșește Sinele, un loc în care solipsismul nu mai este răspunsul plauzibil la spațiile pe care le vizităm, la lucrurile găsite acolo. Existența acestui loc, a acestor lucruri, ne arată cel puțin că există o diferență și că, dacă așa stă treaba acolo, probabil că asta se extinde și asupra umbrelor noastre, îmbibându-le cu ne-sine, micșorându-ne ego-urile. Locul acesta, simțeam, era un asemenea spațiu, unde „Ne mulțumim cu ceea ce vedem, suntem mândri de asta?” nu trebuia să se aplice cum se aplicase blestemul meu văii Garnathului, mai aproape de casă. Orice aș fi crezut până la urmă, simțeam că eram pe cale să pătrund pe meleagurile unui non-eu complet. Era cu puțință ca puterile mele asupra Umbrei să fie anulate de-aici încolo.

M-am ridicat în șa și m-am uitat prin lucirea aceea venită de niciunde. L-am îndemnat pe Stea și-am scuturat frâiele. Am continuat să înaintăm.

Pentru o clipă, a fost ca și cum aș fi galopat în ceață. Doar că ceața strălucea orbitor și nu se auzea niciun sunet. Apoi am început să cădem.

Să cădem sau să alunecăm. Era greu de spus, după șocul inițial. Am avut parte, la început, de senzația de coborâre – întârită poate de faptul că Stea s-a speriat când a început asta. Însă n-avea nimic în jur în care să dea cu copitele și după o vreme calul nu s-a mai zbatut. Continua însă să tremure și să răsufla greu.

Am apucat frâiele cu dreapta și-am strâns Giuvaierul în palma stângă. Nu știu ce am cerut sau cum am făcut, însă știam că doream să trec prin această pustietate strălucitoare, să-mi aflu iarăși drumul și să ajung la capătul călătoriei mele.

Am pierdut noțiunea timpului. Nu mai simțeam că mă prăbușesc. Mă deplasam sau pluteam doar? Nu-mi dădeam seama. Era strălucirea, până la urmă, adevărată? Și tăcerea aceea mortală... M-a cuprins un fior. Mă simțeam acum și mai lipsit de stimuli ai simțurilor decât în zilele orbirii mele, în temniță. Nu era nimic aici – nici măcar vreun zgrepțânat de șobolan sau scrâșnetul lingurii mele în lemnul ușii; nu era nici umezeală, nici răcoare, nici textură. Am continuat să caut...

O pâlpâire.

Mi s-a părut că, pentru o clipă, câmpul vizual din dreapta mea fusese întrerupt. Am întins mâna, dar fără să simt ceva.

Fusese atât de scurt, încât nu puteam fi sigur dacă se petrecuse cu adevărat. Ar fi putut, la fel de bine, să fie o halucinație.

Însă a părut să se întâmple iar, de data asta spre stânga. Nu-mi puteam da seama cât de mare fusese intervalul scurs între cele două.

Am auzit un soi de mormăit, din nicio direcție anume. Și acesta foarte scurt.

Apoi – și, pentru prima dată, am avut certitudinea că-i adevărat – a apărut un peisaj alb și gri, precum suprafața lunii. A fost și s-a dus, durând poate o secundă, într-o zonă mică din stânga mea. Stea a fornăit.

În dreapta a apărut o pădure – albă și cenușie – rostogolindu-se, ca și cum treceam prin ea într-un unghi imposibil. Un fragment mic, de nici două secunde.

Apoi, sub mine, bucăți arzând... Fără culori.

Vaiete scurte, de deasupra...

Un munte-nălucă, o procesiune cu torțe urcând pe cărare, sus pe versant...

O femeie spânzurată de-o cracă, cu funie groasă la gât și capul sucit pe-o parte, cu mâinile legate la spate...

Munți cu susul în jos, albi; nori negri dedesubt...

Un pocnet vag. O vibrație minusculă, de parcă atinsesem, preț de o clipă, ceva solid – copita lui Stea pe piatră. Apoi s-a dus...

Pâlpâire.

Capete rostogolindu-se, șuvoaie de sânge negru... Un chicotit venit de niciunde... Un bărbat bătut în piroane pe un zid, cu capul în jos...

Iarăși lumina albă, rostogolindu-se și unduindu-se ca un val...

Pocnet. Pâlpâire.

Pentru un moment, ne-am găsit pe un drum aflat sub un cer împânzit cu stele. Momentul s-a dus și am dat să-l recapăt prin Giuvaier.

Pocnet. Pâlpâire. Pocnet. Huruit.

Un drum de munte, în apropiere de-o trecătoare... Lume încă monocromă... În spatele meu, bubuit ca de tunet...

Am răsucit Giuvaierul ca pe un buton de reglaj, fiindcă lumea începea să se destrame iar. A revenit... Doi, trei, patru... Număram bufnetele copitelor, bătaile de inimă... Șapte, opt, nouă... Lumea a căpătat strălucire. Am tras aer adânc în piept și-am oftat. Aerul era rece.

Am auzit, printre bubuiturile de tunet și ecourile lor, sunetul ploii. Însă ploaia n-a căzut peste mine.

M-am uitat peste umăr.

O ploaie grozavă cădea la vreo sută de metri în urmă. Abia dacă deslușeam, dincolo de perdeaua de apă, conturul vag al munților. L-am îndemnat pe Stea și-am pornit mai iute, trecând pe-o fâșie aproape netedă care ducea între două piscuri ascuțite ca niște turnuri. Lumea, înaintea noastră, era încă o schiță în alb-negru, în alb și cenușiu, iar cerul era despicat de dâre alternante de întuneric și de lumină. Am pătruns în trecătoare.

Am început să tremur. Îmi venea să opresc, să mă odihnesc, să mănânc, să fumez, să descalec și să mă plimb nițel. Eram însă prea aproape de furtuna ce gonia din urmă ca să-mi îngădui asta.

Copitele lui Stea răsunau prin trecătoare, unde pereți de stâncă se înălțau de ambele părți sub cerul acela vărgat. Nădăjduiam că munții vor opri furtuna, deși simțeam că n-o să fie așa. Nu era o furtună oarecare și simțeam în mine, bolnăvicioasă, certitudinea că se întindea până hăt, în Amber și că, fără ajutorul Giuvaierului, aș fi fost prins pe vecie în ea.

În vreme ce priveam cerul acela straniu, un vârtej de flori albicioase a început să se coboare în jurul meu, luminându-mi calea. Un miros îmbătător a umplut aerul. Bubuitul tunetelor s-a domolit. Stâncile erau acum împestrițate cu vinișoare de argint. Lumea era cuprinsă de un sentiment crepuscular, potrivit cu lumina aceea și, când am ieșit din trecătoare, am dat într-o vale cu perspectiva schimbată, cu distanțe imposibil de măsurat, plină cu turle și minarete ce păreau făcute de natură, reflectând lumina ca de lună a cerului dungat ce-mi amintea de o noapte în Tir-na Nog'th. Valea era presărată cu copaci argintii, cu lacuri lucioase ca niște oglinzi, traversată de cețuri hoinare, părând pe alocuri să aibă un fel de terase, despicată de ceea ce părea o prelungire a cărării pe care-o urmam, ridicându-se și coborând iar, legănată de-un soi de tristețe blândă, presărată cu licăriri inexplicabile, lipsită de orice semn că ar fi locuită.

Fără șovăială, am început să cobor. Pământul era poros precum creta și albicios ca oasele – și oare nu apărea, spre stânga mea, o urmă vagă a drumului negru? Abia dacă-l puteam desluși.

Nu mă mai grăbeam, fiindcă vedeam că Stea obosise. Dacă furtuna nu avansa prea iute, socoteam că am fi avut timp de-un pic de odihnă lângă unul dintre iazurile din valea de dedesubt. Mi-era foame și mie și mă simțeam ostenit.

N-am slăbit din priviri împrejurimile, câtă vreme am coborât, însă n-am văzut nici oameni, nici animale. Vântul adia ușor, oftând molatic. Ciorchini de flori albe s-au ivit pe lujeri când am coborât mai mult, ajungând la nivelul de unde începea vegetația. M-am uitat în urmă și-am văzut că furtuna încă nu trecuse de creasta muntelui, deși norii se adunau în spatele versantului.

Și am pătruns în locul acela straniu. Florile nu-mi mai cădeau de mult înainte, însă în aer stăruia un parfum delicat. Nu existau alte sunete în afara celor scoase de noi și de vântul ce sufla ușor din dreapta. Stânci cu forme bizare se ridicau împrejur, părând, cu liniile lor pure, aproape sculptate. Cețurile încă pluteau. Ierburile alburii sclipeau umede.

În vreme ce urmam calea către mijlocul împădurit al văii, perspectiva continua să se schimbe, alterând distanțele, modificând unghiurile. M-am abătut de la potecă spre stânga, încercând să mă îndrept spre lacul cel mai apropiat, iar acesta a părut să se depărteze pe măsură ce înaintam. Când am izbutit să ajung la el, descălecând și băgând în apă un deget ca s-o gust, undele erau reci și dulci.

Ostenit, am poposit acolo pe mal după ce mi-am potolit setea, urmărindu-l pe Stea cum paște în vreme ce scoteam din desagă o gustare. Furtuna tot încerca să traverseze munții. M-am uitat într-acolo multă vreme, neștiind ce să cred. Dacă tata dăduse greș, atunci acelea erau învolburările sfârșitului lumii și tot drumul meu nu mai avea nicio

însemnătate. Nu-mi ajuta cu nimic să gândesc astfel, deoarece știam că, oricum ar fi fost, trebuia să mă duc. Dar nu mă puteam abține. Puteam ajunge la destinație, puteam să văd cum e câștigată bătălia și-apoi să văd cum totul se destramă. Fără sens. Nu... Nu era fără sens. Voiam să-ncerc, aveam să-ncerc până în clipa din urmă. Era îndeajuns, chiar dacă totul ar fi fost pierdut. La naiba cu Brand, în orice caz! Pentru că începuse...

Zgomot de pași.

M-am ghemuit la pândă și m-am întors în direcția de unde auzisem sunetele, ducându-mi într-o clipită mâna la sabie.

Și-am zărit o femeie, micuță de statură, înveșmântată în alb. Avea păr lung și negru, ochi întunecați, neîmblânziți, și zâmbea. Ținea un coș de răchită, pe care l-a așezat între noi.

— Trebuie să-ți fie foame, cavaliere, a zis într-o limbă thari cu accent straniu. Te-am văzut venind și ți-am adus merinde.

Am zâmbit și am luat o poziție ceva mai normală.

— Mulțumesc, am zis. Mi se spune Corwin. Dar ție?

— Doamna, a zis.

Am ridicat sprânceana.

— Mulțumesc... Doamnă. Sălășluiești prin aceste locuri?

A încuviințat și a lăsat un genunchi la pământ, ca să descopere coșul.

— Da, pavilionul meu este mai încolo, pe lac.

A arătat cu capul într-acolo, spre est – către drumul negru.

— Înteleg, am zis.

Mâncarea și vinul din coș arătau reale, proaspete, gustoase, mai bune decât rația mea de călătorie. Însă, firește, eram suspicios.

— Vei împărți cu mine bucatele? am întrebat.

— Dacă dorești...

— Doresc.

— Prea bine.

A întins un ștergar, s-a așezat de cealaltă parte, a scos mâncarea din coș și-a aranjat-o între noi. A gustat iute din fiecare fel. M-am simțit un pic ticălos văzând-o, dar numai un pic. Nu era tocmai obișnuit ca o femeie, ce părea și singură, să locuiască acolo așteptând să sară în ajutorul primului străin care se nimerea prin preajmă. Și Dara îmi dăduse să mănânc la prima noastră întâlnire. Iar acum mă apropiam de capătul călătoriei, eram lângă fortărețele dușmanilor. Drumul negru era prea la îndemână și-o surprinsesem pe Doamnă aruncând câteva priviri asupra Giuvaierului.

Era însă plăcut cu ea și, ospătându-ne, ne-am mai obișnuit unul cu celălalt. Era auditoriul ideal, râdea la toate glumele mele, mă făcea să vorbesc despre mine. Își ținea ochii ațintiți într-ai mei mai tot timpul și, cumva, degetele noastre se tot întâlneau pe deasupra ștergarului. Dacă mă ducea de nas cumva, știa s-o facă într-un fel foarte agreabil.

Cât am mâncat și-am vorbit, n-am uitat să verific din când în când înaintarea acelei furtuni ce părea de neoprit. Cuprinsese muntele până la urmă și-și începuse încet coborârea pe versant. În vreme ce scutura ștergarul, Doamna mi-a surprins privirea și a dat din cap.

— Da, sosește, a zis punând în coș ultimele tacâmuri și așezându-se lângă mine, cu o sticlă și două pocale. Să bem pentru asta?

— Beau cu tine, dar nu pentru asta.

A turnat.

— Nu are însemnătate, nu acum, a rostit și și-a lăsat palma pe brațul meu, întinzându-mi cu cealaltă mână pocalul.

L-am luat și am măsurat-o cu privirea, făcând-o să zâmbească. A atins gura pocalului ei de al meu. Am băut.

— Haide acum în pavilionul meu, să ne petrecem în desfătare orele ce ne rămân, a zis luându-mă de mână.

— Îți mulțumesc, am zis. Altcândva, ar fi fost un desert încântător după o masă pe cinste. Păcat însă că trebuie

să-mi văd de cale. Mă cheamă datoria și timpul trece. Am o misiune.

— Cum poțtești, nu-i atât de important. Și știu totul despre misiunea ta. Nici ea nu-i atât de importantă.

— Așa? Trebuie să-ți mărturisesc că mă așteptam să mă inviți la un chef în doi în urma căruia aş fi ajuns să hălăduiesc singur și fără țintă, vreme lungă, pe vreun deal friguros, de m-aș fi învoit.

A râs.

— Și trebuie să-ți mărturisesc că am avut de gând să te folosesc, Corwin. Însă nu mai am gândul.

— De ce nu?

A arătat spre învolburarea furtunii ce se apropia.

— Nu mai este nevoie să te întârzii de-acum. Îmi dau seama, văzând ce văd, că au câștigat Curțile. Nimeni nu mai poate face nimic ca să oprească înaintarea Haosului.

Am simțit că mă cutremur. A umplut iarăși pocalele.

— Dar tare aş vrea să nu mă lași aici, acum, a continuat. Va ajunge la noi în câteva ceasuri. Și ce cale mai bună de a petrece ultimele-ți clipe decât în tovărășia cuiva? Nici măcar nu-i nevoie să ne mai ducem la pavilion.

Am plecat capul, în vreme ce se apropia de mine. La naiba! O femeie și-un clondir – asta zisesem mereu că mi-aș dori când avea să vină sfârșitul. Am luat o gură de vin. Avea, probabil, dreptate. Însă mă gândeam la arătarea-femeie care mă prinsese în capcană pe drumul negru, când păraseam Avalonul. Pornisem la început în ajutorul ei, cedasem iute farmecelor sale supranaturale... apoi, când masca îi fusese îndepărtată, văzusem că sub mască nu se afla nimic. Mă speriasem de moarte. Dar, ca să nu intru prea mult în filosofie, oricine își schimbă masca în funcție de ocazie. Am tot ascultat psihologi cunoscuți, ani de-a rândul, tunând și fulgerând împotriva ascunzișurilor. Și-am întâlnit oameni care la început mi-au făcut impresie bună și pe care am ajuns să-i urăsc atunci când am descoperit ce

se ascundea dedesubt. Uneori erau ca făptura aceea – nu ascundeau, sub mască, mai nimic. Dar am și aflat că uneori o mască e mult mai acceptabilă decât cel pe care-l ascunde. Așa că... poate fata asta pe care-o țineam acum la piept era, lăuntric, un monstru. Probabil că era. Dar nu suntem monștri mai toți? Mă puteam gândi la sfârșituri mult mai rele. Iar ea îmi plăcea.

Mi-am isprăvit vinul. A dat să-mi mai toarne, dar i-am oprit mâna.

M-a privit. Am zâmbit.

— Aproape că m-ai convins, am zis.

I-am închis apoi ochii cu sărutări, nedorindu-mi să rup vraja, și am încălecat pe cal. Iarba era proaspătă, chiar dacă nu se auzea ciripit de păsări. Totuși, un loc numai bun ca să faci pe-acolo o cale ferată.

— Rămas-bun, Doamnă.

Am pornit spre sud în vreme ce vârtejul furtunii cobora către vale. Înaintea mea se întindea alt șir de munți, iar drumul ducea într-acolo. Cerul era încă dungat în alb și negru, iar dârele păreau să se onduleze un pic; efectul general era în continuare de crepuscul, deși prin părțile negre nu se vedea nicio stea. Vântul adia, parfumul se simțea în aer – stăruia tăcerea, monoliții contorsionați și frunzișul argintiu erau tot ude de rouă și licăreau. Fuiore de ceață se destrămau înaintea mea. Am încercat să mă mișc în Umbră, dar era greu, iar eu ostenisem. Nu s-a întâmplat nimic. Am tras putere din Giuvaier, încercând să-i transmit din ea și lui Stea. Am mers la trap liniștit până ce, în sfârșit, pământul a început să se desfacă înaintea noastră și-am intrat printr-o altă trecătoare, una cu mai multe serpentine. M-am oprit să privesc înapoi și-am văzut că vreo treime din vale fusese de-acum cuprinsă de perdeaua licăritoare a furtunii. M-am întrebat ce-avea să se aleagă de Doamna și de pavilionul ei, apoi am scuturat din cap și mi-am văzut de drum.

Drumul, pe măsură ce ne apropiam de trecătoare, devenea mai abrupt, așa că am mai încetinit. Deasupra, râurile albe ale văzduhului au prins o nuanță ruginie, tot mai intensă cu fiecare pas. Până să intrăm în depresiune, lumea întreagă părea mânjită cu sânge. Am simțit, trecând prin deschiderea largă și stâncoasă, un vânt tare. În vreme ce ne sileam să înaintăm împotriva-i, calea s-a făcut mai puțin abruptă, deși continuam să avansăm în susul pantei și încă nu puteam vedea nimic dincolo de trecătoare.

Am auzit, deodată, zgomot de pietre ce se mișcau în stânga. M-am uitat, dar n-am văzut nimic. Am socotit că se prăbușise vreun bolovan. Jumătate de minut mai târziu, Stea a zvâcnit sub mine, a slobozit un nechezat teribil și-a apucat-o pe nepusă masă către dreapta, apoi s-a poticnit, căzând pe-o parte.

Am sărit din șa în timp ce ne prăbușeam și am văzut o săgeată ieșind din el, mai jos de omoplat. M-am rostogolit în cădere și, când m-am oprit, am ridicat ochii spre direcția din care venise săgeata.

O siluetă cu arbaleta în mână stătea cocoțată pe-un stei de piatră din dreapta, cam la zece metri deasupra mea. Își încorda arbaleta, pregătindu-se să tragă iarăși.

Știam că nu pot ajunge la el la timp pentru a-l opri. M-am uitat, așadar, după o piatră mare cam cât o minge de baseball, și, descoperind una la poalele povârnișului din spatele meu, am ridicat-o și am încercat să nu las mânia să-mi afecteze precizia țintirii. Și nu s-a întâmplat asta, dar se poate să-mi fi oferit mai multă forță.

Piatra l-a nimerit în braț, făcându-l să țipe și să scape arbaleta.

— Nemernicule! am strigat. Mi-ai omorât calul! Vei plăti cu capul pentru asta!

Am traversat drumeagul, căutând cea mai iute cale de a ajunge sus, la el. Am observat în stânga o pantă și am început s-o urc în grabă. După încă o clipă, unghiul și lumina

au fost potrivite, așa că am púttut să-l zăresc mai bine pe ticălos, încovoiat de mijloc, frecându-și brațul lovit. Era Brand, cu părul și mai roșu în lumina aceea sângerie.

— S-a isprăvit, Brand. Îmi doresc numai ca cineva să fi făcut asta cu multă vreme în urmă.

S-a îndreptat de șale și, preț de-o clipă, m-a privit cum urc. N-a dus mâna la sabie. Chiar când am ajuns în vârf, la vreo șapte metri de el, a încrucișat pe piept brațele și-a lăsat capul în piept.

Am tras-o din teacă pe Grayswandir și am înaintat. Recunosc, eram pregătit să-l ucid în orice poziție l-aș fi găsit. Lumina roșie se îndesise, astfel încât păream amândoi scăldați în sânge. Vântul șuiera sălbatic și, din valea de dedesubt, a venit zvon de tunet.

A pierit, pur și simplu, dinaintea mea. Conturul i s-a făcut mai puțin deslușit și, până să ajung unde stătuse, dispăruse cu totul.

Am rămas așa un moment, blestemând, amintindu-mi ce aflasem despre el, că se transformase cumva într-un Atu viu, capabil să se transporte oriunde cât ai bate din palme.

Am auzit de jos un zgomot...

M-am grăbit spre margine și m-am uitat. Stea sufla sânge și dădea din copite spasmodic. Am simțit că mi se frânge inima, însă nu era singura priveriște tulburătoare.

Tot jos era și Brand. Își recuperase arbaleta și începea să întindă iarăși coarda.

Am căutat cu privirea încă o piatră, însă nu era niciuna la îndemână. Apoi am zărit una mai în spate, în direcția din care venisem. M-am grăbit într-acolo, punându-mi sabia la loc în teacă, și-am luat-o de jos. Era cam cât un pepene. M-am întors cu bolovanul la margine și l-am căutat pe Brand. Nu se vedea nicăieri.

M-am simțit, deodată, foarte expus. Putea să se deplaseze în orice loc aflat la înălțime și să mă ochească de-acolo. M-am aruncat la pământ, peste stâncile ascuțite. Am auzit,

după o clipă, săgeata izbind undeva în dreapta. Pocnetul sec a fost urmat de-un hohot de râs al fratelui meu.

M-am ridicat din nou, știind că îi va lua ceva ca să-și armeze iarăși arbaleta. Uitându-mă în direcția râsului, l-am văzut pe o muchie de stâncă aflată de partea cealaltă a trecătorii – cu vreo cinci metri mai sus decât mine și la vreo douăzeci distanță.

— Scuze pentru cal. Pe tine te țintisem. Dar al naibii vânt...

Observasem o adâncitură în piatră și m-am ghemuit iute acolo. Luasem și bolovanul ca scut. L-am urmărit, din nișa aceea triumfiulară, cum potrivește săgeata.

— Greu de nimerit, a anunțat ridicându-și arma, o provocare pentru talentul meu de arcaș. Dar merită, cu siguranță, efortul. Mai am o mulțime de săgeți.

A chicotit, a țintit și-a tras.

M-am lăsat cât mai jos cu putință, ținând înaintea mea bolovanul, însă săgeata a lovit cam la jumătate de metru în dreapta mea.

— Am cam bănuir că așa o să se-ntâmple, a zis începând să-și pregătească iar arbaleta de tragere. Dar trebuia să-mi dau seama cum bate vântul.

Am căutat cu privirea pietre pe care să le folosesc drept muniție, ca mai devreme, darn-am văzut niciuna prin preajmă. Mi-a venit în minte Giuvaierul. Ar fi trebuit să-ncerc să mă salveze dacă se ivea un pericol iminent. Însă aveam ciudata impresie că asta implica apropiere și că Brand, știind-o, folosea fenomenul în avantajul său. Dar nu puteam totuși să fac și altceva cu Giuvaierul ca să-i dejoc planul? Părea cam departe pentru trucul cu paralizia, însă mai câștigasem o dată împotriva lui controlând vremea. M-am întrebat cât de departe era furtuna. Am încercat să ajung la ea. Mi-am dat seama că ar fi durat minute bune, pe care nu le aveam la dispoziție, pentru a obține condițiile necesare ca să atrag

un fulger asupra lui. Însă cu vântul era altceva. M-am concentrat spre ele, le-am simțit...

Brand era aproape gata să tragă iar. Vântul a început să urle prin trecătoare.

Nu știu unde a nimerit următorul proiectil. Dar nu prin apropierea mea. S-a aplecat, încordând iarăși struna arbaletului. Am început să pregătesc condițiile pentru o lovitură de trăsnet...

Când a fost gata, când a înălțat iarăși arma, am slobozit vântul din nou. L-am văzut oftând, l-am văzut înghițind în sec și oprindu-se. A coborât apoi arbaleta și m-a privit.

— Tocmai mi-am dat seama că ai vântul la degetul tău mic, este? Se cheamă că trișezi, Corwin.

S-a uitat în jur.

— Ar trebui totuși să găsec un loc unde să nu mai conteze. Aha!

Căutam mai departe să aranjez scena pentru a-l izbi cu un fulger, însă condițiile nu erau încă întrunite. M-am uitat la cerul împestrițat cu roșu și negru, unde se forma, deasupra noastră, ceva ce aducea cu un nor... În curând, nu acum.

Brand s-a dematerializat din nou și-a dispărut. L-am căutat febril peste tot.

Apoi l-am văzut înaintea mea. Se apropiase, venise pe partea mea de trecătoare. Era cam la zece metri spre sud de mine, cu vântul în spate. Știam că nu i-aș fi putut schimba la timp direcția. M-am gândit să-i arunc în cap bolovanul. Dar s-ar fi ferit probabil și mi-aș fi pierdut scutul. Pe de altă parte...

A dus arma la umăr.

Trage de timp! a răcnit în mintea-mi propria voce, în vreme ce continuam să-mi fac de lucru cu văzduhul.

— Înainte să tragi, Brand, spune-mi un lucru. Bine?

A șovăit, apoi a coborât arma câteva degete.

— Ce?

— Mi-ai spus adevărul despre ce s-a întâmplat... cu tata, cu Modelul, cu venirea Haosului?

Și-a smucit capul pe spate, râzând, un șir de hohote scurte.

— Corwin, este o satisfacție grozavă să te văd murind fără să afli ceva ce-nseamnă atât de mult pentru tine.

A râs din nou și a dat să-și ridice arma. Eu eram pe punctul să azvârl bolovanul și să-l pun pe fugă. Dar niciunul dintre noi nu a reușit să-și ducă fapta până la capăt.

De deasupra s-a auzit un țipăt ascuțit și-o bucată de cer a părut să se desprindă și să se prăbușească în capul lui Brand. A urlat și a scăpat arbaleta. A ridicat brațele să înhațe ceea ce-l atacase. Pasărea roșie, purtătoarea Giuvierului, zămislită din sângele meu de mâinile tatălui meu, se întorsese ca să mă apere.

Am dat drumul bolovanului și am pornit spre el, trăgându-mi sabia din teacă. Brand a lovit pasărea, care s-a înălțat și s-a rotit, gata de un nou picaj. A ridicat brațele ca să-și acopere fața și capul, însă am avut vreme să văd sângele care-i curgea din găvanul ochiului stâng.

A început să-și piardă conturul înainte să apuc să dau năvală spre el. Însă pasărea a coborât fulgerător și ghearele i s-au înfipt iarăși în capul lui Brand. Apoi a început și ea să se înceteșeze. Când s-au făcut amândoi nevăzuți, Brand încerca să-și îndepărteze atacatorul sângeriu și era sfâșiat de acesta.

Am ajuns la locul unde se aflaseră, însă n-am mai găsit decât arbaleta căzută, pe care am frânt-o sub picior.

Și încă nu, încă nu se sfârșise povestea asta, la naiba! Cât aveai să mă mai chinuiești, frate? Cât de departe trebuia să mă duc ca să isprăvesc totul între noi?

Am coborât din nou pe drumeag. Stea nu murise încă, și-a trebuit să-i pun capăt zilelor. Mă gândesc, câteodată, că am ocupația nepotrivită.

Capitolul 7

Un ghemotoc de vată de zahăr.

După ce-am trecut pasul printre munți, am privit valea ce mi se întindea înainte. Sau cel puțin presupuneam că era vorba de o vale. Nu vedeam nimic dincolo de perdeaua deasă de nori, pâclă sau ceață.

Pe cer, o dâră roșie se făcea galbenă, alta verde. M-am simțit întrucâtva îmbărbătat de asta, fiindcă cerul se purtase cumva la fel când ajusesem la marginea tuturor lucrurilor, la o aruncătură de băț de Curțile Haosului.

Mi-am săltat desaga în spinare și-am pornit pe potecă. Vântul se domolea. Am auzit, departe, tunete ale furtunii de care fugeam. M-am întrebat unde se dusesse Brand. Mă încerca presentimentul că o vreme n-aveam să-l mai văd.

Pe la jumătatea coborâșului, în timp ce pâcla începea să mă înfășoare, să șerpuiască împrejurul meu, am zărit un arbore străvechi și mi-am tăiat un toiag dintr-o ramură. Copacul a scos un țipăt când i-am retezat creanga.

— Afurisenie! s-a auzit un fel de voce din trunchi.

— Ai cuget? am rostit. Iertare...

— Mi-a luat vreme lungă să-mi cresc creanga aia. Socot că ai de gând să o pui pe foc?

— Nu. Voiam un toiag. Am de mers cale lungă.

— Prin valea asta?

— Întocmai.

— Apropie-te, ca să-ți simt mai bine ființa. Ai la tine ceva ce strălucește.

Am pășit înainte.

— Oberon! a zis. Cunosoc Giuvaierul.

— Nu-i Oberon. Sunt fiul lui și port piatra cu o misiune încredințată de el.

— Ia-mi atunci brațul și fii binecuvântat. Ți-am adăpostit tatăl în multe zile tulburi. El m-a sădit aici, vezi tu.

— Chiar? Nu știam că tata ar fi în stare să planteze un copac.

— Nu sunt un copac oarecare. M-a pus aici ca să marcheze hotarul.

— Ce fel de hotar?

— Sunt capătul Haosului și al Ordinii, după cum vrei să mă privești. La mine se face despărțirea. Dincolo de mine se aplică alte legi.

— Ce legi?

— Cine poate spune? Eu nu. Sunt doar o matahală de lemn cugetătoare. Însă fie ca toiagul să-ți aducă folos. Dacă-l vei sădi, s-ar putea să prindă rădăcini pe pământuri ciudate. Sau poate că nu, cine știe? Poartă-l asupra ta însă, fiu al lui Oberon, în călătoria pe care o săvârșești acum. Simt că se apropie o furtună. Rămas-bun.

— Rămas-bun, am zis. Și-ți mulțumesc.

M-am răsucit pe călcâie și am pornit mai departe, prin negura ce se întetea. Pe măsură ce înaintam, se făcea tot mai puțin rozalie. Am clătinat din cap gândindu-mă la arborele acela, însă toiagul s-a dovedit folositor pe următoarele câteva sute de metri, unde traseul era deosebit de accidentat.

Apoi calea s-a netezit întrucâtva. Bolovani, o baltă, niște copăcei triști înlănțuiți cu funii de mușchi, miros de putreziciune... făcându-mă să grăbesc pasul. Dintr-un copac mă țintuia cu ochii o pasăre neagră.

Când am privit-o, și-a luat zborul, fâlfâind alene din aripi către mine. Ultimele evenimente mă făcuseră cam bănuitor în privința păsărilor. Am dat înapoi, în vreme ce se rotea pe deasupra capului meu. Însă după aceea pasărea

a poposit înaintea mea pe potecă, a înclinat capul pe-o parte și m-a cercetat cu ochiul stâng.

— Da, a anunțat pe urmă. Tu ești acela.

— Care acela? am întrebat.

— Acela pe care-l voi însoți. Nu te deranjează, presupun, să ai pe urme o pasăre neagră, o piază-reă, Corwin?

A scos un croncănit ca un hohot de râs și-a ținut puțintel.

— Nu văd, până una-alta, cum te-aș putea opri. Dar cum se face că-mi știi numele?

— Te aștept de la începutul Timpului, Corwin.

— Cred că a fost un pic cam obositor.

— În locul ăsta n-a durat chiar așa de mult. Timpul este așa cum socoți tu că este.

Mi-am continuat drumul. Am trecut de pasăre și-am pășit mai departe. M-a depășit în zbor, după câteva clipe, și s-a proțăpît în susul unui pietroi din dreapta mea.

— Mă cheamă Hugi, a rostit pasărea. Ai cu tine o bucată din bătrânul Ygg, din ce văd.

— Ygg?

— Copacul bătrân care așteaptă la intrarea în acest loc și care nu lasă pe nimeni să se odihnească pe ramurile sale. Sunt sigur că a ținut la tine când ai rupt craca, a hohotit pasărea.

— N-a făcut mare caz de asta.

— Mda. E drept că, odată ce i-ai rupt-o, nu prea avea ce face. Tare bine o să-ți mai prindă.

— Îmi prinde foarte bine și-acum, am zis agitând ușor toiagul înspre pasăre și făcând-o să se ridice în zbor.

— Hei, asta nu-i de șagă!

Am râs.

— Am crezut că este, am replicat, văzându-mi de drum.

Mi-am croit drum, vreme lungă, printr-o zonă mlăștinoasă. Câte o pală de vânt limpezea din când în când drumul și treceam, înainte ca pâcla să acopere iarăși totul. Parcă auzeam zvon de muzică – fără să-mi dau seama de

unde –, ritmuri lente, grave, scoase de un instrument cu coarde de oțel.

În vreme ce plescăiam pe-acolo, am fost strigat dinspre stânga:

— Străine! Oprește-te și privește-mă.

M-am oprit, în alertă. Nu vedeam nimic prin blestemata de ceață.

— Salutare, am zis. Unde ești?

Chiar în acea clipă perdeaua de ceață s-a destrămat preț de-o clipă și-am zărit o căpățână uriașă, cu ochii la același nivel cu ai mei. Capul ținea de-un corp gigantic, cufundat până la umeri într-un smârc. Creștetul îi era chel, pielea albă ca laptele, arătând ca suprafața unei pietre netede. Ochii negri păreau și mai închiși la culoare decât erau, din pricina contrastului.

— Pricep, am zis. Ai dat de belea. Poți să-ți eliberezi brațele?

— Dacă mă smucesc zdravăn, a venit răspunsul.

— Păi, să caut ceva solid de care să te poți prinde. Ar trebui ceva de care să te poți apuca bine.

— Nu, nu este nevoie.

— Nu vrei să ieși de-acolo? Am crezut că de asta m-ai strigat.

— Ah, nu. Voiam doar să mă privești.

M-am apropiat și m-am holbat, în vreme ce pâcla începea să se adune iar.

— Bine, am zis. Te-am privit.

— Îmi înțelegi starea jalnică?

— Nu tocmai, dacă nu vrei să ieși din ea sau să accepți ajutor.

— La ce mi-ar folosi dacă m-aș elibera?

— Tu ai întrebat, tu să răspunzi.

Am dat să plec.

— Stai! Încotro te îndrepti?

— Spre sud, o să joc într-o piesă de teatru educativă.

Chiar atunci, Hugi a apărut din pâclă, fâlfâind din aripi, și-a poposit pe capul uriaș. A început să-l ciugulească, râzând.

— Nu-ți pierde vremea, Corwin. E mult mai puțin aici decât cuprinde privirea.

Buzele gigantului mi-au îngânat numele. Apoi a întrebat:

— Chiar este el acela?

— El este, așa-i, a încuviințat Hugi.

— Uite ce-i, Corwin, a zis gigantul cufundat. O să-ncerci să oprești Haosul, nu?

— Da.

— Să n-o faci. Nu merită. Vreau să se termine totul. Doresc să fiu eliberat din starea mea.

— Deja m-am oferit să te ajut și mi-ai respins ajutorul.

— Nu soiul acela de eliberare. Vreau sfârșitul a tot și a toate.

— Asta-i ușor, am zis. Bagă capul la fund și trage adânc în piept.

— Nu sfârșitul meu îl doresc, ci să se termine cu mascarada asta neroadă.

— Cred că mai sunt câțiva pe lume care ar prefera să aibă ceva de spus în privința asta.

— Să se sfârșească și pentru ei. Va veni o vreme când vor fi în locul meu și vor simți aidoma.

— Și vor avea de făcut aceeași alegere. Rămas-bun.

Am dat iarăși să mă întorc și să plec.

— Îți va veni vremea și ție! a strigat după mine.

Hugi m-a ajuns din urmă și s-a cocoțat pe capătul toiașului meu.

— Ah, tare-i plăcut să stau pe ramura bătrânului Ygg, acum, că nu mai poate... Au!

Hugi a țâșnit în aer și a dat o roată.

— Mi-a ars piciorul! Cum a făcut asta? A început să se lamenteze, în vreme ce eu râdeam.

— Habar n-am.

A mai stat în aer câteva clipe, apoi a poposit pe umărul meu drept.

— Pot să mă odihnesc aici?

— N-ai decât.

— Mulțam.

S-a ghemuit mai confortabil.

— Capul ăla e zănatic rău, să știi.

Am ridicat din umeri, făcându-l să întindă aripile ca să-și păstreze echilibrul.

— Întinde mâna după ceva, dar nu face bine că socotește lumea responsabilă de propriile lui nereușite, a urmat pasărea.

— Nu. N-a vrut să-ntindă mâna nici ca să iasă din noroi, am zis.

— Filosofic vorbind.

— Ah, genul ăla de noroi. Păcat.

— Toată problema stă în sine, în eu și-n felul în care interacționează cu lumea, pe de o parte, și cu Absolutul, pe de alta.

— Chiar așa?

— Da. Vezi tu, ieșim din ou și plutim la suprafața evenimentelor. Simțim, uneori, că influențăm cu adevărat ceea ce se petrece și asta zămislește strădanie. Și-i o mare greșală, fiindcă așa se nasc dorințe care duc la clădirea unui eu fals, când simplul fapt de a exista ar trebui să fie îndeajuns. Asta duce la și mai multe dorințe, la și mai multă strădanie și, ce să vezi, îndată te trezești vârat până-n gât.

— În noroi?

— Ca să spunem așa. Cineva trebuie să-și fixeze viziunea, ferm, asupra Absolutului și să-nvețe să ignore mirajele, falsul sentiment al identității care face o persoană să se socotească, în mod eronat, o insulă de conștiință.

— Am avut cândva o identitate falsă. Și m-a ajutat tare mult să devin absolutul care sunt azi... adică eu.

— Nu, și eul ăsta e fals.

— Atunci acel eu care ar putea exista mâine îmi va mulțumi pentru asta, cum îi mulțumesc și eu celui de dinainte.

— Îți scapă esențialul. Că vei fi în continuare fals.

— De ce?

— Fiindcă acel eu va fi și mai departe plin de dorințele și străduințele ce te-ndepărtează de Absolut.

— Și ce-i rău în asta?

— Rămâi singur într-o lume de străini, într-o lume senzorială, a fenomenului.

— Îmi place singur. Sunt foarte atașat de mine însumi. Îmi plac și senzațiile.

— Însă Absolutul va fi mereu acolo, chemându-te, făcându-te să simți neliniștea.

— Bine, în cazul ăsta nu-i nicio grabă. Dar înțeleg ce spui. Ia forma idealurilor. Oricine are câteva. Dacă te referi la faptul că ar trebui să le urmez, sunt de acord cu tine.

— Așa este.

— Văd că ai multă învățătură de uitat.

— Dacă vorbești despre vulgarul meu instinct de supraviețuire, las-o baltă.

Drumul urcase și ajunseserăm între timp într-o zonă dreaptă, netedă, părând aproape asfaltată, deși presărată cu nisip. Muzica se auzea mai tare acum, pe măsură ce înaintam. Apoi, prin ceață, am văzut mișcând forme nedeslușite, încet, ritmic. Mi-a luat câteva momente să-mi dau seama că dansau pe muzică.

Am înaintat până ce le-am putut desluși siluetele – păreau umane, indivizi arătoși, înveșmântați în haine de gală, legănându-se pe ritmurile solemne ale muzicanților invizibili. Dansul lor era complicat și frumos, așa că m-am oprit să-l urmăresc.

— Cu ce prilej se ține o petrecere aici, în mijlocul pustietății? l-am întrebat pe Hugi.

— Dansează ca să-ți sărbătorească trecerea. Nu sunt muritori, ci spirite ale Timpului. Au început cu spectacolul ăsta prostesc atunci când ai intrat în vale.

— Spirite?

— Da. Privește.

S-a avântat de pe umărul meu, s-a ridicat în văzduh deasupra lor și s-a găinățat. Găinațul a trecut prin mai mulți dansatori, de parcă erau holograme, fără să mânjească nicio mânecă brodată sau vreo cămașă de mătase, fără să facă vreuna dintre siluetele zâmbitoare să piardă ritmul vreun pic. Hugi a croncănit de câteva ori și s-a întors la mine.

— Nu era nevoie, am zis. E un spectacol frumos.

— Decadent, a replicat pasărea, și nici n-ar trebui să le iei dansul drept compliment, fiindcă îți anticipează eșecul. Nu vor decât să mai petreacă o dată, înainte ca muzica să tacă pentru totdeauna.

Totuși, am mai stat să-i privesc o vreme, sprijinit în toiag, odihnindu-mă. Cercul alcătuit de dansatori își schimba treptat poziția, până ce una dintre femei – o frumusețe cu părul de culoarea chihlimbarului – a ajuns chiar lângă mine. Niciun dansator nu mă privise până atunci în ochi. De parcă nu eram de față. Însă femeia, cu un gest perfect cumpănit, a aruncat la picioarele mele ceva.

M-am aplecat și-am văzut că obiectul era solid. Ceea ce ridicasem în palmă era un trandafir argintiu – emblema mea. L-am potrivit la gulerul mantiei. Hugi și-a ferit privirea, fără să spună nimic. N-aveam pălărie pe care să o ridic, dar i-am făcut doamnei o plecăciune. Și parcă, atunci când m-am răsucit ca să plec, am văzut în coada ochiului ei drept o tresărire abia sesizabilă.

Pământul nu mai era neted sub pașii mei și în cele din urmă muzica s-a pierdut în depărtare. Drumul a devenit mai arid și, ori de câte ori negurile se dădeau în lături, nu vedeam decât bolovani sau șesuri pustii. Am tras putere din Giuvaier, fiindcă altfel m-aș fi prăbușit, băgând de

seamnă că puterea pe care o obțineam astfel dura tot mai puțin.

Mi s-a făcut foame după o vreme și m-am oprit să mănânc merindele rămase.

Hugi s-a așezat alături și m-a urmărit cum mănânc.

— Recunosc, te admir întrucâtva pentru dârzenia de care dai dovadă, a zis, și pentru ce ai sugerat vorbind de idealuri. Dar să reluăm. Discutam, mai devreme, despre inutilitatea dorinței și a străduinței...

— Tu vorbeai. Pentru mine nu-s lucruri de căpătâi.

— Ar trebui să fie.

— Am trăit vreme lungă, Hugi. Mă insulti dacă presupui că nu m-am gândit cândva la aceste notații de manual pentru începători într-ale filosofiei. Faptul că tu socotești realitatea consensuală pustiită de sens îmi spune mai multe despre tine decât despre cum stau lucrurile pe lume. Iar de crezi cu adevărat ce-mi spui, atunci mi-e milă de tine fiindcă, nu știu de ce, dorești și te străduiești să-mi influențezi acest ego fals în loc să te eliberezi de asemenea preocupări fără noimă și să-ți afli calea spre Absolut. Dacă nu crezi în ceea ce spui, atunci asta îmi arată că mi-ai fost pus în cale ca să mă împiedici și să mă descurajezi, caz în care îți pierzi vremea.

Hugi a scos un sunet ca un gălgâit.

— Doar nu ești într-atât de orb încât să negi Absolutul, începutul și sfârșitul a toate.

— Nu e indispensabil unei educații liberale.

— Admiți posibilitatea?

— Poate că o cunosc mai bine decât tine, pasăre. Socot că eul există ca stare intermediară între raționalitate și existența reflexă. Însă atunci când vrei să-l ștergi cu totul e un fel de evadare. Dacă vii din acel Absolut – din care porcede și-n care se sfârșește Totul –, de ce-ai vrea să te întorci acasă? Te disprețuiești într-atât încât te temi de oglinzi? De ce n-ai avea parte de-o călătorie care să merite? Să crești,

să înveți, să trăiești. Dacă ai fost trimis într-o călătorie, de ce să fugi, de ce să te-ntorci în punctul de unde ai pornit? Sau Absolutul a făcut o greșeală trimițând pe cineva de calibrul tău? Recunoaște că-i cu puțință și-am sfârșit vorba.

Hugi mi-a aruncat o privire sumbră, apoi și-a luat zborul și s-a dus. Să se uite în manual, poate...

Am auzit zvon de tunet când m-am ridicat în picioare. Am pornit iarăși la drum. Trebuia să fiu tot timpul înaintea furtunii.

Poteca s-a îngustat și iar s-a lărgit de câteva ori la rând, apoi a dispărut cu totul, lăsându-mă în mijlocul unui șes pietros. Mă simțeam tot mai deznădăjduit pe măsură ce umblam. Încercam să-mi mențin busola mentală îndreptată către direcția potrivită. Aproape că ajunseseam să aștept vuietul furtunii, fiindcă măcar îmi indica, în mare, unde se află nordul. Firește, lucrurile erau cam încurcate prin pâclă, așa că nu puteam fi absolut sigur. Iar vuietul furtunii se auzea tot mai tare... la naiba.

...Și mă întristase foarte mult pierderea lui Stea, după cum mă tulburase și inutilitarismul lui Hugi. Nu era defel o zi bună. Începeam să mă îndoiesc că aveam să ajung la destinație. Dacă vreo făptură nenumită a acestor tărâmurî întunecate nu mă ataca în curând, exista o posibilitate deloc neglijabilă să hoinăresc pe-aici fără țință până ce ajungeam sleit de puteri sau mă prindea din urmă furtuna. Și nu știam dacă mai puteam să abat încă o dată vârtejul. Nu mă mai simțeam în stare.

Am încercat să folosesc Giuvaierul ca să împrăști ceața, însă părea că efectul său slăbise. Poate din cauza slăbiciunii mele. Puteam limpezi o suprafață mică, însă o străbăteam iute. Percepția asupra Umbrei îmi era tocită aici, în acest loc ce părea, cumva, esența Umbrei însăși.

Trist. Mi-ar fi plăcut ca totul să se sfârșească grandios, ca un final dintr-o operă de Wagner, sub ceruri străine,

înfruntând potrivnici vrednici – nu zvârcolindu-mă ca un vierme într-un pustiu ceșos.

Am trecut pe lângă niște stânci ce-mi păreau cunoscute. Oare mă învărtisem în cerc? Există tendința asta, când te pierzi cu totul. Am ascultat tunetul, ca să-mi recapăt simțul direcției. Dar, afurisenie, nu se auzea niciun sunet. M-am apropiat de bolovani și m-am așezat alături, cu spinarea sprijinită de piatră. N-avea rost să hoinăresc așa, fără țintă. Voiam să aștept semnalul dat de tunet. Am scos și Atuurile. Tata spusese că o vreme urmau să fie nefolositori, însă n-aveam nimic mai bun de făcut.

Unul câte unul, i-am luat la rând, încercând să comunic cu toți, în afară de Brand și de Caine. Nimic. Tata avusese dreptate. Le lipsea răceala familiară. Am amestecat întregul pachet și mi-am ghicit în cărți, acolo, pe nisip. Mi-au ieșit niște rezultate imposibile și le-am strâns iarăși. M-am lăsat pe spate, dorindu-mi să am un pic de apă la îndemână. Am ascultat, vreme lungă, vuietul furtunii, fără să reușesc să-mi dau seama dincotro se auzeau ecourile de tunet. Atuurile mă făcuseră să mă gândesc la familie. Erau acolo, undeva, așteptându-mă. Așteptând ce? Duceam cu mine Giuvaierul. Dar în ce scop? Mă gândisem, la început, că puterile sale ar fi necesare în luptă. Dacă așa stăteau lucrurile și dacă eram cu adevărat singurul care putea folosi nestemata, atunci eram în stare proastă. M-am gândit la Amber și m-am simțit zguduit de remușcări și de un fel de spaimă. Nu trebuia să vină sfârșitul Amberului. Niciodată. Trebuia să existe o cale pentru a împinge Haosul înapoi...

Am aruncat cu o pietricică cu care mă jucasem. Când i-am dat drumul, s-a mișcat foarte încet.

Giuvaierul. Din nou efectul de încetinire...

Am tras mai multă energie și piatra și-a recăpătat viteza. Părea că abia cu puțină vreme în urmă absorbisem putere din ea. Cu toate că infuzia asta îmi energiza corpul, mintea mi-era împăclită. Aveam nevoie de somn, de somn adânc.

Poate că locul acesta ar fi părut mai puțin nefiresc dacă aş fi fost odihnit.

Cât de aproape eram de destinație? Se găsea dincolo de următorul șir de munți sau hăț, departe, la o distanță enormă? Și ce șanse aveam să mă țin înaintea furtunii, oricare ar fi fost distanța? Iar ceilalți? Dacă bătălia se sfârșise deja și pierduserăm? Prin minte îmi umblau acum imagini cu mine sosind prea târziu, doar ca să le fiu celorlalți gropar... Oase și monologuri, Haos...

Și unde era acum afurisitul de drum negru, când mi-ar fi putut în sfârșit folosi la ceva? Dacă l-aș fi putut găsi, l-aș fi putut urma. Simțeam că putea fi undeva în stânga...

M-am concentrat, alungând pâcla... Nimic...

O formă? Ceva mișcând?

Era un animal, cam cât un câine mare, retrăgându-se odată cu ceața. Mă pândeau oare?

Giuvaierul a început să pulseze când am despicat și mai mult cețurile. Animalul, dat în vileag, a dat să se tupileze la pământ. Apoi a pornit fix spre mine.

Capitolul 8

M-am ridicat la apropierea sa. Am văzut că era un șacal, unul mare, cu ochii ațintiți într-ai mei.

— Ai apărut cam devreme, am zis. Mă odihneam doar. Șacalul a scos un hohot scurt.

— Am venit să-mi abat privirea asupra unui prinț din Amber, a spus fiara. Restul ar fi un bonus.

A hohotit iar. La fel și eu.

— Hrănește-ți, atunci, ochii. Dacă ai poftă de altceva, o să afli îndată că m-am odihnit îndeajuns.

— Nu, nu, a zis șacalul. Sunt de partea prinților din Amber. Și de partea Haosului. Sângele nobil mă atrage, Prințe al Haosului. Și conflictul.

— Mi-ai dat un titlu cu care nu sunt obișnuit. Legătura dintre mine și Curțile Haosului e doar una genealogică.

— Mă gândesc la imaginile Amberului trecând prin umbrele Haosului. Mă gândesc la valurile de Haos spărgându-se de imaginile Amberului. Și totuși, în inima ordiei pe care o întruchipează Amberul se găsește o familie cu acțiuni haotice, întocmai cum prinții Haosului sunt netulburați. Ai deci legăturile de sânge și ai și conflictele.

— Deocamdată nu mă interesează să vânez paradoxuri și să mă joc cu cuvintele. Încerc să ajung la Curțile Haosului. Cunoști calea?

— Nu-i departe de străbați drumul drept ca vulturul hoitar. Vino, o să te călăuzesc într-acolo.

S-a întors și a pornit. L-am urmat.

— Mă mișc prea iute? Pari ostenit.

— Nu, mergi mai departe. Trebuie să fie dincolo de valea asta, așa e?

— Da. E un tunel.

M-am ținut după el peste nisipuri, peste pietriș și pământ întărit. Pustiu cât vedeai cu ochii. Cețurile s-au rărit și-au căpătat o nuanță verzuie – o nouă iluzie a celui văzduh peticit. După o vreme am strigat:

— Mai e mult?

— Nu foarte mult, a zis. Ai ostenit? Vrei să poposești?

S-a uitat în spate, vorbind. Lumina verzuie îi făcea trăsăturile urâte să pară și mai înspăimântătoare. Îmi trebuia totuși o călăuză. Și drumul urca, ceea ce mi se părea așa cum trebuia.

— E ceva apă pe undeva prin preajmă? am întrebat.

— Nu, ar trebui să ocolim cale lungă.

— N-are a face, nu am timp pentru asta.

Animalul a strâns din umeri, a hohotit scurt și și-a urmat calea. Pâcla s-a mai limpezit, lăsându-mă să zăresc un șir de dealuri nu prea înalte. M-am sprijinit în toiag, încercând să țin pasul.

Mi-a luat cam vreun ceas să sui panta, timp în care drumul s-a făcut tot mai pietros și mai abrupt. Începeam să gâfâi.

— Stai, i-am zis. Vreau să-mi trag puțin sufletul. Parcă ziceai că nu-i departe.

— Iartă-mă pentru șacalocentrism, a zis animalul oprindu-se. Am judecat potrivit măsurii mele și am greșit, dar nu mai avem mult. Curțile sunt dincolo de stâncile acelea din față. De ce nu te-ai odihni acolo?

— Bine, am răspuns și am continuat să pășesc înainte.

Am ajuns curând la un parapet de piatră și mi-am dat seama că era poalele unui munte. Ne-am croit drum prin grohotișuri, ajungând în cele din urmă la o deschizătură ce se căsca în întuneric.

— Aici, a zis șacalul. Drumul e drept, fără încrengături care să dea de furcă. Ia-o pe aici și fie-ți drumul lin.

— Mulțumesc, am spus renunțând pe moment la gândul odihnei și intrând în cavernă. Îți rămân dator.

— Plăcerea mea, a rostit din spate.

Am mai făcut niște pași și ceva mi-a scrâșnit sub tălpi și-a zурuit când am dat cu piciorul. Era un sunet cum nu se uită ușor. Pe jos se întindea un strat de oase.

Am auzit un zgomot ușor și iute în spate și-am știut că n-aveam să apuc să trag sabia. M-am răsucit deci, cu toiagul ridicat în față, și l-am repezit înainte.

Manevra mea a blocat saltul fiarei, izbind-o în umăr. Însă m-a făcut și pe mine să cad pe spate și să mă rostogolesc printre oase. Toiagul mi-a fost smuls din mână la lovitură și, în clipita pe care am avut-o la dispoziție, îngăduită de căderea potrivnicului meu, am ales s-o trag din teacă pe Grayswandir în loc să-l caut împrejur, orbește.

Am izbutit să scot sabia din teacă, dar atât. Eram încă pe spate, cu sabia îndreptată spre stânga, când șacalul și-a revenit și-a sărit iarăși asupra mea. L-am izbit cu măciulia sabiei, din toate puterile, drept în față.

Am simțit șocul în braț și-n umăr. Capul șacalului a zvâcnit înapoi și corpul i s-a chircit la pământ. Am îndreptat sabia către el la repezeală, apucând-o cu ambele mâini. Am izbutit să mă ridic într-un genunchi. Animalul și-a arătat colții, mârâind, gata să se repeadă iarăși.

Când am prins ocazia, am lovit cu toată puterea, împlântând sabia în corpul fiarei. I-am dat drumul iute și m-am rostogolit departe de fălcile căscate.

Șacalul a scheunat ascuțit, a încercat să se ridice, a căzut iar. Eu am rămas, gâfâind, unde căzusem. Am simțit sub mine toiagul și l-am apucat. L-am întins înaintea mea ca măsură de precauție și m-am tras către peretele peșterii. Însă fiara nu s-a mai ridicat, ci a rămas acolo, scurmând pământul cu labele. Vedeam, în lumina slabă, că-și varsă mâțele. Duhoarea era copleșitoare.

Și-a întors apoi ochii spre mine, fără să mai miște.

— Ah, ce bine-ar fi fost, a zis cu voce abia auzită, să mănânc un prinț din Amber. Mereu am vrut să știu... ce gust are sângele regal.

Apoi a închis ochii și răsuflarea i s-a curmat, lăsându-mă doar cu duhoarea.

M-am ridicat în picioare, cu spatele încă la zid și toiagul întins în față, și am privit cadavrul cu luare-aminte. A durat ceva vreme până să pot decide să-mi trag sabia din el.

Am cercetat la repezeală împrejurimile și am văzut că nu eram într-un tunel, ci într-o grotă. Când am ieșit de-acolo, pâcla devenise gălbuie și era suflată acum de-o adiere ce venea din josul văii.

M-am aplecat spre stâncă și am încercat să hotărâsc încotro să mă îndrept. Nu era nicio cărare.

Am decis să merg spre stânga. Părea mai abrupt pe-acolo și voiam să mă ridic deasupra ceții, să ajung în munți cât de iute puteam. Toiagul îmi era de mare folos. Am ciulit urechea, încercând să aud vreun susur de izvor, dar n-am avut noroc.

Am pornit să urc panta, cu greutate, iar cețurile s-au subțiat și și-au schimbat culoarea. Am văzut, până la urmă, că suiam spre un platou vast. Am început să zăresc și petice de cer, în culori multe, schimbătoare.

În spate am auzit bubuitul aspru al tunetelor, însă nu zăream, deocamdată, involburarea furtunii. Am mărit pasul, dar după câteva minute am simțit că amețesc. M-am oprit și m-am așezat pe pământ, cu răsuflarea tăiată. Mă cuprinsese o deznădejde nespusă. Chiar de-aș fi ajuns pe podiș, simțeam că furtuna se va năpusti într-acolo. M-am frecat la ochi cu dosul palmelor. Ce rost avea să continui dacă nu era cu putință să izbutesc?

Printre cețurile verzui s-a mișcat o umbră, lăsându-se către mine. Am ridicat toiagul, apoi am văzut că era Hugi, pasărea. A coborât la picioarele mele.

— Corwin, ai străbătut cale lungă.

— Dar poate nu destulă, am zis. Furtuna pare să se apropie.

— Așa socot. Am mai meditat și-aș vrea să-ți ofer foloasele acestei...

— Dacă vrei să-mi fii de vreun folos, ți-aș putea spune eu ce să faci.

— Ce anume?

— Zboară în urmă și vezi cât de departe-i cu adevărat vijelia și cât de iute se mișcă. Apoi întoarce-te și spune-mi.

Hugi a ținut de pe un picior pe altul.

— Fie, a rostit apoi, luându-și zborul spre nord-vest.

M-am sprijinit în toiag și m-am ridicat. N-aveam decât să urc cât de iute puteam. M-am folosit din nou de Givier pentru a căpăta putere și am simțit-o în mine ca pe o străfulgerare roșie.

În vreme ce suiam, am simțit o pală umedă de vânt din direcția în care plecase Hugi. Alt bubuit de tunet. Gata cu zgomotele înfundate și cu huruielile.

Am folosit la maximum noul val de energie, urcând, rapid și eficient, câteva sute de metri. Dacă tot aveam să dau greș, măcar să ajung în vârf înainte. Măcar să aflu dacă mai rămăsese ceva ce merita încercarea.

Zăream din ce în ce mai clar cerul. Se schimbaseră mult de când îl privisem ultima oară. Jumătate era o pată de întuneric, în vreme ce pe cealaltă jumătate jucau dăre de culoare. Și întregul văzduh părea să se rotească în jurul unui punct aflat exact deasupra. Am început să prind curaj. Era cerul pe care-l căutasem, cerul sub care mă aflasem când călătorisem atunci la Curțile Haosului. M-am străduit să urc întruna. Voiam să încep un cântec, ceva care să-mi întărească inima, însă gâtul mi-era prea uscat.

Când eram aproape de marginea platoului, am auzit un fâlfâit și deodată Hugi mi-a poposit pe umăr.

— Furtuna e la doi pași, a zis. Te poate ajunge oricând.

Am continuat urcușul, am ajuns la platou și am pășit pe el. Am zăbovit o clipă așa, răsuflând greu. Vântul alungase

cețurile de-acolo, iar pământul era neted și cerul se vedea până departe, larg deschis. Am înaintat ca să găesc un punct de unde să pot privi dincolo de cealaltă margine a platoului. Vuietul furtunii se auzea din ce în ce mai aproape.

— Nu cred c-o să putem traversa fără să ne udăm, a zis Hugi.

— Știi că nu-i o furtună obișnuită, am spus răgușit. Dacă ar fi, aș mulțumi cerului pentru o gură de apă.

— Știu. Vorbeam metaforic.

Am mârâit o sudalmă și am mers mai departe.

Treptat, priveliștea de dinainte a devenit vastă. Cerul încă dănțuia straniu, însă lumina era mai mult decât suficientă. Când am fost sigur de ceea ce văd în fața ochilor, m-am oprit și m-am sprijinit în toiag, sleit.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Hugi.

Nu puteam vorbi. M-am mulțumit să ridic brațul către pustiul ce părea să se-ntindă dincolo de marginea platoului, în jos, cale de cel puțin șaiszeci de kilometri, până ce se lovea de un alt șir de munți. Iar către stânga, bine conturat încă, șerpuia drumul negru.

— Pustiul? a rostit pasărea. Ți-aș fi putut spune că-i acolo. De ce nu m-ai întrebat?

Am scos un sunet între geamăt și suspin, lăsându-mă să alunec, moale, la pământ.

Nu știu câtă vreme am zăcut astfel. Mi se părea că aiurez. Și-n mijlocul delirului am întrezărit un răspuns, deși ceva din mine se revolta împotriva-i. Mi-am venit în fire, în sfârșit, din pricina vuietului furtunii și a croncănelilor lui Hugi.

— Nu pot trece, am șoptit. Nu există cale.

— Crezi că ai dat greș, a spus Hugi. Însă nu este așa. În strădanie nu-i nici eșec și nici victorie. Este doar o iluzie a eului.

M-am ridicat încetișor în genunchi.

— N-am zis că nu am izbândit.

— Ai zis că nu poți ajunge la destinație.

M-am uitat în spate, unde săgetau fulgerele în timp ce vârtejul furtunii se tot apropia.

— Așa-i, nu pot s-o fac în acest chip. Dar dacă tata nu a izbutit, trebuie să încerc să fac un lucru despre care Brand a încercat să mă convingă că doar el l-ar putea face. Trebuie să creez un Model nou și trebuie s-o fac chiar aici.

— Tu? Un Model nou? Dacă Oberon a dat greș, cum ar putea săvârși asta unul care abia se ține pe picioare? Nu, Corwin. Resemnarea e cea mai de preț virtute.

Am ridicat capul și am coborât toiaagul spre ea. Hugi a topăit într-o parte. Am privit pasărea.

— Nu vrei să crezi nimic din ce ți-am spus, așa-i? am zis. Însă asta nu are însemnătate. Conflictul dintre felurile noastre de a vedea lumea e fără leac. Văd dorința ca pe o identitate ascunsă și strădania ca pe propășirea ei. Tu nu.

Mi-am pus palmele pe genunchi.

— Cum pentru tine binele cel mai de seamă este unirea cu Absolutul, de ce nu pornești să i te alături dacă tot apare sub forma Haosului atotecuprinzător? Dacă nu am izbândă acum, va deveni Absolut. Cât despre mine, trebuie să încerc, cât mai am suflare, să ridic un Model împotriva-i. Fac asta fiindcă sunt cine sunt. Și sunt cel ce-ar fi putut domni în Amber.

Hugi a plecat capul.

— O să-ți înghiți vorbele cu pene cu tot, a zis și-a scos un croncănit ca un hohot.

Am întins mâna, am apucat-o și i-am sucit gâtul, dorindu-mi să fi avut timp să fac focul. Deși Hugi lăsase impresia că îngăduise să fie sacrificat, era dificil de spus cui aparținea victoria morală, de vreme ce eu aș fi făcut asta oricum.

Capitolul 9

...Vin de coacăze și miros de flori de castan. În lungul bulevardului Champs-Élysées, castanii se acopereau cu veșminte albe...

Mi-am amintit joaca zglobie a fântânilor din Place de la Concorde... Și, pe Rue de Seine și pe cheiuri, mirosul de cărți vechi și izul râului... Parfumul florilor de castan...

De ce mi-aș fi amintit deodată anul 1905 și Parisul de pe Umbra Pământ dacă n-ar fi fost un an fericit, în care căutasem, din reflex, un antidot pentru prezent? Da...

Absint alb, Amer Picon, grenadină... fragi cu Crème d'Isigny... Șah la Café de la Régence cu actori de la Teatrul Comédie-Française, aflat vizavi... Cursele din Chantilly... Seri petrecute în La Boîte à Fursy, pe Rue Pigalle.

Mi-am proptit piciorul stâng în pământ, înaintea celui drept. Am luat în pumnul stâng lanțul de care atârna Giuvaierul și l-am ridicat înaintea ochilor ca să-mi pot cufunda privirile în adâncurile nestematei, văzând și simțind acolo zămislirea unui Model nou, pe care-l alcătuiam cu fiecă pas făcut. Înfipsesem toiagul în pământ, lângă locul de început al Modelului. Piciorul stâng...

Vântul șuiera, iar bubuitul tunetului era aproape. N-aveam de-a face cu rezistența fizică a vechiului Model. Nu era pic de rezistență. În schimb – și mai rău chiar, sub multe aspecte –, o încordare stranie îmi însoțea mișcările, încetinindu-le, înțepenindu-le. Consumam parcă mai multă energie pregătindu-mă pentru fiecare pas – percepându-l, construindu-l în minte și ordonând minții să-l

execute – decât cu pășitul în sine. Însă încetineala părea să fie necesară, era iscată în mine de ceva lăuntric, necunoscut, ce solicita precizie și un ritm molcom în toate mișcările mele. Dreptul...

...Și, după cum Modelul din Rebma mă ajutase să-mi recapăt amintirile pierdute, cel pe care mă străduiam acum să-l creez stârnea și emana parfum de flori de castan, de căruțe cu legume înaintând către Hale în zori... Nu iubeam pe nimeni pe-atunci, însă existaseră în viața mea multe fete – felurite Yvette, Mimi și Simone, cu trăsăturile amestecate în amintire – și în Paris era primăvară, cu orchestre țigănești și cocteiluri la Louis... Îmi aminteam și inima îmi sălta de-o bucurie proustiană nostalgică, în vreme ce Timpul, în jurul meu, bătea ca un clopot... Și poate acesta era motivul pentru rememorare, fiindcă bucuria părea să mi se transpună în mișcări, dădea de știre simțurilor, îmi întărea voința...

Am văzut următorul pas și l-am făcut. Mai trecusem pe-aici, alcătuind perimetrul noului Model. Simțeam furtuna în spate. Urcase până la buza platoului. Cerul se întuneca, furtuna acoperea dărele mișcătoare. Limbi de trăsnet coborau pe pământ și nu-mi puteam îndrepta energia și atenția într-acolo, încercând să le domolesc.

După ce-am închis cercul am văzut că partea din noul Model pe care pășisem era acum dăltuită în piatră și licărea albăstrui. Nu apăreau însă scânteii, furnicături în picioare și nici curenți care să-mi electrizeze părul – ci doar această mișcare molcomă, apăsându-mă ca o povară uriașă... Piciorul stâng...

Maci, maci și flori de porumb, plopî înalți în lungul unor drumuri de țară, gustul de cidru din Normandia... Și iarăși în oraș, mirosul de flori de castan... Sena, înstelată... Mirosul vechilor case de cărămidă din Place des Vosges, după o ploaie de dimineață... cafeneaua de sub sala de

spectacole Olympia... o bătaie iscată acolo... pumni zdreliți, însângerați, bandajați de o fată care mă luase acasă...

...Cum o chema? Flori de castan... Un trandafir alb...

Am adulmecat. Din trandafirul de la gulerul mantalei mele abia dacă se mai simțea vreun miros. Mă uimea că rezistase atât. Asta mă încuraja. M-a silit să pășesc înainte, cotind ușor spre dreapta. Am văzut, cu coada ochiului, zidul furtunii ce înainta, neted ca sticla, trimițând în neant tot ce atingea. Bubuitul de tunet era, acum, asurzitor.

Dreptul, stângul...

Năvala armatelor nopții... Avea Modelul meu să-i reziste? Aș fi vrut să mă pot grăbi, însă mă mișcam cu tot mai multă încetineală. Încercam o bizară stare de bilocație, ca și cum mă aflam în interiorul Modelului, trasând Modelul, și totodată afară, uitându-mă la el și imitându-i dezvoltarea. Stângul... Cotitură... Dreptul... Furtuna se apropia. În curând avea să ajungă la oasele bătrânei Hugi. Simțeam în aer umezeala, ozonul și mă-ntrebam ce va fi fost cu bizara pasăre neagră care zisese că mă așteaptă de la începutul Timpului. Așteptase să poarte discuții cu mine ori să fie mâncată de mine în acest loc lipsit de istorie. În orice caz, ținând cont de exagerările de care dau dovadă îndeobște moraliștii în discursul lor, avea o noimă ca, după ce nu izbutise să-mi umple sufletul de un regret chinuitor în privința condiției mele spirituale precare, să fie consumat în acompaniamentul tunetelor... Acum bubuiturile se auzeau de la felurite distanțe. Când am întors iar capul, fulgerele aproape că m-au orbit. Am strâns în pumn lanțul Giuvaierului și-am mai făcut un pas.

Furtuna a atins marginea Modelului meu și s-a despicat în jurul său, începând să-mi dea târcoale. Nicio picătură de ploaie n-a căzut pe mine ori pe Model. Însă vârtejul a ajuns, încet, să mă cuprindă cu totul.

De parcă eram într-o bulă pe fundul unei mări agitate. Mă înconjurau valuri de apă, prin care se avântau forme

întunecate. Ca și cum Universul întreg apăsa asupra mea gata să mă strivească. M-am concentrat asupra lumii roșii din Giuvaier. Stângul...

Florile de castan... o ceașcă de ciocolată caldă la o cafea de pe trotuar... Un concert la Grădinile Tuileries, cu sunetele urcând în văzduhul scăldat în soare... Berlinul în anii 1920, Pacificul în 1930 – avusesem parte de plăceri acolo, dar de diferite feluri. Era cu puțință să nu fie trecutul adevărat, ci imagini ale trecutului venite să ne aline ori să ne chinuiască mai târziu, fie că suntem oameni sau națiuni. Dar nu conta. Peste Pont Neuf, pe Rue Rivoli, autobuze și cabriolete... Pictori la șevaletele lor în Grădina Luxemburg... Dacă totul urma să se sfârșească cu bine, într-o bună zi aveam poate să caut o umbră ca asta... Era pe potriva Avalonului meu. Și uitasem... detaliile care dau viață unui peisaj... mirosul florilor de castan...

Am mai terminat un circuit. Vântul șuiera și furtuna mugea turbată, însă eram neatins. Atâta vreme cât nu-i dădeam voie să mă abată, atâta vreme cât pășeam și mă concentram asupra Giuvaierului... Trebuia să rezist, să mă mișc încet, cu pași grijulii, tot mai încet, dar fără a mă opri din mișcare... Chipuri... Parcă șiruri de chipuri mă priveau de dincolo de marginile Modelului... Chipuri mari, ca ale Capului Uriaș, însă strâmbate, rânjind. Scălâmbăindu-se în batjocură, așteptând să mă opresc sau să greșesc pasul următor... Așteptând ca totul să se destrame în jurul meu... În ochii și-n gurile lor erau fulgere, râsul lor era tunetul... Printre chipuri se târau umbre... Vorbeau cu mine acum, cu vorbe ca freamătul unui ocean întunecat... Aveam să dau greș, mi-au spus, aveam să dau greș și să fiu măturat de ape, iar bucata de Model să fie sfărâmată, înghițită... M-au blestemat, au scuipat și-au vomitat spre mine, deși nu mă puteau atinge... Poate că nici nu se aflau acolo cu adevărat... Poate mintea îmi cedase din cauza încordării... La ce bun atâta strădanie? Un Model creat de un nebun?

Am simțit că ezit și corul, cu voci de furtună, a început să-ngâne: Nebun! Nebun! Nebun!

Am tras aer adânc în piept, am mirosit urmele vagi de parfum ale trandafirului și m-am gândit iarăși la castani, m-am gândit la zile pline de bucuria de a fi. Vocile s-au domolit parcă în vreme ce mintea îmi trecea în revistă evenimentele din acel an plin de mulțumire... Și-am mai făcut un pas, și încă unul... Se jucaseră cu slăbiciunile mele, îmi simțeau îndoielile, neliniștea, osteneala... Orice erau, se legau de ceea ce vedeau și încercau să întoarcă totul împotriva mea... Picioarul stâng... Și dreptul... N-au decăt, acum, să-mi simtă încrederea și să piară, mi-am zis. Ajunsesem până acolo și-aveam de gând să continui. Stângul...

Chipurile furtunii s-au umflat, s-au învârtejit, îngânând încă batjocuri. Însă parcă nu mai aveau vlagă. Mi-am croit drum spre o altă arcuire a Modelului, văzându-l, cu ochii minții ostenite, cum crește înaintea mea.

Mi-am amintit de evadarea mea de la Greenwood, de felul în care-o păcălisem pe Flora ca să-mi spună ce voiam să știu, de întâlnirea cu Random, de lupta noastră cu urmăritorii, de drumul înapoi către Amber... M-am gândit la fuga noastră în Rebma și la felul în care străbătusem Modelul inversat, recăpătându-mi astfel o parte însemnată a memoriei... La nunta silnică a lui Random și la venirea mea în Amber, unde mă luptasem cu Eric și fugisem la Bleys... La bătlăliile ce urmaseră, la orbirea și la însănătoșirea mea, la fugă, la drumul spre Lorraine și apoi spre Avalon...

Mintea mi se încingea, derula tot mai iute, acum, evenimentele ce urmaseră... Ganelon și Lorraine... Creaturile din Cercul Negru... Brațul lui Benedict... Dara... Întoarcerea lui Brand și înjunghierea lui... Înjunghierea mea... Bill Roth... Arhivele spitalului... Accidentul meu...

...De la începuturi, în Greenwood, și până aici, în acest moment de strădanie de a nu greși niciun pas, nu mă

părăsise născând o senzație de anticipare, sentimentul că așteptam să se petreacă ceva – fie că dorisem tronul, fie că voisem răzbunare sau că fusesem purtat de ideea mea despre datorie –, o simțisem, fusesem conștient de existența-i neîntreruptă în toți acești ani, până în clipa de față... Mi se părea, acum, că așteptarea se sfârșise, că lucrul pe care-l așteptasem și pentru care mă zbătusem atât era pe cale să se întâmple.

Stângul... Încet, încetișor... Nimic altceva nu mai conta. Mi-am pus toată voința în mișcare. Concentrarea mi-a devenit absolută. Nu mă mai influența nimic din ce se afla dincolo de marginile Modelului. Fulgere, chipuri, vânturi... N-aveau însemnătate. Existau doar Giuvaierul, Modelul ce era zămislit și eu însumi – iar de mine însumi abia de eram conștient. Poate că mă apropiam acum, pe cât era cu putință, de idealul lui Hugi, de contopirea cu Absolutul. Cotitură... Picioarul drept... Iarăși cotitură...

Timpul își pierduse sensul. Spațiul era restrâns la șablonul pe care-l construisem. Am absorbit putere din Giuvaier fără să-l invoc, ca parte a procesului în care eram implicat. Eram, se putea zice, anihilat. Am devenit un punct mișcător, programat de Giuvaier, executând o operațiune care mă absorbea atât de profund, încât nu-mi mai rămânea atenție pentru conștiința de sine. Deși îmi dădeam seama, cumva, că fac parte și eu din proces. Deoarece eram conștient că, dacă ar fi făcut altcineva asta, ar fi rezultat un Model diferit.

Mi-am dat seama, difuz, că trecusem de jumătate. Calea era mai înșelătoare acum, mișcările îmi încetiniseră și mai mult. Cu toată lentoarea, ceea ce se petrecea aducea cu ce simțisem când mă acordasem cu Giuvaierul, în acea matrice stranie, multidimensională ce părea a fi sursa Modelului însuși. Dreptul... Stângul...

Nu mă simțeam împiedicat de nimic, ci foarte ușor, cu toată încetineala. Parcă mă scălda o energie nemărginită.

Toate sunetele din jur se contopiseră într-un vuiet surd și dispăruseră.

Și, deodată, mi s-a părut că pășesc mai iute. Nu era ca și cum trecusem de un Văl ori de vreo barieră, ci mai degrabă ca și cum suferisem o ajustare internă.

Mă mișcam acum în ritm normal, strecurându-mă prin cotituri din ce în ce mai strânse, apropiindu-mă de ceea ce avea, curând, să fie capătul. Eram deocamdată calm, cumpănit, deși știam, rațional, că la un anume nivel începea să se instaleze o stare de încântare, care avea să iasă la iveală în curând. Încă un pas... Și încă unul... Mai rămâneau, poate, vreo zece...

Deodată, lumea s-a întunecat. Parcă mă aflam înaintea unui vid imens, având doar pâlpâirea slabă a Giuvaierului înainte-mi și lucirea Modelului, ca o nebuloasă spiralată, în jur. Am șovăit, însă doar preț de o clipă. Era ultima încercare, asaltul final. Trebuia să fac față.

Giuvaierul îmi arăta ce era de făcut, iar Modelul îmi indica locul. Nu-mi lipsea decât o imagine cu mine însumi. Piciorul stâng...

Am continuat să execut fiecare mișcare dedicându-i întreaga mea atenție. O forță contrară a început până la urmă să mi se ridice împotriva, ca pe vechiul Model. Însă ani de experiență mă pregătiseră pentru asta. M-am silit să mai fac doi pași, înfruntând bariera invizibilă.

Apoi, din interiorul Giuvaierului, am zărit capătul Modelului. Aș fi suspinat la brusca înfățișare a frumuseții sale, însă acum până și răsuflarea îmi era totuna cu strădaniile. Mi-am pus toate puterile în următorul pas, iar vidul a părut că se cutremură împrejur. Am pășit, dar pasul următor s-a dovedit și mai greu. Mă simțeam ca în centrul Universului, călcând pe stele, străduindu-mă să declanșez o mișcare esențială printr-un simplu act de voință.

Piciorul mi-a înaintat încet, deși nu-l puteam zări. Modelul a început să lumineze. Strălucirea i-a devenit, curând, aproape orbitoare.

Încă puțin... Mă opinteam mai tare, acum, decât pe vechiul Model, fiindcă rezistența părea absolută. Trebuia să mă pun împotriva sa cu o dârzenie și o continuitate ce excludeau orice alt lucru, cu toate că acum păream că nu mă mai mișc deloc, deși întreaga mea energie părea absorbită de strălucirea liniilor săpate în piatră. Dacă era să pier, peste viața mea avea să se tragă, cel puțin, o cortină superbă...

Minute, zile, ani... Nu mai știu cât a durat. O veșnicie parcă. Ca și cum făcusem asta o eternitate întreagă.

M-am mișcat apoi, fără să știu cât a durat mișcarea. Însă am reușit să termin de făcut pasul acela și-am ridicat piciorul să fac încă unul. Și încă unul...

Universul părea să se rotească în jurul meu. Trecusem. Apăsarea nu mai era. Dispăruse și întunecimea...

M-am găsit, o clipă, în centrul Modelului meu. Fără să mă uit la el măcar, am căzut în genunchi și m-am aplecat până la pământ, simțind zvâcnetul sângelui ce-mi bubuia în urechi. Am gemut, amețit. Am început să tremur din tot trupul. Mi-am dat seama într-un cotlon al minții că reușisem. Orice amenințare avea să vină, exista acum un Model. Și avea să fie trainic...

Am auzit un sunet venind dintr-un loc de unde n-ar fi trebuit să se audă, însă mușchii mei trudiți au refuzat să răspundă, fie și din reflex, până ce a fost prea târziu. Cât ai clipi, Giuvaierul mi-a fost smucit dintre degetele amorțite, și-abia atunci am ridicat capul și m-am săltat în șezut. Nu mă urmărise nimeni prin Model – eram sigur că mi-aș fi dat seama. Așadar...

Lumina era aproape normală și, clipind ca să-mi obișnuiesc ochii, m-am trezit că privesc fața zâmbitoare a lui Brand. Purta acum un petic negru pe-un ochi și ținea Giuvaierul în mână. Probabil că se teleportase.

M-a lovit chiar în clipa în care am ridicat capul, făcându-mă să cad pe-o parte. Apoi m-a izbit în stomac, destul de tare, cu piciorul.

— Ei bine, ai reușit, a zis, deși nu crezusem c-o poți face. Acum, înainte să-ndrept lucrurile, mai am de distrus un Model. Însă mai întâi am nevoie de Giuvaier ca să schimb sorții bătăliei de la Curți.

A fluturat Giuvaierul pe dinaintea mea.

— Rămas-bun deocamdată, a rostit și s-a făcut nevăzut. Am rămas lungit acolo, icnind și ținându-mă cu mâinile de stomac. Pereți de întunecime se ridicau și cădeau în mine, ca valurile, însă nu mi-am pierdut cunoștința. M-am simțit cuprins de o imensă deznădejde și am închis ochii gemând. Nu mai aveam acum Giuvaierul, din care să-mi înnoiesc puterile.

Castanii...

Capitolul 10

În vreme ce zăceam cuprins de dureri, mi l-am imaginat pe Brand apărând pe câmpul de luptă unde se încleștau forțele Amberului și ale Haosului, cu Giuvaierul pulsându-i la gât. Controlul său asupra nestematei era suficient, se părea, ca să ne dea de furcă. L-am văzut izbind cu fulgere grosul armatei noastre. L-am văzut chemând furtuni cu grindină. Îmi venea să plâng. Toate acestea, în loc să-și răscumpere faptele trecând de partea noastră. Însă acum nu mai era de-ajuns pentru el doar să izbândească și-atât. Trebuia să câștige pentru el însuși și potrivit condițiilor lui. Iar eu? Eu dădusem greș. Imprimasem un Model contra Haosului, un lucru pe care nu crezusem să-l pot reuși. Însă asta nu însemna mare lucru dacă bătălia era pierdută, iar Brand se întorcea să-mi distrugă truda. Să ajungi atât de aproape, să treci prin atâtea și să dai greș acolo... Îmi venea să urlu „E nedrept!”, deși știam că Universul nu funcționează potrivit vreunei noțiuni de echitate. Am scrâșnit din dinți și am scuipat niște noroi care-mi intrase în gură. Fusesem însărcinat de tatăl nostru să duc Giuvaierul la locul bătăliei. Și-aproape că reușisem.

Mă cuprindea un simțământ bizar. Ceva îmi solicita atenția. Ce? Liniștea.

Suierul vântului și tunetele nu se mai auzeau. Aerul era nemișcat. Ba chiar se simțea răcoros, proaspăt. Și știam că, dacă deschid pleoapele, afară va fi lumină.

Le-am deschis. Am văzut un cer cu totul alb. Am clipit, am întors capul. Se zărea ceva în dreapta...

Un copac. Un copac se ridica acum în locul unde înfip-sesem toiagul tăiat din bătrânul Ygg. Era deja mai înalt decât fusese toiagul. Aproape că-l vedeam cum crește. Era acoperit cu frunziș înverzit și plin de muguri albi. Se deschiseseră și câteva flori. Adierea vântului aducea spre mine un parfum delicat, subtil, care mi-a oferit un pic de alinare.

Mi-am pipăit coastele. Nu părea să fie vreuna ruptă, însă aveam încă un nod greu în stomac de la șutul pe care-l încasasem. Mi-am frecat ochii cu pumnii și mi-am trecut degetele prin păr. Am oftat adânc și m-am ridicat într-un genunchi.

Am întors capul și m-am uitat la cele din jur. Platoul era la fel, totuși diferit. Tot pustiu, însă nu mai arăta atât de neprimitor, probabil ca rezultat al noii lumini. Nu, era mai mult de-atât...

Am cercetat toate zărilor. Nu mai era locul de unde-mi începusem mersul. Existau diferențe, atât subtile, cât și stridente: stânci modificate, o adâncitură unde fusese înainte o movilă, o nouă textură a pietrei de sub mine și dimprejur și, mai încolo, ceva ce părea să fie pământ. M-am ridicat și mi s-a părut că, de undeva, se simte mireasma apelor mării. Împrejurimile, acum, se simțeau cu totul altfel decât înainte – cu multă vreme în urmă, parcă. Toate schimbările nu puteau fi puse doar pe seama furtunii. Locul îmi amintea de ceva.

Am oftat iar, acolo, în mijlocul Modelului, și-am continuat să mă uit cu luare-aminte în jur. În ciuda mea, simțeam că deznădejdea mă părăsește treptat și că mă cuprinde o stare de „împrospătare” – părea cel mai nimerit cuvânt. Aerul devenise limpede și dulce, iar locurile păreau noi, nemişcate.

Firește. Era ca pe meleagurile Modelului dintâi. M-am întors iarăși către copac și l-am privit. Deja se înălțase. Era ca acolo, însă nu tocmai... Ceva diferit fremăta în aer, în cer, pe pământ. Era un tărâm nou. Un nou Model dintâi.

Toate câte se găseau în jurul meu erau rezultate ale Modelului pe care ședeam.

Mi-am dat seama, deodată, că simt mai mult decât înprospătare. Eram încercat acum de o nespusă încântare, un fel de bucurie care mă străbătea. Locul era curat și limpede, iar eu eram cumva cauza.

Timpul trecea. Am zăbovit așa, privind copacul, uitându-mă în jur, savurând euforia ce mă cuprinsese. Tot era un fel de victorie – asta până ce Brand avea să se-ntoarcă și să facă totul praf și pulbere.

Am simțit, brusc, că gândesc iarăși limpede. Trebuia să-l opresc pe Brand, trebuia să apăr locul. Eram în mijlocul Modelului. Dacă și acesta se purta la fel ca celălalt, îi puteam folosi puterea pentru a mă transporta oriunde doream. Puteam acum să mă alătur celorlalți.

M-am scuturat de praf. Am verificat că sabia iese ușor din teacă. Poate că situația nu era atât de disperată pe cât îmi păruse mai devreme. Mi se spusese să aduc Giuvaierul la locul bătăliei. Iar Brand făcuse asta pentru mine; piatra avea să fie acolo. Trebuia doar s-o iau înapoi, să fac lucrurile să se îndrepte pe calea pe care-ar fi trebuit.

Am privit în jur. Dacă aveam zile, trebuia să revin aici ca să cercetez această întruchipare nouă. Locul era îmbibat de mister, care plutea în aer, purtat de adierea vântului. Puteau trece veacuri până să deslușesc ce se petrecuse când trasasem noul Model.

Am salutat copacul. A părut să freacă. Am fremătat și eu. Mi-am potrivit iarăși trandafirul la guler. Era vremea s-o iau din loc. Mai aveam de făcut un lucru.

Am lăsat capul în piept și am închis ochii. Am încercat să-mi amintesc cum arăta abisul de dinaintea Curților Haosului. L-am văzut cu ochii minții, sub cerul acela schimbător, și l-am populat cu frații și cu surorile mele, l-am înzestrat cu soldați. Și mi s-a părut că aud, în depărtare, zvon de bătălie. Scena s-a aranjat, s-a limpezit. Am păstrat

viziunea în minte încă o clipă și i-am cerut Modelului să mă ducă acolo.

...Și, o clipă mai târziu, mă găseam în vârful unui deal, înaintea unei câmpii, cu un vânt rece opintindu-se în mantia mea. Văzduhul avea dărele acelea nebunești pe care le țineam minte de ultima dată – jumătate negru, jumătate curcubeu sclipitor. În aer stăruiau vaporii grei. Drumul negru era acum în dreapta, traversând șesul și înaintând spre abisul ce străjuia citadela cufundată în întuneric, cu scânteieri ca de licurici pâlپând împrejur. Poduri ca niște fuioare de abur se întindeau prin aer, întinzându-se de departe, din inima întunericului, iar pe ele circulau siluete stranii, la fel ca pe drumul negru. Pe câmpie, mai jos de mine, părea să fie cea mai mare aglomerare a oștilor. Am auzit, în spate, un zgomot scos de altceva decât de carul înaripat al Timpului.

Privind către un punct ce-am socotit că ar fi nordul, am văzut năpustirea acelei vijelii năprasnice peste un șir îndepărtat de munți, cu săgetări de fulger și huruit de tunet, înaintând ca un ghețar cu creștetul înălțat în văzduh.

Nu se opriese când creasem un Model nou. Trecuse, se părea, pe lângă zona protejată de mine și avea să-și urmeze calea până unde voia să ajungă. Însă nădăjduiam ca vârtejul distrugător să fie urmat de impulsurile constructive care emanau din noul Model și de reinstaurarea ordinii în Umbră. M-am întrebat cât avea să dureze până ce furtuna ajungea aici.

Am auzit bufnet de copite și m-am întors grăbit într-acolo, trăgând sabia...

Un călăreț cornut, pe un măreț armăsar negru, se arunca asupra mea cu o lucire de foc în privire.

Am luat poziție de gardă și am așteptat. Părea să fi coborât de pe una dintre căile de păclă care plutiseră către mine. Eram amândoi destul de departe de toiul luptei. L-am

privit cum urcă dealul... Bun cal. Piept puternic. Unde naiba era Brand? Nu căutam luptă de dragul luptei.

Călărețul se apropia ținând în mână dreaptă o sabie curbată. Mi-am schimbat poziția când a trecut în goană, lovind ca să mă despică în două. Am parat, abătându-i încheietura către mine. L-am prins de braț și l-am tras de pe cal.

— Trandafirul..., a zis prăbușindu-se.

Și nu știu ce-ar mai fi rostit dacă nu i-aș fi tăiat beregata, destrămându-i vorbele și trupul într-un mănunchi de flăcări.

M-am răsucit pe călcâie, trăgând deoparte sabia, am alergat câțiva pași și-am prins de căpăstru calul negru. Am vorbit cu animalul ca să-l liniștesc și l-am îndepărtat de foc. După ce ne-am mai împrietenit nițel, l-am încălecat.

La început a fost nervos, însă l-am mânat ușurel, dând ocol coamei dealului și observând împrejurimile. Forțele Amberului păreau în plină ofensivă. Pe tot câmpul de luptă erau răspândite cadavre carbonizate. Corpul principal de oaste dușman se retrăgea pe un deal micuț de lângă marginea abisului. Șiruri-șiruri încă ordonate, dar împinse fără cruțare, dădeau înapoi lent spre acel loc înalt. Pe de altă parte, alte trupe traversau abisul și se alăturau celor care apărau movila. Din ce vedeam, după număr și poziție, am socotit că se pregăteau la rândul lor să atace. Brand nu se zărea nicăieri.

Chiar de-aș fi fost odihnit și-aș fi avut armura pe mine, m-aș fi gândit de două ori înainte de a coborî și de a mă alătura înțeleștii. Treaba mea, acum, era să dau de Brand. Mă îndoiam că avea să se implice direct în bătălie. M-am uitat către capătul frontului, căutând vreo siluetă singuratică. Nu... Poate de cealaltă parte a câmpiei. Ar fi trebuit să ocolesc prin nord. Către vest nu reușeam să văd mare lucru.

Am întors calul și-am început să cobor coasta dealului. Ce bine-ar fi fost să mă-ntind, să mă pot lungi acolo și să dorm! Am oftat. Unde naiba era Brand?

Am ajuns la poalele dealului și m-am răsucit să sar peste un podeț bombat, fiindcă voiam să văd mai bine...

— Lord Corwin din Amber!

La cotul pantei mă aștepta un tip cu piele ca de cadavru, cu păr roșu și un cal la fel de roșcat. Purta armură de aramă cu însemne verzui și mi se pusese în drum, nemișcat ca o statuie.

— Te-am văzut sus pe deal, a zis. Nu porți armură, așa este?

M-am lovit cu palma peste pieptul gol.

A răspuns înclinând iute capul. Apoi a întins mâinile întâi spre umărul stâng, spre dreptul și către coaste, desfăcând curelele platoșei. După ce le-a desfăcut, și-a tras de pe el platoșa, a coborât-o către dreapta spre burta calului și-a lăsat-o să cadă. Cu pulparele a făcut la fel.

— De mult aștept să ne-ntâlnim, a zis. Sunt Borel. N-avrea să se spună, după ce te omor, că lupta n-a fost dreaptă.

Borel... Numele îmi suna cunoscut. Mi l-am amintit apoi. Se bucura de respectul și de afecțiunea Darei. Era un maestru spadasin, care o învățase lupta cu spada. Însă era un neghiob, îmi dădeam acum seama. Pierduse respectul meu scoțându-și armura. O înfruntare nu-i un joc, și n-aveam poftă să fac pe placul niciunui nerod cu nasul pe sus care socotește altminteri. Mai ales un nerod iscusit într-ale sabiei, când puterile-mi erau aproape pe ducă. În cel mai rău caz, ar fi putut ușor să mă ostenească de moarte.

— Vom da de capătul unei enigme care mult m-a tulburat, a zis.

Am replicat cu o vorbă urâtă, am întors calul și-am pornit înapoi pe unde venisem. S-a luat îndată după mine.

Când am trecut iarăși pe lângă podeț, mi-am dat seama că nu voi izbuti să mă depărtez. Avea să m-ajungă în câteva clipe, iar spatele meu ar fi fost expus, mă putea despica din goană sau mă putea obliga să lupt. Însă, deși limitate, variantele pe care le aveam includeau și altceva.

— Lașule! a răcnit. Fugi din fața potrivnicului! Țasta să fie marele războinic despre care am auzit atâtea?

Mi-am desfăcut mantia de pe umeri. Marginea curbată a podețului a ajuns la nivelul umerilor mei, apoi la mijloc.

Am descălecat iute pe stânga, m-am poticnit și mi-am recăpătat echilibrul. Calul negru și-a văzut de drum. M-am ghemuit în dreapta podețului, cu fața spre urmăritor.

Ținând mantia cu amândouă mâinile, am aruncat-o ca pe o capă în fața taurului cu o secundă înainte ca umerii și capul lui Borel, pe lângă podeț, să ajungă la nivelul pieptului meu. Mantia i s-a înfășurat peste cap, umeri și sabia scoasă, orbindu-l pentru moment și încetinindu-i brațele.

L-am lovit tare, cu piciorul. Țintisem spre capul lui, însă l-am nimerit în umărul stâng. A fost azvârlit din șa, iar calul său a continuat să galopeze.

Am sărit la el, cu sabia în mână. L-am surprins exact când își dăduse în lături mantia și se străduia să se ridice în picioare. L-am spintecat pe loc și i-am văzut pe chip expresia uluită când rana a început să ardă.

— O, cât de josnic! Nădăjdusese la mai mult de la tine!

— Nu suntem tocmai la Jocurile Olimpice, am zis scuturându-mi câteva scânteii de pe mantie.

M-am luat apoi după calul meu, l-am oprit și am încălecat. Mi-a luat câteva minute. Mergând apoi către nord, am ajuns pe teren mai înalt. L-am zărit, de acolo, pe Benedict coordonând bătaia și undeva într-o margine, departe, l-am văzut o clipă pe Julian, în fruntea ostașilor săi din Arden. Benedict, se părea, îi ținea în rezervă.

Am continuat să mă îndrept către furtuna ce înainta, sub cerul pe jumătate negru și pe jumătate curcubeu. Mi-am atins iute ținta, adică dealul cel mai mare pe care-l văzusem prin preajmă, și-am început să urc pe el. M-am oprit de câteva ori în drum ca să mă uit în urmă.

Am văzut-o pe Deirdre în armură neagră, rotind un topor de luptă; Llewella și Flora se aflau printre arcași.

Fiona și Gerard lipseau. Apoi l-am văzut pe Random, călare, cu un paloș ridicat, conducând un atac către poziția inamică. Lângă el se afla un cavaler înveșmântat în verde pe care nu l-am recunoscut, dar care se folosea cu iscusință mortală de-un buzduhan. Pe spate avea arc și la șold o tolă cu săgeți strălucitoare.

Vuietul furtunii s-a auzit cu mai multă putere când am ajuns în vârful dealului. Fulgerele pâlpâiau cu regularitatea unor lămpi cu neon, iar ploaia cădea cu ropot, o perdea ca din fibră de sticlă ce trecuse de-acum linia munților.

În vale, fiare și oameni – mai mulți oameni-fiare – se încheștaseră în bătălie. Un nor de praf se ridica peste câmpie. Din ce vedeam după cum erau așezate oștile, nu-mi părea cu puțință ca forțele tot mai numeroase ale inamicului să mai poată fi respinse. Aveam impresia, de fapt, că oastea Haosului se pregătea de contraatac. Se opriseră în șiruri bine orânduite pe înălțimile lor, părând că așteaptă doar un ordin.

Eram la o distanță de vreun minut și jumătate. Au înaintat, răspândindu-se pe povârniș, întărindu-și liniile, împingând înapoi trupele noastre, câștigând teren. Și tot mai mulți soseau de dincolo de abis. Trupele noastre au început să se retragă, în relativă ordine. Dușmanul a început să pună mai multă presiune și, înainte ca lucrurile să se transforme într-o fugă dezordonată, s-a dat, probabil, un ordin.

Am auzit cornul lui Julian și, în câteva clipe, l-am văzut galopând pe Zori-de-Zi, în fruntea oamenilor săi, intrând în toiul bătăliei. Asta echilibra forțele ce se confruntau. Zgomotul a sporit sub cerul ce-și rotea, deasupra noastră, culorile.

Vreun sfert de ceas am privit înfruntarea, cum oastea noastră se retrage treptat. Atunci am zărit o siluetă cu un singur braț, pe un armăsar focos, dungat, apărând deodată pe coama unui deal îndepărtat. În mână ținea ridicată o

sabie și chipul, care se uita către vest, nu i-l puteam vedea. A rămas așa, nemișcat, câteva clipe. Apoi a coborât sabia.

Am auzit trompete către vest și, la început, n-am zărit nimic. Apoi un șir de călăreți s-a ivit, făcându-mă să tresar. Crezusem, preț de o clipă, că-l văd pe Brand acolo. Mi-am dat seama apoi că era Bleys, care conducea un atac menit să izbească în flancul expus al inamicului.

Și, cât ai clipi, trupele noastre au încetat să se retragă. Rezistau. Apoi au început să atace la rândul lor.

Bleys și cavaleria sa au trecut înainte. Mi-am dat seama că Benedict fusese iarăși victorios. Dușmanii erau pe cale să fie făcuți fărâme.

După aceea am simțit un vânt rece dinspre nord și m-am uitat iarăși într-acolo.

Furtuna se apropiase mult. Probabil că începuse să-și grăbească înaintarea de curând. Și era acum mai întunecată decât fusese, cu fulgere orbitoare și bubuituri tari. Iar vântul rece și umed șuiera tot mai aprig.

M-am întrebat atunci... avea furtuna să măture câmpul de luptă, ca un val distrugător, și asta să fie tot? Dar ce efecte avea noul Model? Aveau să se manifeste și acestea, să repare totul? Mă cam îndoiam. Dacă furtuna ne făcea zob, tare mi-era că zob aveam să rămânem. Mi-ar fi trebuit puterea Giuvaierului ca să ne putem retrage de-acolo până ce ordinea era restabilită. Și de-am fi trăit, ce ne mai rămânea? Nu puteam cu niciun chip să ghicesc.

Care era, deci, planul lui Brand? Ce aștepta? Ce-avea de gând?

M-am uitat iarăși peste câmpul de luptă... Și-am zărit ceva.

Într-un loc umbrît de pe dealuri, unde se regroupase dușmanul, primise întăriri și de unde se năpustise în jos... era ceva.

O scânteiere micuță, roșie... Eram sigur că o văzusem.

Am continuat să privesc și să aștept. Trebuia s-o văd iar, să aflu locul ei întocmai...

A trecut un minut. Poate două...

Și-apoi, iarăși, strălucirea!

Am întors pe loc armăsarul negru. Era cu puțință să ocolesc flancul dinspre mine al armatei dușmane și să urc pe culmea aceea care părea, acum, pustie. Am pornit la galop în vale, apoi am început să urc celălalt deal.

Trebuia să fie Brand, cu Giuvaierul. Alesese un loc bun, sigur, de unde avea o panoramă a întregului câmp de luptă, dar și a furtunii ce se apropia văzând cu ochii. Își putea îndrepta fulgerele, de acolo, către trupele noastre pe măsură ce frontul avansa. Avea să poruncească o retragere la momentul potrivit și să ne izbească cu toată furia furtunii, apoi să se miște din calea ei. Date fiind împrejurările, părea cea mai simplă și eficientă folosire a Giuvaierului.

Trebuia să ajung acolo iute. Puterea mea asupra nestematei era mai mare decât a lui, dar scădea cu depărtarea, iar el avea Giuvaierul asupra sa. Cea mai bună șansă a mea ar fi fost să mă năpustesc spre el, să ajung cu orice preț în zona în care puteam comanda piatra, să preiau controlul și s-o folosesc împotriva lui. Dar poate că avea vreo gardă de corp. Asta nu-mi convenea, fiindcă m-ar fi încetinit în chip dezastruos. Și chiar dacă n-ar fi avut, ce-l împiedica să se teleporteze altundeva dacă se strica treaba? Ce putem face atunci? Ar fi trebuit s-o iau de la început și să-l hăituiesc iarăși. M-am întrebat dacă puteam folosi Giuvaierul ca să-l împiedic să fugă. Nu știam, dar am decis să încerc.

Poate că nu era cel mai iscusit dintre planuri, dar numai pe ăsta îl aveam. Nu mai era timp de chibzuit la stratageme.

Am văzut, pe drum, că și ceilalți porniseră spre coama dealului. Random, Deirdre și Fiona încălecaseră și însoțiți de opt călăreți își croiseră drum printre rândurile de oșteni inamici, cu alți câțiva soldați – prieteni sau dușmani, nu puteam spune – gonind în spatele lor. Cavalerul înveșmântat în verde părea să fie cel mai iute și câștiga teren. Nu știam cine era. Însă această avangardă – mai ales cu Fiona

acolo – avea un obiectiv neîndoielnic. Sora mea descoperise prezența lui Brand și-i conducea pe ceilalți către el. Am simțit că un strop de speranță îmi încălzește inima. Ar fi putut să-i neutralizeze lui Brand puterile, ori măcar să i le slăbească. M-am aplecat peste grumazul calului, îndemnându-l să alerge ca vântul. Cerul își tot rotea culorile. Vântul şuiera. Am auzit un bubuit strașnic de tunet. Nu m-am uitat în urmă.

Goneam după ei. Nu voiam să ajungă înaintea mea, însă mă temeam că așa vor sta lucrurile. Distanța era, pur și simplu, prea mare.

Știam că, dacă vor întoarce capul și mă vor vedea, mă vor aștepta probabil. Îmi doream să le pot da un semn al prezenței mele și-am blestemat faptul că Atuurile nu mai funcționau.

Așa că am început să chiui. Am strigat după ei, însă vântul mi-a suflat departe vorbele, iar tunetul mi le-a acoperit.

— Așteptați, la naiba. Sunt eu, Corwin!

Nici măcar o privire în direcția mea.

Am trecut pe lângă cea mai apropiată încleștare și m-am ținut de flancul dușmanilor, în afara bătăii săgeților. Păreau că se retrag mai iute acum și că ai noștri țineau sub control o zonă mai vastă. Brand se pregătea, probabil, să lovească. O parte din cerul rotitor era acoperit de un nor negru ce nu existase cu câteva minute înainte.

M-am întors spre dreapta, în spatele armatei aflate în retragere, și-am galopat năvalnic spre dealurile către care o apucaseră ceilalți.

Văzduhul se tot întuneca. Ajuns la poale, simțeam că mă temeam pentru frații mei. Se apropiau prea mult de el. Și Brand avea să fie silit să acționeze. Dacă nu cumva Fiona se dovedea suficient de puternică pentru a-l opri...

Calul s-a ridicat în două picioare și-am fost azvârlit pe jos. Un fulger orbitor căzuse înaintea mea. Tunetul a vuit înainte să ating pământul.

Am zăcut câteva clipe acolo, năucit. Calul fugise, era deja la vreo cincizeci de metri, dar s-a oprit și-a început să amușine șovăielnic. M-am rostogolit pe burtă și m-am uitat în susul pantei lungi. Căzuseră și ceilalți călăreți, loviți de descărcare. Câțiva se mișcau, alții nu. Încă nu se ridicase nimeni de pe jos. Am văzut, mai sus de ei, licărul stacojiu al Giuvaierului, sub o proeminență stâncoasă, acum mai strălucitor și mai limpede, și conturul neclar al siluetei ce-l purta.

Am pornit să mă târăsc înainte, în sus și spre stânga. Am așteptat să nu fiu în raza vizuală a siluetei înainte să mă ridic în picioare. Mi-ar fi luat prea mult să ajung la el târâș și trebuia să-i ocolesc acum pe ceilalți, fiindcă atenția lui avea să fie îndreptată asupra lor.

Am avansat încetișor, cu grijă, folosind orice ascunziș, întrebându-mă dacă fulgerul avea curând să lovească în același loc – și dacă nu, când urma Brand să aducă dezastul asupra ostașilor noștri. Din clipă în clipă, am socotit. O privire iute în spate mi-a arătat că armata noastră se întindea până în celălalt capăt al câmpiei, în vreme ce soldații inamici se retrăgeau în direcția noastră. Se părea că, nu peste mult timp, aveam să am de furcă și cu ei.

Am izbutit să ajung într-un șanț îngust și m-am târât pe coate spre sud încă vreo zece metri. Am ieșit apoi de cealaltă parte a șanțului ca să folosesc avantajul unei movile, după care m-am furișat în spatele unor bolovani.

Când am ridicat capul ca să iau cunoștință de situație, n-am mai zărit licărul Giuvaierului. Despicătura din care îl văzusem strălucind era ascunsă acum de propriul său perete estic.

Am continuat să mă târăsc până în marginea abisului însuși, înainte de a o cârmi iarăși spre dreapta. Am ajuns într-un loc unde mi s-a părut sigur să mă ridic în picioare și-am făcut-o. Mă așteptam la alt fulger, la un alt bufnet al tunetului – aproape sau pe câmpul de bătălie –, dar nu s-a

iscat nimic. De ce nu? M-am concentrat, încercând să simt Giuvaierul, însă n-am izbutit. M-am grăbit spre locul unde văzusem scânteierea roșie.

M-am uitat în urmă, către abis, să mă încredințez că nu se apropiau noi amenințări dintr-acolo. Am tras sabia din teacă. Când am ajuns unde voiam, m-am așinut pe lângă povârniș, către nord. Când am ajuns la intrarea cavernei, m-am ascuns la pământ și m-am uitat înăuntru.

Nu se vedea nicio strălucire roșie și nici vreo siluetă umbrită. Adâncitura de piatră părea pustie. Nimic nu dădea de bănuir prin preajmă. Se teleportase iar? Și dacă da, de ce?

M-am săltat în picioare și-am dat ocol stâncilor. Am continuat să merg în acea direcție, încercând iarăși să simt Giuvaierul. De data asta am perceput o legătură slabă – era undeva mai sus, la dreapta mea.

Am pornit într-acolo tăcut, precaut. De ce-și părăsise adăpostul? Fusese poziționat perfect pentru ce plănuia. Asta dacă nu cumva...

Am auzit un țipăt și un blestem. Două voci diferite. Am început să alerg.

Capitolul 11

Am trecut de firida de piatră și am continuat să urc. Dincolo de cavernă era o potecă naturală, șerpuind în sus pe coastă. Am urmat-o.

Nu vedeam încă pe nimeni, deși simțeam tot mai puternic Giuvaierul. Mi s-a părut că aud pe cineva pășind către dreapta mea și m-am întors într-acolo, însă nu se vedea nimic. Și nici Giuvaierul nu părea atât de aproape, așa că am mers mai departe.

Și cum mă apropiam de coama dealului, cu întunericul Haosului în spate, am auzit voci. Nu deslușeam ce se rostea, însă tonul era ridicat.

Am încetinit aproape de vârf, m-am ghemuit și am pândit de după o stâncă.

Random se afla aproape de mine, mai în față, însoțit de Fiona. Mai erau cu ei lorzii Chantris și Feldane. Toți, mai puțin Fiona, aveau arme în mâini, gata să fie folosite, dar stăteau absolut nemișcați. Se uitau către capătul lucrurilor – o platformă de piatră ce se ridica un pic față de nivelul lor, la vreo cincisprezece metri mai încolo –, către locul unde începea abisul.

Acolo, pe lespede a ceea, se afla Brand, ținând-o pe Deirdre în fața lui. Sora mea n-avea coif, părul era în bătaia vântului, iar Brand îi lipise de beregată lama unui pumnal. Părea s-o fi tăiat-o puțin. M-am retras după bolovan.

L-am auzit pe Random șoptind:

— Altceva nu mai poți face, Fi?

— Pot să-l țin aici și, de la distanța asta, pot să-i încetinesc strădaniile de a controla vremea, a zis ea. Dar atâta

tot. E acordat cumva cu piatra, iar eu nu sunt. Și apropierea funcționează în avantajul lui. Poate să pună stavilă la orice aș mai încerca.

Random și-a mușcat buza de jos.

— Lăsați jos armele, a strigat Brand. Acum, sau Deirdre moare.

— Omoar-o, a zis Random, și-ai pierdut unicul lucru care te ține în viață. Fă asta și-o să vezi unde-o să-mi las arma.

Brand a îngânat ceva ca pentru el, apoi a rostit cu voce tare:

— Bine, atunci o să-ncep prin a o sluți.

Random a scuipat disprețuitor.

— N-ai decât! Se poate regenera la fel de bine ca noi ceilalți. Găsește o amenințare mai bună, ori, dacă nu, taci și luptă!

Brand nu se mișca. Am socotit că era mai bine să nu-mi dezvălui prezența. Trebuia să fac ceva. Am riscat să arunc încă o privire, fotografiind mental terenul, înainte să trag iar capul după stânci. Era un șir de pietroaie ceva mai încolo, spre stânga, dar nu se întindea îndeajuns. Nu vedeam în ce chip aș fi putut să mă furișez suficient de aproape.

— Cred că va trebui să ne aruncăm asupra lui și să ne-ncercăm norocul, l-am auzit pe Random. Altceva nu știu ce se poate face. Tu?

Înainte să primească vreun răspuns, ceva straniu s-a petrecut. Ziua a început să fie mai luminoasă.

M-am uitat în jur, căutând sursa acelei lumini, apoi am ridicat privirea.

Norii erau încă acolo, cu cerul mișcător rotindu-se nebu-nește. Însă din nori venea strălucirea. Se făcuseră albicioși și emanau aureole luminoase, de parcă ascundeau soarele după ei. Chiar și în timp ce priveam, lumina zilei sporea.

— Ce mai vrea să facă acum? a întrebat Chantris.

— Nu-mi dau seama, a zis Fiona. Dar nu cred că el face asta.

— Atunci cine?

N-am auzit rostindu-se niciun răspuns.

Norii străluceau și mai tare. Apoi cel mai mare și mai lucitor a început să se frământa. În el s-au alcătuit forme. Înăuntru a început să se deslușească conturul a ceva.

În vale, pe câmpie, zgomotele bătăliei s-au curmat. Furtuna însăși a fost amuțită de viziunea care se tot mărea. Ceva se alcătua acolo, în văzduhul strălucitor – trăsăturile unei fețe enorme.

— Nu știu, ți-am spus, am auzit-o pe Fiona răspunzând la o întrebare ce fusese murmurată.

Fața s-a mișcat, de parcă ne privea pe toți. Chipul părea îngrijorat, părea să aibă o expresie neliniștită. Strălucirea a sporit și mai mult. Buzele i s-au mișcat.

Vocea, când mi-a ajuns la urechi, s-a dovedit a avea tăria unei conversații obișnuite, nu răsnetul bubuitor la care m-aș fi așteptat.

— Vă trimit acest mesaj înainte să încep să repar Modelul, a zis chipul. Când îl veți primi, eu deja voi fi izbândit sau voi fi dat greș. Îl veți auzi înainte de valul de Haos care trebuie să-mi însoțească făptuirea. Am motive să cred că încercarea se va dovedi, pentru mine, fatală.

Ochii păreau să-i umble peste întinderea câmpiei.

— Veseliți-vă ori jeliți, fiindcă acesta-i ori începutul, ori sfârșitul, a continuat. Îi voi trimite lui Corwin Giuvaierul Judecății de îndată ce voi isprăvi cu el. I-am dat misia de a-l aduce aici, la locul luptei. Toate strădaniile voastre nu vor însemna nimic dacă valul de Haos nu va fi stăvilit. Însă cu Giuvaierul, acolo, Corwin ar trebui să vă poată feri până ce trece de voi.

L-am auzit pe Brand râzând. Hohotele îi sunau, acum, nebunești de-a binelea.

— Odată cu dispariția mea, veți avea de-a face cu problema succesiunii la tron, a urmat vocea. Am avut dorințe în această privință, însă văd că au fost zadarnice. Nu-mi mai rămâne decât să las asta pe seama Unicornului. Copiii mei, nu pot spune că sunt cu totul mulțumit de voi, dar socot că și voi puteți spune la fel despre mine. Acum nu mai are însemnătate. Vă las cu binecuvântarea mea, care e mai mult decât o vorbă goală. Acum mă duc să străbat Modelul. Rămas-bun.

Fața a început apoi să se destrame și lumina a dispărut din nori. Chipul s-a șters. Inerția stăpânea acum peste toate.

— ...și, cum vedeți, Corwin nu are Giuvaierul, l-am auzit pe Brand. Aruncați armele și plecați naibii de-aici. Sau păstrați-le și duceți-vă, nu-mi pasă. Lăsați-mă. Am treabă de făcut.

— Brand, poți face tu ce-a vrut el de la Corwin? a întrebat Fiona. Poți să-l folosești ca să ne acoperi?

— Aș putea dac-aș vrea, a răspuns. Da, aș putea abate furtuna.

— Ai fi un erou, a zis ea cu blândețe. Ne vei câștiga recunoștința. Toate greșelile trecutului vor fi iertate. Iertate și uitate. Vom...

Brand a început să hohotească sălbatic.

— Mă ierți tu? a rostit. Tu, care m-ai lăsat să putrezesc în turn, care mi-ai împlântat cuțitul în coaste? Mulțumesc, soră. E foarte frumos din partea ta că te oferi să mă ierți, dar mă văd silit să-ți resping oferta.

— Bine atunci, și ce poțesteți? a zis Random. Cereri de iertare? Bogății și comori? Un loc de frunte? Toate la un loc? Sunt ale tale. Însă joci un joc prostesc. Hai să-i punem capăt, să ne-ntoarcem acasă și să spunem că a fost doar un vis urât.

— Da, să-i punem capăt, a replicat Brand. Și mai întâi faceți voi asta aruncând armele. Apoi Fiona să mă slobozească de

sub vraja ei, să faceți toți stânga-mprejur și s-o luați la picior. Dacă nu... o ucid pe Deirdre.

— Atunci cred că-i mai bine să-i dai înainte și s-o omori, după care vei avea de-a face cu mine, a rostit Random, fiindcă altminteri tot va muri în scurtă vreme dacă te lăsăm să-ți faci de cap. Vom muri toți.

L-am auzit pe Brand hlizindu-se.

— Chiar crezi cu adevărat că o să vă las să muriți? Am nevoie de voi, de câți voi putea salva. Sper să fie și Deirdre salvată. Doar voi îmi puteți aprecia triumful. Vă voi adăposti de năruirea ce e pe cale să înceapă.

— Nu te cred, a zis Random.

— Atunci cugetă un pic. Mă știi destul de bine cât să-ți dai seama că vreau să vă știu de față, să mă vedeți făcând ce fac. Îmi trebuie, în acest sens, prezența voastră în lumea mea nouă. Și-acum ștergeți-o de-aici.

— Vei avea tot ce vrei, pe lângă recunoștința noastră, dacă doar..., a început Flora.

— Plecați!

Știam că nu mai puteau amâna, trebuia să fac ceva. Și știam că n-aș fi putut ajunge la el îndeajuns de iute. Nu-mi rămânea decât încercarea de a folosi Giuvaierul contra lui.

M-am concentrat spre el și l-am simțit. Am închis ochii și mi-am invocat puterile.

Fierbinte. Fierbinte, am gândit. Te dogorește, Brand. Face fiecare bucățică din trupul tău să vibreze mai iute și mai iute. Ești pe cale să devii o torță umană...

I-am auzit țipătul.

— Corwin! a răcnit. Încetează! Oriunde ai fi! O s-o omor! Uite!

Încă dorind ca Giuvaierul să-l ardă, m-am ridicat în picioare. L-am privit țintă, sumbru, peste distanța ce ne despărțea. Hainele începeau să-i fumege.

— Oprește-te! a țipat și, ridicând cuțitul, a despicat obrazul lui Deirdre.

Am urlat și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am pierdut controlul Giuvaierului. Însă Deirdre, cu fața însângerată, și-a înfipt dinții în mâna lui când a dat s-o taie iarăși. Apoi și-a eliberat brațul și l-a lovit cu cotul în coaste, încercând să se smulgă din strânsoare.

De îndată ce-a dat să fugă, de îndată ce capul i s-a mișcat, am zărit o străfulgerare argintie. Brand a icnit și-a dat drumul pumnalului. O săgeată îi străpunsese gâtul. O alta a urmat-o într-o clipă și i s-a înfipt în piept, ceva mai la dreapta de Giuvaier.

Brand a făcut un pas înapoi, horcăind. Doar că nu avea unde să se mai retragă, fiindcă se afla deja pe marginea abisului. A făcut ochii mari, în vreme ce aluneca în abis. Apoi brațul i-a țâșnit înainte și-a apucat-o pe Deirdre de păr. Alergam deja, urlând, însă știam că n-o să pot ajunge la vreme.

Deirdre a țipat, cu o expresie îngrozită pe fața însângerată, și a întins mâna spre mine...

Apoi Brand, Deirdre și Giuvaierul s-au dus peste buza prăpastiei, căzând, dispărând din vedere, pierind...

Cred c-am încercat să mă arunc după ei, însă nu m-a lăsat Random. A fost nevoit până la urmă să mă lovească și gândul mi s-a frânt.

Când mi-am revenit în simțiri, eram întins ceva mai departe de locul unde mă prăbușisem. Cineva îmi făcuse pernă din mantia răsucită. Am zărit mai întâi cerul schimbător, amintindu-mi cumva de visul cu roata morii din ziua în care o cunoscusem pe Dara. Eram conștient că ceilalți se aflau în jurul meu, le auzeam vocile, dar nu mi-am întors capul numaidecât. M-am uitat așa, neclintit, la mandala din văzduh și m-am gândit la ce pierdusem. Deirdre... însemnase mai mult pentru mine decât tot restul familiei noastre laolaltă. N-am ce face. Așa stăteau lucrurile. O, de câte ori nu-mi dorisem să nu-mi fi fost soră. Însă mă resemnasem cu realitățile situației noastre. Simțămintele n-aveau să mi

se schimbe, dar... acum nu mai era și asta însemna pentru mine mai mult decât iminenta distrugere a lumii.

Însă trebuia să văd ce se petrecea. Totul avea să se sfârșească fără Giuvaier. L-am căutat cu mintea totuși, încercând să-i simt prezența, dar în zadar. Am încercat să mă ridic, să văd până unde ajunsese valul, însă un braț m-a tras înapoi.

— Odihnește-te, Corwin.

Era vocea lui Random.

— Ești sleit. Parcă te-ai târât afară din iad, așa arăți. Nu mai poți face nimic acum. Liniștește-te.

— Ce mai are a face starea sănătății mele? am răspuns. Nu va mai conta în foarte puțină vreme.

Am dat din nou să mă ridic și de data asta brațul m-a sprijinit.

— Prea bine, a zis. Dar nu-i mare lucru de văzut.

Cred că avea dreptate. Lupta părea să se fi sfârșit, în afara unor porțiuni izolate unde dușmanul rezista încă, iar acestea erau și ele cuprinse de soldații noștri, combatanții uciși sau luați prizonieri. Se deplasau toți încoace, retrăgându-se din fața valului ce înainta, care ajunsese de partea cealaltă a câmpiei. În curând, coama dealului pe care stăteam avea să fie plină cu supraviețuitori din ambele tabere. M-am uitat în spate. Dinspre citadela întunecată nu se mai apropiau forțe proaspete. Ne-am fi putut retrage acolo, oare, când valul furtunii avea să ne-ajungă? Și-apoi? Abisul părea răspunsul final.

— Curând, am îngânat cu gândul la Deirdre. Curând... De ce nu?

Am privit vârtejul, săgetările fulgerelor, transformarea. Da, curând. Cum Giuvaierul se dusese în hău, împreună cu Brand...

— Brand..., am zis. Cine l-a sfârșit de zile, până la urmă?

— Pretind eu această cinste, a răspuns o voce familiară pe care nu știam de unde s-o iau.

Am întors capul și l-am privit țintă. Bărbatul în verde stătea pe un bolovan. Arcul și tolba cu săgeți și le lăsase alături. Mi-a aruncat un surâs răutăcios. Era Caine.

— Al naibii să fiu, am zis frecându-mi falca. O chestie ciudată mi s-a întâmplat când mă-ndreptam spre înmormântarea ta.

— Da, am auzit, a râs Caine. Ia spune, Corwin, te-ai sinucis vreodată?

— Nu în ultima vreme. Cum ai reușit?

— Am intrat în umbra potrivită și-am dat peste Umbra mea acolo. Mi-a furnizat cadavrul, a zis înfiorându-se. O senzație nepământească pe care n-aș vrea s-o mai simt.

— Dar pentru ce? am întrebat. De ce să-ți înscenezi moartea și să-ncerci să mi-o pui mie în cârcă?

— Voiam să aflu rădăcina necazurilor din Amber și s-o distrug. M-am gândit că-i mai bine, pentru asta, să mă dau la fund. Și cum se putea mai bine dacă nu convingându-i pe toți că murisem? Și am și izbutit, după cum vezi.

S-a oprit o clipă.

— Îmi pare rău pentru Deirdre, totuși. Dar n-am avut încotro. Era ultima noastră șansă. N-am crezut că-o va trage după el.

Mi-am ferit privirea.

— N-am avut de ales, a repetat. Nădăjduiesc că înțelegi asta.

Am încuviințat, plecând capul.

— Dar de ce ai făcut să pară că te-am ucis eu? am întrebat.

În clipa aceea s-au apropiat Fiona și Bleys. I-am salutat pe amândoi și m-am întors iarăși spre Caine, așteptându-mi răspunsul. Și pe Bleys voiam să-l întreb anumite lucruri, dar puteau să mai aștepte.

— Ei bine? am zis.

— Te voiam scos din joc, a răspuns Caine. Mă gândeam că-i cu puțință să fii în spatele întregii țărășenii. Tu sau Brand. La voi doi redusesem lista suspectilor. Ba chiar

credeam că nu-i imposibil să fiți aliați – mai ales că se străduise atât de mult să te aducă înapoi.

— N-ai înțeles bine, a zis Bleys. Brand încerca să-l țină deoparte. Aflase că-i revenea memoria și...

— Pricep acum, însă atunci părea altminteri, a replicat Caine. Așa că-l voiam pe Corwin înapoi în temniță câtă vreme îl căutam pe Brand. M-am făcut deci nevăzut și-am început să ascult cu Atuurile tot ce se zicea, sperând să capăt un indiciu despre locul unde se ascundea Brand.

— Asta voia să zică tata, am spus.

— Ce?

— A dat de înțeles că cineva ar putea să tragă cu urechea prin Atuuri.

— Nu pricep cum ar fi putut ști. Eram obișnuit să am o atitudine complet pasivă în privința Atuurilor. Așa că am învățat singur să le scot pe toate și să le ating ușor, în același timp, așteptând un freamăt. Când îl simțeam, mă concentram asupra vorbitorilor. Am aflat și că puteam uneori să vă pătrund în minte, când nu foloseați voi înșivă Atuurile – dacă erați destul de neatenți, iar eu nu-mi îngăduiam nicio reacție.

— Însă el știa, am zis.

— Se prea poate, a spus Fiona, iar Bleys a încuviințat. Random s-a apropiat.

— Ce-ai vrut să zici când ai întrebat de rana din coasta lui Corwin? a întrebat. Cum ai fi putut ști asta, dacă nu cumva...

Caine s-a mulțumit să dea din cap. La ceva distanță, i-am văzut pe Benedict și pe Julian adresându-se trupelor. Caine s-a foit, am uitat de ei și m-am întors iarăși spre el.

— Tu? am rostit răgușit. M-ai înjunghiat?

— Ia o gură, Corwin, a zis Random întinzându-mi plosca lui, care conținea vin îndoit cu apă.

Am înghițit cu lăcomie. Eram topit de sete, dar m-am oprit după câteva gâturi zdravene.

— Povestește-mi, am zis.

— Bine, ți-o datorez. Când am aflat din mintea lui Julian că l-ai adus pe Brand înapoi în Amber, am decis că o intuiție mai veche fusese corectă – că erați în cârdășie, tu și cu Brand. Asta însemna că trebuiați amândoi distruși. Am folosit Modelul ca să mă proiectez în odaia ta, noaptea. Acolo am încercat să te ucid, însă ai fost prea iute și-ai reușit cumva să fugi prin Atu înainte să mai am vreo ocazie.

— Fir-ar să fie, am zis, dacă ne puteai intra în minte, de ce n-ai văzut că nu eram cel pe care-l căutai?

A clătinat din cap.

— Puteam să prind doar gânduri răzlețe și reacții la ce vă înconjură. Și nici măcar asta mereu. Și-ți auzisem blestemul, Corwin, iar blestemul se împlinea. Vedeam asta de jur împrejur. Socoteam că ne vom afla toți în siguranță dacă tu și cu Brand ați fi fost dați pieirii. Știam ce-i poate pielea, ținând cont de ce pusese la cale înainte să te întorci tu. La el nu puteam ajunge îndată, din pricina lui Gerard. Apoi Brand a început să se-nzdrăvenească. Am mai făcut o încercare, dar am dat greș.

— Când asta? a întrebat Random.

— Când a fost Corwin țăpul ispășitor. Mi-am pus mască. În caz că reușea să scape cum făcuse Corwin, nu voiam să știe că eram încă printre cei vii. Am folosit Modelul ca să pătrund în odăile lui și să-i curm zilele. Am fost amândoi răniți – am lăsat în urmă mult sânge –, dar a izbutit și el să fugă. Apoi am luat legătura cu Julian și m-am alăturat lui în bătălie, fiindcă eram sigur că Brand avea să se arate aici. Am luat niște săgeți cu vârf de argint, fiind aproape încredințat că nu mai era precum noi, ceilalți. Voiam să-l ucid iute și s-o fac de la distanță. Mi-am încercat mâna cu arcul și apoi am pornit să-l caut. L-am găsit în cele din urmă. Acum îmi spun toți că am greșit în privința ta, așa că, până la urmă, săgeata ce-ți era menită va rămâne nefolosită.

— Mulțumesc mult.

— Posibil să-ți datorez și scuze.

— N-ar fi rău deloc.

— Pe de altă parte, am socotit că așa era bine. Am făcut ce-am făcut pentru a-i salva pe ceilalți...

N-am mai apucat să primesc scuzele lui Caine, fiindcă un sunet de trâmbiță a părut să zguduie lumea întreagă – tare, prelung, fără direcție. Ne-am uitat împrejur, căutându-i sursa.

— Acolo! a zis Caine ridicându-se și arătând cu mâna.

I-am urmat gestul cu privirea. Perdeaua furtunii era ruptă către nord-vest, în locul unde ieșea drumul negru. Acolo apăruse un călăreț fantomatic, călare pe un armăsar negru, cu cornul la gură. A slobozit încă un șir de note tânguitoare. Apoi, în câteva clipe, alți trâmbițași – cu piele la fel de palidă – i s-au alăturat, ridicând cornii și suflând.

— Ce-o fi? a întrebat Random.

— Cred că știu, a zis Bleys, iar Fiona a dat din cap a încuviințare.

— Deci ce este? am întrebat și eu.

Însă nu am primit răspuns. Călăreții înaintau din nou, trecând în lungul drumului negru, din spatele lor răsărind alții.

Capitolul 12

Am privit. Pe deal, în jurul meu, se lăsase o tăcere adâncă. Toți soldații se opriseră și se uitau la procesiune. Până și prizonierii din oastea Haosului, ținuți între sulițe, și-au îndreptat atenția într-acolo.

După trâmbițașii palizi urma un escadron de cavaleriști pe cai albi, cu stindarde ale căror însemne nu le recunoșteam, și o făptură aproape umană ducând steagul cu unicorn al Amberului. Erau urmați de un șir de muzicanți, dintre care unii cântau la instrumente cum nu mai văzusem nicicând.

După muzicanți mășăluiau coloane de făpturi umanoide încornorate, în armuri ușoare, și fiecare al douăzecilea purta câte o făclie uriașă, ridicată deasupra capului. Am auzit atunci un sunet grav, lent și ritmic, curgând printre tânguirile cornilor și notele altor instrumente, și mi-am dat seama că pedestrașii cântau. A părut să se scurgă multă vreme până ce șirurile au trecut pe drumul negru, în depărtare, însă printre ai noștri nu s-a mișcat și n-a vorbit nimeni. Treceau cu drapelele lor, cu muzica lor, și în cele din urmă au ajuns la o margine a abisului și au continuat să pășească pe prelungirea aproape invizibilă a acelei căi de beznă, cu torțele arzând în întuneric acum, luminându-le calea. Muzica s-a auzit mai tare, în ciuda distanței, și tot mai multe voci se alăturau corului, în vreme ce șiruri de ostași continuau să iasă de după perdeaua involburată a furtunii. Se mai auzea câte un tunet, dar fără să poată acoperi nimic; nici vântul, din ce vedeam, nu izbutea să stingă

vreo făclie, cât de departe puteam eu zări. Mișcarea asta avea un efect hipnotic. Parcă deja mă uitasem la procesiune câteva zile, poate ani, ascultând melodia asta care-mi era, de-acum, familiară.

Deodată, prin furtună s-a ivit un dragon, apoi altul și încă unul. Verzi, aurii și negri precum fierul, i-am văzut înălțându-se purtați de vânt, răsucindu-și capetele și slobozind limbi de foc. Fulgerul săgeta în urma lor, erau uluitori, magnifici și de o mărime incalculabilă. În spatele lor venea o turmă mică de vite albe, învârtindu-și capetele și mugind, izbind pământul cu copitele. Pe lângă ele și printre ele treceau călăreți, pocnind din bice lungi, negre.

A apărut apoi un șir de soldați semănând a fiare dintr-o umbră cu care Amber face comerț uneori – făpturi greoaie, solzoase, cu gheare încovoiate –, cântând la niște instrumente ce păreau a fi cimpoaie, ale căror note ascuțite și limpezi vibrau de o tristețe nespusă.

Au ținut-o așa, iar pe drum s-au ivit alți purtători de făclii și alți soldați cu însemnele lor – din umbre depărtate și apropiate. I-am privit cum trec, cum se îndreaptă spre zarea îndepărtată, ca o colonie de licurici, către citadela neagră numită Curțile Haosului.

Părea că alaiul nu se mai sfârșește. Pierdusem noțiunea timpului. Însă furtuna, straniu lucru, nu înainta în această vreme. Parcă îmi pierdusem identitatea, eram prins și purtat de mulțimea ce defila. Era un eveniment, știam, ce n-avea să se mai repete vreodată. Făpturi strălucitoare țâșneau în zbor pe deasupra șirurilor de soldați, iar altele, întunecate, fâlfâiau la înălțime.

Erau toboșari de pâclă, făpturi de lumină pură și-un pâlc de mașinării ce pluteau; am văzut călăreți înveșmântați în negru, călărind felurite fiare; un balaur a părut să rămână o clipă suspendat pe cer, ca și cum era parte a unui foc de artificii. Iar sunetele – copite, pași, cântece și tânguiri de cimpoaie, tobe și trâmbițe – se înălțau într-un val care

se revărsa peste noi. Și tot înainte pe podul de întuneric se înșiruia alaiul, cu luminile făcliilor întinzându-se, acum, cât vedeai cu ochii.

După aceea, în vreme ce privirea îmi aluneca peste acele șiruri de lumini, o altă formă a ieșit de după perdeaua licărind de fulgere. Era un car negru, tras de cai negri. La fiecare colț se ridica un toiag din care luceau flăcări albastre. În car se odihnea ceva ce nu putea fi decât un coșciug, acoperit de drapelul cu unicorn al Amberului. Vizitiul era un cocoșat purtând haine purpurii și portocalii și am știut, chiar și de la distanța aceea, că era Dworkin.

Deci așa stau lucrurile, mi-am zis. Nu știu de ce, dar mi se pare nimerit, nimerit că acum drumul te duce către Țara Strămoșilor. Ți-aș fi putut zice multe cât trăiai încă. Și unele ți le-am spus, însă prea puține vorbe trebuincioase au fost rostite. Acum s-a sfârșit, fiindcă ești mort. La fel de mort precum toți aceia care s-au dus de pe lume înaintea ta, în locul acela unde poate că mulți dintre noi te vom urma curând. Îmi pare rău. Abia după atâția ani, după ce ți-ai luat alt chip și altă formă, am ajuns să te cunosc, să te respect, ba chiar să te plac – deși, chiar și în forma aceea, erai tot un ticălos bătrân care mă călca pe bățături. Oare sinele lui Ganelon să fi fost adevărata-ți fire, sau doar o altă formă pe care o luaseși nevoit fiind, Bătrâne Preschimbător? Nu voi ști nicicând, dar mi-ar plăcea să cred că te-am văzut până la urmă așa cum erai, că am cunoscut pe cineva pe care-l plăceam, în care aveam încredere și că acel cineva ai fost tu. Mi-aș dori să te fi cunoscut mai bine, dar sunt recunoscător și pentru atât...

— Tata...? a șoptit Julian.

— Voia să fie dus dincolo de Curțile Haosului, în cel din urmă întuneric, când îi suna ceasul, a zis Bleys. Dworkin mi-a spus asta, demult. Dincolo de Haos și de Amber, într-un loc ce nu-i în stăpânirea nimănui.

— Și așa se va face, a zis Fiona. Însă există ordine undeva, dincolo de zidul prin care au trecut? Sau furtuna se întinde la nesfârșit? Dacă a izbutit, furtuna e ceva trecător și nu suntem în primejdie. Dar dacă nu...

— Nu contează dacă a izbândit ori nu, fiindcă am reușit eu, am rostit.

— Ce vrei să spui?

— Cred că el a dat greș și a fost răpus înainte să poată repara vechiul Model. Când am văzut că sosește furtuna – am și avut parte de-un pic din ea, de fapt –, mi-am dat seama că n-aș fi izbutit niciodată s-ajung la vreme cu Giuvaierul, pe care mi-l trimisese după strădania sa. Brand a tot încercat să mi-l înhațe – ca să creeze un Model nou, zicea. Mai încolo, asta mi-a dat ideea. Când am văzut că nimic nu mai reușește, am folosit Giuvaierul ca să trasez un Model nou. A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, dar am reușit. Lucrurile ar trebui să țină după ce trece acest val, fie că îi vom supraviețui, fie că nu. Când mi-am revenit după atacul lui Brand, mi-a fost cu neputință să folosesc Modelul ca să ajung aici. Există deci un Model, orice s-ar mai întâmpla.

— Dar, Corwin, dacă tata a reușit? a întrebat Bleys.

— Nu știu.

— Am înțeles, din câte mi-a spus Dworkin, că două Modele diferite nu pot exista în același univers. Cele din Rebma și Tir-na Nog'th nu se pun la socoteală, fiind doar reflectări ale Modelului nostru...

— Ce s-ar întâmpla dacă ar fi așa? am întrebat.

— Cred că ar fi o scindare, o despărțire, zămislirea unei noi existențe... pe undeva.

— Și asupra noastră care ar fi efectul?

— Ori o catastrofă totală, ori absolut niciun efect. Aș putea argumenta posibilitatea oricăreia dintre cele două, a zis Fiona.

— Atunci ne-am întors de unde am plecat, am spus. Ori lucrurile se fac praf și pulbere îndată, ori rămân intacte.

— Așa s-ar părea, a întărit Bleys.

— Nu are însemnătate dacă nu vom rămâne vii după ce valul ajunge la noi, am zis. Și va ajunge.

Mi-am îndreptat atenția, iarăși, spre cortegiul funerar. De după car ieșiseră alți călăreți, urmați de toboșari pedestri. Stindarde, făclii și un șir lung de pedestrași. Cântecul încă se auzea până la noi și departe, departe peste abis se părea că procesiunea sosise, în cele din urmă, la citadela întunecată.

...Și cât te-am urât, pentru câte te-am învinuit! Acum s-a sfârșit și nu mai rămâne niciun asemenea simțământ. Tu, însă, m-ai fi vrut rege, o sarcină pentru care – pricep acum – nu aș fi potrivit. Cred totuși că trebuie să fi însemnat ceva pentru tine. N-o să le spun celorlalți, e destul că o știu eu însumi. Însă n-o să mă mai pot gândi niciodată la tine în același fel. Imaginea ta deja se tulbură. Văd în locul tău chipul lui Ganelon. A fost tovarășul meu. Și-a pus viața în primejdie pentru mine. A fost tu, însă un alt tu, pe care nu-l știussem. Câte neveste și câți dușmani ți-ai condus la groapă? Câți prieteni? Nu mulți, socot. Însă atâtea lucruri despre tine nu le-am știut niciodată. Ganelon – tată – prieten vechi și dușman de-o viață, rămas-bun. Alătură-te lui Deirdre, pe care am iubit-o. Ai rămas misterios până-n clipa din urmă. Odihnește-te în pace, de vei voi. Îți dăruiesc trandafirul veșted pe care l-am purtat prin gurile iadului, aruncându-l în abis. Te las cu trandafirul și cu cerul rotindu-și culorile. Îți voi simți lipsa...

În cele din urmă, șirul lung s-a sfârșit. Ultimii mărșăluitori au ieșit de după perdeaua de furtună și au înaintat. Fulgerul izbea încă, ploaia curgea în ropote și tunetul gemea. Însă niciunul dintre cei ce trecuseră nu păruse să fie ud. Stătusem pe muchia abisului și le privisem trece-re. Am simțit o palmă pe braț. Nu știu de câtă vreme

era acolo. Acum, după ce cortegiul trecuse, am văzut că furtuna înainta iarăși.

Rotirea cerului părea să arunce peste noi mai multă beznă. Am auzit voci în stânga. Se părea că vorbeau de ceva vreme, însă nu le distingeam cuvintele. Mi-am dat seama că tremuram, că mă durea tot trupul, că abia puteam sta în picioare.

— Vino și-ntinde-te, a zis Fiona. Destul s-a micșorat familia într-o zi.

Am lăsat-o să mă ducă de lângă margine.

— Ar însemna ceva cu adevărat? am întrebat. Cât timp crezi că mai avem?

— Nu trebuie să stăm aici și să așteptăm, a zis. Vom traversa podul întunecat către Curți. Deja le-am pătruns prin apărare. Furtuna s-ar putea să n-ajungă până acolo, s-ar putea să se oprească aici, în abis. Ar trebui, oricum, să-l petrecem pe tata.

Am încuviințat.

— Se pare că n-avem încotro și trebuie să ne facem datoria până la capăt.

M-am așezat binișor, oftând. Parcă mă simțeam și mai slăbit acum.

— Cizmele tale, a zis.

— Da.

Mi le-a tras din picioare. Tălpile îmi zvâcneau.

— Mulțam.

— Îți aduc ceva de-ale gurii.

Am închis ochii, picotind. Prea multe imagini își făceau de cap ca să fie un vis coerent. Nu știu cât să fi durat, însă un vechi reflex m-a făcut să sar din somn la bufnetul copitelor unui cal ce se apropia. Apoi o umbră a trecut peste pleoape.

Am ridicat ochii, privind un călăreț umbrat, tăcut, nemișcat. Eram la rândul-mi privit.

M-am uitat în spate. Nu a făcut niciun gest amenințător, dar i se putea citi ura în priviri.

— Iată-l și pe eroul nostru, a zis o voce domoală.

N-am răspuns.

— Te-aș putea hăcui ușor.

Am recunoscut atunci vocea, deși nu știam de ce-mi poartă sâmbetele.

— Am ajuns la Borel înainte să moară, a zis. Mi-a povestit în ce fel mârșav l-ai doborât.

Nu m-am putut abține, nu l-am putut controla. Un hohot aspru de râs mi s-a ridicat în gâtlee. Pentru ce se supărase! I-aș fi putut spune că Borel fusese mult mai bine echipat și odihnit decât mine și că venise să mă provoace la luptă. I-aș fi putut spune că nu țin cont de reguli atunci când viața mi-e în primejdie, ori că nu socot războiul o joacă. Multe i-aș fi putut spune, însă, dacă nu le știa deja ori dacă nu alegea să le înțeleagă, n-ar fi schimbat nimic. Și, pe lângă asta, se vedea limpede ce simțea.

Așa că m-am mulțumit să rostesc unul dintre adevărurile mărețe:

— De obicei, o poveste are mai multe versiuni.

— Mă mulțumesc cu cea pe care o știu, a replicat.

Mi-a venit să ridic din umeri, însă mă dureau prea tare.

— M-ai costat două dintre cele mai importante persoane din viața mea, a zis pe urmă.

— Da? Îmi pare rău pentru tine.

— Nu ești ceea ce am fost făcută să cred. Te vedeam drept cineva măreț, nobil, puternic, însă înțelegător și uneori blând. Cu onoare...

Furtuna, mult mai aproape acum, se învoldura în spatele ei. Mi-a venit în minte un cuvânt vulgar și l-am rostit. A trecut peste el ca și cum nu-l auzise.

— Mă întorc acum la poporul meu, a zis. Până acum ați fost victorioși... însă într-acolo e Amberul.

A arătat spre furtună cu brațul. Puteam doar să mă uit țintă. Nu la natura dezlănțuită. La ea.

— Mă îndoiesc că mai am să-mi calc vreun jurământ de credință, a continuat.

— Și Benedict? am întrebat încet.

— Nu..., a zis și mi-a întors spatele, păstrând un moment de tăcere. Nu cred că ne vom revedea, a rostit și calul a dus-o către stânga, înspre drumul negru.

Un cinic ar fi putut decide că alesese, pur și simplu, să treacă de partea alor ei fiindcă îi socotea acum partida câștigătoare, de vreme ce Curțile Haosului aveau, aproape sigur, să dăinuiască. Dar nu știam ce să cred. Mi-era gândul numai la ce văzusem când făcuse semn cu brațul. Renunțase la mască și am putut să arunc o privire la ceea ce era cu adevărat. Și nu văzusem un chip uman acolo, între umbre. Mi-am întors însă capul și m-am uitat după ea până ce nu s-a mai zărit. Cu Deirdre, Brand și tata pieriți, și-acum cu Dara plecând în acest fel, lumea era mult mai pustie – ce mai rămăsese din ea.

M-am întins pe spate, oftând. De ce să nu rămân aici cu ceilalți răposați, să aștept ca furtuna să mă cuprindă, să dorm... și să mă dizolv? M-am gândit la Hugi. Îi digerasem oare, odată cu carnea, și perspectiva asupra vieții? Eram atât de ostenit, încât îmi părea motivul cel mai probabil...

— Uite, Corwin.

Ațipisem iar, deși doar pentru o clipă. Fiona era din nou lângă mine, cu mâncare și un clondir. O însoțea altcineva.

— N-am vrut să întrerup discuția, a zis ea. Așa că am așteptat.

— Și-ai auzit totul?

— Nu, dar pot să ghicesc de vreme ce nu mai e aici. Uite.

Am băut niște vin, apoi mi-am îndreptat atenția asupra fripturii și a vinului. Erau gustoase, în ciuda stării mele de spirit.

— Ne punem curând în mișcare, a zis Fiona aruncând o privire spre zidul învolburat al furtunii. Poți călări?

— Așa cred.

Am mai luat o înghițitură de vin.

— Dar prea multe s-au petrecut, Fi. Sunt secătuit emoțional. Am scăpat dintr-o casă de nebuni pe o lume-umbră. Am păcălit și am ucis oameni. Am plănuit și am luptat. Mi-am recâștigat amintirile și am încercat să-mi îndrept viața. Mi-am găsit familia și-am aflat că o iubesc. M-am împăcat cu tata. Am luptat pentru regat. Am încercat tot ce-am știut ca să țin lucrurile la un loc. Se pare că până la urmă se va năruî totul și sunt prea sleit ca să mai pot jeli. Mi-e sufletul amorțit. Iertare.

M-a sărutat.

— Nu suntem înfrânți. Vei fi iarăși tu însuși.

Am clătinat din cap.

— E ca în ultimul capitol din Alice, am zis. Dacă aş striga „Nu sunteți decât niște cărți de joc!”, cred că ne-am trezi toți prin aer, niște cartonașe desenate. Nu vin cu tine. Lasă-mă aici. Nu sunt, oricum, decât un joker.

— În clipa asta sunt mai puternică decât tine. O să vii.

— Nu-i cinstit, am îngăimat.

— Termină de mâncat. Mai e timp.

În vreme ce mestecam dumicații, mi-a zis:

— Fiul tău Merlin așteaptă să te vadă. Aș vrea să-l chem încoace acum.

— Prizonier?

— Nu tocmai. Nu a luptat. Doar a sosit cu puțină vreme în urmă, întrebând de tine.

Am încuviințat și a plecat de lângă mine. Am lăsat deoparte mâncarea și am mai luat o înghițitură de vin. Mă cuprinsese neliniștea. Ce-i spui unui fiu ajuns în toată firea, despre existența căruia abia ai aflat? Mă-ntrebam cum mă vedea el. Mă-ntrebam dacă știa de decizia Darei. Cum să mă port cu el?

L-am văzut apropiindu-se dintr-un loc unde erau adunați frații mei, în stânga. Mă întrebam de ce mă lăsaseră acolo, mai deoparte. Dar cu câți vizitatori primeam, cu atât devenea mai limpede de ce. Oare-și întârziiau retragerea

din pricina mea? Vânturile umede ale furtunii se înteteau. Merlin se uita țintă la mine, pășind fără vreo expresie anume pe chipul acela ce aducea atât de mult cu al meu. Soco-tea Dara că profeția ei se împlinise? Oare ea ce relație avea cu băiatul? Multe... multe întrebări.

S-a aplecat și mi-a strâns mâna.

— Tată..., a rostit.

— Merlin.

M-am uitat în ochii lui. M-am ridicat în picioare, ținându-i încă mâna într-a mea.

— Nu te ridica.

— Sunt bine.

L-am tras spre mine, la piept, apoi i-am dat drumul.

— Mă bucur, am zis. Bea cu mine.

Și i-am oferit clondirul, în parte și ca să-mi acopăr lipsa cuvintelor.

— Mulțumesc.

A luat vinul, a băut și mi-a dat înapoi clondirul.

— În sănătatea ta, am spus și-am sorbit la rându-mi. Îmi pare rău că nu-ți pot oferi un scaun.

M-am așezat pe jos. A făcut la fel.

— Niciunul dintre ceilalți nu pare să știe exact ce-ai făcut, în afară de Fiona, care-a zis că a fost ceva nespus de greu.

— Nu are a face, am zis. Mă bucur c-am ajuns și până aici, fie și fără alt motiv decât acesta. Spune-mi despre tine, fiule. Cum ești tu? Cum s-a purtat viața cu tine?

Și-a ferit privirea.

— N-am trăit destul cât să fi făcut prea multe, a răspuns.

Eram curios dacă avea puterea preschimbării, dar în momentul acela m-am abținut să întreb. N-avea rost să caut diferențele dintre noi când de-abia îl întâlнисem.

— Habar nu am cum ți-o fi fost să crești la Curți, am zis.

A zâmbit pentru întâia oară.

— Iar eu n-am habar cum ar fi fost altundeva, a spus. Eram destul de diferit cât să fiu îndelung cu ale mele. Am fost învățat lucrurile obișnuite pe care trebuie să le știe un vlăstar de familie bună – magie, arme, otrăvuri, călărie și dans. Și mi s-a spus că într-o zi voi stăpâni în Amber. Dar asta nu mai este adevărat, așa e?

— Nu pare tocmai probabil în viitorul apropiat, am răspuns.

— Bine, a rostit. Fiindcă n-aveam deloc chef de asta.

— Dar de ce-ai avea chef?

— Aș vrea să pășesc pe Modelul din Amber cum a făcut mama și să capăt putere asupra Umbrei, ca să mă pot duce oriunde, să văd lucruri ciudate și să fac și eu felurite lucruri. Crezi că ar fi cu putință?

Am mai luat o înghițitură și i-am întins clondirul.

— Se prea poate ca Amberul să nu mai existe. Totul ține de izbânda sau de nereușita bunicului tău într-o încercare a lui – iar el nu mai este printre noi ca să ne spună cum s-a petrecut. Oricum, într-un fel sau altul, avem un Model. Dacă trecem prin această furtună diavolească, îți promit că o să-ți gădesc un Model, că-ți voi da povață și voi avea grijă să-l străbați.

— Îți mulțumesc, a zis. Și-acum... îmi vei povesti despre drumul tău aici?

— Mai târziu. Ce ți-au spus ei despre mine?

Și-a ascuns privirea.

— Am fost învățat să nu-mi placă multe la Amber, a rostit în cele din urmă. Pe tine am fost învățat să te respect, fiindu-mi tată, a adăugat după o pauză. Însă n-am fost lăsat să uit că faci parte dintre dușmani.

Încă o pauză.

— Îmi amintesc ziua în care eram de gardă și-ai venit aici și te-am descoperit, după ce te luptaseși cu Kwan. Mă încercau sentimente contradictorii. Tocmai răpuseseși pe cineva știut de mine, însă trebuia să-ți admir curajul și

iscusița. Mi-am văzut chipul într-al tău și-a fost ciudat. Am voit să te cunosc mai bine.

Cerul se învârtise pe deplin și întunericul se lăsase acum peste noi, în vreme ce culorile treceau peste Curți. Înaintarea continuă a furtunii era accentuată de rotire. M-am aplecat în față și-am întins mâna după cizme, ca să mi le trag în picioare. În curând avea să vină vremea retragerii.

— Va trebui să ne continuăm vorba acasă, am zis. A cam venit vremea să fugim din calea furtunii.

S-a întors, a analizat condițiile meteorologice, apoi a privit către abis.

— Pot să invoc un cețos dacă vrei.

— Unul dintre podurile plutitoare, precum cel pe care ai venit spre mine în ziua întâlnirii dintre noi?

— Da. Sunt foarte comode și...

Dinspre grupul rubedeniilor mele am auzit un țipăt. M-am uitat spre ei și n-am văzut nimic amenințător. M-am ridicat și-am făcut câțiva pași spre ei, iar Merlin a dat să mă urmeze.

Atunci am văzut-o. O formă albă, parcă pășind pe aer, ridicându-se din abis. Copitele din față au atins marginea și făptura a ieșit la iveală cu totul, oprindu-se să ne cuprindă cu privirea: era Unicornul nostru.

Capitolul 13

Am simțit, preț de o clipă, că toate durerile și ostene-lile se spulberă. Am simțit, privind forma zveltă și albă de dinaintea noastră, o furnicătură mărunță ce aducea a nădejde. Îmi venea să gonesc într-acolo, însă ceva mult mai puternic mă ținea nemișcat, în așteptare.

Cât să fi stat așa, nu știu. Jos, pe pante, soldații noștri se pregăteau de drum. Prizonierii fuseseră legați, caii încăr-cați, echipamentul pus bine. Însă această armată nume-roasă pe cale să pornească la drum se opri brusc. Nu era lucru firesc să fi devenit toți, cu atâta iuțea, conștienți de ceea ce se întâmplă, dar vedeam capetele tuturor întoarse înapoi, spre Unicornul de pe margine, cu cerul rotitor pe fundal.

Mi-am dat seama deodată că vântul ce-mi sufla în spi-nare se domolise, cu toate că tunetul vuia încă, iar săgețile fulgerelor făceau umbrele să danseze înaintea mea.

M-am gândit la ultima dată când văzusem Unicornul – când adusesem corpul lui Caine, în ziua în care pierdusem lupta cu Gerard. M-am gândit la legende pe care le auzi-sem. Oare Unicornul-Mamă ne putea ajuta cu adevărat?

A făcut un pas în față și s-a oprit.

Era o făptură atât de gingașă, încât am simțit că ini-ma îmi crește doar văzând-o. Stârnea însă un soi de dulce durere; frumusețea sa trebuia consumată în doze mici. Ca și cum puteam simți cumva inteligența supranaturală din acel cap de zăpadă, tânjeam să-l ating, dar știind că nu se putea.

Și-a rotit privirea. Ochii i s-au pironit într-ai mei și m-aș fi uitat altundeva dacă aș fi putut. Însă nu era cu putință, așa că am privit la rându-mi în acei ochi în care citeam o înțelegere mai presus de a mea. Era ca și cum ar fi știut totul despre mine, ca și cum într-o străfulgerare ar fi înțeles totul despre încercările mele – ca și cum le-ar fi văzut, priceput, poate cu înduioșare. Am simțit, un moment, reflectată acolo o licărire de milă și de iubire... și poate un pic de amuzament.

Apoi a întors capul, rupând contactul vizual. Am oftat fără să vreau. Mi s-a părut atunci, în licărirea fulgerelor, că văd ceva strălucind la gâtul său.

A mai făcut un pas, privind acum către cei de-un sânge cu mine, spre care mă îndreptam. A plecat capul și-a nechezat ușurel. A bătut în pământ cu copita dreaptă din față.

L-am simțit pe Merlin alături. M-am gândit la câte lucruri voi avea de pierdut dacă totul se sfârșea aici.

Unicornul a mai înaintat câțiva pași, parcă dansând. A coborât creștetul. Se părea că nu-i prea venea la îndemână să se apropie de-un grup atât de mare.

La următorul său pas am observat iarăși sclipirea. O străfulgerare mărunță de roșu din blana de pe gât. Purta Giuvaierul Judecății. Cum de-l găsisese, nu știu. Și nici nu avea importanță. Dacă ni l-ar fi adus, eram sigur că puteam să risipesc furtuna – sau cel puțin să o pot abate cât trecea.

Însă acea singură privire fusese îndeajuns. Nu m-a mai băgat în seamă. Încet, cu grijă, gata parcă s-o zbughească la cea mai mică tulburare, a înaintat spre locul unde se aflau Julian, Random, Bleys, Fiona, Llewella, Benedict și câțiva nobili.

Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se petrecea, însă nu am reușit. M-am mulțumit să privesc mișcările iuți ale făpturii ce pășea înainte, ajungând la marginea grupului.

S-a oprit iar și a coborât capul. Apoi și-a scuturat coama și s-a lăsat în genunchi pe picioarele din față. Giuvaierul

atârna de cornul răsucit, de aur. Vârful cornului aproape că atingea persoana înaintea căreia îngenunchease.

Deodată, în minte, am văzut chipul tatei pe cer și i-am auzit vorbele: „Odată cu dispariția mea veți avea de-a face cu problema succesiunii la tron... Nu-mi rămâne decât să las asta pe seama Unicornului”.

Din grup s-a ridicat un murmur, în vreme ce îmi dădeam seama că același gând le venise și lor. Unicornul nu s-a lăsat tulburat însă, rămânând o statuie moale și albă, ce parcă nici nu respira.

Încet, Random a întins mâna și a luat Giuvaierul din corn. A rostit ceva, iar vorbele i-au ajuns la mine:

— Îți mulțumesc.

Julian și-a tras din teacă spada și-a așezat-o la picioarele lui Random, îngenunchind. Apoi Bleys, Benedict și Caine, Fiona și Llewella. M-am alăturat și eu lor. La fel și fiul meu.

Random a rămas tăcut vreme lungă.

— Accept jurământul vostru de credință, a zis în cele din urmă. Și-acum ridicați-vă.

În vreme ce făceam asta, Unicornul s-a răsucit și-a pornit ca un fulger către marginea abisului, unde a dispărut în doar câteva clipe.

— Nu m-aș fi așteptat să se-ntâmple asta vreodată, a rostit Random încă ținând Giuvaierul ridicat înaintea ochilor. Corwin, poți să-l iei și să oprești furtuna?

— E al tău acum și nu știu cât de mare e vijelia. Socot că, în starea în care mă aflu acum, s-ar putea să nu fiu în stare să opresc furtuna. Cred că va trebui să fie prima ta acțiune în calitate de rege.

— Atunci va trebui să-mi arăți cum se face. Credeam că ne trebuie un Model pentru a obține acordarea.

— Nu cred. Brand a lăsat de înțeles că o persoană care e deja acordată poate acorda și pe altcineva. De-atunci m-am mai gândit la asta și cred că știu cum trebuie procedat. Hai să mergem undeva, mai într-o parte.

— Bine.

Ceva nou, deja, îi apăruse în voce și în purtare. Rolul neașteptat începuse îndată să-l schimbe. M-am întrebat ce fel de rege și regină aveau să fie el și cu Vialle. Era prea mult. Îmi simțeam mintea împrăștiată. Prea multe se petrecuseră în ultima vreme. Nu puteam pune laolaltă toate evenimentele recente. Voiam să mă vâr undeva și să dorm o zi întreagă. Însă l-am urmat mai încolo, unde un foc de tabără încă fumea.

A scormonit în jărat și a aruncat o mână de vreascuri. S-a așezat apoi lângă foc și mi-a făcut semn să mă apropiu. M-am așezat lângă el.

— Despre povestea asta cu regalitatea, a zis. Ce-o să mă fac, Corwin? M-a luat pe nepusă masă.

— Ce să faci? Probabil o treabă foarte bună, am replicat.

— Crezi că asta i-a înfuriat pe mulți dintre frați?

— Dacă așa stau lucrurile, nu au arătat-o, am răspuns. Ai fost o alegere bună. La câte s-au întâmplat în ultima vreme... Tata ne-a ferit, de fapt, mai mult decât ne-ar fi prins bine. Tronul, vezi bine, nu-i tocmai o bucată de gustoasă. O să ai mult de furcă și cred că și ceilalți și-au dat seama de asta.

— Iar tu?

— Am vrut domnia doar fiindcă o râvnea și Eric. Nu mi-am dat seama atunci, însă e adevărat. Era important să câștig într-un joc pe care-l jucam de mulți ani. Sfârșitul unei războaie, de fapt. Și l-aș fi ucis pentru tron. Mă bucur acum că a găsit altă cale de a muri. Eram mai asemănători decât aș fi crezut, el și cu mine, însă abia mai târziu mi-am dat seama. Și, după ce-a murit, am tot început să găsesc pricini ca să nu ocup tronul, până ce, într-un sfârșit, am priceput că nu asta voiam cu adevărat. Nu. Domnia ta e bine-venită. Arată-te un rege destoinic, frate. Sunt sigur că așa va fi.

— Dacă Amberul încă există, a zis după un timp, voi încerca. Haide, să ne vedem de treabă cu Giuvaierul. Furtuna a ajuns supărător de aproape.

Am încuviințat și-am luat nestemata din mâna lui. Am ținut-o de lanț, cu focul în spate. Piatra a început să scânteieze; părea limpede înăuntru.

— Trage-te mai aproape și pironeste-ți privirea în Giuvaier odată cu mine, l-am îndrumat.

A făcut-o și, în vreme ce ne uitam, i-am spus:

— Gândește-te la Model.

Am început să fac același lucru și eu, încercând să-i invoc rotirile și unduirile, licăririle albastrui.

Mi s-a părut că găsesc un cusur mărunț către mijlocul pietrei. M-am gândit la asta în vreme ce gândul îmi trecea printre cotituri, rotiri, Văluri... Mi-am imaginat curentul care mă cuprindea ori de câte ori încercam să străbat acea cale întortocheată. Imperfecțiunea din piatră a devenit și mai clară.

Mi-am concentrat voința, invocând Modelul deplin, cu claritate. M-a cuprins o stare pe care-o mai simțisem în ziua în care mă acordasem la Giuvaier. Speram doar să fiu destul de puternic cât să trec iarăși prin întreaga experiență.

Am întins mâna și l-am apucat pe Random de umăr.

— Ce vezi? l-am întrebat.

— Ceva ce aduce cu Modelul, doar că pare tridimensional, a zis. E afundat într-o mare roșie.

— Vino cu mine atunci. Trebuie să mergem la el.

Din nou senzația de mișcare, alunecare întâi, apoi prăbușire cu tot mai mare viteză către întortocherile niciodată pe deplin văzute ale Modelului din Giuvaier. Mi-am concentrat gândul spre înainte, simțind prezența fratelui meu alături, și licărul rubiniu care ne-nconjura s-a întunecat, devenind de-un negru precum cerul de deasupra Curților. Modelul se tot mărea cu fiecare bătaie de inimă. Parcursul

părea cumva mai simplu decât fusese data trecută – poate fiindcă eram deja acordat.

Simțindu-l pe Random alături, l-am tras după mine în vreme ce formele familiare creșteau și locul de origine devenea vizibil. Pe măsură ce ne îndreptam într-acolo, am încercat iarăși să cuprind totalitatea acestui Model și m-am rătăcit din nou prin șerpuirile sale extradimensionale. Ne apăreau înaintea curburilor și spirale mărețe, cărări ce se întrepătrundeau. M-am simțit din nou copleșit de măreția ansamblului și mi-am dat seama că și Random simțea la fel.

Am ajuns la partea de început și-am fost absorbiți acolo. O strălucire unduitoare ne-a cuprins în vreme ce eram împlețiți în dărele de lumină. De data asta, mintea îmi era absorbită cu totul, iar Parisul era așa departe...

O amintire subconștientă m-a înștiințat în privința părților mai dificile, și aici mi-am împlinit dorința – voința, dacă vreți – de a goni pe calea cea scânteietoare, trăgând putere de la Random ca să accelerez înaintarea.

Era ca și cum am fi pătruns în interiorul luminos al unei scoici enorme, cu spirale complicate. Doar că drumul ne era tăcut, iar noi înșine eram niște punctulețe cugetătoare, lipsite de trup.

Viteza ne creștea neîncetat, la fel ca un soi de durere mentală sfredelitoare cum nu încercasem prima dată când traversasem Modelul. Poate avea de-a face cu osteneala mea ori cu eforturile de a grăbi lucrurile. Am trecut prin bariere; eram înconjurați de valuri unduitoare și continue de strălucire. Am simțit că mă pierd, că ameteșc. Nu-mi puteam permite însă luxul de a-mi pierde cunoștința și nici să încetinem, acum, că furtuna ne ajunsese în coaste. Am tras iarăși putere din Random, cu părere de rău – acum doar ca să rămânem în joc. Și am gonit înainte.

De data asta n-am simțit furcăturile și arsura, senzația că ceva își schimbă în mine alcătuirea. Poate fiindcă eram acordat. Poate că asta îmi oferea un pic de imunitate.

După o perioadă care mi s-a părut infinită, l-am simțit pe Random slăbind. Poate-i sorbisem prea mult din energie. Am început să mă-ntreb dacă avea să-i mai rămână destulă putere ca să influențeze furtuna dacă-l mai foloseam așa. Am decis să nu exagerez. Străbătuserăm mare parte din drum. Dacă era nevoie, ar fi trebuit să fie în stare să continue și fără mine. Eu puteam să mă țin cât de bine puteam. Și era mai bine să mă pierd doar eu aici, nu amândoi.

Înaintam fulgerător. Simțurile mi se revoltau, amețea revenea. Mi-am încordat voința și mi-am scos din minte orice altceva în afara scopului nostru. Părea că ne apropiem de final când s-a lăsat o beznă despre care știam că nu făcea parte din experiență. M-am străduit să nu intru în panică.

Nu era de bine. Am simțit că alunec, că mă dezintegrez. Așa de aproape eram! Ar fi fost așa de ușor să...

Totul s-a încheșat. Am simțit, în ultima clipă, îngrijorarea lui Random.

Printre glezne am zărit pâlpâiri portocalii și roșii. Eram prins în vreun iad astral? Am continuat să mă holbez, în vreme ce mintea mi se limpezea încet. Lumina era înconjurată de întuneric și...

Se auzeau voci, voci cunoscute...

Vedeam iarăși limpede. Eram întins pe spate, cu picioarele către foc.

— E totul bine, Corwin. Totul bine.

Îmi vorbise Fiona. Am întors capul spre ea. Se așezase alături, pe jos.

— Random...? am îngânat.

— E bine și el... tată.

Merlin se afla și el acolo, așezat în dreapta.

— Ce s-a întâmplat?

— Random te-a adus înapoi, a zis Fiona.

— A funcționat acordarea?

— El așa crede.

Am dat să mă ridic în coate. A încercat să mă împingă la loc, dar m-am înălțat.

— Unde e?

Mi-a arătat din priviri.

M-am uitat într-acolo și l-am văzut pe Random. Se afla la vreo treizeci de metri, cu spatele la noi, pe o lespede înălțată, înfruntând furtuna. Vârtejul era foarte aproape acum și vântul îi răscolea veșmintele. Limbi de fulger tăiau cruciș și curmeziș văzduhul, înaintea sa. Tunetul bubuia fără oprire.

— De când... stă așa? am întrebat.

— De câteva minute.

— Atât a trecut... de când ne-am întors?

— Nu, ai fost inconștient o bună bucată de timp. Random a vorbit mai întâi cu ceilalți, apoi a poruncit retragerea trupei. Benedict i-a dus pe toți pe drumul negru. Îl străbat acum.

Am întors capul. Se vedea mișcare pe drumul negru, o coloană întunecată îndreptându-se spre fortăreață. O păclă lăptoasă plutea; la celălalt capăt, lângă cetatea neagră, se vedeau câteva scânteii. Cerul se rotise complet și acum partea de beznă se afla deasupra capetelor noastre. M-a încercat iarăși sentimentul ciudat că mai fusesem acolo cu multă, multă vreme în urmă, că acest loc, și nu Amberul, era adevăratul centru al creației. Am scormonit după năluca unei amintiri, dar a pierit.

Am cuprins cu privirea negura de dinaintea mea, străbătută de fulgere.

— Au plecat toți? am întrebat-o pe Fiona. Tu, eu, Merlin și Random suntem singurii rămași?

— Da. Vrei să îi urmezi acum?

Am clătinat din cap.

— O să rămân aici cu Random.

— Știam că asta o să spui.

M-am ridicat în picioare. Merlin și Fiona au făcut la fel. A bătut din palme și un cal alb s-a înfățișat înaintea ei, în trap ușor.

— Nu mai aveți nevoie de mine aici, așa că mă voi duce să mă alătur celorlalți la Curțile Haosului. Aveți cai, legați lângă bolovanii ăia.

I-a arătat cu mâna.

— Vii, Merlin?

— O să stau cu tata și cu regele.

— Așa să fie. Sper să vă revăd în curând.

— Mulțumesc, Fi, am zis.

Am ajutat-o să încalece, apoi am privit-o cum se îndepărtează. M-am așezat iarăși lângă foc, cu ochii la Random, care înfrunța nemișcat furtuna.

— E destulă mâncare și avem vin, a zis Merlin. Vrei să-ți aduc?

— O idee bună.

Furtuna era atât de aproape, încât aș fi putut, pe jos, ajunge la ea în câteva minute. Nu-mi dădeam seama, deocamdată, dacă eforturile lui Random aveau vreun efect. Am oftat adânc și mi-am lăsat gândurile să hoinărească.

Se terminase. Într-un fel sau altul, strădaniile mele de după Greenwood ajunseseră la capăt. Nu mai simțeam nevoia să mă răzbun. Nu. Aveam un Model intact, poate chiar două. Cauza necazurilor noastre. Brand murise. Ce mai rămăsese din blestemul meu avea să se spulbere odată cu uriașa învârtelire din Umbră. Și făcusem tot ce-mi stătuse în puteri ca să răscumpăr asta. Găsisem în tatăl meu un prieten și mă împăcasem cu el înainte să moară. Aveam un rege nou, ce părea să fie binecuvântat de Unicorn, și-i juraserăm toți credință. Iar jurămintele mi se păruseră sincere. Nu mai purtam pică nimănui din familie. Simțeam că-mi făcusem datoria. De-acum nu mă mai mâna nimic în luptă. Rămăsesem fără cauze și eram pe cale de a-mi găsi, pe cât era cu putință, pacea. Simțeam, după ce trecusem prin toate acestea, că de-acum puteam să mor liniștit. Nu aș fi protestat, în privința asta, cu tăria din alte împrejurări.

— Ești departe de-aici, tată.

Am încuviințat din cap și-am zâmbit. Am primit merinde și-am început să mănânc, privind totodată furtuna. Era încă prea devreme ca să fiu sigur, dar părea că nu mai înaintează.

Eram prea ostenit ca să pot dormi. Sau ceva de genul acesta. Nu mai simțeam dureri și mă cuprinsese o amorțeală plăcută, de parcă eram înfășurat în puf cald. Întâmplări și amintiri făceau ca ceasornicul minții să se învârtă încă. Era, în multe feluri, o senzație delicioasă.

Am terminat de mâncat și-am întezit focul. Am băut vin și-am privit furtuna, ca o fereastră înghețată pusă înaintea unui foc de artificii. Viața îmi părea frumoasă. Dacă Random avea să izbutească, voiam să pornesc spre Curțile Haosului a doua zi. Nu știam ce mă așteaptă acolo. Poate o capcană gigantică. O ambuscadă. O păcăleală. Am alungat gândul. Cumva, în clipa aceea, nu mai conta.

— Începuseși să-mi povestești despre tine, tată.

— Da? Nu mai țin minte ce-am spus.

— Aș vrea să te cunosc mai bine. Spune-mi mai mult.

Am plescăit din buze și-am ridicat din umeri.

— Atunci asta, a insistat el rotindu-și brațul. Întregul conflict. Cum a pornit? Ce-ai avut tu a face cu asta? Fiona mi-a povestit că ai sălășluit mulți ani în Umbră, fără să-ți amintești cine erai. Cum de te-ai întors și i-ai găsit pe ceilalți, cum ai izbutit să revii în Amber?

M-a pufnit râsul. M-am mai uitat o dată la Random și la furtună. Am luat încă o înghițitură de vin și am tras pe mine mantia, ca să mă apăr de vânt.

— De ce nu? am rostit apoi. Dacă poți îndura istorisiri lungi, cred că... cel mai bun loc de la care să-ncep e Spitalul Privat Greenwood, pe Umbra Pământ a exilului meu. Da...

Capitolul 14

Cerul s-a învârtit o dată, apoi încă o dată cât am vorbit. Random, punându-se împotriva furtunii, izbândise. Viforul s-a despicat înaintea noastră, spintecat parcă de securea unui gigant. S-a retras către nord și sud, scăzând, micșorându-se, pierind. Locurile pe care le ascunsese s-au ivit iarăși, însă nu și drumul negru. Merlin îmi spune că nu-i bai, fiindcă va invoca o fâșie de pâclă atunci când se va face vremea să traversăm.

Random nu mai e printre noi. A îndurat o încordare imensă. Și, ca atare, la sfârșit nu mai arăta ca înainte – frațele cel neobrazat pe care ne distram necăjindu-l –, fiindcă fața îi era acum brăzdată cum n-o mai văzusem, dovadă a unei adâncimi sufletești pe care n-o bănuisem. Poate că mă influențaseră întâmplările recente, însă părea cumva mai nobil și mai puternic. Oare un rol nou stârnește un efect alchimic? Numit de Unicorn, uns de furtună, pare să fi căpătat într-adevăr un aer regal, chiar și în repaus.

Am dormit și eu – Merlin moțâie și-acum – și îmi place să fiu, până se trezește, singura fărămă de conștiință pe muchia asta de Haos, uitându-mă către lumea ce a supraviețuit, o lume pârjolită care a îndurat totul...

Se poate să fi pierdut înmormântarea tatei, trecerea sa într-un loc fără nume, dincolo de Curți. Trist, însă îmi lipsește puterea de a mă mișca. I-am văzut totuși cortegiul și-n mine se află o parte bună din viața lui. Mi-am luat rămas-bun. Ar înțelege. Și rămas-bun, Eric. O spun în acest chip, după atâta vreme. De-ai mai fi trăit, între noi s-ar fi

sfârșit cearta. Ba poate am fi putut ajunge prieteni cândva, de vreme ce nu mai aveam pricini de gâlceavă. Dintre toți, cu tine am semănat cel mai mult. Dacă n-o pun la socoteală pe Deirdre, în unele privințe... Dar pentru pricina asta lacrimile au fost deja vărsate, cu multă vreme în urmă. Rămas-bun totuși, din nou, scumpă soră, vei trăi de-a pururi undeva în inima mea.

Și tu, Brand... Cu amărăciune mi-amintesc de tine, frate nebun. Aproape că ne-ai distrus. Aproape că ai făcut să se prăbușească Amberul din înaltul muntelui Kolvir. Ai fi spulberat întreaga Umbră. Aproape că ai distrus Modelul, cât pe ce ai fost să refaci Universul după chipul și asemănarea ta. Ai fost rău și mințile ți-au fost întunecate, dar ai ajuns atât de aproape de a-ți îndeplini dorințele, încât mă cutremur și-acum. Mă bucur că nu mai ești pe lume, că săgeata și abisul te-au luat dintre cei vii, că nu mai mânjești cu prezența ta lumea și că nu mai pășești în aerul dulce din Amber. Aș vrea să nu te fi născut niciodată ori, dacă nu, să fi murit mai demult. Dar destul! Mă înjosesc gândindu-mă la asta. Rămâi în moarte și nu-mi mai tulbura gândul.

Vă prefir în minte ca pe un pachet de cărți, frați și surori. E lucru dureros și dovadă de înfumurare să vă pun astfel în aceeași oală, dar și voi – eu – noi – păreți schimbați și, înainte de a porni iarăși la drum, vreau să vă mai privesc pentru o ultimă oară.

Caine, nu mi-ai plăcut nicicând și tot nu am încredere în tine. M-ai jignit, m-ai trădat, ba chiar m-ai înjunghiat. Dar să uităm. Nu-mi plac metodele tale, deși de această dată nu-ți pot pune la îndoială credința. Să fie, așadar, pace. Și fie ca, în noua domnie, cele rele dintre noi să se spele.

Llewella, ai în tine o tărie de caracter pe care întâmplările recente nu au pus-o prea tare la încercare. Și sunt recunoscător pentru asta. Uneori e plăcut să ieși dintr-o luptă fără să fi luptat.

Bleys, pentru mine rămâi un chip luminos – cutezător, exuberant și pripit. Pentru cutezanță ai parte de respectul meu, pentru exuberanță îți ofer un surâs. Iar pripeala pare că ți s-a domolit în vremea din urmă. Ține-te, pe viitor, departe de conspirații. Nu-s pentru tine.

Fiona, tu te-ai schimbat cel mai mult. Trebuie să-mi înlocuiesc vechile simțăminte cu unele noi, prințesă, fiindcă pentru întâia oară suntem prieteni. Mi-ești dragă, vrăjitoare. Și-ți rămân îndatorat.

Gerard, frate molcom și credincios, poate că nu ne-am schimbat chiar toți. Tu ai rămas neclintit ca o stâncă și-ai apărut ce-ai crezut că-i bine. Poate, altădată, să nu fii atât de ușor de păcălit. Fie să nu trebuiască vreodată să ne mai luăm la trântă. Du-te pe mare, la corăbiile tale, și respiră aerul sărat și curat al mării.

Julian, Julian, Julian... E cu putință să nu-ți fi știut niciodată adevărata fire? Nu. Magia verde a pădurii din Arden trebuie să-ți fi înmuiat vechea vanitate pe timpul îndelungatei mele absențe, lăsându-te cu o mândrie mai întemeiată și cu ceva ce-aș putea numi simț al dreptății – nu tocmai milă, firește, însă ceva în plus printre trăsăturile tale, ceva ce nu-i de disprețuit.

Benedict, zeii știu că te faci tot mai înțelept odată cu curgerea spre entropie a timpului, însă nu iei încă seama la exemplele de indivizi singulari în înțelegerea pe care o ai asupra popoarelor lumii. Poate că acum, că s-a sfârșit bătălia, te voi vedea zâmbind. Odihnește-te, războinicule.

Flora... Se spune că familia are întâietate. Nu-mi pari schimbată, acum, față de cum te-am știut cândva. Nu-i decât un vis sentimental să vă pun în balanță, ție și celorlalți, calitățile și faptele trecute și prezente. Nu ne mai dușmănim unii cu alții și asta ar trebui să fie îndeajuns.

Cât despre cel înveșmântat în negru și argintiu, cu un trandafir de argint la cingătoare? Ar vrea să creadă că a învățat câte ceva despre încredere, că și-a limpezit ochii cu

apă de izvor, că și-a mai lustruit un ideal ori două. N-are a face. Poate că mai este un încurcă-lume cu gură-bogată, iscusit mai degrabă în arta mărunță a supraviețuirii, la fel de orb ca oricând la finețurile ironiei. Nu contează, fie cum o fi. Poate că nicidecum n-o să mă mulțumească.

Carmen, *voulez-vous venir avec moi?* Nu? Atunci rămas-bun și ție, prințesă a Haosului. Poate că ar fi fost amuzant.

Cerul se rotește iarăși. Cine știe ce fapte se vor mai săvârși sub văzduhul acesta de sticlă fumurie? Cărțile au fost împărțite și jucate. Unde cândva erau nouă, acum avem șapte și printre ele un rege. Însă acum îi avem cu noi pe Merlin și pe Martin, jucători noi în nesfârșita partidă.

Puterile îmi revin în vreme ce mă uit în cenușă, gândindu-mă la drumul pe care am apucat. Calea ce mi se întinde înaintea mea m-a făcut mereu curios, cu bune și cu rele. Mi-am recăpătat vederea, amintirile, familia. Iar Corwin va fi de-a pururi Corwin, până la Ziua Judecății de Apoi.

Merlin se trezește de-acum, și asta-i bine. E vremea să pornim. Avem multe de făcut.

Ultima faptă a lui Random, după ce-a învins furtuna, a fost să mi se alăture, trăgând putere din Giuvaier, și să-l cheme pe Gerard prin Atuul său. Cărțile sunt iarăși reci, iar umbrele sunt ele însele. Amber rămâne în picioare. Au trecut ani de când am plecat de-acolo și s-ar putea să mai treacă mulți până mă voi întoarce. Ceilalți au ajuns probabil acasă, cum a făcut și Random, ca să-și ia în primire îndatoririle. Eu însă trebuie să ajung acum la Curțile Haosului, fiindcă am spus c-o voi face, deoarece s-ar putea – cine știe? – să fie nevoie de mine acolo.

Ne pregătim de drum, Merlin și cu mine, și nu peste multă vreme va invoca un drum de cețuri.

Când totul se va fi săvârșit acolo, după ce Merlin va străbate Modelul și se va duce să-și găsească lumile din umbră, mai am un drum de făcut. Trebuie să pornesc spre locul unde am plantat ramura ruptă din bătrânul Ygg, să privesc

la copacul care a ajuns acum. Vreau să văd ce s-a ales de Modelul pe care l-am trasat ascultând uguitul porumbeilor de pe Champs-Élysées. Dacă mă va duce către alt univers, după cum cred acum că va face, trebuie să pornesc într-aco-
lo, să văd ce lumi am zămislit.

Drumul plutitor se înalță către Curțile ce se profilează în depărtare. A venit vremea. Urcăm pe cai și pornim.

Traversăm de-acum întunecimea pe un drum ce arată ca vata. Citadelă dușmană, popor cucerit, capcană, străveche casă... vom vedea. Văd o licărire slabă printre creneluri. S-ar putea să ajungem la vreme pentru o înmormântare. Îmi îndrept spinarea, las mâna pe sabie. Vom sosi acolo curând.

Rămas-bun și, ca întotdeauna, bun găsit.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
Tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro
www.editura-paladin.ro

*Nimic nu-i mai nefolositor decât încă un prinț
când deja sunt o grămadă prin preajmă.*

Curțile I-Haosului au fost deschise și amenință întreaga lume. În familia regală a Amberului, vechi intrigi ies la iveală și noi alianțe se formează pentru salvarea țărâmului. Revenind la Umbra Pământ pentru a investiga o amenințare la adresa vieții sale, Corwin descoperă că Giuvaierul Judecării a fost furat de fratele său Brand, care intenționează să-l folosească pentru a remodela Universul după chipul și asemănarea lui. Modelul este la un pas de distrugere și regatul poate fi înghițit de haos din clipă în clipă.

*Amberul, în răutatea și putreziciunea lui,
dezechilibrase o balanță metafizică ale cărei talgere
erau el și Curțile Haosului.*

DIN SERIA CRONICILE DIN AMBER A MAI APĂRUT:

Nouă prinți din Amber

Partener media:

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-9000-30-4

9 786069 000304